Trà Hựu Thanh

BÚT LỤC VỀ CÁC VỤ ÁN QUỐC TẾ ĐẶC BIỆT

HOA HỒNG THÉP

TẬP 2

Dịch giả: Nguyễn Thị Thại

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Duong Kobo's Book Club

Tủ sách Kỹ thuật số
dành cho
Kindle & Kobo

SCAN TO JOIN

NGƯỜI CHẾT TRỞ VỀ

Khu nghĩa trang Vạn Sơn rộng lớn và tĩnh mịch, ánh sáng yếu ớt le lói chiếu xuống hai người đứng dưới chiếc ô. Từng hàng nước mắt lã chã lăn xuống, Đường Hàn Vũ từ từ quay người lại và ngửi thấy mùi hương bạc hà quen thuộc. Ngẩng đầu lên nhìn vào mắt của người cầm ô, bỗng chốc Đường Hàn Vũ cảm thấy máu trong người cô dường như đông lại, mặt cô lộ rõ vẻ không thể nào tin được, nước mắt trào ra.

Người trước mặt cô sao lại giống Lăng Phong đến thế? Mình lại mơ rồi chăng?

Cô vẫn còn chưa kịp cất lời thì đã nghe thấy người đàn ông đối diện đang nhìn cô với ánh mắt chứa chan tình cảm, dịu dàng nói: "Hàn Vũ, anh về rồi. Anh rất nhớ em, rất rất nhớ em, dù có nói tới cả trăm lần rằng rất nhớ em thì cũng không thể nào diễn tả được tâm trạng của anh lúc này."

Vào đúng lúc đối phương rất xúc động thì Đường Hàn Vũ bật khóc.

"Lăng… Lăng Phong?" Cô lau nước mắt, rồi cười như tự chế nhạo, "Sao lại nói như mê ngủ thế? Làm sao anh ấy có thể trở về được? Đêm tối như thế này, chắc chắn là mình mơ rồi."

"Không, em không mơ đâu, là anh thật mà, anh đã trở về rồi."

"Buồn cười thật đấy, mình không những thích mơ những giấc mơ có liên quan đến anh ấy mà còn thấy cả ảo giác nữa!"

Kể từ khi biết tin Lăng Phong tử trận cho đến nay đã hơn một ngàn bốn trăm ngày rồi.

Trong bốn năm đó, cô dường như đã mắc tâm bệnh, thường xuyên mất ngủ đến canh ba. Mỗi lần nhắm mắt là lại mơ thấy

người con trai cương nghị ấy. Rất nhiều lần, cô mơ thấy họ cưới nhau, cùng nhau đi dạo lúc hoàng hôn xế chiều, trước khi đi ngủ họ thường chúc nhau ngủ ngon, và mỗi buổi sáng khi thức dậy là họ đã nhìn thấy nhau.

Nhưng cũng chính những giấc mơ ấy khiến cho cô sau khi mở mắt ra thì lập tức nhận ra rằng, anh đã ra đi rất lâu rồi, thế là nỗi đau đớn lại như những cơn sóng trào dâng làm đau nhói trái tim cô và nhấn chìm cô rất lâu. Cuối cùng, cô cũng đã thấy mệt mỏi.

Cô quyết định bỏ sợi tơ lòng căng như dây đàn ấy, rồi cúi đầu ủ rũ nói ra một câu mà đã rất lâu rồi không dám nói: "Lăng Phong, xin anh hãy rời xa những giấc mơ của em. Mặc dù em rất không muốn thế, nhưng xin anh hãy rời xa."

Cô ôm đầu, từ từ ngồi xuống và lặng lẽ khóc.

"Hàn Vũ, anh trở về thật mà. Từ nay về sau, anh sẽ không để em một mình với nỗi lo lắng, sợ hãi nữa. Từ nay về sau, anh sẽ mở máy suốt cả ngày lẫn đêm, để khi em buồn có thể tìm anh uống rượu, nửa đêm đói có thể bảo anh mua đồ ăn cho em, nếu không nhìn thấy đường trước mặt thì có thể cùng nhau đi du lịch, sau đó lại trở về đối diện với khó khăn. Em hãy nhìn anh đi, anh trở về thật rồi mà!"

Lăng Phong vứt chiếc ô, ngồi xuống ôm lấy cô gái đang khóc và khẽ vỗ lên vai cô. Hai người không cần phải nói nhiều, chỉ một cái ôm đó thôi cũng đủ nói lên nỗi khao khát vượt qua ngàn trùng để trở về bên cô của anh.

Khi nghe thấy cô khóc và cầu xin mình rời xa, trong ngực anh như có một tiếng nổ, như có một vật nhọn đâm vào ngực, khiến anh đau đớn tới mức ngây người. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày anh lại bị người mà mình yêu làm cho đau đớn đến thế.

Anh tưởng rằng sự trở về của mình sẽ khiến cho người mong chờ vui sướng. Nhưng sự việc xảy ra ngay sau đó đã khiến anh không kịp trở tay.

Anh vừa dứt lời, Đường Hàn Vũ lập tức thôi khóc, ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông bị ướt đầm, sao anh ấy lại biết đến cả những thói quen nhỏ ấy của mình? Cô chầm chậm đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt với những đường nét rất rõ ràng để chắc chắn rằng người đàn ông trước mắt mình là Lăng Phong, nhưng rồi một nỗi ấm ức bỗng nhiên trào dâng. Mấy chục giây sau đó, một tiếng "Bốp" vang lên, cô tát cho đối phương một cái.

“Hàn Vũ, em sao vậy?”

“Lăng Phong, em không phải là một người hoàn mĩ. Trước khi anh hỏi câu đó, sao anh không thử đặt mình vào vị trí của em mà nghĩ, bốn năm qua, em sống mà như đã chết, anh có biết không? Nếu anh đã không chết, thì tại sao lại không trở về và không hề liên lạc với em? Anh có biết em đã buồn và lo lắng đến thế nào không? Em đã vì anh mà mất ngủ suốt bao đêm! Tại sao, tại sao bây giờ anh mới xuất hiện?”

Đường Hàn Vũ nói một mạch, vẻ mặt càng trở nên buồn bã. Nhìn người đàn ông trước mặt cứ ngây người ra, cô cảm thấy nỗi ấm ức tích tụ trong lòng dâng lên, nước mắt cô lã chã rơi.

Mắt của Lăng Phong cũng rưng rưng lệ, anh biết rõ là mình đã không về kịp để thực hiện lời hứa, khiến cho cô đã phải uổng công mong ngóng. Phải chờ đợi một người mất liên lạc trong một thời gian dài, có lẽ cô ấy đã phải sống cô đơn, buồn tủi qua từng ngày, khi buồn không có người để nói chuyện, khi mệt mỏi thì phải chịu đựng một mình, anh đã nợ cô rất nhiều.

“Em hận anh! Ôi, nhưng điều đáng buồn nhất là nỗi hận ấy không thể nào so được với nỗi nhớ anh!”

“Hàn Vũ!”

Anh khẽ gọi tên cô, nhìn vào đôi mắt đang ánh lên câu nói “anh hãy mau giải thích đi” và bắt đầu kể lại những điều mình đã trải qua sau khi đặt chân lên nước Thái, nhưng tuyệt nhiên không nhắc gì đến chuyện trong thời gian dưỡng thương.

Nhưng Đường Hàn Vũ là một cô gái vô cùng thông minh, phải mất bốn năm để dưỡng thương thì hẳn vết thương ấy lúc đó sẽ đau đớn tới mức mà người thường khó có thể chịu đựng nổi.

Cô nhìn lên dấu đỏ trên mặt anh một hồi lâu, cơn giận dữ bỗng tan biến dần, nghĩ đến chuyện trong mấy năm ấy mọi người đều phải chịu đựng, nỗi ân hận trào dâng, cô nói: “Xin lỗi, vừa rồi em đã quá lời.”

“Hàn Vũ, giữa chúng ta, em đừng bao giờ nói tới hai từ đó.” Lăng Phong ngừng một lát, nói tiếp: “Người phải nói lời xin lỗi chính là anh. Bốn năm qua, để bắt được ‘Hoa hồng thép’ em đã một mình gánh vác tất cả, hẳn là đã vất vả lắm. Nhưng xin em hãy tin, trong bốn năm đó, anh chưa bao giờ từ bỏ quyết tâm trở về gặp em và hoàn thành nhiệm vụ.”

Lăng Phong lấy từ trong túi áo ra một chiếc hộp gỗ đen có trạm trổ rất tinh xảo.

Đường Hàn Vũ chỉ vào chiếc hộp trên tay Lăng Phong, hai mắt mở to, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Hộp đen?”

“Đúng thế. Nó có thể định tội “Hoa hồng thép”, đây cũng là một trong những lí do chính để anh cố sống mà trở về.”

Đường Hàn Vũ dường như đã hiểu ra điều gì đó nên hỏi: “Anh cũng đã tới gặp ông Thẩm rồi sao?”

“Không. Anh đang chờ em đưa anh tới gặp ông ấy.” Lăng Phong cầm chiếc ô từ dưới đất lên, đi cùng cô xuống núi.

Anh quay lại nhìn cô mỉm cười, nhưng nhận thấy vẻ mặt cô rất buồn. Cô là một cô gái rất thông minh, hẳn đã biết mình đến gặp cô nhờ giúp đỡ, lí do trong đó rất đơn giản, vì bây giờ anh là người không có “thân phận” gì, cũng không thể nào tự do ra vào Sở cảnh sát được, còn cô lại là người mà anh tin tưởng nhất.

Vụ án thứ nhất
XÁC CHẾT TRÔI

Hoa hồng chính vì có gai nên mới nở rực rỡ dưới ánh mặt trời

Dị Bốc Sinh

Lời dẫn

Ngày ba mươi tháng sáu năm hai không mười bốn, trên thượng du của một con sông có một xác chết trôi dạt vào bờ, được Tổ Chuyên án Đặc biệt phát hiện ra ở gần bãi lau trong lúc họ tới tham gia một lần bơi thuyền. Khuôn mặt của nạn nhân đã bị phân hủy, trên đó lúc nhúc giòi bọ. Xác chết dài 1,64 mét, các chi ở phía bên phải chỉ còn lại phần xương, trên cổ có dấu vết bị thắt và chuyển thành màu tím, mái tóc dài được nhuộm màu vàng đỏ, trên người mặc một chiếc váy có in hình hoa nhỏ màu đen, chân chỉ còn lại một chiếc giày thêu hoa màu đỏ, gan bàn chân có vết xăm một đóa hoa hồng, tài sản trên người không biết biến mất đi đâu.

Qua khám nghiệm ban đầu của Vu Phong Ngâm, phần xương ở vai phải của nạn ngân có vết rạn nhỏ, chân phải có vết va đập, rất có khả năng đây là nạn nhân của một vụ cướp của giết người. Nhưng còn bông hoa hồng ở gan bàn chân thì giải thích thế nào đây? Không lẽ lại cũng là tác phẩm của "Hoa hồng thép" đang ở trong tù?

Xác chết trôi

Bảy giờ năm mươi phút buổi sáng ngày cuối cùng của tháng sáu, một đôi nam nữ đến Sở Cảnh sát của thành phố Chiang Uri. Kể từ lúc họ bước chân vào đại sảnh, hầu như tất cả cảnh sát trong Sở đều chào họ, nhưng cô gái với vẻ mặt lạnh lùng thì chỉ khẽ gật đầu

đáp lại. Sau đó, các cảnh sát đều dừng bước, nhìn theo bóng hai người, ghé đầu vào nhau thì thầm.

Đi qua một hành lang rộng, hai người bước vào một phòng làm việc ồn ào. Sau khi nhìn lên dòng chữ "Phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt" trên tấm biển, cô gái đẩy cửa. Những người trong phòng đều nhìn ra, ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đang cười nhìn thấy Đường Hàn Vũ thì đều lập tức ngây người ra, rồi khi ánh mắt họ chuyển sang nhìn người bên cạnh cô, những nụ cười trên ba khuôn mặt ấy đều ngưng lại.

Trong đó, Lục Minh Phi có vẻ là người ngạc nhiên nhất, anh ta cứ há hốc miệng chỉ vào người đàn ông ở cửa, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, miệng lắp bắp: "Anh, anh, anh là Lăng Phong?"

Lăng Phong cũng lần đầu tiên gặp Lục Minh Phi nên bẽn lẽn cười và nắm lấy bàn tay giơ ra của anh: "Tôi là Lăng Phong. Chào các anh chị! Lần đầu gặp mặt, từ nay về sau xin được chỉ giáo."

Khi Lục Minh Phi được bàn tay ấy nắm vào, bất giác rùng mình, khi rút tay về, miệng lẩm bẩm: "Mẹ ơi, lẽ nào người ta có thể từ cõi chết trở về thật sao?"

Vu Phong Ngâm đứng bên cạnh anh, khi nghe câu nói đó thì bất giác buột miệng nói: "Sống lại cái đầu anh, câu nói đi ngược lại với căn cứ khoa học ấy thế mà một đội trưởng đội cảnh sát hình sự như anh cũng nói ra được!"

Lục Minh Phi cũng không biết làm gì, bèn cự lại Vu Phong Ngâm, thế là hai người cứ tranh cãi mãi không thôi.

Khương Vân Phàm thì nhớ đến cái tên mà Đường Hàn Vũ nhắc tới mấy ngày hôm trước, nhưng lúc đó rõ ràng cô đã nói là Lăng Phong đã chết trên chiếc ca nô cao tốc ở cảng bốn năm trước.

Không lẽ anh ta có thể chui ra từ mộ?

Ngoài ra, tất cả mọi sự tích của anh ta "hồi còn sống" đều đã lưu giữ lại trong hồ sơ mật cấp SSS, và bây giờ thì đã là một người không có chứng minh thư và cũng không có tư cách của một cảnh sát hình sự quốc tế nữa, vậy thì mục đích anh ta đến đây là gì nhỉ?

Khương Vân Phàm đưa mắt nhìn hai người ở cửa, thấy Đường Hàn Vũ đang mỉm cười chăm chú nhìn Lăng Phong, đôi mắt lạnh như băng lúc này tỏa ra ánh sáng ấm áp của sự vui mừng khôn xiết. Anh cố ý khẽ ho lên hai tiếng, giọng nói mang đầy vẻ lạnh

lùng chưa từng có: “Chào anh, tôi là Khương Vân Phàm. Xin hỏi, anh đến đây là muốn gia nhập vào tổ Chuyên án Đặc biệt của chúng tôi à?”

Lăng Phong lắc đầu, đưa mắt nhìn Đường Hàn Vũ: “Không phải, trong tay tôi có…”

“Thôi nào, mọi người đừng đứng ở cửa mà nói chuyện như vậy được không?” Nói được nửa chừng, Vu Phong Ngâm không thèm để ý đến Lục Minh Phi nữa mà chạy đến nắm lấy cánh tay của hai người: “Anh Lăng, chị Đường, chúng tôi đang định đi bơi thuyền, hai người cùng đi nhé!”

“Nhưng chúng tôi có một chuyện quan trọng muốn nói với mọi người…” Đường Hàn Vũ mới nói được nửa câu thì đã bị Vu Phong Ngâm đẩy đi về phía cổng của Sở cảnh sát.

Năm người ngồi lên chiếc xe SUV màu đen của Lục Minh Phi.

Vu Phong Ngâm ngồi bên cạnh Đường Hàn Vũ, ca cẩm: “Tổ trưởng, hôm nay khó khăn lắm mới có được một ngày nghỉ, chị không thể vừa về đến nơi đã cướp mất ngày nghỉ của chúng tôi! Chị không biết đâu, hai ngày hôm nay chúng tôi đã phải chống chọi với áp lực rất lớn từ bên ngoài, nếu không đi bơi thuyền giải tỏa bớt áp lực thì chúng tôi phát ốm mất thôi!”

Thực ra, Đường Hàn Vũ rất rõ, mặc dù “Hoa hồng thép” bị bắt rồi, nhưng bằng chứng trong tay của Tổ Chuyên án Đặc biệt chưa đủ để định tội hắn. Huống chi, hắn lại là đầu sỏ tội ác hãm hại rất nhiều người, là một ác nhân mà cả hai nước Thái Lan, Trung Quốc đều rất căm hận. Vụ án này tất nhiên sẽ thu hút sự chú ý đặc biệt của nhân dân hai nước. Giả thử hắn mà được kết luận là vô tội và được phóng thích thì chắc chắn sẽ lại làm mưa làm gió trên giang hồ, e rằng từ nay về sau mọi người không dám tùy tiện ra đường nữa. Bây giờ, gánh nặng mà Tổ Chuyên án Đặc biệt phải gánh vác còn nặng hơn cả núi, khiến cho họ không khỏi thấy lo lắng.

Thế là, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy xe cộ đi lại mỗi lúc một ít, bèn hỏi: “Bây giờ chúng ta đang đi đâu đây?”

“Tới sông Nam Sơn, ở đó ít người, xung quanh yên tĩnh, trong khoảng năm trăm dặm mà chỉ có một thôn trang, chúng ta còn có thể tới hồ nước ở gần đó để bắt cá ăn.” Nói xong, Lục Minh Phi quay sang mọi người cười.

Không ngờ, là một người rất nhạy cảm, Vu Phong Ngâm vừa nghe

thấy từ "cá" thì nhớ đến chuyện cũ, nói với vẻ rầu rầu: "Nói đến cá, tôi lại nghĩ đến một vụ án trước đây. Một lượng cá lớn ở một con sông nọ chết hàng loạt, người ta đã phát hiện ra những mảnh xác chết ở một bãi rác gần đó, sau này người nhái đã mò thấy một túi chứa xác vụn, mở ra xem, thì thấy toàn là những con giòi to bằng củ hành bám đầy trên xác chết..."

"Dừng lại!" Trong đầu lại xuất hiện thêm hình ảnh đó nữa nên ruột gan cô cuộn lên, cô chau mày nói: "Bạn Vu thân yêu của chúng tôi ơi, bạn mà nói câu tiếp theo thì tất cả những gì tôi ăn vào ban sáng sẽ bị ói ra hết mất thôi!"

"Bây giờ tôi không còn muốn ăn cá chút nào nữa." Lục Minh Phi thấy nổi cả da gà, anh thực sự không hiểu tại sao hễ cứ nói đến chuyện ăn ngon thì pháp y Vu lại nói đến những chuyện làm hại dạ dày người khác như vậy, còn cô thì vẫn cứ ăn uống ngon lành được?

Dường như Vu Phong Ngâm cũng đã nhìn thấu mối nghi ngại của Lục Minh Phi, nên cười ranh mãnh: "Thế thì hay quá, tôi sẽ ăn hộ suất cá của anh."

Hai người đàn ông khác trên xe vẫn không nói gì, trong lúc ba người kia lời qua tiếng lại với nhau thì hai người ngồi cùng bên lén đưa mắt nhìn nhau. Trong khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau, hai môi Khương Vân Phàm mím chặt lại, nhìn đối phương với ánh mắt khinh ghét, rồi tiếp đó nhìn ra đồng ruộng mênh mông bên ngoài, bàn tay đặt lên cánh cửa xe đỡ lấy đầu, đón ánh nắng rực rỡ bên ngoài, mặc cho gió vờn lên mái tóc.

Lăng Phong cũng cụp mắt lại, cảm thấy rõ ý thù địch của Khương Vân Phàm. Anh biết người đàn ông ngồi ở hàng ghế trước không hoan nghênh mình, cảm thấy rằng sự xuất hiện của mình đã phá vỡ chiếc gương hoàn mĩ của bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Đột nhiên, Vũ Phong Ngâm kéo cánh tay anh, hỏi với vẻ xúc động: "Anh Lăng, anh không định giải thích một chút à? Anh đúng là không phải chui từ trong mộ ra đấy chứ?"

Lăng Phong thấy dở khóc dở cười: "Trước khi đến, Hàn Vũ đã giới thiệu về mọi người. Cô ấy nói, suy nghĩ của pháp y Vu như ngựa thần lướt gió tung mây, tính cách cũng rất kì lạ. Bây giờ xem ra đúng vậy thật!"

Đường Hàn Vũ khẽ mỉm cười, thừa nhận đúng là mình có nói như

vậy.

Tiếp đó, Lăng Phong nhớ lại cảnh tượng anh và Đường Hàn Vũ tới gặp Trưởng phòng Thẩm vào ngày trước khi tới nước Thái. Do thân phận đặc biệt của Lăng Phong. Trưởng phòng Thẩm dặn dò Đường Hàn Vũ rất kĩ càng, rồi nói muốn mời hai người tới ăn cơm ở phòng VIP tại nhà hàng để gặp mặt.

Trưởng phòng Thẩm là một người rất chú trọng lời hứa, thường xuyên đến chỗ hẹn trước.

Mười một giờ bốn mươi phút ngày hai mươi chín tháng sáu, cách thời gian hẹn gặp hai mươi phút mà ông đã tới phòng đặt trước chờ đợi giây phút gặp lại sau nhiều ngày xa cách với một tâm trạng rất phức tạp.

Mười phút sau, Đường Hàn Vũ và Lăng Phong đẩy cửa bước vào. Trưởng phòng Thẩm ngạc nhiên nhìn người đàn ông đang chào ông ở cửa, rồi mới từ từ đáp lễ. Thủ tục chào hỏi vừa xong thì nước mắt đã trào ra khóe mắt, ông khẽ nói: "Tiểu Lăng, cậu đã làm chúng tôi phải đợi lâu quá rồi!"

Mắt của Lăng Phong cũng đỏ hoe, anh nhào tới ôm lấy người thầy giống như cha đẻ của mình, nhận thấy bờ vai rộng của ông không còn thẳng như trước, đám tóc bạc sau gáy và những vết nhăn trên mặt cũng rõ hơn nhiều, tất cả nói lên một sự thật rằng ông đã già. Con người ta không mấy người sống qua trăm tuổi, thầy đã già thật rồi. Nghĩ đến đây, nước mắt của Lăng Phong trào ra.

"Tiểu Lăng, mấy năm qua cậu đã đi đâu? Tại sao bây giờ mới quay trở về? Hàn Vũ..." Trưởng phòng Thẩm nhìn sang cô gái bên cạnh, thấy cô có vẻ rất xúc động trước cảnh tượng thầy trò gặp lại nhau và lúc này cô đang lau nước mắt. Ông dừng lại một lúc rồi mới nói: "Cô ấy đã đợi cậu rất lâu rồi."

Lăng Phong khẽ vỗ vào lưng Đường Hàn Vũ như muốn an ủi cô, sau đó quay sang mời Trưởng phòng Thẩm ngồi xuống: "Thưa thầy, chúng ta ngồi xuống từ từ nói, chứ chuyện trong bốn năm vài ba câu không thể nào nói hết được."

Sau khi ba người ngồi xuống, Đường Hàn Vũ gọi phục vụ vào để gọi món và gọi ba cốc trà. Khi trong phòng còn ba người như lúc trước, Lăng Phong mới bắt đầu kể lại những điều anh đã trải qua trong bốn năm.

Bốn năm trước, khi Lăng Phong mang theo hộp đen và bỏ chạy thì

không may chiếc ca nô cao tốc của anh bị pháo hỏa tiễn của địch bắn trúng, ngọn lửa nhanh chóng lan từ đuôi lên đến đầu ca nô. Cùng lúc đó, anh bị một luồng khí lớn thổi bay ra khỏi ca nô và rơi xuống nước. Sau khi bị chìm xuống dưới nước mấy chục giây, anh nghe thấy tiếng bọn địch rời đi thì mới cố gắng bơi lên. Nhưng chỉ được một lúc thì anh thấy người mệt dần và rơi vào trạng thái mơ hồ, toàn thân như một tảng đá chìm dần xuống. Đúng vào lúc anh nhắm mắt lại thì lờ mờ cảm thấy cổ tay mình bị giữ lại, bên ngoài dường như có ánh mặt trời ngày càng rõ.

Khi anh tỉnh lại thì đã sang ngày thứ năm, người cứu anh là một ngư dân.

Tuy nhiên, do trước khi được cứu, anh bị vây trong một khối lửa lớn không chỉ phần lưng bị cháy xém mà toàn thân cũng bị bỏng, nên anh luôn trong tình trạng mê man, miệng thì cứ lẩm bẩm những câu lạ lùng. Người ngư dân vừa nhìn biết ngay rằng vết thương của anh rất nghiêm trọng, rất có thể sẽ hôn mê mãi mãi, cần phải lập tức đưa đến bác sĩ để điều trị. Tuy nhiên, ông không dám đưa anh tới bệnh viện lớn, đành mời anh bạn là bác sĩ đến nhà chữa cho Lăng Phong.

Bác sĩ vô cùng kinh ngạc, ý thức muốn được sống của con người này quả là rất mãnh liệt, ông dặn người ngư dân, nếu sau năm ngày mà Lăng Phong tỉnh lại thì có thể thoát cơn nguy hiểm về tính mạng.

Lăng Phong đã phải điều trị trong đúng ba năm thì lớp da trên người mới dần dần hồi phục. Một năm sau đó, anh ở lại nước Thái vừa điều trị vừa nhờ người xác nhận xem những thông tin trong hộp đen có đúng là sự thật không.

Câu chuyện vẫn còn đang dang dở thì Vu Phong Ngâm đã ôm miệng kinh ngạc thốt lên: “Trời đất, sức chịu đựng tâm lí của anh thật quá lớn! Theo như tôi biết thì lớp da bị cháy nghiêm trọng phải cấy da khác vào, hơn nữa lúc đó anh còn bị bỏng toàn thân, trong thời gian da hồi phục chắc chắn thường xuyên sốt cao.”

Đường Hàn Vũ nghe vậy đưa mắt nhìn Lăng Phong, đôi mắt đỏ lên và rưng rưng lệ: “Sao anh lại không nói với em? Nỗi đau đớn ấy sao anh lại có thể chịu đựng một mình như vậy?”

Lăng Phong đón ánh mắt xót xa của cô, nhịp tim bỗng đập nhanh hơn hẳn. Anh cố tỏ ra bình thản, mỉm cười động viên cô: “Không sao, tất cả đều đã qua rồi. Con người ta chỉ cần còn sống thì tất cả

những chuyện giày vò mình chết đi sống lại ấy, những thời khắc mà lúc đó mình cảm thấy vô vọng ấy cuối cùng rồi cũng sẽ qua, thậm chí còn làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn. Lúc đó anh vẫn còn có chút liên hệ ở Thái Lan, tuy không còn chứng minh thư và hộ chiếu nhưng để tồn tại được cũng không phải là một việc quá khó khăn."

Lục Minh Phi nhìn qua gương chiếu hậu thấy vẻ xót thương nhau của hai người, bèn đùa: "Lúc đó, người mà anh Lăng nghĩ đến hẳn phải là tổ trưởng rồi, vì thế nên mong muốn được sống mới mãnh liệt như vậy. Có điều, cũng phải nói lại, cô Vu tinh ranh, sao cô lại biết nhiều đến thế nhỉ?"

"Thôi, tôi xin, tôi cũng là người học y mà! Nếu như tôi không biết gì về cách thức xử lí vết thương của người bị thương thì tôi không đáng để làm pháp y rồi. Câu hỏi của anh chẳng có trình độ gì cả, anh tưởng rằng tôi chỉ biết làm bạn với những xác chết lạnh lẽo sao?" Vu Phong Ngâm thở dài, tỏ vẻ mặt "đúng là không có văn hóa đến đáng sợ."

Lục Minh Phi nhìn thấy khuôn mặt tinh nghịch qua tấm gương chiếu hậu, bèn đùa tiếp: "Ôi, xem ra từ nay về sau chúng ta còn phải bảo vệ một nhân vật là bác sĩ duy nhất rồi!"

Khương Vân Phàm tỏ ra sắp không chịu nổi với vẻ thể hiện tình cảm ấm áp tràn ngập trên xe, bèn đập vào vai người lái xe bên cạnh để trút cơn bực mình: "Đội trưởng Lục, anh có thể yên tĩnh một lúc được không?"

Lục Minh Phi mím môi lại, nhìn anh với vẻ ấm ức như muốn nói: Thì có liên quan gì đến tôi?

Khương Vân Phàm cảm thấy toàn thân như muốn nổi da gà, bèn vội lấy một tờ báo ra đậy lên mặt giả như ngủ.

Năm người đã đến bờ sông Nam Sơn ngay sau đó. Lục Minh Phi vừa xuống khỏi xe đã lập tức chào hỏi người chèo thuyền đội mũ cỏ. Hai người nói chuyện được mấy câu thì người ngư dân đã đồng ý cho họ mượn hai chiếc thuyền. Nhưng vấn đề bây giờ là chia người ra để thi như thế nào bây giờ?

Mọi người bàn bạc một lúc, quyết định để Vu Phong Ngâm làm trọng tài, nhưng hai chiếc thuyền chỉ có một người chèo, sau khi mọi người tự chọn người cùng đội thì Đường Hàn Vũ và Lăng Phong tất nhiên trở thành một đội, còn Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm thì ghé sát vào nhau thì thầm, hai người gật đầu, rồi

đập tay vào nhau coi như đã thỏa thuận xong.

Trong tiếng hô chỉ huy của Vu Phong Ngâm, hai chiếc thuyền bắt đầu xuất phát. Lăng Phong và Lục Minh Phi đều làm chủ lực, đưa hai cánh tay chắc chắn đẩy cơ bắp vung mái chèo hướng về phía phao ở đích.

"Đội trưởng Lục, anh chèo nhanh lên, gắng sức lên, chỉ còn chút xíu nữa thôi, chút xíu nữa là đuổi kịp rồi!" Khương Vân Phàm ngồi ở đuôi thuyền khích lệ.

"Này, Khương đại thần, tôi đâu có phải đang sinh con, giục tôi gắng sức để làm gì? Tôi cũng đã cố hết sức rồi!" Lục Minh Phi nghiến răng, ra sức chèo.

"Thôi được, vậy anh cứ cố lên, dù sao thì thua cũng cùng thua, và cùng mất mặt." Khương Vân Phàm thảnh thơi ngồi ngắm cảnh sông nước.

Lục Minh Phi đã bị câu nói đó làm cho máu hiếu thắng nổi lên, hai cánh tay vung mái chèo càng nhanh và mạnh hơn.

Đúng lúc khi hai chiếc thuyền sắp cập bến thì bỗng nhiên một tiếng kêu ré phát ra từ một đám lau sậy ở phía tây bắc, Khương Vân Phàm lập tức nhìn về phía đó với vẻ cảnh giác, thầm nghĩ có lẽ đã xảy ra chuyện gì không hay rồi.

Ngay lập tức, một người phụ nữ địa phương loạng choạng chạy ra từ bụi lau, giơ tay cầu cứu về phía Vu Phong Ngâm đang ở gần đó. Chị ta hổn hển chạy đến trước mặt Vu Phong Ngâm, bàn tay run rẩy chỉ về phía bụi lau: "Ở, ở đằng kia có, có một xác chết trôi!"

Vu Phong Ngâm nhìn bàn tay đầy bọt của người phụ nữ, thấy một mùi thơm của xà phòng giặt, bèn chạy tới xem, cảnh tượng trước mắt thật khủng khiếp, nếu là người thường mà nhìn thấy chắc chắn sẽ phải nôn thốc nôn tháo. Khuôn mặt của nạn nhân đã bị phân hủy, trên đó lúc nhúc giòi bọ, các chi ở phía bên phải chỉ còn lại phần xương, trên cổ có dấu vết bị thắt màu tím, mái tóc dài được nhuộm màu vàng đỏ, trên người mặc một chiếc váy có in hình hoa nhỏ màu đen, chân chỉ còn lại một chiếc giày thêu hoa màu đỏ, gan bàn chân có vết xăm một đóa hoa hồng, tài sản trên người không thấy có gì. Từ trang phục trên người có thể đoán, người phụ nữ ấy chừng ba mươi tuổi.

Bốn người đang chèo thuyền, nghe thấy tiếng kêu bèn vội cho thuyền vào bờ. Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm áp mạn

thuyền vào bờ trước, cùng dìu người phụ nữ phát hiện ra xác chết đi đến nơi để xem. Ở đó, ngoài xác chết ra còn có một chiếc chậu đựng đầy quần áo trẻ con.

Sau khi nghe Khương Vân Phàm hỏi, người phụ nữ bèn kể lại rằng trong lúc giặt quần áo bên bờ sông, chị nhìn thấy trên sông có một vật gì đó màu đen đang từ từ trôi đến, khi nó tới gần thì chị mới nhìn ra đó là một xác chết với nhung nhúc giòi bọ màu đen và màu trắng trên mặt.

Lục Minh Phi vội gọi ngay cho cảnh sát Hà, bảo anh ta lập tức đưa đồng nghiệp đến. Một lát sau, tiếng còi của cảnh sát đã vang khắp mặt sông Nam Sơn, khiến cho một số người dân ở thôn gần đó chạy ra xem. Các cảnh sát nhanh chóng phong tỏa hiện trường, tiếp đó dưới sự chỉ huy của Vu Phong Ngâm, mấy cảnh sát thận trọng khiêng xác chết lên và cho vào một chiếc túi màu đen.

Truy tìm theo dấu vết

Ở phía xa xa, Đường Hàn Vũ vừa lên khỏi thuyền là lập tức chạy ngay đến bên ngoài hàng rào phong tỏa rồi chìa giấy chứng nhận và vào bên trong hiện trường, nhưng còn Lăng Phong thì bị chặn lại.

“Xin lỗi, anh không thể vào được.” Viên cảnh sát lạnh lùng nói.

Đường Hàn Vũ quay đầu lại nhìn thì thấy Khương Vân Phàm và Lăng Phong đang đối mặt với nhau, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của họ dường như đầy sát khí.

Khương Vân Phàm ngậm một chiếc kẹo que, nhìn người đàn ông trước mặt từ đầu đến chân, hỏi với vẻ khiêu khích: “Anh có thẻ cảnh sát không?”

Lăng Phong ngây người: “Không có.”

Khương Vân Phàm gật đầu, châm biếm: “Vậy thì anh không có tư cách để vào hiện trường.”

Khuôn mặt của Lăng Phong lập tức biến sắc, dường như có một luồng hơi lạnh chạy từ dưới chân lên. Anh nhìn Đường Hàn Vũ như muốn cầu cứu cô. Nhưng cô chau mày như đang suy nghĩ điều gì đó. Bây giờ mình là tổ trưởng, chịu mọi trách nhiệm về vụ án, vì thế nhất định phải công tư phân minh, hơn nữa lúc này hẳn Trưởng phòng Thẩm cũng đã biết thành phố vừa xảy ra một vụ án mạng, nhưng lại không ra lệnh cho Lăng Phong tham gia Tổ

Chuyên án, không lẽ ông ấy vẫn đang còn nghi ngờ điều gì đó? Hay là vì tư cách cảnh sát của Lăng Phong ở Sở vẫn không thể khôi phục lại được?

Đột nhiên, Đường Hàn Vũ nhớ đến hôm ở nhà hàng, sau khi Lăng Phong kể về chuyện dưỡng thương ở Thái Lan xong và đưa hộp đen cho ông Thẩm, ông ấy vừa nhìn thấy vật trong chiếc hộp đen, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, một hồi lâu vẫn không nói gì. Trong lúc ba người ăn cơm, không khí khá tốt, cô đã mấy lần nhắc đến chuyện khôi phục lại tư cách cảnh sát hình sự quốc tế cho Lăng Phong, nhưng ông Thẩm luôn lảng sang chuyện món ăn ở đây ngon, khiến cô không khỏi thắc mắc trong lòng.

Nghĩ đến những chuyện đó, Đường Hàn Vũ không khỏi thấy buồn thay cho người ở trước mặt. Cô nhìn vào đôi mắt đang nhìn cô với vẻ mong chờ, do dự một lát rồi mới từ chối một cách khéo léo: "Lăng Phong, em xin lỗi, không có chỉ thị của cấp trên, hiện tại anh vẫn chưa thể cùng phá án với bọn em được."

Nói xong câu đó, cô đuổi theo các thành viên khác trong tổ, để mặc Lăng Phong đứng lại một mình với vẻ buồn bã.

Các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đã có mặt đầy đủ, Đường Hàn Vũ quan sát cảnh vật xung quanh hiện trường.

Vu Phong Ngâm mở chiếc hòm dụng cụ lấy từ trên xe xuống, đeo găng tay vào và bắt đầu chụp mấy bức ảnh về hiện trường, tiếp đó lấy chiếc thước cuộn từ trong túi áo ra đo chiều cao của xác chết. Việc tiếp theo, cô mở khuy chiếc váy hoa của nạn nhân, phát hiện ra xác chết đã bị phân hủy với các mức độ khác nhau, phần bụng do xác chết bị trương nên đã xuất hiện vết bị nứt, chỉ cần khẽ chạm vào là đã nghe thấy tiếng khí được giải phóng ra ngoài cơ thể. Những dấu hiệu đó cho thấy, thời gian tử vong của nạn nhân đã được một tuần rồi.

Kiểm tra kĩ phần đầu của nạn nhân, phát hiện ra thái dương bị một vật tù giáng vào, cổ có vết bị thít rất rõ, điều này cho thấy nạn nhân đã bị người khác giết chết.

Trên phần mặt bị phân hủy mức độ nhẹ đã có vô số con giòi và côn trùng xác chết màu đen và màu trắng. Vu Phong Ngâm biết, sau khi xác chết hết cứng thì các loại côn trùng, nhất là nhặng xanh sẽ ngửi mùi bay tới, rồi sinh con đẻ cái vào các hốc mắt, mũi, miệng, cơ quan sinh dục và các vết thương của nạn nhân. Trứng của các loài côn trùng này sau khi nở ra, chỉ cần một ngày sau thì

sẽ chui vào trong xác chết và bước vào giai đoạn hai của giai đoạn ấu trùng.

Vu Phong Ngâm nói lại những suy luận trên cho mọi người nghe, rồi đưa một chiếc lọ thủy tinh miệng rộng cho Lục Minh Phi: "Anh hãy phụ trách việc bắt mấy con côn trùng xác chết màu đen cho tôi."

Lục Minh Phi đón chiếc bình thủy tinh, đưa tay còn lại ra đeo găng, nhìn vào mắt của Vu Phong Ngâm ý như muốn nói điều gì đó, nhưng Vu Phong Ngâm không hiểu, ngược lại hỏi với vẻ ngạc nhiên: "Anh làm gì đấy? Tôi sẽ không nắm tay anh đâu."

Lục Minh Phi phì cười: "Cô bớt tưởng bở đi. Tôi sẽ không nắm tay của ma nữ đâu. Cô hãy cho tôi một chiếc lưới bắt côn trùng... Cô nhìn như vậy là có ý gì? Không lẽ bắt tôi phải dùng tay để bắt những con côn trùng đáng buồn nôn đó sao?"

"Đội trưởng Lục, tôi phát hiện ra là cuối cùng anh cũng đã thông minh được một lần rồi đấy, tôi quên không mang theo lưới bắt côn trùng. Này, sao sắc mặt anh tái nhợt thế kia? Mắt trợn trừng, đôi mày thì nhíu chặt lại, trống ngực thì đập thình thịch, anh không sợ những con côn trùng đó chứ?"

"Có cô sợ thì có. Bắt thì bắt, chỉ là mấy con côn trùng thôi, làm sao dọa được đội trưởng Lục này cơ chứ!"

Nói rồi, Lục Minh Phi cầm chiếc lọ thủy tinh đến trước mặt xác chết, mắt ti hí nhìn những con côn trùng nhung nhúc, chợt cảm thấy như có hàng trăm hàng ngàn con kiến đang bò trên đầu, khiến anh rùng mình. Anh biết, Vu Phong Ngâm đang chờ để cười mình, nên cố nén cơn buồn nôn, ngồi xổm xuống, bắt đầu đưa bàn tay không ra lựa bắt những con côn trùng màu đen.

Nhưng những con giòi màu trắng chốc chốc lại bò lên tay anh, khiến anh vừa phải bắt những con côn trùng xác chết vừa phải gạt những con giòi trắng, còn vẻ mặt anh thì nói lên rằng: Tôi sắp phát điên lên rồi, buồn nôn quá!

Đúng lúc anh sắp bắt đủ ba mươi con côn trùng thì có một con côn trùng có cánh bay tới và rơi xuống đúng mũi Lục Minh Phi, anh kêu ré lên và ngồi phịch xuống đất trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.

"Vu Phong Ngâm, cô cố ý phải không? Tôi sẽ cho cô biết tay!" Lục Minh Phi nhặt con côn trùng đó xuống, giận dữ nói.

“Đúng là đồ nhát gan! Không biết vừa nãy ai nói đấy nhỉ, chỉ là mấy con côn trùng thôi mà, làm sao dọa được Đội trưởng Lục? Bây giờ thì sao nào, còn nhát gan hơn cả tôi!” Vu Phong Ngâm trêu Lục Minh Phi bằng giọng nói rất lạ lùng, mặt còn tỏ ra vẻ ghét bỏ nữa, nhưng trong bụng thì cứ cười thầm.

Lục Minh Phi lấy khăn giấy ra lau mũi, mắt nhìn vào chiếc lọ thủy tinh rộng miệng của hai người một cách tội nghiệp, thế rồi mắt anh chợt sáng lên, những con côn trùng trong lọ của ma nữ kia rất nhiều, ít nhất cũng phải gấp đôi của anh, khiến anh không khỏi thở dài, trách ai bây giờ? Sợ côn trùng đâu có phải là lỗi của mình?

Một lát sau thì hai người cũng hoàn thành nhiệm vụ bắt côn trùng. Thống kê số lượng của cả hai lọ có tất thảy bảy mươi lăm con. Từ đó có thể suy đoán, thời gian tử vong của nạn nhân chắc chắn là phải một tuần trước.

Vu Phong Ngâm cạo lấy một tổ chức da chưa bị phân hủy cho vào trong một chiếc hộp vuông màu đen, nói: “Nạn nhân chừng ba mươi tuổi, cao 1,64 mét, bị giết hại vào khoảng bảy ngày trước. Lát nữa tôi sẽ về phòng thí nghiệm làm xét nghiệm ADN đối với nạn nhân.”

Lục Minh Phi nghe xong, nhìn sang viên cảnh sát già bên cạnh, phân công: “Anh Hà, anh hãy dẫn người tới hỏi thăm dân chúng ở gần đây xem có phụ nữ nào bị mất tích một tuần nay không.”

Cảnh sát Hà gật đầu: “Để tôi tới hỏi thăm người báo tin đi giặt quần áo đó xem.”

Nói xong, cảnh sát Hà đi tới chỗ người phụ nữ đứng ở đằng xa, hai người trao đổi với nhau mấy câu. Người phụ nữ chỉ về phía thôn trang nhỏ ở chỗ cách đó không xa, như muốn nói rằng mình ở trong thôn đó và rất thân thuộc nơi đó. Cảnh sát Hà liền dẫn ba cảnh sát hình sự khác cùng đi về phía thôn trang ở phía đông.

Đường Hàn Vũ đưa tay sờ lên chiếc giày thêu hoa của nạn nhân, đáng tiếc là chiếc giày đó không có bất cứ thông tin khác thường nào. Nhưng, bỗng nhiên trong đầu cô phát hiện ra một vật màu đen đỏ, rất giống với một cái bớt và trên nền vải màu xanh có một hàng chữ màu đen trắng mờ mờ. Chỉ trong mười mấy giây, những hình hoa nhỏ dường như biến mất. Cô tháo ngay chiếc giầy thêu hoa của nạn nhân, cẩn thận xem đế của nó, không thấy có dấu bớt màu đen đỏ, nhưng lại thấy hình một bông hoa hồng không thể xóa được.

“Tổ trưởng, cô có phát hiện mới à?” Lục Minh Phi ghé sát lại xem.

“Lẽ nào lại vẫn là ‘Hoa hồng thép’?” Đường Hàn Vũ lẩm bẩm.

“Chuyện gì thế? Sao lại có thể là ‘Hoa hồng thép’? Hắn đang ở trong tù cơ mà?” Lục Minh Phi rất ngạc nhiên.

“Đừng phân tâm, vẫn chưa thể đại diện cho tất cả. Hãy khám nghiệm hiện trường và xác chết thật kĩ” Khương Vân Phàm vừa nói vừa để cho Vu Phong Ngâm chụp mấy bức ảnh lòng bàn chân của nạn nhân.

Tiếp đến, Khương Vân Phàm đeo găng tay và ngồi xuống, tiếp tục nhấc tay trái của nạn nhân lên và phát hiện ra tay của nạn nhân rất thô và đầy nốt chai sần, cho thấy người này là lao động thể chân tay điển hình. Anh cúi gập người xuống, mày nhíu lại, dùng kính phóng đại xem kĩ móng tay của nạn nhân, thấy ở đó có dính một ít đất màu nâu đỏ. Tiếp đó, trong khi các cảnh sát hình sự bịt mũi lảng ra xa để tránh mùi của xác chết bị phân hủy thì anh lại không ngần ngại hít lấy hít để bàn tay trái của nạn nhân và phát hiện ra mùi phân hóa học lạ lùng chứa trong đám đất đó. Anh vui mừng đứng dậy và nhìn bốn xung quanh rồi đi tới mảnh ruộng ở thượng du, đưa tay véo lấy một ít đất và ngửi. Song, đó không phải là mùi đất mà anh ngửi thấy lúc trước. Khương Vân Phàm có vẻ phiền muộn, lúc này những người bạn hacker của anh không ở bên cạnh nên không có cách nào tiến hành phân tích số liệu về đất để truy tìm vị trí đầu tiên nơi xảy ra vụ án.

Còn Vu Phong Ngâm vẫn mải miết với việc khám nghiệm tử thi tại chỗ thì nhíu chặt mày, nghi ngờ vết thương chí mạng ở phần đầu của nạn nhân, không hiểu vết thương ấy được tạo bởi vật gì? Cô vạch mái tóc dài của nạn nhân, quỳ trên cỏ, khom người xuống, dùng kính phóng đại soi rất kĩ mấy vết thương chí mạng của nạn nhân. Bỗng nhiên cô giật mình, chỉ vào huyệt thái dương bên phải, gọi với về phía người đàn ông ở đằng xa: “Khương đại thần, anh đến đây xem này, đây là trò gì không biết?”

Khương Vân Phàm dừng chân đi về phía ruộng ngô, quay người chạy trở lại bên xác chết, nói: “Đây không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án, nạn nhân có lẽ đã bị giết rồi đem vứt xác xuống sông.”

“Qua phương pháp kiểm tra tảo cát và vết thương trên người nạn nhân, cơ bản có thể xác định là nạn nhân đã bị giết và đem vứt xác. Nhưng, tôi gọi anh tới là vì phát hiện ra một thứ khác. Anh

hãy cầm chiếc kính này cho tôi."

Khương Vân Phàm đón chiếc kính phóng đại, nhìn Vu Phong Ngâm lấy từ trong hòm dụng cụ ra một chiếc nhíp dài chừng mười lăm xăng ti mét và từ từ đưa vào trong huyệt thái dương của nạn nhân, ngón tay cái và ngón tay trỏ của cô dùng lực mạnh rút ra một chiếc đinh ốc nhỏ dính đầy máu, sau đó cho nó vào trong túi đựng vật chứng.

Đúng lúc ấy Đường Hàn Vũ đi tới, tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, bèn ngạc nhiên hỏi: "Trong bộ não nguyên vẹn của con người, làm sao lại có đinh ốc ở đó nhỉ? Chuyện này chắc chắn có liên quan đến hung khí? Có thể là rơi ra từ hung khí?"

Lục Minh Phi ở phía sau cô cũng đã nhìn thấy chiếc đinh ốc trong túi nhựa trong, tay chống cằm, nói như đang suy nghĩ điều gì đó: "Vật này hình như là từ một chiếc kéo."

Vu Phong Ngâm nhìn anh một cái: "Từ vẻ ngoài của vết thương, rất có khả năng là do một chiếc kéo gây ra. Nhưng, từ góc độ vết thương thì lại có vẻ không giống một chiếc kéo."

Lục Minh Phi nghe mà chẳng hiểu gì, bèn gãi đầu: "Góc độ vết thương? Cô có thể nói một cách dễ hiểu hơn được không?"

"Lấy ví dụ, tôi dùng tay phải tát cho anh một cái, nhưng vết thương của anh lại là một hình dạng không rõ ràng. Qua phân tích thì rút ra kết luận là tôi không dùng tay phải tát anh." Khương Vân Phàm giải thích một cách ngắn gọn.

Lục Minh Phi thấy đầu như bốc khói, bèn kêu lên: "Các người không thể nói tiếng người được hay sao?"

Vu Phong Ngâm lườm một cái: "Ngốc quá đi thôi! Ý của tôi là, tôi nghi ngờ hung thủ là một kẻ thuận tay trái. Vừa rồi nhìn góc độ và dấu vết của vết thương, nếu hung khí là kéo thì người bình thường sẽ theo thói quen dùng tay phải, vết thương cũng sẽ có hình dạng rách toạc và máu sẽ bắn ra. Nhưng bây giờ, anh nhìn xem, vết thương của nạn nhân lại như một cú đánh gây ra, diện tích chịu lực là một hình dạng không rõ ràng, từ đó suy đoán ra rằng hung thủ có thể là một kẻ thuận tay trái."

Lục Minh Phi nghe xong mới vỡ lẽ: "Khó hiểu quá, tiểu sinh đã hiểu ra rồi."

Đường Hàn Vũ ngồi xuống, nghẹo đầu nhìn vào cổ của nạn nhân,

chau mày hỏi: "Có điều, cứ cho rằng hung thủ là người thuận tay trái đi, vậy thì tại sao hắn lại phải bóp chết nạn nhân? Cứ dùng kéo là cũng đã giải quyết được rồi, cần gì phải thêm một động tác như vậy nữa?"

Nghe vậy, mọi người bỗng chốc đều im lặng. Đúng như Đường Hàn Vũ nói, hung thủ hoàn toàn không cần thiết phải vẽ rắn thêm chân.

Vì suy cho cùng, càng để lại nhiều dấu vết thì càng bất lợi cho hung thủ.

"Tôi cảm thấy, chúng ta cần phải đi ngược lên bờ sông mạn thượng du để tiến hành tìm kiếm kiểu cuốn chiếu, xem có thể tìm thấy hung khí hay không."

Mọi người đều đồng ý với đề nghị của Đường Hàn Vũ, sau khi phân công các cảnh sát đưa xác chết đi, họ lập tức đi về phía thượng du.

Dọc đường, Khương Vân Phàm thấy rất thắc mắc, hung thủ đã dùng kéo làm chết nạn nhân rồi, tại sao lại còn bóp cổ nạn nhân nữa? Không lẽ hung thủ không chỉ là một người? Cũng không đúng, ở hiện trường không phát hiện ra dấu vết có hung thủ thứ hai. Khi đi tới một đoạn đường nhỏ bùn đất, bỗng nhiên anh nhắm mắt lại, hít thật sâu, sao ở đây lại có mùi xăng nhỉ?

Đường Hàn Vũ nhanh chóng nắm bắt được sự thay đổi trên vẻ mặt của anh, thấy anh chạy như bay về đám ruộng ngô, mặc cho đôi giày thể thao phải đặt xuống bùn đất. Mọi người thấy anh kì lạ như vậy, biết chắc anh đã phát hiện ra điều gì, nên cũng chạy theo anh.

Đến ruộng ngô, Khương Vân Phàm ngồi xuống và hít thật sâu, hai bàn tay thọc sâu vào đám cỏ tìm kiếm một hồi, thế rồi đột nhiên hai tay anh rút ra một cây kéo còn dính máu, khiến tất cả mọi người đều sững sờ, rõ ràng đó chính là hung khí.

Vu Phong Ngâm lấy ngay chiếc túi đựng vật chứng ra, cho chiếc kéo vào trong, miệng không ngớt khen: "Khương đại thần, mũi của anh đúng là còn thính hơn cả mũi chó béc giê! Đúng là chó thần tái thế! Rất lợi hại!"

Người trong cuộc vẫn còn chưa kịp phản ứng, thì đã thấy Lục Minh Phi không nén được bật cười: "Chó thần tái sinh… Đừng trợn mắt với tôi, tôi không nghe thấy gì đâu."

“Miệng lưỡi nanh nọc, ta đây không thèm chấp!” Khương Vân Phàm lườm Vu Phong Ngâm một cái, mặt không chút biểu cảm, tiếp đó nói như đang suy nghĩ, “Có điều phải nói lại, tôi luôn cảm thấy vụ án này có điều gì đó lạ lùng.”

Đường Hàn Vũ tỏ ra rất hứng thú trước sự hoài nghi của Khương Vân Phàm, bèn hỏi: “Lạ lùng? Lạ lùng ở điểm nào? Anh nói xem nào!”

“Cũng chỉ là một vụ giết người bình thường, lạ lùng cái nỗi gì? Bây giờ chúng ta cũng đã tìm ra hung khí rồi, nếu mà tìm thấy dấu vân tay của hung thủ trên đó nữa thì tên khốn đó chết là cái chắc!” Lục Minh Phi nói tới câu cuối, căm hận nghiến răng.

Khương Vân Phàm đi đi lại lại, lắc đầu: “Không đúng! Không đúng! Chắc chắn là có điểm nào đó nhầm lẫn! Vì tất cả mọi thứ đều rất thuận lợi! Hung thủ không thể ngu đến mức ấy…”

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt bất lực lắc đầu, cho rằng cái tật cố chấp của Khương Vân Phàm lại nổi lên rồi, nên không ai nói lại. Cuối cùng, họ quyết định chia thành hai nhóm, Đường Hàn Vũ và Vu Phong Ngâm chịu trách nhiệm tìm kiếm thượng du bên trái sông Nam Sơn, Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm thì sẽ tìm vật chứng trong bãi cỏ bên tay phải.

Một lát sau, Đường Hàn Vũ phát hiện ra một chiếc thắt lưng da màu đen của đàn ông có dính máu bèn cho nó vào trong túi đựng vật chứng.

“Chiếc thắt lưng này có lẽ là hung thủ để lại, lát nữa tôi sẽ xét nghiệm vết máu trên đó.”

Vu Phong Ngâm vừa dứt lời, thì nghe thấy tiếng của Lục Minh Phi từ đằng xa: “Tổ trưởng, chúng tôi đã phát hiện ra một chiếc giày thêu hoa, giống hệt như chiếc trên chân của nạn nhân.”

Đường Hàn Vũ nghe tiếng ngoảnh lại nhìn, hai người đàn ông đã đi tới bụi cỏ trước cây xoài cách đó hơn ba mét. Lục Minh Phi vui mừng khua khua túi vật chứng, còn Khương Vân Phàm thì tiếp tục đi sâu vào đám cây xoài xanh mướt.

Viết về tội phạm

Họ đuổi theo Khương Vân Phàm, chỉ thấy một mình anh đứng trước mấy cây xoài bị đè đổ, cúi đầu xuống không biết là đang nhìn gì. Bọn họ tò mò rảo bước, đến gần và nhìn, trên cành cây

khô của mấy cây xoài đó có rất nhiều vết máu khô.

Khương Vân Phàm ngồi xổm xuống, tay bốc một ít đất dưới gốc cây lên và hít thật sâu: "Chính là mùi này, cuối cùng thì mình cũng đã tìm được rồi! Mùi của đám đất dính ở kẽ móng tay của nạn nhân với mùi đất ở đây giống hệt nhau!"

Mọi người biết rõ Khương Vân Phàm có một khứu giác đặc biệt nên rất tin lời anh. Nhưng Vu Phong Ngâm là người luôn coi trọng khoa học, vì vậy cô bước tới và ngửi đám đất rồi lấy một ít cho vào trong túi đựng vật chứng, để đem về tiến hành phân tích.

"Căn cứ vào những vật chứng mà chúng ta tìm thấy, thì có lẽ đây chính là hiện trường đầu tiên của vụ án." Đường Hàn Vũ nhìn bốn xung quanh, gió trên cánh đồng trống lùa vào mái tóc cô, như cũng đồng tình với những lời nói của cô.

Đúng lúc đó thì di động của Lục Minh Phi đổ chuông, người gọi đến là cảnh sát Hà.

"Đội trưởng Lục, tôi đã tìm hiểu tình hình cơ bản của thôn Ánh Trăng (Moon Village) rồi. Thôn này vừa nghèo vừa hẻo lánh, bên đường không hề đặt camera. Trong thôn có tất cả tám mươi người, chủ yếu là cụ già, phụ nữ và trẻ con. Trong đó có con gái của một người mù năm nay hai mươi bảy tuổi, cao chừng 1,64 mét. Người mù nói, ông ấy đã không thể liên lạc được với con gái một tuần nay rồi. Hàng xóm của ông ấy nói, con gái Kinh Kinh của ông ấy là y tá của một phòng khám trên thị trấn, thường mặc một chiếc váy hoa nhỏ. Sau cùng, chúng tôi xác minh đối với hơn năm người dân trong thôn thì được biết, nạn nhân chính là Kinh Kinh." Giọng nói trong di dộng rất bình thản, nhưng các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt nghe xong thì đều có vẻ vui mừng.

Lục Minh Phi khen với vẻ hài lòng: "Anh làm tốt lắm! Bây giờ, chúng tôi vừa mới phát hiện ra manh mối mới ở vườn xoài. Anh hãy hỏi dân trong thôn xem, ai là người phụ trách vườn xoài này, sau đó đưa anh em đến đây."

Trong thời gian chờ đợi, Khương Vân Phàm suy nghĩ lại quá trình của vụ án cho đến thời điểm trước mắt. Phân tích theo vật chứng, hung thủ đã vứt nhẫn đi, cho thấy đây không phải là vụ án cướp của. Khả năng hãm hiếp cũng không nhiều lắm, vì trên người của nạn nhân không có dấu hiệu bị xâm hại. Vậy thì động cơ giết người của hung thủ là gì? Anh không sao nghĩ ra được, đầu cứ rối như tơ vò, càng nghĩ lại càng thấy đau đầu. Cuối cùng, anh quyết

định cầu cứu Đường Hàn Vũ.

“Hàn Vũ, cô có biết tại sao hung thủ lại giết chết nạn nhân không?”

Câu nói trên vừa được thốt ra, ba người còn lại đều từ từ quay đầu lại nhìn Khương Vân Phàm, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Mọi người đừng có nhìn tôi như vậy, tôi không phải là thần thánh, cũng có những lúc không nghĩ được ra vấn đề và không phá được án!” Khương Vân Phàm chỉ về phía ngọn núi đang tỏa ra làn sương mờ, dòng sông trong vắt và ruộng vườn ở phía cách đó không xa, “Mọi người nhìn nơi này đi, buổi tối ở đây hẳn là rất yên tĩnh, chỉ cần nạn nhân kêu to một tiếng là rất nhiều người dân nghe thấy tiếng. Thế mà hung thủ dám ra tay ở đây, chứng tỏ có thể hắn rất thông thuộc địa hình nơi này.”

Đường Hàn Vũ gật đầu đồng ý và phân tích: “Tuy vẫn chưa rõ động cơ ra tay, nhưng căn cứ vào đặc điểm giết người xong vứt xác và thắt lưng da đàn ông màu đen có dính máu thì thấy hung thủ có lẽ là một nam giới có khả năng tổ chức, có nhiều khả năng làm công việc về kĩ thuật có liên quan đến kéo và xăng dầu. Để tránh sự truy tìm của cảnh sát, rất có thể trong tuần này hắn đã thay đổi việc làm. Cuối cùng, rất có thể hắn là con trưởng trong gia đình.”

Lục Minh Phi cũng nói theo luồng suy nghĩ ấy: “Phân tích theo manh mối ở hiện trường, máu và vật chứng mà hung thủ để lại, nhìn thì thấy đây là người gây án lần đầu. Hắn không cướp của, không hãm hiếp cũng không phải giết người vì bị kích động. Không lẽ giết người là vì thù hận?”

Vu Phong Ngâm thủng thẳng đáp: “Cô ấy chỉ là một y tá, làm sao có chuyện thù oán được?”

Một lát sau, Lục Minh Phi nhìn thấy mấy bóng người quen thuộc, trong số đó có một ông già tóc bạc chừng sáu mươi tuổi dẫn đầu. Nhìn bước chân nhanh nhẹn của ông thì có thể biết ông rất khỏe, chỉ loáng một cái, ông già đã đi tới trước mặt các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Tuy nhiên, vẻ mặt ông thì tối sầm, có lẽ ông đang cố nén cơn nóng giận trong lòng.

Quả nhiên, ông già chỉ vào vườn quả, lớn tiếng nói: “Mẹ kiếp, thằng khốn nào đã giết người ngay tại địa bàn của ta? Kiếp trước ta có nợ nần gì mà lại muốn hại ta như vậy?!”

Chỉ đến khi ông già kia trút xong cơn giận dữ thì Lục Minh Phi

cũng đã tìm hiểu xong thông tin về ông qua cảnh sát Hà. Ông tên là Lý Nghiêm Kiệt, là người chịu trách nhiệm của vườn quả này. Lục Minh Phi mỉm cười với ông rồi hỏi: "Ông chủ Lý, vườn quả này đều do một mình ông trồng phải không?"

Vẻ mặt của ông Lý Nghiêm Kiệt hơi dịu lại, ông chỉ vào vườn quả xanh tốt, nói: "Đúng thế, vườn xoài này và vườn chôm chôm ở đằng kia đều là của tôi. Nhưng với sức khỏe của một ông già, một mình tôi làm không thấu, nên tôi phải thuê thêm ba nhân công nữa."

Lục Minh Phi hỏi gấp: "Vậy, trong hai ngày hai mươi ba và hai mươi bốn ông làm gì ạ? Có nhìn thấy điều gì lạ ở đây không?"

"Trời nóng như thế này, tất nhiên là ngày nào tôi cũng phải ra thăm, xem vườn quả có bị hư hỏng không. Điều gì lạ ư?" Lý Nghiêm Kiệt cố gắng nhớ lại, sau đó gật đầu một cách chắc chắn, "Có! Có một buổi tối tôi ra bờ sông đi dạo, sợ có kẻ nào đó vào ăn trộm nên đã đến thăm vườn quả, dọc đường tôi có gặp một người đàn ông vác một chiếc bao tải đi từ phía vườn quả ra."

"Vậy, ông có nhìn rõ mặt của người ấy không ạ? Ông hãy nói xem người đó có đặc điểm gì."

"Buổi tối, trong rừng cây không có ánh đèn, nên tôi không nhìn thấy mặt của anh ta. Khi tôi hỏi anh ta trong bao tải đựng gì, thì anh ta không trả lời mà vội vàng đi qua. Có điều, cánh tay mà anh ta vác chiếc bao tải ấy hơi dài, trên đó hình như có một vết hình tam giác giống như cái bớt. Thân hình anh ta khá vạm vỡ, rất giống với cậu kia. Nhưng anh ta không cao hơn tôi là mấy, cổ thì có vẻ hơi ngắn, đầu khá tròn." Lý Nghiêm Kiệt đưa tay chỉ Lục Minh Phi để so sánh.

Đường Hàn Vũ lấy cuốn sổ và chiếc bút mang theo ra phác họa theo lời mô tả của ông già, loáng một cái trên đó đã có hình phác thảo của người tình nghi.

"Ông Lý, hiện thời chúng tôi phát hiện ra vườn quả của ông chính là hiện trường đầu tiên của vụ án. Vì vậy, mời ông và ba nhân công của ông cùng chúng tôi đến Sở một lần để tiếp nhận phần lấy chứng cứ lần thứ hai." Lục Minh Phi quay lại dặn cảnh sát Hà: "Anh Hà này, những việc còn lại giao cả cho anh đấy."

Cảnh sát Hà gật đầu, bắt đầu bảo Lý Nghiêm Kiệt liên hệ với những người làm của mình. Lý Nghiêm Kiệt có vẻ rất không vui, hỏi lại: "Anh cảnh sát, anh nói vậy là có ý gì? Nghi ngờ tôi là hung

thủ à? Sao tôi lại đen đủi thế, sống già nửa đời rồi, chỉ muốn kiếm thêm chút tiền để dưỡng già, thế mà vườn quả thì bị người ta làm thành hiện trường hung án, cảnh sát lại còn coi tôi là người tình nghi đưa về Sở."

"Ông yên tâm, chỉ cần ông không giết người thì chúng tôi sẽ không để ông bị oan đâu."

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đi trở lại bờ sông nơi phát hiện ra xác chết theo đường cũ, từ xa đã nhìn thấy Lăng Phong vẫn đứng chờ ở ngoài hàng rào phong tỏa. Lục Minh Phi và mấy người khác hiểu ý ngồi lên xe cảnh sát.

Lăng Phong nhìn thấy Đường Hàn Vũ trở lại có một mình, xúc động hỏi: "Vụ án có manh mối gì chưa?"

Đường Hàn Vũ đưa tay ra che bớt ánh mặt trời cho Lăng Phong, không trả lời câu hỏi của anh mà chau mày nói: "Trời nắng nóng như thế này, sao anh không vào chỗ bóng râm cho mát?"

Lăng Phong mỉm cười với cô, đột nhiên nghe thấy một hồi còi giục giã họ lên xe. Hai người quay đầu lại nhìn thì thấy Lục Minh Phi đang giơ tay ra vẫy, còn Khương Vân Phàm với vẻ mặt sốt ruột ngồi bên không nói gì. Lăng Phong hiểu ra, có lẽ hồi còi vừa rồi là do Khương Vân Phàm bấm. Vì vậy, anh cố ý kéo tay Đường Hàn Vũ đi lại chỗ chiếc xe.

Mãi cho tới khi đã ngồi trên xe rồi mà Đường Hàn Vũ vẫn cảm thấy trống ngực đập thình thịch, trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy dường như cô trở về với bốn năm trước của lần đầu tiên cô và Lăng Phong hò hẹn, cảm giác hồi hộp và vui mừng vẫn nguyên vẹn như xưa.

Lúc này đã vào giữa trưa, đúng giờ tan tầm, vì thế đường đi không lấy gì làm thông suốt. Trong lúc dừng lại chờ đèn xanh, Lục Minh Phi thấy trong lòng rất thắc mắc, rõ ràng là Đường Hàn Vũ đã suy đoán hung thủ có thể là một nhân viên kĩ thuật, vậy thì sao lại phải điều tra những người làm vườn đó?

Anh nghĩ mãi, cuối cùng không nén được, hỏi: "Tổ trưởng, có điều này tôi nghĩ mãi không ra, tại sao cô lại muốn điều tra những người làm vườn?"

Đường Hàn Vũ ngây người một lúc, sau khi trấn tĩnh lại thì đáp: "Cho dù chúng ta đã có phác thảo về hung thủ, nhưng cũng không thể bỏ sót bất cứ manh mối nào, không loại trừ trường hợp ông

chủ vườn quả đã nói dối. Bây giờ có rất nhiều thứ phải kiểm tra xem xét, chúng ta cũng không hiểu lắm về tình hình của nạn nhân, cũng không rõ hung thủ có đồng bọn hay không, có tranh cãi, mâu thuẫn gì với nạn nhân hay không."

Lăng Phong nghe xong thì rất chú ý, bèn hỏi cô: "Hàn Vũ, có thể cho anh xem ảnh chụp hiện trường và ảnh chụp các vật chứng được không?"

Vu Phong Ngâm đang định nói ảnh đều ở trong tay mình thì đã bị Khương Vân Phàm cướp lời nói trước: "Xin lỗi, những thứ đó thuộc về hồ sơ hình sự nội bộ hệ thống, người không phải là cảnh sát thì không được xem."

Không khí trong xe trở nên rất gượng gạo, Đường Hàn Vũ càng thấy khó xử, nhưng những điều Khương Vân Phàm nói đều là sự thật, cô đành phải làm theo quy định chung, từ chối mong muốn khao khát được tham gia phá án. Cô biết, Lăng Phong rất mong được làm công việc mà anh đã phải tạm xa trong một thời gian dài, rất muốn tham gia phá án.

"Bà già khó tính, đã đến Trung tâm pháp y của cô rồi đấy." Câu nói đó của Lục Minh Phi đã cứu Đường Hàn Vũ.

"Bản cô nương xin tạm biệt trước, hễ có kết quả là sẽ gửi ngay đến cho mọi người." Vu Phong Ngâm làm như không nghe thấy lời của Lục Minh Phi, xuống xe xong thì hai tay chắp lại làm động tác chào tạm biệt, khiến mọi người đều bật cười cứ khen trông cô giống hệt như cô gái xuyên không thời cổ đại.

Đóng cửa xe xong, Lục Minh Phi quay đầu xe, nhanh chóng lái xe đến Sở cảnh sát. Bốn người tức tốc đi vào phòng làm việc, Đường Hàn Vũ đi giữa, ba người đàn ông vây xung quanh cô giống như những vệ sĩ bảo vệ hoa, khiến cho các cảnh sát đều dồn mắt nhìn.

Đến cửa phòng làm việc, Đường Hàn Vũ dừng bước, phân công Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm đến hỏi khẩu cung đối với những người làm vườn. Sau đó, cô và Lăng Phong quay người đi tới Phòng Điều tra thông tin.

"Tiểu Vương, đây là phác họa hình ảnh kẻ tình nghi mà chúng tôi họa lại theo lời người nhìn thấy. Trên đó còn ghi chú cả những đặc điểm của hắn. Cậu hãy dùng máy tính chọn lọc những người có đặc điểm phù hợp với phác thảo ở thị trấn Sun và thông tin về nhân thân của Kinh Kinh ở thôn Moon. Nhớ là phải nhanh đấy!" Đường Hàn Vũ dặn dò.

Tiểu Vương đón bức phác họa đơn giản, gật đầu nghiêm túc: "Vâng, thưa chỉ huy!"

Lăng Phong nhìn đồng hồ, lúc đó đã là hai giờ chiều. Anh kéo Đường Hàn Vũ ra, nói: "Chúng ta đi ăn cơm thôi, nhân tiện mua mấy suất mang về"

Đường Hàn Vũ lắc đầu: "Em không có tâm trạng nào để đi ăn, thôi gọi họ mang đến đi."

Lăng Phong hiểu tính tình Hàn Vũ khi đứng trước các vụ án là cô lại như một người khác, tinh thần tập trung cao độ, làm việc với hiệu suất rất cao. Thế là anh lấy điện thoại ra, vừa quay trở lại phòng làm việc vừa gọi món ăn.

Hai người nghỉ ngơi chừng nửa tiếng đồng hồ ở phòng làm việc thì người mang đồ ăn đến gõ cửa rồi đặt lên bàn hai hộp cơm thơm lừng mùi thức ăn. Lăng Phong trả tiền, mở hai hộp cơm ra và đưa phần canh sườn cho Đường Hàn Vũ.

"Kẹt" một tiếng, cánh cửa mở ra, Lục Minh Phi bước vào. Tiếp ngay sau lưng anh ta là Khương Vân Phàm. Lục Minh Phi nhìn thấy hộp cơm trên bàn thì hai mắt sáng lên, tay xoa bụng, nói: "Hèn nào, tôi vừa bước chân đến hành lang thì đã thấy đói bụng, thì ra ở đây đã có đồ ăn ngon. Cảm ơn nhé!"

"Đừng khách sáo, đều do anh ấy trả tiền đấy, cứ tự nhiên!" Đường Hàn Vũ ám chỉ Lăng Phong, đặt đũa xuống, rồi vội hỏi: "Kết quả khẩu cung thế nào?"

Khương Vân Phàm cũng bưng hộp cơm lên, ăn mấy miếng cá: "Trừ một người phụ nữ là ở thôn khác ra, thì ông chủ vườn và hai người phụ nữ khác đều là người thôn Moon. Thời gian gần đây, hành vi của người phụ nữ khác thôn kia có phần khác thường. Người phụ nữ ấy tên là Đặng Tú, ba mươi mốt tuổi, đã từng li dị. Có người nói, sở dĩ mà hành vi của chị ta có phần khác thường là vì đứa con của chị ta bị ốm và mới chết cách đó một tuần. Trong lúc hỏi cung, tinh thần chị ta cũng có vẻ rất suy sụp."

Lục Minh Phi cắn khẽ vào đầu đũa, nghi ngại: "Nhưng chẳng có ai chứng minh hộ được rằng một tuần trước chị ta không có mặt ở hiện trường án mạng. Nghe ông Lý Nghiêm Kiệt nói, chị ta rất đau buồn vì việc mất đi đứa con gái yêu quý, nên đã đóng cửa nằm trong nhà không gặp mọi người trong nhiều ngày liền."

Mặc dù Đường Hàn Vũ rất thông cảm và thấu hiểu cho tình hình

đó của chị ta, nhưng vẫn không nén được, hỏi: "Vậy, mọi người có tới thôn Moon để kiểm chứng không? Liệu có đúng là trong một tuần trước đó chị ta không ra khỏi cửa và không gặp người khác không?"

"Chưa. Tôi sẽ lập tức bảo cảnh sát Hà đưa người tới đó." Lục Minh Phi nói xong, bèn đi ra ngoài gọi điện thoại.

Trong thời gian chờ đợi kết quả khám nghiệm của pháp y, Đường Hàn Vũ đề nghị mọi người hãy nghỉ ngơi cho tốt. Vì suy cho cùng, không có kết luận khoa học của pháp y, họ cũng không có cách nào triển khai việc điều tra sâu hơn. Tám giờ tối, trong lúc ăn bữa tối ở phòng làm việc, Tiểu Vương đã mang thông tin về người bị tình nghi và nạn nhân đến.

Kinh Kinh, hai mươi bảy tuổi, làm y tá, cao 1,64 mét. Bắt đầu làm y tá từ khi hai mươi tư tuổi, trong thời gian ba năm đã thay đổi chỗ làm hai lần, nguyên nhân chưa rõ, ngày hai mươi hai tháng sáu đã bị cho thôi việc vì sự cố trong công việc.

"Căn cứ kết quả khám nghiệm ADN của pháp y gửi tới, chúng ta có thể xác định, nạn nhân là Kinh Kinh. Ngoài ra, đây là người có những đặc điểm phù hợp nhất với phác thảo của kẻ bị tình nghi. Anh ta tên là Đặng Uy, công nhân trong xưởng sửa chữa xe ô tô ở thị trấn Vũ Trụ, ba mươi hai tuổi, là con cả trong gia đình, hiện chưa kết hôn, hồi học phổ thông cơ sở đã từng giành được giải Olympic về toán học. Nhưng vì cha mẹ mất sớm nên đến năm lớp chín thì phải bỏ học và đi làm để nuôi em gái tên là Đặng Tú. Dường như anh ta rất muốn được học đại học nên đã thi tới ba lần, và mãi tới năm ngoái thì mới thi đậu nhưng lại không đến đăng kí đi học. Tôi nghĩ mãi ko ra, tại sao một người rất có hoài bão với cuộc sống như vậy lại phạm tội?"

Tiếng chuông di động của Đường Hàn Vũ cắt ngang suy đoán của tiểu Vương. Đường Hàn Vũ vừa nhấn nút nghe thì đã thấy Vu Phong Ngâm nói gấp gáp: "Tổ trưởng, tôi phát hiện ra trên thắt lưng màu đen và nhẫn có rất nhiều dấu vân tay và vết máu không phải của nạn nhân, và thông qua đối chiếu ADN với dấu vân tay thì rút ra kết quả, đó là của một người đàn ông tên là Đặng Uy."

Những người trong phòng làm việc bất giác đều đưa mắt nhìn nhau, vụ án này coi như đã bắt đầu hé lộ dần rồi.

"Tổ trưởng, còn chờ gì nữa, hãy để chúng tôi đi bắt người bây giờ chứ?" Lục Minh Phi chủ động đề nghị, thấy Đường Hàn Vũ gật đầu

đồng ý, anh lập tức lấy chiếc máy bộ đàm ra vừa đi ra phía bên ngoài vừa bảo Đội cảnh sát Hình sự chuẩn bị hành động.

"Khoan đã, Đội trưởng Lục, nhớ mang theo cả ông Lý Nghiêm Kiệt đến đó để nhận người nhé." Lăng Phong thản nhiên nói một câu, khiến Khương Vân Phàm bất giác quay sang nhìn anh với ánh mắt không vui, rõ ràng là Khương Vân Phàm rất để ý đến việc Lăng Phong tham gia phá án.

"Tôi về đây, có việc gì cứ gọi tôi nhé." Tiểu Vương mỉm cười quay người ra về.

Bằng chứng không lời

Tiếng ồn ào trong phòng đột nhiên kết thúc, chẳng khác gì dòng thác bỗng nhiên ngừng chảy. Ba người còn lại không ai nói gì nữa, khiến căn phòng yên ắng như tờ. Khương Vân Phàm ngồi trên sô pha, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, trong đầu liên tiếp hiện lên những thông tin về nạn nhân Kinh Kinh, nghi phạm Đặng Uy, ông chủ vườn quả Lý Nghiêm Kiệt và người làm công Đặng Tú. Trong số bọn họ, ai là người có mâu thuẫn với nạn nhân? Động cơ của hung thủ rút cục là gì?

Khương Vân Phàm nhíu mày, đưa mắt liếc nhìn người đàn ông đối diện: "Tiền bối, anh có thể đừng nói gì được không? Anh đã làm rối suy nghĩ của tôi về vụ án đấy."

Lăng Phong đưa tay chỉ vào mình vẻ nghi ngờ, sau khi xác định người mà Khương Vân Phàm muốn nói tới là mình bèn phản bác lại: "Tôi đâu có nói gì?"

"Hình như anh có điều gì đó muốn nói với Hàn Vũ, trong lòng hẳn đang có rất nhiều điều muốn bộc bạch đúng không? Này, nếu muốn nói chuyện yêu đương thì hãy sang phòng uống nước, ra khỏi cửa rẽ sang bên phải, tôi không tiễn." Khương Vân Phàm chỉ ra cửa.

Khương Vân Phàm vừa dứt lời thì di động rung lên, nhắc Đường Hàn Vũ có tin nhắn đến. Cô vội mở ra xem, là tin nhắn của Vu Phong Ngâm, cô ấy gửi báo cáo giám định đến: Vết thương từ chiếc kéo gây ra đúng là của một người thuận tay trái, nhưng căn cứ vào kết quả giám định vết thương, thì vật thít cổ nạn nhân lại không phải là chiếc thắt lưng da mà là một sợi dây thừng.

Phía dưới ảnh của báo cáo, còn có một đoạn giải thích của Vu Phong Ngâm: Do khi ở hiện trường xác nạn nhân đã bị bợt trắng

và nhăn nhúm nên không nhìn rõ vết thương ở cổ, nhưng bây giờ thì vết thương ấy rõ dần, nên đã làm giám định vết thương.

“May mà Hương Vu làm giám định, nếu không thì bước này sẽ vẫn sai và vụ án này càng khó phá hơn.” Khương Vân Phàm nói.

“Nhưng, ý trong câu đó là hung thủ đã đem giấu dụng cụ thít cổ nạn nhân, nhưng lại để sót cái kéo?” Đường Hàn Vũ hỏi.

Lăng Phong lúc trước vẫn còn đang nghĩ về những vấn đề mà Đường Hàn Vũ thắc mắc, nhưng ngay lập tức đã hiểu ra và ngạc nhiên nói: “Đúng thế, gan của tên này không lẽ lại to đến thế? Chỉ giấu một dụng cụ phạm tội mà không quay lại nhặt chiếc kéo, đúng là rất lạ lùng!”

“Cũng có thể là chúng ta đã nghĩ sai rồi.” Khương Vân Phàm lẩm bẩm.

Nhưng họ không kịp để hối hận, vì Lục Minh Phi đã đưa Đặng Uy đến phòng thẩm vấn và đang chờ họ đến để hỏi cung.

Trước khi bước vào phòng thẩm vấn, Đường Hàn Vũ nhìn Khương Vân Phàm một cái, thấy vẻ mặt anh rất bình thản nên mới mở cửa bước vào và ngồi xuống bên cạnh Lục Minh Phi. Còn Lăng Phong thì ở lại phòng giám sát quan sát tình hình qua vách.

Đặng Uy trông có vẻ là một người chất phác chấp hành nghiêm pháp luật, nhưng vì sự xô đẩy của cuộc sống nên vẻ ngoài của anh ta trông già hơn so với tuổi thực đến cả chục tuổi, mái tóc lưa thưa lại càng làm cho cái đầu của anh ta tròn hơn hẳn. Anh ta mặc một bộ đồ lao động màu xanh của nhà máy, trên đó có dòng chữ màu đen đề tên của anh ta. Đường Hàn Vũ nhìn đến đây, bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh đó, không lẽ hung thủ chính là anh ta thật?

Ba người của Tổ chuyên án Đặc biệt vẫn còn chưa đọc thông tin về nhân thân của người bị tình nghi, thậm chí chưa nói một câu nào thì người đàn ông cúi đầu phía đối diện bỗng nhiên bật cười và chủ động mở lời trước.

“Tôi thừa nhận, tôi đã giết cô y tá đó.” Đặng Uy từ từ ngẩng đầu lên, mắt ánh lên vẻ kiên định.

“Rất tốt, tôi thích những hung thủ chủ động nhận tội như anh.” Khương Vân Phàm nhìn anh ta với vẻ lạnh lùng, rồi chuyển sang nói, “Nhưng, trước khi anh vào tù, tôi muốn nghe anh nói về quá trình giết người đó.”

Đặng Uy hơi ngây người ra rồi hơi cúi đầu xuống, mười ngón tay trong chiếc còng đan vào nhau, rồi bỗng nhiên anh ta thay đổi suy nghĩ, lắc đầu nói: "Dựng lại hiện trường phạm tội chẳng phải là việc mà các anh rất giỏi sao? Cần gì phải bắt tôi nói nữa?"

Trong tay Đường Hàn Vũ cầm một tấm ảnh chụp chung giữa Đặng Uy với người nhà, trong ảnh Đặng Uy cười rạng rỡ, còn người đàn ông đang ngồi trước mặt cô lúc này mặt mày vàng vọt, trên trán và trên má đều có những nốt mụn sần sùi. Vẻ mặt ấy nói lên rằng thời gian gần đây hẳn anh ta đã rất lo lắng, người cũng trong tư thế phòng vệ, hai tay nắm vào nhau một cách vô thức. Có lẽ anh ta rất căng thẳng. Sở dĩ anh ta hỏi lại Khương Vân Phàm như thế là để đánh lạc hướng sự chú ý của Tổ Chuyên án Đặc biệt, từ đó để mình có thời gian và cơ hội thả lỏng người một chút. Tất cả những điều đó cho thấy, anh ta không phải là một người hồ đồ.

Trong tình hình thông thường, trước khi cảnh sát đưa ra những bằng chứng thì hung thủ không bao giờ chủ động thừa nhận tội lỗi, còn anh ta, nguyên nhân nào khiến anh ta nôn nóng thừa nhận vậy? Tại sao Khương Vân Phàm lại muốn anh ta thuật lại quá trình phạm tội?

Lục Minh Phi gõ xuống mặt bàn, gầm lên với người đàn ông đối diện: "Anh hãy biết điều một chút đi! Bây giờ yêu cầu anh trả lời chứ không phải bảo anh nêu câu hỏi!"

Đặng Uy vẫn giữ vẻ mặt bình thản: "Người là do tôi giết, các anh cứ bắt tôi là được mà, đừng hỏi đi hỏi lại cho lằng nhằng nữa."

Đường Hàn Vũ thấy trong lòng rất thắc mắc, không nén được lên tiếng hỏi: "Đặng Uy, lần đầu tiên tôi thấy một người muốn ngồi tù như anh đấy. Rõ ràng là năm ngoái anh đã thi đỗ vào trường đại học mà mình mơ ước từ lâu, nhưng tại sao anh lại không đi học? Hẳn anh đã gặp phải khó khăn gì đó, nếu khó chịu thì hãy nói ra chứ đừng để trong lòng như vậy, nếu không thì cái người mà anh quan tâm mãi cũng không biết được đâu."

Đặng Uy ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Đường Hàn Vũ, giọng nói vừa rồi của cô thật dịu dàng. Không hiểu vì sao, dường như ở cô có một sức cuốn hút khiến anh ta suýt nữa thì đã nói ra những điều sâu kín trong lòng bấy lâu nay. May mà anh ta đã kịp thời dừng lại và lắc đầu với Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Khương Vân Phàm định thần, không có ý mất thời gian thêm nữa, nên quay đầu lại, nói: "Đội trưởng Lục, nếu anh ta đã không chịu

nói, vậy thì cứ tạm giam lại đã, sáng mai đưa anh ta tới vườn hoa quả để dựng lại hiện trường vụ mưu sát."

Đặng Uy vẫn cứ cúi đầu, không hề có chút ý định nào để chạy tội cho mình. Lăng Phong ra khỏi phòng giám sát, lặng lẽ đi theo sau ba người, sau đó mọi người chia tay trở về chỗ ở của mình.

Ngày hôm sau, Khương Vân Phàm dậy rất sớm rồi gọi Lục Minh Phi, Lăng Phong cũng bị đánh thức, vừa may lúc đó Đường Hàn Vũ đến gọi cửa. Năm phút sau, bốn người một lần nữa lại đến phòng thẩm vấn. Đặng Uy vẫn không nói câu nào và cũng không tìm cách trốn tội. Thế là Lục Minh Phi cầm máy bộ đàm lên gọi các đồng nghiệp. Ngay lập tức, ba cảnh sát hình sự đẩy cửa bước vào, áp giải Đặng Uy lên xe.

Các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đi theo sau, Lăng Phong cũng rời khỏi phòng giám sát, cùng lên chiếc xe cảnh sát của Lục Minh Phi. Anh biết, Khương Vân Phàm không phải là người bình thường, nên cứ giữ nguyên ý đưa Đặng Uy đến vườn hoa quả, hẳn là anh ta có mục đích gì đó, hoặc là đã phát hiện ra manh mối nào đó.

Sau khi đến vườn hoa quả, các cảnh sát phong tỏa lại hiện trường. Ánh mặt trời rất gay gắt khiến Đặng Uy phải nhíu chặt mắt, nheo mắt nhìn bốn xung quanh. Bên ngoài dải phong tỏa màu vàng, dân làng đứng thành tốp năm tốp ba, trong đó có mấy người già đã nhận ra anh ta và cứ lắc đầu thở dài. Nhớ tới năm xưa trước khi anh rời làng đi, khi ấy anh ta là một người có thành tích học hành, hiếu thảo với cha mẹ, làm hết mọi việc đồng áng, thế mà bây giờ, anh ta trở thành nghi phạm. Đúng là việc mà mọi người không muốn nhìn thấy và rất bất ngờ.

Khương Vân Phàm thấy vẻ bình thản như không của anh ta bèn ghé vào tai anh ta nói mấy câu. Đặng Uy lập tức giật mình, hai mắt cứ tìm kiếm trong đám đông, rồi lại thu ánh mắt về, sau đó không nói câu nào, bước tới trước mấy cây xoài.

Lục Minh Phi nhìn theo chiếc lưng quả quyết đó, tò mò hỏi Khương Vân Phàm: "Cậu đã nói gì với anh ta vậy?"

Khương Vân Phàm mỉm cười bí hiểm: "Lát nữa anh sẽ biết, sự việc sẽ nhanh chóng được sáng tỏ thôi."

Đường Hàn Vũ nghe thấy vậy, trong lòng cũng có phần chờ đợi và đưa mắt nhìn theo. Đặng Uy chỉ vào cây xoài đó, tỏ ý rằng mình đã quen với Kinh Kinh ở chỗ thi vào đại học và hai người đã yêu

nhau, nên việc hẹn người yêu cũ ra gặp mặt là một việc rất dễ. Đến vườn quả, anh ta chỉ vào Kinh Kinh, hỏi hồi hai người chia tay, tại sao cô lại nói dối anh ta. Kinh Kinh không có lời gì để nói và cũng không hề tỏ ra hối hận hoặc xin lỗi anh ta.

Đặng Uy đẩy cô vào gốc cây rồi cố hôn cô. Nhưng, lập tức một cái tát đã giáng xuống mặt anh ta, Đặng Uy càng điên tiết ra sức giập đầu cô vào cành cây, rồi sau đó dùng kéo và thắt lưng…

"Khoan đã, khi chúng tôi khám nghiệm vết thương trên cổ của nạn nhân, phát hiện ra là vật thít cổ cô ấy không phải là thắt lưng, về điều này, anh giải thích thế nào?" Khương Vân Phàm cắt ngang trong lúc Đặng Uy làm lại động tác.

"Gì cơ?" Sắc mặt Đặng Uy tái nhợt, thầm nghĩ, sao lại có thể như thế được, xác chết đã ngâm nước lại có thể phục hồi vết thương? Anh ta đưa mắt nhìn Khương Vân Phàm rồi ấp úng giải thích, "Tôi không nhớ kĩ lắm, hình như lúc đó tôi tiện tay nhặt được một sợi dây thừng, trong cơn giận dữ đã dùng dây thừng… Chuyện sau đó thì các anh đều biết cả rồi."

"Không, không phải như vậy. Để tôi giúp anh nhớ lại sự việc lúc đó." Khương Vân Phàm lắc lắc ngón tay trỏ của bàn tay phải, rồi bước một mình tới trước cây xoài có vết máu, "Giả sử tôi là nạn nhân, hung thủ và tôi nói chuyện với nhau không được, hung thủ bèn túm lấy cổ tôi. Thấy tôi có chết cũng không chịu, lúc đó, cơn giận cuồng điên trong lòng hung thủ càng dâng lên, bèn túm lấy đầu tôi và ra sức giập vào cành cây. Sau đó, máu ở gáy của tôi chảy ra và để lại dấu vết ở đây. Tiếp đó, hung thủ sợ nạn nhân kêu to lên thì sẽ khiến dân làng nghe tiếng và chạy ra, thế là tiện tay vơ lấy sợi dây thừng thít vào cổ của nạn nhân. Ngay lập tức, nạn nhân bị chết. Điều này chứng tỏ sức của cánh tay của hung thủ rất khỏe."

Trong đám đông có tiếng sụt sịt, Đường Hàn Vũ nhìn về nơi phát ra tiếng sụt sịt đó, bất chợt nhìn thấy một phụ nữ chừng hai mươi tám tuổi, đội mũ rơm che giấu mặt, lặng lẽ rời khỏi đám đông.

Đột nhiên, trong đầu Đường Hàn Vũ hiện lên bức ảnh chụp chung của Đặng Uy với người thân, cô em gái Đặng Tú đứng bên cạnh Đặng Uy trong ảnh rất giống với người phụ nữ đội mũ rơm kia. Phản ứng của người phụ nữ ấy rất không bình thường, tại sao chị ta lại có thể đứng nhìn anh trai ruột từng nuôi nấng mình bị bắt bình thản như một người qua đường thế nhỉ?

"Gần đây, con gái của Đặng Tú chết vì bị bệnh, nên hành vi có

phần không bình thường, không những trong một thời gian dài không gặp gỡ ai mà còn thường xuyên ở nhà uống rượu" Đường Hàn Vũ chợt nhớ đến những lời của mấy người làm công trong vườn quả trả lời Khương Vân Phàm khi bị điều tra, thế là cô bèn lặng lẽ đi tới bên Lục Minh Phi, ra hiệu cho anh đưa người đến nhà Đặng Tú lục soát xem có thấy sợi dây thừng dính máu không.

Sau khi Lục Minh Phi đưa hai cảnh sát rời đi, Khương Vân Phàm giơ chiếc túi nhựa trong có đựng chiếc kéo, tiếp tục hỏi: "Đặng Uy, anh hãy nói cho tôi biết, tại sao sau khi đã dùng dây thừng thít cổ nạn nhân đến chết, anh lại còn cố ý dùng kéo đánh vào thái dương của nạn nhân?"

Đặng Uy ấp úng, biết rõ mình không thể nào phản bác được, nếu nói thêm bất cứ câu nào nữa thì sẽ bại lộ và phơi bày ra mình không phải là hung thủ. Nhưng điều mà anh ta thấy sợ hơn là, như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới người mà anh ta đang muốn bao che.

"Anh đã cố tình tạo ra vật chứng giả, mục đích không chỉ là đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát, mà còn muốn bao che cho một người khác. Tôi nói không sai chứ?"

Đường Hàn Vũ nhìn Khương Vân Phàm đang đầy vẻ tự tin, nhận ra rằng thực ra anh đã có những nghi ngờ về đối tượng gây án từ trước rồi. Còn Đặng Uy sở dĩ ngoan ngoãn làm lại động tác phạm tội là vì vừa rồi Khương Vân Phàm đã ghé vào tai anh ta nói đến một cái tên của cô em gái mà anh ta rất mực thương yêu!

Một lát sau, Lục Minh Phi dẫn đường rẽ đám đông đi tới, sau lưng anh là hai cảnh sát đang áp giải Đặng Tú. Đặng Uy vừa nhìn thấy Đặng Tú, mặt lập tức biến sắc, lao vào các cảnh sát như điên, nhưng anh ta chưa kịp lao đến chỗ Đặng Tú thì đã bị Lục Minh Phi tóm được và giơ sợi dây thừng dính máu, lạnh lùng nói: "Đây là vật chứng tìm thấy tại nhà của Đặng Tú, đề nghị hai anh em theo chúng tôi về Sở cảnh sát!"

Đặng Uy giữ lấy tay Khương Vân Phàm, lắc mạnh đầu:

"Không phải là cô ấy, là tôi, tôi đã giết người, hãy bắt một mình tôi thôi!"

Khương Vân Phàm lặng lẽ nhìn anh ta bị Lục Minh Phi kéo đi rồi đi theo các cảnh sát rời khỏi vườn hoa quả, trên đường đi, anh cố ý chạm qua vai của Lăng Phong.

Lăng Phong cười, nói: "Sĩ quan Khương đúng là danh bất hư truyền, bây giờ thì tôi đã biết tại sao ông Thẩm lại trọng dụng anh rồi."

Khương Vân Phàm dừng bước: "Mặc dù tôi không biết việc anh chú ý đến tôi như thế là có mục đích gì, nhưng việc anh đến nước Thái hẳn là muốn gia nhập Tổ Chuyên án Đặc biệt đúng không? Trước kia anh đã từng làm những việc vĩ đại gì tôi không cần biết, nhưng tôi cảm thấy anh không thích hợp tham gia vào tổ của chúng tôi."

Nói xong, Khương Vân Phàm lại đi tiếp, bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại không muốn nhìn thấy Lăng Phong, anh luôn cảm thấy Lăng Phong mang theo một điều bí ẩn nào đó.

Sau khi tất cả mọi người đều về đến Sở cảnh sát, Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi lập tức đến ngay phòng thẩm vấn. Còn Lục Minh Phi để nhanh chóng có được báo cáo xét nghiệm xem sợi dây thừng kia và vết thương trên cổ của nạn nhân có liên quan gì không đã lập tức mang ngay vật chứng đến Trung tâm pháp y.

Trong phòng thẩm vấn, Đặng Tú cắn chặt đôi môi tái nhợt, ngẩng đầu đưa đôi mắt quầng đen nhìn Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm ở phía đối diện. Trong khoảnh khắc ba ánh mắt gặp nhau, chị ta hoảng hốt đưa tay ra túm lấy mấy sợi tóc mai trên trán rồi vội cúi đầu xuống. Mười ngón tay chị ta đan chéo vào nhau đặt trên bàn, các ngón tay bị siết chặt đến mức trắng nhợt cả ra, biểu hiện đó giống hệt như của Đặng Uy trong lần thẩm vấn đầu tiên.

Nhưng Đường Hàn Vũ biết, lúc trước Đặng Uy lo lắng là vì sợ em gái bị cảnh sát bắt và cho đi tù còn mình thì không bảo vệ được em, không hoàn thành được lời dặn dò của cha mẹ ở dưới suối vàng. Còn vẻ thể hiện của nông phụ trước mặt thì là sợ chuyện mình làm bị bại lộ và bản thân sẽ phải trải qua nỗi khổ khi bị giam trong tù.

Nhưng chuyện đã đến nước này thì mỗi người cũng đều phải có sự lựa chọn của mình.

"Đặng Tú, anh trai của chị đối với chị có tốt không?" Đường Hàn Vũ muốn cho nghi phạm cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn khi đối thoại với mình nên đã quyết định chuyện trò mấy câu về việc nhà với đối phương. Đặng Tú nghe hỏi thế thì gật đầu. Đường Hàn Vũ hỏi tiếp: "Tốt như thế nào?"

"Anh ấy đã bỏ học đi làm để chăm sóc tôi, để tôi được đi học, được

mặc quần áo đẹp và còn làm món ăn cho tôi ăn. Hồi tôi đi học, hễ tôi bị những đứa bạn trong lớp bắt nạt, anh ấy đều bênh vực tôi. Để tôi được gả vào một gia đình tử tế, anh ấy một ngày đi làm hai nơi để chuẩn bị của hồi môn cho tôi." Đặng Tú ngừng trong giây lát, mỉm cười một lát rồi buồn bã nói tiếp: "Sau đó, tôi li hôn vì đứa con gái bệnh tật. Để chữa bệnh cho con gái tôi, anh ấy đã từ bỏ ước muốn được học đại học và làm việc nhiều hơn, khiến anh ấy ngoài ba mươi tuổi mà vẫn chưa thể lấy vợ. Còn đứa con gái đáng thương của tôi cuối cùng cũng chết."

"Sau khi con chị qua đời, anh ấy vẫn đến thăm chị chứ?" "Có, ngày nào anh ấy cũng nấu cơm cho tôi, thấy tôi ngủ rồi thì mới về. Anh ấy là người anh trai tốt nhất trên đời này. Tôi có lỗi với anh ấy, là tôi có lỗi với anh ấy, là tôi có tội!" Đặng Tú vừa khóc vừa tát vào mặt mình, như thể làm như vậy thì có thể giảm bớt phần nào tội lỗi.

Một tuần trước, con gái của Đặng Tú chết vì bệnh, chị ta vô cùng đau buồn. Đặng Uy rất lo lắng, sợ em gái vì thế mà mắc bệnh trầm cảm nên đã xin nghỉ phép để chăm sóc em, hàng ngày nấu ăn, giặt giũ cho em, rồi mặc cho em tìm cách trút cơn buồn giận, chờ đến khi em ngủ rồi mới nghỉ tạm ở gian phòng nhỏ bên cạnh. Ba ngày liên tục như thế, cho đến ngày hôm đó, khi Đặng Uy mua thức ăn về đến nhà thì thấy tinh thần của Đặng Tú khá hơn trước, anh ta mới yên tâm buổi tối ngủ ngon lành.

Nhưng Đặng Tú đã nhân cơ hội đó khẽ khàng mở cửa một mình đi sang thôn Moon bên cạnh đó và tìm gặp Kinh Kinh. Hai người đã cãi nhau vì chuyện con gái của Đặng Tú chết, và Đặng Tú cho rằng Kinh Kinh đã hại chết con của Đặng Tú vì Kinh Kinh là y tá chăm bệnh cho con của Đặng Tú. Trong lúc cãi nhau, con thú trong người Đặng Tú trỗi dậy, chị ta túm lấy tóc của Kinh Kinh rồi giập đầu cô vào cành cây, tiếp đó lấy sợi dây thừng trong túi ra thít lấy cổ của Kinh Kinh. Vì chị ta là một nông phụ quen việc đồng áng, rất có sức khỏe nên Kinh Kinh nhanh chóng bị thít chết. Thấy Kinh Kinh không còn giãy giụa và kêu la được nữa, chị ta đưa tay ra sờ vào mũi của nạn nhân rồi sợ quá bật khóc.

Đặng Uy tỉnh dậy không thấy em gái đâu bèn chạy đi tìm, không ngờ tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ấy ở vườn hoa quả. Anh ta bèn cõng Đặng Tú đang trong cơn hoảng loạn về nhà, sau đó quay trở lại vườn quả, cố ý tạo ra một vài manh mối giả, rồi ném xác chết xuống sông, nghĩ rằng như vậy cảnh sát sẽ không thể tìm ra hung thủ chính là em gái mình.

Đối với Đặng Uy mà nói, đó là tình thân cốt nhục, cho dù em gái có phạm tội to đến đâu, hoặc cho dù bản thân từng có buồn đau đến đâu thì quan hệ máu thịt giữa hai anh em cũng không bao giờ bỏ được. Cho dù cô em bướng bỉnh cứ nhất quyết chọn cái gã đàn ông bạc tình đó làm chồng thì khi thấy em một mình vất vả nuôi đứa con bệnh tật mà anh ta cũng không thể làm ngơ mà không lo cho em rồi bằng sức lực nhỏ nhoi của mình giúp cho cuộc sống của hai mẹ con Đặng Tú dễ chịu hơn.

Tiếc thay cho tấm lòng của người anh không khác gì cha mẹ. Nhưng sai thì vẫn cứ là sai, nhiều khi bao che cho sai lầm của người khác không phải đã là nhận được sự báo đáp tốt đẹp, cho dù người ấy là người mà mình yêu thương nhất.

Đặng Tú đã nhận tội và khai báo về quá trình phạm tội cũng như động cơ giết người. Lục Minh Phi mang đến hai báo cáo, một bản là báo cáo kết quả giám định ADN, trên đó cho thấy vết máu trên sợi dây thừng là của Kinh Kinh.

"Đặng Tú, cái chết của con gái chị đúng là không phải do sự cố trong điều trị, chị hãy nhìn đây." Lục Minh Phi đưa một bản báo cáo khác cho người phụ nữ đang ngây người trước mặt.

"Thực ra, sự tin cậy lẫn nhau giữa nhân viên y tế và người nhà thì sẽ có tác động rất tốt cho việc điều trị đối với bệnh nhân. Đối với các nhân viên y tế mà nói, nếu nhận được sự tin cậy và thông cảm của bệnh nhân và người nhà thì sẽ càng khơi dậy tình cảm của người làm nghề y. Cho dù không phải là mối quan hệ giữa nhân viên y tế với người nhà bệnh nhân mà dù là bất cứ người bình thường nào, khi nhận được thiện chí và tình cảm của người khác thì cũng đều thấy cuộc đời này thêm đẹp, huống chi đó lại là những thiên sứ nhân gian không hổ thẹn với lòng mình!"

Lục Minh Phi nói với vẻ đầy khí khái, còn người phụ nữ đối diện thì hai tay bưng lấy mặt khóc không thành tiếng. Chị ta đã hủy hoại cuộc sống của người khác và hủy hoại cuộc sống của chính mình, phụ lại lòng thương yêu của anh trai. Mà đời người thì có được bao nhiêu, nếu không nhận ra được điều đó thì đến khi muốn trân trọng sẽ không còn thời gian nữa.

Sau khi Lục Minh Phi giải Đặng Tú đi, Đường Hàn Vũ bất giác thở dài một cái: "Vụ án này một lần nữa chứng minh rằng, cho dù hoàn thiện đến mấy cũng sẽ có sơ hở."

"Tôi đồng ý với quan điểm của cô. Nhưng điều mà tôi muốn biết

nhất lúc này là tại sao dưới gan bàn chân của nạn nhân lại có hình một bông hoa hồng? Đặng Tú có lẽ không biết vẽ, bông hồng đó được một người khác vẽ lên, vậy người đó là ai?" Khương Vân Phàm thắc mắc, càng nghĩ càng không tìm ra lời giải đáp, thế là anh đứng dậy: "Không được, tôi phải đến nhà giam gặp hắn."

Vụ án thứ hai
XÁC CHẾT DƯỚI VỰC NÚI

Con người ta thường coi sự thỏa mãn về dục vọng là hạnh phúc.

Lép Tônxtôi

Lời dẫn

Ngày bốn tháng bảy, không khí giữa vùng đồi núi trong lành, một người lái xe mô tô đầu đội mũ bảo hiểm đi giữa không gian ấy, bánh xe vòng quanh trên con đường núi quanh co. Khi đi đến chân ngọn núi của Câu lạc bộ leo núi, thì bị một chiếc BMW bị va tơi tả ở phía trước chặn mất đường đi của anh ta. Anh ta vội xuống xe, nhìn xem người trong chiếc xe ấy như thế nào. Tuy nhiên, khi tới gần thì anh ta không khỏi sững sờ trước cảnh tượng trong xe: Một xác người chết đã bắt đầu phân hủy, máu từ cổ nhuộm đỏ chiếc váy đỏ, tứ chi đầy những vết thương với các mức độ khác nhau.

"Đầu, đầu, sao lại không thấy đầu đâu nhỉ?"

Người lái chiếc xe mô tô chỉ vào chiếc xe không đầu, không kịp lái chiếc xe yêu quý của mình, loạng choạng chạy đến bốt điện thoại gần đó, run rẩy báo cảnh sát. Thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đến ngay hiện trường, vừa tới gần thi thể đã ngửi ngay thấy một mùi hôi rất khó chịu. Họ đi tìm chiếc đầu của người chết ở khu vực rừng núi gần đó một hồi lâu nhưng vẫn không thấy đâu.

Xác vụn dưới vách núi

Đường Hàn Vũ biết chính xác "hắn" là chỉ "Hoa hồng thép". Nhưng trước khi đi gặp "Hoa hồng thép", họ có một việc rất quan trọng phải xác nhận. Nếu không, dù có tới nhà tù cũng tốn công

vô ích và "Hoa hồng thép" sẽ cười bọn họ là vô dụng, đã lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có bằng chứng để kết tội hắn. Thế là cô vội vàng kéo Khương Vân Phàm lại: "Khoan đã, Lăng Phong có chuyện quan trọng muốn nói với các anh."

Khương Vân Phàm nhíu mày hoài nghi, mắt nhìn về phía cửa sổ bằng kính trong suốt. Đúng lúc đó, Lăng Phong cũng đang nhìn anh.

"Chuyện quan trọng gì cơ? Tổ trưởng Đường, cô đừng có nói với tôi là hai người muốn kết hôn đấy nhé?" Vu Phong Ngâm bất ngờ xuất hiện ở cửa phòng thẩm vấn, cười với vẻ ranh mãnh.

Lục Minh Phi đi ngay sau cô, vẻ mặt cũng rất khó coi, Khương Vân Phàm cũng giống như vậy. Kể từ sau khi ra viện, hai người đàn ông thỉnh thoảng lại nghĩ đến Đường Hàn Vũ bị bắt cóc mà họ đã bất chấp tất cả để đi cứu. Tình tiết ba người bị vùi dưới cây cối và phản gỗ, một tình cảm khó nói thành lời trong lòng lặng lẽ hình thành. Nhưng, không ai ngờ, đúng lúc đó Lăng Phong đã trở về.

"Sao mọi người lại đến đây?" Đường Hàn Vũ lộ vẻ ngạc nhiên, rồi quay đầu lại nhìn Khương Vân Phàm, "Là anh à?"

"Tôi không rảnh đến thế. Huống chi, tôi luôn ở bên cạnh cô, vừa rồi cô có nhìn thấy tôi gửi tin nhắn không?"

Đường Hàn Vũ lắc đầu, nếu không phải là Khương Vân Phàm thì là ai nhỉ?

"Là tôi gọi điện bảo họ đến." Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều quay lại, thì thấy Lăng Phong đi vào.

Năm người lại ở chung một phòng, Khương Vân Phàm ngồi bên cạnh Lục Minh Phi, cách Lăng Phong rất xa. Lăng Phong đưa ra một chiếc hộp đen, ba người của Tổ chuyên án Đặc biệt, trừ Đường Hàn Vũ đều nhìn về phía chiếc hộp đó rồi lại nhìn Lăng Phong với vẻ hoài nghi, không biết rút cục anh chàng này muốn chơi trò gì đây?

Vu Phong Ngâm rất tò mò, mở chiếc hộp đen rồi lấy một mẩu giấy hơi ố vàng trong đó ra. Nhìn mẩu giấy chừng năm giây xong, cô vội đưa nó cho Lục Minh Phi với vẻ rất xúc động. Hai người cùng nhìn nó một cách chăm chú, càng nhìn lại càng tỏ vẻ vui mừng.

Khương Vân Phàm hai tay ôm vai, định không nhìn, nhưng nhìn thấy vẻ mặt thay đổi của hai người kia cũng từ từ ghé sát Lục

Minh Phi, rồi bỗng nhiên ngây người ra, khẽ hỏi: “Như vậy là có nghĩa gì?”

“Đây là danh sách và thông tin cá nhân của những kẻ trong nhóm tội phạm. Trước khi chiếc ca nô cao tốc của tôi bị nổ, tôi đã buộc chiếc hộp đen này lên người, dùng dây thừng quấn chặt mấy vòng. Trong bốn năm, sau khi chữa trị xong vết thương, tôi đã dùng một năm để đi điều tra về những người này, và biết được rằng, ‘Hoa hồng thép’ chính là Bạch Tể Liệt. Người này rất ngông cuồng, việc ác gì cũng làm, dùng rất nhiều biệt hiệu khác nhau, dưới trướng có tới mấy trăm người, khả năng ngụy trang rất giỏi, hơn nữa không bao giờ tự tay hành động. Phía cảnh sát không có được bằng chứng trong tay nên mãi cũng không thể bắt được hắn. Số liệu về ADN của hắn vẫn chưa được đưa vào kho số liệu. Bốn năm trước, cũng chính hắn đã sai người đi giết tôi và hai cảnh sát hình sự quốc tế ở cảng biển. Năm mười bảy tuổi, hắn đã có quốc tịch Thái Lan và thường xuyên qua lại biên giới hai nước Thái Lan - Trung Quốc để tiến hành những vụ giao dịch đen tối. Đây là những tư liệu về các vụ án của hắn.” Lăng Phong đưa cho mỗi người một bản tài liệu.

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đón lấy tập tài liệu, xem kĩ từng trang có liên quan đến tội lỗi của “Hoa hồng thép”. Trong những tờ giấy trắng mực đen ấy đã viết về đủ mọi tội lỗi của hắn và có cả những bức ảnh về các nạn nhân mà khiến người ta nhìn thấy phải giật mình. Phần cuối còn có cả thông tin về nhân thân của những thuộc hạ do hắn bồi dưỡng.

Vẻ mặt của bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt ngày càng trở nên nghiêm trọng. Khương Vân Phàm ngẩng đầu lên, đôi mắt sâu thăm thẳm như nước hồ, anh hỏi: “Ông Thẩm đã biết những điều này chưa?”

Đường Hàn Vũ gật đầu: “Trước khi quay lại đây, chúng tôi đã tới gặp ông Thẩm. Ông ấy bảo chúng tôi mang những thứ này quay lại Thái Lan và nhanh chóng đưa tội ác của “Hoa hồng thép” vào hồ sơ. Đội trưởng Lục, anh và cô Vu hãy tìm cho ra ADN và thông tin về dấu vân tay của những tài liệu này, để xác định xem có phải là của Bạch Tể Liệt không?”

Lục Minh Phi và Vu Phong Ngâm đứng dậy, đồng thanh đáp: “Được, chúng tôi sẽ đi làm ngay.”

“Đội trưởng Lục, hãy đưa chìa khóa xe của anh cho tôi rồi hãy đi.” Khương Vân Phàm vừa dứt lời, một chùm chìa khóa lập tức rơi

vào trong tay anh. Lục Minh Phi dặn: "Cậu lái chậm thôi đấy, nếu chiếc xe của tôi bị hư hỏng một tí nào, tôi sẽ hỏi tội cậu đấy."

"Yes, sir!" Khương Vân Phàm giơ tay chào rồi nở nụ cười mỉm hiếm hoi, "Tôi đang nóng lòng muốn gặp hắn lắm đây!"

Từ Sở cảnh sát đến nhà giam, Khương Vân Phàm chỉ lái xe trong mười phút, nhanh gấp đôi lúc bình thường. Sau khi ba người xuống xe thì đi thẳng đến phòng giam số hai. Hành lang của nhà giam vẫn tối tăm và yên ắng như mọi khi. Lần đầu tiên Lăng Phong đến chỗ này, nên bất giác bước đi chầm chậm, mắt nhìn vào những ô cửa nhỏ trên cánh cửa sắt dọc hai bên đường. Loáng một cái, Khương Vân Phàm đã bước vào trong cánh cửa sắt cuối cùng cách đó hơn ba mét, còn Đường Hàn Vũ thì đứng đợi ở bên ngoài.

Vào trong cánh cửa sắt, đi hơn một mét là tới phòng thẩm vấn đóng kín. Ba người nhanh chóng bước vào trong, đẩy cánh cửa ra, đón họ là ánh mắt sắc lẹm của "Hoa hồng thép". Đầu tiên, hắn nhìn Khương Vân Phàm kéo ghế ngồi xuống, trên mặt thoáng thấy nụ cười lạnh lùng. Tiếp đó, hắn quay đầu lại nhìn Lăng Phong đang đứng ở cửa và hơi ngây người một lát, mày nhướn lên, đồng tử bất giác mở to ra, điều đó cho thấy đã có gì đó tác động đến tâm trạng của hắn. Điều lạ lùng là, phản ứng của Lăng Phong cũng như vậy.

Tại sao giây phút gặp lại hai người đối đầu ấy lại không có vẻ gì là giận dữ nhỉ? Khương Vân Phàm thấy hoài nghi về điều này.

"Xin chúc mừng cậu. Cuối cùng thì cũng đã đợi được đến lúc người mình mong xuất hiện rồi." Câu nói này của Bạch Tể Liệt là có ý nói cho Đường Hàn Vũ nghe.

"Có lẽ anh sẽ rất thất vọng đấy." Đường Hàn Vũ bước ra từ phía sau Lăng Phong, mặc dù lúc trước dáng người cao lớn của Lăng Phong đã che mất cô, nhưng vạt áo của cô thì vẫn lộ ra.

"Ồ, mọi người đến làm gì thế? Để tôi nghĩ xem nhé, à tôi biết rồi, các anh đến là để chứng minh rằng mình không hèn kém phải không? Thế chứng cứ đâu? Nếu còn không đưa ra được bằng chứng thì tôi sẽ rời khỏi đây đấy!" Bạch Tể Liệt nói với vẻ khiêu khích.

"Câm ngay cái mồm thối tha của anh lại! Lăng mạ cảnh sát sẽ phải tính thêm tội đấy!" Khương Vân Phàm hai tay ôm vai, mắt nhìn đối phương với vẻ khinh bỉ, chậm rãi nói.

Đúng lúc đó, Lăng Phong cũng kéo một chiếc ghế đang định ngồi xuống thì nhìn thấy chân của Khương Vân Phàm gác lên đó, có ý không cho anh ngồi. Mặt Lăng Phong trở nên khó coi, lạnh lùng hỏi: "Anh định làm gì thế?"

"Anh ra ngoài đi, ở đây chỉ có tôi và hắn nói với nhau thôi." Khương Vân Phàm và Bạch Tể Liệt đồng thanh nói.

"Dựa vào đâu? Chứng cứ là do tôi mang đến." Lăng Phong giận dữ nhìn hai người đó, định câu kết với nhau để đối phó với tôi sao?

"Thì dựa vào việc anh không phải là cảnh sát, chỉ điểm đó thôi cũng đủ rồi." Câu nói đó của Khương Vân Phàm giống như mũi kiếm sắc lẹm, một lần nữa lại xuyên vào tim Lăng Phong. Lăng Phong ấp úng một lúc, rồi thì thầm: Sau khi định tội "Hoa hồng thép" xong, nhất định sẽ xin lãnh đạo cho gia nhập Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Đường Hàn Vũ cũng không thể phản bác lại được, đặt một cặp tài liệu bằng dấy da bò lên phía trước mặt Khương Vân Phàm, đồng thời lạnh lùng nhìn anh ta, tỏ ý không vừa lòng với thái độ của anh ta đối với Lăng Phong. Nhưng Khương Vân Phàm làm như không nhìn thấy điều đó. Cuối cùng, cô đành cùng với Lăng Phong sang phòng giám sát, nhìn Khương Vân Phàm ném những tài liệu đó ra trước mặt Bạch Tể Liệt.

"Bắt cóc, giết người, lừa gạt, xui người khác giết người. Tất cả những tội lỗi đó, anh có thừa nhận hay không?"

"Ok, nếu các anh đã điều tra ra rồi, vậy thì tôi sẽ thừa nhận, là tôi làm đấy."

Bạch Tể Liệt xem từng trang tài liệu, ngẩng đầu lên nhìn Khương Vân Phàm đang ghi lại câu nói vừa xong của hắn để làm bằng chứng chắc chắn.

"Anh cứ chờ đấy mà ngồi tù bóc lịch!" Khương Vân Phàm cất chiếc bút ghi âm đi, đứng dậy định nhấn chuông.

"Thực ra, anh biết rất rõ, việc tôi có ngồi tù hay không thì cũng chẳng có gì khác nhau. Chỉ cần là những việc tôi muốn làm thì chẳng có ai có thể ngăn được! Vứt mẹ cái hồ sơ phạm tội ấy đi!" Bạch Tể Liệt nói với vẻ mặt coi thường, đồng thời ném đám tài liệu trong tay lên khiến chúng rơi tung tóe trên mặt đất.

Khương Vân Phàm quay lại nhìn thì thấy Bạch Tể Liệt đang dùng

hết sức ở chân giẫm lên đám tài liệu đó, bỗng nhiên anh cảm thấy lòng tự trọng của mình giống như những tờ giấy đó, nó đang bị kẻ khác chà đạp lên. Anh ngồi trở lại ghế, ném cặp tài liệu xuống bàn, hỏi: "Anh muốn gì?"

Bạch Tể Liệt thôi không đạp lên đám tài liệu đó nữa mà ngồi yên lặng trên ghế, rồi sau đó bật cười giống như một đứa trẻ đã được thỏa mãn yêu sách.

"Tôi chẳng muốn gì, chỉ là muốn anh ngồi nói chuyện thêm với tôi. Tiện đây, tôi nói cho anh biết, các anh sẽ sớm bận rộn với một vụ án mới thôi. Mong rằng, lần sau khi anh đến gặp tôi, có thể nói chuyện với tôi về vụ án tiếp theo, chứ không phải lấy thành quả của người khác để nói chuyện tầm phào với tôi."

Bạch Tể Liệt nói xong, chủ động đề nghị cảnh sát trực ban canh gác bên ngoài áp giải mình về phòng giam.

Lăng Phong ở trong phòng giám sát nghe thấy câu nói đó, tự nhiên có một cảm giác bất an trong lòng, giữa mùa hè mà lòng bàn tay cũng đổ đầy mồ hôi: "Hắn nói thế là có ý gì nhỉ?"

Đường Hàn Vũ nhìn thấy vẻ lo lắng ấy của anh, khẽ nói: "Hắn muốn chứng minh rằng những điều mình nói đều đúng, cho dù hắn ngồi tù thì chúng ta cũng không ngăn được những việc mà hắn sắp đặt cho bên ngoài. Những con rối do hắn điều khiển sẽ nhanh chóng phạm tội thôi."

Bạch Tể Liệt được giải đi tới cả dăm phút rồi mà Khương Vân Phàm vẫn ngồi yên tại chỗ, trong tai vẫn văng vẳng câu nói trước lúc rời đi của Bạch Tể Liệt: Chờ tới khi các anh bắt được hung thủ, tôi sẽ lại nói cho anh tin tiếp theo. Mãi tới khi Lăng Phong và Đường Hàn Vũ xuất hiện ở cửa, anh mới đứng dậy, mỉm cười nhẹ nhõm, nói: "Tổ trưởng Đường, nếu ác nhân đã được định tội rồi thì có phải chúng ta cũng nên đi chúc mừng một chút không nhỉ?"

Đường Hàn Vũ nghĩ một lúc rồi cố ý lắc đầu: "Không được, Đội trưởng Lục không đồng ý đi chúc mừng đâu."

Vừa dứt lời thì chuông di động của Đường Hàn Vũ vang lên, là của Lục Minh Phi gọi đến. Cô đưa cho hai người đàn ông nhìn thấy màn hình di động, cười, nói: "Nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo gọi liền!"

Ở đầu dây bên kia, Lục Minh Phi vẫn đang trong phòng thí

nghiệm của Trung tâm pháp y, tay đang cầm hai bản báo cáo xét nghiệm và giải thích: "Cô Đường, Bạch Tể Liệt chết là cái chắc rồi, kết quả mà cô Vu đưa ra đều cho thấy ADN và dấu vân tay hoàn toàn trùng hợp."

Đường Hàn Vũ gật đầu: "Tôi biết rồi, hắn cũng đã nhận tội." "Cái gì? Hắn đã nhận tội nhanh thế cơ à?" Lục Minh Phi có vẻ ngạc nhiên. Cho đến hiện tại, "Hoa hồng thép" là tên tội phạm giết người ranh mãnh nhất mà anh từng gặp. Nhưng rồi đột nhiên anh thay đổi suy nghĩ, nhận tội rồi cũng tốt, đỡ cho mọi người ngày nào cũng phải thấp tha thấp thỏm, anh cười khà khà, nói: "Tổ trưởng, chúng ta đi ăn mừng chứ?"

"Hai người các anh đúng là có thần giao cách cảm, Khương Vân Phàm cũng vừa mới nói vậy xong. Nếu đã thế, tôi sẽ chiều theo ý của mọi người, nhân tiện chúc mừng anh Lăng Phong đã quay trở về!" Đường Hàn Vũ nói xong lại cười.

"Này, ai mà thần giao cách cảm với anh ta, chúng tôi trong sạch mà! Trong sạch thật... Tại sao lại gọi điện cho tôi? Sao lại không nghe tôi giải thích?" Lục Minh Phi nhìn vào màn hình di động gào lên.

"Thôi đi, hai người mà trong sạch? Dù hai người có nhảy xuống sông Hoàng Hà tôi cũng không tin." Vu Phong Ngâm tay cầm những chiếc dụng cụ đã rửa sạch bước vào.

"Cô có đi hay không" Lục Minh Phi lườm cô một cái.

"Đi đâu cơ?" Vu Phong Ngâm hỏi lại.

"Đi đâu cũng được. Chỉ cần là đi cùng với cô." Lục Minh Phi đùa.

"Xin anh chớ, chớ có mà dịu dàng như vậy. Cẩn thận kẻo tôi lại tưởng thật đó. Nếu mà tôi dính vào anh, thì anh sẽ thê thảm đó."

"Cô nói đúng. Tôi thấy, đây là câu mà cô nói chính xác nhất." "Đội trưởng Lục, nếu không đánh cho anh một trận có lẽ anh chưa biết sự lợi hại của tôi đâu nhỉ?"

"Xin nữ hiệp tha mạng, Tổ trưởng Đường gọi chúng ta đến tập trung, nói là 'Hoa hồng thép' đã nhận tội và muốn đi ăn mừng một chút."

Vu Phong Ngâm vừa nghe thấy hai từ "ăn mừng" bèn thu bàn tay có quả đấm lại, rồi cởi ngay chiếc áo pháp y, cho vào trong chiếc tủ

nhỏ của mình, tiếp đó kéo Lục Minh Phi, hai người chạy như bay tới chiếc xe.

Rất nhanh sau đó họ về đến phòng làm việc ở Sở cảnh sát. Lục Minh Phi đẩy cửa bước vào và lập tức ngồi xuống bên cạnh Đường Hàn Vũ, cười và nói: "Tổ trưởng Đường, tôi có một người bạn vừa mới mở câu lạc bộ leo núi, mở ra rất nhiều nơi leo núi ở Thái Lan. Chúng ta có thể mang theo lò nướng và đồ ăn, để nướng và ăn tại chỗ. Cô thấy thế nào?"

Đường Hàn Vũ bối rối dịch người ra một chút: "Tôi thấy được đấy. Nhân tiện đó rèn luyện sức khỏe một chút. Sau khi leo núi xong, tìm một chỗ nào đó nấu ăn ngoài trời. Kế hoạch này hoàn mĩ đấy."

"Tôi không có ý kiến gì!" Ba người còn lại nói.

"Được, lò nướng và thức ăn để tôi lo. Mọi người muốn ăn gì thì cứ bảo tôi. Đội trưởng này xin hết lòng đáp ứng nguyện vọng của từng người." Lục Minh Phi vỗ ngực.

"Tôi muốn ăn tôm hùm, cá béo, cá bụng, hàu, mực. Phải rồi, nhớ là phải mang theo những gia vị như tương ớt, vừng nữa đấy." Vu Phong Ngâm nhắc.

"Kiếp trước cô là lợn à, sao một mình mà ăn lắm thứ thế?" Lục Minh Phi nói với vẻ coi thường.

"Việc gì đến anh! Bản cô nương này chỉ thích ăn thôi! Đừng nhiều lời nữa, anh mau đi mua đi! Nếu tôi không được ăn những thứ đó, thì nắm đấm này sẽ dành cho anh." Vu Phong Ngâm đẩy Lục Minh Phi ra cửa, một hồi lâu mà hai người cũng vẫn chưa quay lại phòng làm việc.

Năm phút sau, Đường Hàn Vũ nhận được một tin nhắn. Lúc đó cô đang uống nước, cô đọc xong tin nhắn, cười, nói: "Cái cô này, rõ ràng là muốn đi theo, thế mà còn nói là đi giám sát việc Đội trưởng Lục đi mua đồ ăn."

Lăng Phong cũng cười khà khà: "Hai oan gia đó đúng là...!"

"Tổ trưởng, tôi về trước đây." Khương Vân Phàm nói xong, mỉm cười quay người đẩy cửa.

"Anh và anh ấy có thù với nhau à?" Đường Hàn Vũ nhìn theo tấm lưng cao lớn và rất thẳng của Khương Vân Phàm, quay lại hỏi.

“Có lẽ như vậy” Lăng Phong nhìn cô chăm chú, nhưng không nói ra nửa câu sau “Là vì em đấy”. Mặc dù Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm quen nhau chỉ mới mấy tháng, nhưng họ đã vào sinh ra tử, còn anh thì đã xa cách cô trong bốn năm. Trong bốn năm ấy, liệu có bao nhiêu thay đổi? Có lẽ chỉ có thời gian mới nói lên được sự thật.

Tám giờ tối, ở trong chung cư Hải Thiên, Đường Hàn Vũ đứng bên cửa sổ. Cô vừa kết thúc một cuộc điện thoại đường dài quốc tế. Đó là cú điện thoại của Trưởng phòng Thẩm gọi sang, chúc mừng Tổ Chuyên án Đặc biệt đã phá được án và định tội được “Hoa hồng thép”. Cô lịch sự cảm ơn và nói cho ông biết mấy ngày nữa bọn họ sẽ đi leo núi thư giãn. Gần kết thúc cuộc điện thoại, cô lại nhắc đến việc Lăng Phong đề nghị được gia nhập Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Ở đầu dây bên kia, Trưởng phòng Thẩm ngừng trong giây lát rồi nói: “Hàn Vũ, có lẽ cô chưa hiểu được cách làm hiện nay của tôi, nhưng với thân phận bây giờ của Lăng Phong thì rất khó trở lại Tổ Chuyên án Đặc biệt. Hiện giờ, cậu ấy coi như đã lập được công, hơn nữa có nguồn nhân lực ở Thái Lan, khi cần thiết có thể giúp cho các cô. Lãnh đạo bên trên sau khi họp và bàn bạc, quyết định để cậu ấy với tư cách là nhân viên ngoài biên chế, tạm thời hỗ trợ các cô phá án.”

Ý tứ sâu xa của câu nói đó là, thân phận của Lăng Phong nằm ngoài biên chế, nhưng có quyền tham dự. Với Lăng Phong mà nói thì thân phận có lẽ không phải là điều quan trọng nhất, nhưng để cho anh đứng ngoài nhìn các vụ thảm án liên tiếp xảy ra, còn mình thì không thể nào tham dự và phá án được mới là điều khó chịu đựng nhất.

Đường Hàn Vũ biết rõ điều này, nên cô vui mừng mỉm cười, đáp: “Cảm ơn Trưởng phòng!”

Sau khi tắt máy, cô lập tức gửi tin nhắn đến cho Lăng Phong và các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt, Lăng Phong lập tức gọi điện cho cô và cảm ơn. Chỉ vì trên đời này chẳng có việc gì là tất nhiên, cho dù đó là giữa hai người yêu nhau, hai người thân hay bạn bè.

Thời gian trôi qua rất nhanh. Buổi sáng ngày bốn tháng bảy, không khí ở vùng rừng núi rất trong lành, nhiệt độ khá thấp, những làn gió thổi qua bên má có phần hơi lành lạnh. Lục Minh Phi lái chiếc xe việt dã, trong lòng phơi phới, thỉnh thoảng lại cất

tiếng ngân nga. Bốn người còn lại hoặc là nghiêng đầu ngủ hoặc ra sức hít lấy hít để làn không khí trong lành.

Dọc đường chỉ nghe thấy tiếng chim hót trong các khe núi, bầu trời trong xanh và ánh nắng chan hòa trên đầu dường như cũng đang chào đón họ. Dọc đường chỉ thấy một màu xanh mướt hai bên đường, chiếc xe dần dần đi vào con đường nhỏ giữa rừng, ánh mặt trời lấp lánh tràn qua kẽ lá càng làm tăng vẻ yên tĩnh, dễ chịu của rừng núi.

Cuối con đường nhỏ là Câu lạc bộ leo núi. Ngày hôm qua, Lục Minh Phi đã gọi điện đến cho bạn. Hôm nay, ở đó không hề có một người khách nào, ngoài hai công nhân đang kiểm tra lại các thiết bị leo núi. Lục Minh Phi có vẻ khá quen thuộc với nơi này, sau khi dừng xe xong, anh mở cửa xe, đầu tiên là đứng hít thở không khí trong lành một lúc, sau đó mở cốp lấy đồ ăn xuống. Đến lúc đó Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm mới xuống xe và đỡ cho Lục Minh Phi.

“Đã đến nơi rồi, nhanh thế à?” Vu Phong Ngâm gỡ cặp kính đen xuống, mở đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, nhìn lên tấm biển “Câu lạc bộ leo núi theo sở thích” ở phía ngoài cửa xe.

Lăng Phong bị tiếng chim lích chích của núi rừng đánh thức, loáng một cái đã thấy đưa tay đỡ chiếc thùng cát tông bên cạnh Lục Minh Phi, tiếp đó mỉm cười đi về phía Đường Hàn Vũ, lướt qua Khương Vân Phàm, giằng lấy chiếc thùng cát tông trên tay cô và ra hiệu cô không nên từ chối.

Sau khi sắp xếp đồ đạc xong, họ mang dụng cụ leo núi đến trước tường leo núi được dựng lên bằng vách đá cao từ tám đến hai mươi mét. Trên bức tường đó có đặt những điểm bảo vệ. Để ưu tiên phụ nữ, họ chọn cách leo bằng dây thừng.

Đúng lúc đó thì di động của Lục Minh Phi đổ chuông. Trong năm phút nghe điện, vẻ mặt của anh rất căng thẳng, lông mày cứ nhíu chặt lại. Tắt di động xong, anh cầm áo khoác lên, nói với bốn người bên cạnh: “Chúng ta không thi được nữa rồi. Dưới chân núi Vân Lai cách đây không xa đã xảy ra một vụ án, có một người lái xe mô tô đã phát hiện ra một xác chết không đầu ở đó. Anh Hà đã gửi địa chỉ cho tôi. Bây giờ chúng ta phải lập tức tới đó!”

Sắp xếp lại xác chết

Núi Vân Lai ở ngay cạnh Câu lạc bộ leo núi, lái xe tới đó mất chừng hai mươi phút. Hôm nay không phải là ngày cuối tuần, nên người

qua lại trong núi rất ít. Khi Tổ Chuyên án Đặc biệt đến nơi thì các cảnh sát hình sự đã phong tỏa xong hiện trường.

Cảnh sát Hà ra đón mọi người, báo cáo tình hình đã nắm được cho đến thời điểm này: "Người gọi điện báo cảnh sát đã phát hiện ra thi thể vào lúc chín giờ sáng, vẫn chưa tìm thấy biển xe, nhân thân của nạn nhân cũng vẫn chưa rõ, và còn cả xác chết ở trong xe..."

Trong khi nghe những lời trên, Tổ Chuyên án Đặc biệt đã đi tới trước chiếc xe và nhìn chiếc xe được cây đại thụ bao trùm. Tất cả mọi người đều sửng sốt, bất giác thở dài một cái. Xác chết ở vị trí ghế lái bị ma sát nên tổn thương rất nghiêm trọng, tứ chi đều có dấu vết bị cào rách, máu chảy từ cổ xuống thấm đẫm toàn thân. Điều thê thảm hơn là đầu của người ấy không biết biến đi đâu rồi.

Mấy tiếng "tạch, tạch" từ chiếc máy ảnh khiến mọi người định thần lại. Vu Phong Ngâm chụp ảnh hiện trường xong, lập tức đeo găng tay vào và đến gần nạn nhân vẫn đang được giữ trong dây thắt an toàn, kiểm tra vết thương trên người nạn nhân một cách kĩ càng xong thì phân tích: "Trên chân và cánh tay của nạn nhân có nhiều vết thương chảy máu đã khô lại, hơn nữa có cả chỗ xương bị gãy. Nhưng vết thương chí mạng là từ vết cắt trên đầu, nhìn vết cắt ấy thì thấy có lẽ nó được gây ra bằng một con dao rất sắc."

Trong lúc Vu Phong Ngâm phân tích những điều này, thì Lăng Phong ở cạnh cô ghi chép lại.

Tiếp đó, Vu Phong Ngâm mở cửa chỗ ghế phụ lái, cúi người tìm kiếm những dấu vân tay trong xe, phát hiện ra các chi của nạn nhân dường như dài hơn của người bình thường, hơn nữa, làn da lại rất trắng, từ đó có thể thấy lúc thường nạn nhân rất chú trọng đến việc chăm sóc da, chất liệu trang phục trên người nạn nhân cũng rất đắt, logo nhãn hiệu đồ lót là của một trong mười nhãn hiệu xa sỉ nhất trên thế giới. Từ đó có thể thấy, nạn nhân có lẽ là người rất có tiền, có thể là một nhà triệu phú nào đó.

Một người không thiếu tiền lại thích đẹp như vậy, tại sao lại lao xe từ trên cao xuống và chết? Hay là ai đó đã giết chết cô ta?

Khi Vu Phong Ngâm định đứng dậy ra khỏi xe thì phát hiện ra một chiếc nhẫn ngọc bên cạnh bàn chân giẫm trên phanh xe. Dùng kính lúp quan sát kĩ, thì thấy đó là một vật luôn được mang theo người. Thế là, cô nhấc bàn tay phải của nạn nhân lên nhìn thì thấy

đúng là ở ngón giữa có một vệt tròn trắng hơn hẳn chỗ khác, cô bèn cho chiếc nhẫn vào trong chiếc túi ni lông. Để tránh việc bỏ sót vật chứng, Vu Phong Ngâm dịch hai chân của nạn nhân và quan sát kĩ thì thấy từ trong góc phát ra một ánh lấp lánh.

"Anh Lăng, mau, đưa đèn pin cho tôi!" Vu Phong Ngâm kêu lên.

"Nhỏ như thế này có được không?" Lăng Phong lấy ra một chiếc đèn pin siêu nhỏ đưa cho cô.

Vu Phong Ngâm cầm chiếc đèn pin chiếu vào chỗ phát ra ánh lấp lánh, cuối cùng lấy ra một khiếc khuyên tai rất tinh xảo bằng đá hồng ngọc. Cô lại nhìn vào tai của nạn nhân một lần nữa, thì thấy người ấy không hề đeo bất cứ một chiếc khuyên tai nào, bèn cất chiếc khuyên tai để làm vật chứng vào trong một chiếc túi nhựa khác.

"Đội trưởng Lục, tôi đã phát hiện ra hai vật chứng rồi. Thế mọi người thì sao?" Vu Phong Ngâm nói to.

Lục Minh Phi đang đứng giữa rừng, hai tay chìa ra, nhún vai, lắc đầu, ý muốn trả lời rằng tạm thời chưa thu được gì.

Khương Vân Phàm đứng bên phía cửa của ghế lái chính, thò đầu vào bên trong hít hít. Ngoài mùi hôi của da thịt bị phân hủy, thì hình như còn có một mùi gì đó rất lạ. Vì vậy, anh càng tiến gần đến xác chết, định phân biệt rõ xem đó là mùi gì. Nhưng đúng lúc đó, Lục Minh Phi đi ngang qua, không cẩn thận va vào mông của anh.

Khương Vân Phàm bất ngờ bị mất đà, cả người lao về phía trước, hai môi chạm ngay vào xương đòn của nạn nhân. Khương Vân Phàm cảm thấy trái đất như ngừng quay, phải mất một lúc anh mới rút được đầu ra khỏi cửa sổ xe, nhưng do hoảng hốt nên bị va một cái đau điếng.

Vu Phong Ngâm lúc đó đang ở vị trí đối diện, thấy thế ngây người ra, mất một lúc mới định thần lại được và nói bằng giọng đầy vẻ khinh ghét: "Anh Khương điên khùng, không ngờ anh tệ đến thế, lại còn sở thích kì quái là hôn xác chết của nạn nhân nữa chứ!"

Lục Minh Phi vừa nghe thấy thế thì bật cười lớn, rồi chế nhạo với vẻ không thương tiếc: "Ôi, Vân Phàm của chúng ta đúng là không phàm một chút nào!"

Vu Phong Ngâm lập tức thôi cười, nhìn Lục Minh Phi, nói: "Đó

cũng do công của anh đấy."

Lục Minh Phi chớp mắt, vẫn chưa kịp hiểu hết ý của câu nói đó thì thấy Khương Vân Phàm ở phía đối diện cứ nhìn mình chằm chằm với ánh mắt chỉ muốn xé mình ra làm nhiều mảnh.

Khương Vân Phàm vốn định ghé đến gần xác chết ngửi lại một lần nữa, nhưng Vu Phong Ngâm bỗng nhiên xuất hiện ở phía sau lưng anh, kéo anh sang một bên, sau đó mở cửa xe, để cho các đồng nghiệp cảnh sát khiêng xác chết đặt vào túi ni lông trên đất. Nhưng khi các cảnh sát vừa mới nhấc lên thì đã ngây người ra vì hầu như mọi trọng lượng đều dồn vào phần giữa của xác chết, phần bụng của xác chết có hiện tượng hơi lún xuống.

Xong việc rồi mà hai bàn tay của cảnh sát Hà vẫn run lên, miệng lắp bắp: "Xương của xác chết này hình như đều đã vụn hết cả rồi, bây giờ chỉ còn như một túi da đựng những mảnh xương rất nặng."

Khương Vân Phàm vẫn chưa thôi ý định, anh ngồi xuống nhìn kĩ xác chết, sau đó nằm xoài trên đất, ghé mũi vào bụng xác chết để ngửi: "Ngoài mùi tanh, mùi hôi còn có…. Mùi của một loại thuốc. Đúng rồi, đúng là mùi thuốc! Nhưng, là mùi thuốc gì nhỉ?"

Anh ngồi xuống ôm đầu, cố gắng lục những thông tin trong đầu, rồi bỗng nhiên kêu to một tiếng "A!" Vào đúng lúc gay cấn thì bộ não lại như bị chập mạch, càng nghĩ càng không ra đáp án.

"Anh Khương khùng, đừng cố làm cho đau đầu nữa, hãy giao việc đó lại cho tôi. Vì, suy cho cùng, từ góc độ của pháp y, thì bất cứ thứ gì cũng phải nói dựa theo số liệu và xác chết. Mặc dù nạn nhân đã chết, nhưng xác của cô ấy vẫn có thể nói với chúng ta. Tôi sẽ khôi phục lại diện mạo chân thực của cô ấy, tìm ra câu trả lời mà anh mong muốn, nếu như cô ấy đúng là đã uống thuốc." Vu Phong Ngâm vỗ vào vai Khương Vân Phàm.

Đường Hàn Vũ mở ca bô xe, chau mày nói: "Đây rất có khả năng là một vụ mưu sát được tính toán kĩ lưỡng, tôi phát hiện ra sợi dây phanh xe bị đứt, vết cắt được tạo ra bằng một loại dụng cụ sắc như kéo."

Lục Minh Phi ghé đến nhìn, nhìn sợi dây phanh bị cắt trên tay Đường Hàn Vũ.

"Theo như những điểm nghi vấn hiện nay thì vụ án này không hề đơn giản, phần đầu của nạn nhân có lẽ đã bị hung thủ mang đi, vì

vết cắt ở cổ cũng là do người nào đó gây ra. Tôi phải lập tức trở về phòng thí nghiệm để làm xét nghiệm ADN và khôi phục lại khuôn mặt cho nạn nhân." Vu Phong Ngâm sai người đưa xác nạn nhân lên xe cảnh sát.

"Cô muốn nói tới việc dùng chiếc máy 3D hôm trước để khôi phục?" Lục Minh Phi hỏi.

"Đúng thế, nhưng trước đó phải phác họa lại hình ảnh người đó, sau đó giải phẫu tử thi, từ đó tìm ra những thông tin về tuổi đời, chiều cao của cô ấy. Như vậy thì mới giúp cho việc triển khai điều tra của các anh. Thôi, không nói nhiều nữa, tôi đi trước đây. Anh Lăng, nhiệm vụ lần này rất nhiều, anh đến giúp tôi một tay."

Nói xong, Vu Phong Ngâm và Lăng Phong ngồi lên chiếc xe cảnh sát có chở thi thể của nạn nhân rồi khuất dần khỏi tầm mắt mọi người.

"Lần đầu tiên tôi thấy cô ấy giải quyết công việc rất nhanh chóng và dứt khoát, tôi rất thích!" Lục Minh Phi nhìn theo chiếc xe đang khuất dần, nói.

"Đội trưởng Lục, anh với Khương Vân Phàm xích mích với nhau à, sao lại chuyển đối tượng thế?" Đường Hàn Vũ đùa.

"Một lần nữa tôi tuyên bố, tôi và Khương Vân Phàm rất trong sáng, tôi cũng không thích cô Vu, mà chỉ thấy cảm kích mà thôi. Vì, hai người đó đều là quái nhân, tôi không muốn rước họa vào thân đâu." Lục Minh Phi nói đến câu cuối thì thấp giọng xuống. Nhưng chưa nói hết câu thì chợt thấy một làn hơi lạnh ở sau gáy nên không khỏi ngạc nhiên.

"Nhưng, người quái nhất trong bốn chúng ta chính là anh đấy... Bởi vì anh đã chủ động hòa vào với hàng ngũ quái nhân!" Khương Vân Phàm đứng sau lưng Lục Minh Phi, thấy vẻ bất lực của đối phương, bèn nở nụ cười trên môi.

"Chiếc xe này cũng là vật chứng của vụ án, cảnh sát Hà, hãy cử người đưa chiếc xe này về Sở. Nhớ là không được để sót bất cứ linh kiện nào trên xe đấy. Tốt nhất là để nguyên đó và kéo lên xe." Đường Hàn Vũ phân công.

"Vâng, xin đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Cảnh sát Hà đáp bằng một động tác nghiêm, Đường Hàn Vũ cũng chào đáp lại, cả hai đều trong tư thế rất thẳng người. Sau đó, cảnh sát Hà đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn các cảnh sát của Tổ Chuyên án Đặc

biệt lên chiếc xe cảnh sát SUV màu đen rời khỏi đó.

Trong phòng thí nghiệm, Vu Phong Ngâm đã mặc xong áo làm việc và đeo xong găng tay, thấy Lăng Phong cũng trong bộ trang phục như vậy, tay cầm cuốn sổ đứng cách mình hơn một mét để chuẩn bị ghi chép. Cô vội đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ một lát rồi mới quay đầu lại nhìn kĩ Lăng Phong một lượt và cất lời với giọng khá cay nghiệt: "Anh thật sự không sợ chết à mà giám đến cả đây?"

Lăng Phong ngẩng lên nhìn cô, cười châm biếm: "Tại hạ muốn được học tập cô mà."

Vu Phong Ngâm hơi ngẩng đầu lên, mắt lộ vẻ dữ dằn:

"Tốt nhất, anh đừng có mà cản trở đến tôi ở đây, nếu không, tôi sẽ không tha cho anh đâu."

Lăng Phong lấy lại vẻ nghiêm túc, khi đi sát bên cô thì cố ý ghé vào tai cô nói: "Đừng có mà nghiêm túc như vậy, cô có thể cân nhắc đến việc hợp tác với tôi, cái lợi cuối cùng có thể cùng chia nhau mà."

Bên ngoài thoáng có một trợ lí pháp y, Vu Phong Ngâm vội đi tới trước bàn giải phẫu trắng toát, khẽ nói: "Anh đừng có nói nữa, bên ngoài có người đấy. Còn nữa, tôi sẽ không bao giờ là đồng bọn với con chim ngốc đâu."

Vu phong Ngâm nói xong, Lăng Phong bước tới phía sau cô, cầm bút viết viết, vẽ vẽ, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài cửa sổ, trợ lí pháp y cũng đã đi xa rồi. Quay lại nhìn thì đã thấy Vu Phong Ngâm cầm con dao mổ lên mổ bụng nạn nhân, rồi cô giữ nguyên động tác đó trong vòng hai phút.

Lăng Phong tò mò bước lên trước, dường như Vu Phong Ngâm không nghe thấy tiếng bước chân của anh mà vẫn đứng im lặng như một người gỗ. Lăng Phong đến gần nhìn, hai mắt chợt mở to, quên mất cả mùi hôi thối, trong đầu hiện lên câu hỏi: Chuyện này là thế nào?"

"Không ngờ tất cả đúng như lời của cảnh sát Hà, bao nhiêu xương vụn vỡ đều dồn lại ở phần bụng, với cách giết người tàn độc này thì có lẽ hung thủ phải là người có mối thù rất thâm sâu với nạn nhân." Vu Phong Ngâm vỗ vào ngực, thở ra một cái, "May mà hắn vẫn chưa đem phần xương chậu có độ cứng lớn và hoàn chỉnh nhất. Qua quan sát xương mu thì thấy, bề mặt liên kết đã biến

mất, lề hậu môn đã hình thành hoàn toàn. Từ đó có thể thấy, nạn nhân có lẽ là một cô gái chừng hai mươi ba đến hai mươi sáu tuổi."

Lăng Phong ghi vào cuốn sổ ghi chép: Xương trong cơ thể của nạn nhân bị vỡ vụn, chứng tỏ nạn nhân có thù hận rất sâu với hung thủ.

Tiếp đó, anh nhìn thấy Vu Phong Ngâm bê một chiếc khay đi ra ngoài, một lát sau, cô trở về với hai bàn tay không và ngồi xuống trước chiếc máy tính chờ hơn mười phút. Trong thời gian chờ đợi, hai người không nói câu nào.

"Kết quả có rồi đây. Qua quan sát lõi của xương bằng tia X quang, phát hiện ra đầu xương ngực của nạn nhân đã liền, chứng minh cho suy đoán về tuổi tác lúc trước." Vu Phong Ngâm nhìn lên màn hình nói.

Cô đứng dậy trở lại trước bàn phẫu thuật, giang hai chân của nạn nhân ra, phát hiện thấy chân trái có dấu vết bị ngã rất rõ, là vết nứt xương bị ngã điển hình. Còn xương đùi của chân phải khá hoàn chỉnh, bèn đo xương ống chân phải, sau đó dùng phương trình tính chiều cao.

"Sau khi tôi dùng phương trình để tính thì thấy nạn nhân có chiều cao từ 1,65 mét đến 1,70 mét. Hiện tại, xét theo đôi chân dài và cánh tay của nạn nhân, tôi suy đoán chiều dài của cổ và độ dài của đầu cũng sẽ không phải là ngắn, có khả năng đây là một hot girl giàu có"

"Sao cô lại biết nạn nhân là một người đẹp?" Lăng Phong đưa ra câu hỏi, rồi ghi chép cẩn thận những suy đoán của Vu Phong Ngâm.

"Căn cứ vào trang phục mặc trên người, đồng hồ đeo ở tay và đôi giày cao gót mũi nhọn lấp lánh của cô ấy cũng như mức độ chăm sóc của làn da trên người... Nhưng mà, sao tôi phải giải thích nhiều như thế với anh làm gì nhỉ."

Vu Phong Ngâm lặng lẽ đi đến phía sau lưng Lăng Phong, rồi nhân lúc anh không đề phòng, cướp lấy cuốn sổ ghi chép của anh. Lăng Phong vội giằng lại, thì đã thấy cô mở máy di động và nói: "Tổ trưởng, ở chỗ tôi có chút tiến triển."

Lăng Phong nghe thấy người ở đầu dây bên kia là Đường Hàn Vũ, bèn thu bàn tay lại, nhìn Vu Phong Ngâm cúi đầu nhìn cuốn sổ đọc những suy luận vừa rồi xong thì mới lấy lại cuốn sổ của mình.

Vu Phong Ngâm lại quay trở lại trước bàn phẫu thuật một lần nữa để lấy mẩu vụn của xương đùi. Do cả hai đều đã bình tĩnh trở lại nên Lăng Phong bắt đầu chú ý đến mùi xác chết bị phân hủy, anh vội ôm chặt miệng, chạy ra ngoài, nôn vào thùng rác. Lúc đó, Vu Phong Ngâm cầm chiếc khay có đựng mẩu xương vụn đi ra, khi ngang qua chỗ Lăng Phong thì lắc đầu, rồi quay người đi về phía phòng xét nghiệm ADN.

Bên ngoài, trời dần tối không biết từ lúc nào, khi Lăng Phong quay trở về phòng thí nghiệm thì nhìn thấy Vu Phong Ngâm đang ngồi trước một chiếc kính phóng đại cỡ siêu lớn quan sát những mẩu xương vụn, rồi ghép dần từng mảnh vào mảnh xương đùi. Nhưng điều lạ là trông cô rất nghiêm túc và chăm chú, không còn thấy đâu cái vẻ lanh chanh lúc thường.

“Anh nhìn tôi như thế là làm nhiễu công việc của tôi đấy. Nếu anh không có việc gì thì ra ngoài chờ đi.” Vu Phong Ngâm nói với giọng bình thản trong khi đầu vẫn không ngoảnh lại.

“Chờ? Chờ ai?” Lăng Phong hỏi, rồi khi thấy Vu Phong Ngâm lườm mình thì chợt nghĩ ra, “Ồ, tôi biết rồi. Nhưng chẳng phải là bây giờ họ đang đi điều tra về những người mất tích là gì?”

Từ phía sau anh vang lên một tiếng nói: “Những việc cần đến sức người như vậy chúng tôi đã cử cấp dưới đi làm rồi.”

Hai người trong nhà quay đầu ra nhìn thì thấy cánh cửa bị đẩy ra, ba bóng người xuất hiện trước mắt họ. Khương Vân Phàm sải những bước dài về phía Vu Phong Ngâm, hỏi với vẻ nôn nóng: “Hương Vu, còn phải đợi bao nhiêu lâu nữa thì mới có kết quả xét nghiệm ADN? Ngoài ra, trong cơ thể của nạn nhân có thuốc gì không?”

“Cuống lên gì thế, anh đang giục tà đấy à? Có giỏi thì anh tự mình làm những việc đó đi! Còn nữa, đừng có gọi tôi là Hương Vu, Hương Vu là cái quỷ quái gì thế, tôi là tiên nữ, tiên nữ!” Vu Phong Ngâm trừng mắt nhìn Khương Vân Phàm, nhắc đi nhắc lại thân phận của mình.

“Dù sao thì khi gọi lên cũng không khác là bao, bộ não của tôi nói với tôi rằng, cả hai cái tên ấy đều cùng một cách gọi.” Khương Vân Phàm đáp.

Vu Phong Ngâm lắc đầu bất lực, đúng là không thể nào nói chuyện tử tế với anh chàng Khương khùng này được, cô gái nào mà vớ phải anh ta hẳn là đen đủi suốt mấy kiếp!

Thuốc độc vô hình

Vu Phong Ngâm đi vòng qua Khương Vân Phàm tới trước bàn giải phẫu, chỉ vào phần bụng bị rách ra, nói: "Qua khám nghiệm của tôi thì nạn nhân đã bị chết vì tim bị ngừng đập đột ngột, trong máu có một lượng lớn chất Potassium cyanide, đây là một dạng trúng độc Potassium cyanide điển hình! Nhưng không tìm thấy bất cứ thứ gì dính dáng tới Potassium cyanide ở hiện trường. Còn có một điều đặc biệt hơn là, ngoài Potassium cyanide ra, trong máu và xương còn có cả một lượng lớn thallium sulfate!"

"Thallium sulfate? Là chất hóa học gì thế?" Lục Minh Phi hỏi với vẻ không hiểu.

"Đó là một loại thuốc giết chuột rất mạnh. Hương Vu, cô đã làm báo cáo xét nghiệm chưa?" Khương Vân Phàm nói.

Vu Phong Ngâm gật đầu, rồi bước tới cạnh một chiếc bàn khác cầm mấy bản báo cáo lên đưa cho ba người. Khi đi qua Lăng Phong, cô nhìn thấy vẻ khao khát được tham gia và phá án của anh. Nhưng, với tư cách hiện giờ của anh thì những việc như xem các báo cáo kết quả không thuộc phận sự của anh.

Khương Vân Phàm đưa mắt nhìn xác nạn nhân một cái rồi hỏi với vẻ rất nghi hoặc: "Trong thức ăn chưa tiêu hóa hết ở dạ dày của nạn nhân không có Potassium cyanide, vậy là không phải trúng độc từ đồ ăn. Thế thì Potassium cyanide đó từ đâu ra?"

Vu Phong Ngâm khẽ thở dài: "Đó cũng chính là điểm tôi không hiểu. Nếu nói là tiêm thì tôi cũng đã kiểm tra rất kĩ trên người nạn nhân nhưng đều không phát hiện thấy bất cứ vết kim nào. Còn có một khả năng nữa, đó là nạn nhân tiếp nhận chất hóa học ấy từ đường hậu môn, nhưng khả năng đó cũng rất ít."

Đường Hàn Vũ suy nghĩ kĩ rồi phản bác lại: "Không, không có thủ đoạn phạm tội nào là không thể xảy ra. Chỉ là do chúng ta chưa nghĩ ra thôi. Vì, đến bây giờ cũng vẫn chưa tìm thấy đầu của nạn nhân đâu, những vật chứng khác vẫn đang chờ xét nghiệm."

Vu Phong Ngâm gật đầu đồng ý, tay đưa ra chạm vào bàn phẫu thuật, rồi nói với vẻ bí hiểm: "Hiện tại tôi đang xếp lại một phần xương, rồi định đưa đi tiến hành một việc vừa cao cấp vừa thần kì. Đội trưởng Lục, anh đẩy giúp tôi."

Lục Minh Phi lập tức đi tới, Lăng Phong cũng bước lên giúp, ba người đẩy chiếc bàn giải phẫu đến một phòng máy ánh sáng lờ

mờ. Thoáng một cái, không biết Vu Phong Ngâm biến đi đâu mất, bốn người đối diện với tiêu bản xương trên bức tường. Rồi đột nhiên "tạch" một cái, ánh đèn yếu ớt trong phòng cũng tắt nốt.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhỏ. Vu Phong Ngâm cầm một chiếc máy tính bảng đến. Trong nháy mắt, ánh sáng vàng vọt phát ra từ chiếc máy ở giữa phòng chiếu lên mặt của năm người. Tiếp đó, trong chùm ánh sáng phía trên chiếc máy hiện lên một bộ xương. Rồi bộ xương đó khoác áo lên và chầm chậm quay trong mắt của đám đông.

"Mặc dù pháp y Nam Đại đã từng đưa chúng tôi đi xem, nhưng lần này nhìn thấy cái xác phụ nữ không đầu kia chuyển động, tôi vẫn cảm thấy nổi da gà. Cảm giác như đang xem phim về quái vật thời cổ đại, thế rồi bất ngờ chiếc đầu bay về và tự lắp lên cổ của người chết, chúng ta mới nhận ra rằng đây không phải là chuyện một vụ án giết người đơn giản." Lục Minh Phi nói với vẻ sợ sệt, thỉnh thoảng lại quay đầu lại nhìn.

Khương Vân Phàm cảm thấy Lục Minh Phi càng nói càng chẳng ăn nhập gì, bèn ném cho anh ta một cái lườm: "Đội trưởng Lục, tôi cảm thấy anh rất có khả năng của một nhà viết tiểu thuyết đấy."

Lục Minh Phi nói với vẻ vui mừng: "Thật à? Hồi học cấp ba, tôi cũng đã từng thử viết tiểu thuyết."

"Này, nghiêm chỉnh một chút được không? Bây giờ đâu phải là lúc kể chuyện đêm khuya." Đường Hàn Vũ nhìn đồng hồ, thời gian còn lại cho việc phá án không còn được bao nhiêu, "Đừng quên, vụ án này là sự khiêu khích mà Bạch Tể Liệt đưa ra. Cho dù kẻ tiếp gót tác oai tác quái của hắn là ai thì chúng ta cũng phải tóm được cổ hắn!"

"Đó là điều tất nhiên. Nhưng tôi phát hiện ra một vấn đề, chiếc máy không thể nào phù hợp với hình ảnh phác thảo về nạn nhân do tôi vẽ. Cũng có nghĩa là, chúng ta vẫn có thể không biết được mặt mũi của nạn nhân như thế nào." Vu Phong Ngâm có vẻ rất buồn bực, cô đã thử đi thử lại với những khuôn mặt trong kho số liệu, nhưng hình ảnh 3D của bộ xương nổi lên trên không kia vẫn không có cái nào giống với hình ảnh mô phỏng của nạn nhân.

"Vậy thì thế này vậy, thời gian cũng không còn sớm nữa, bây giờ đã là ba giờ sáng rồi, mọi người cứ về ngủ một giấc đi để lấy lại sức rồi tiếp tục chiến đấu!" Đường Hàn Vũ vỗ vào vai của Vu Phong Ngâm, ý muốn bảo cô đừng tự trách mình. Đúng lúc đó, ánh đèn

sợi đốt trong phòng bừng sáng, chiếu rõ vẻ mệt mỏi của năm khuôn mặt.

Chín giờ bốn mươi phút ngày hôm sau, nhiệt độ cao tới bốn mươi độ, oi bức hơn bất cứ lúc nào.

Trong một căn phòng ánh sáng ảm đạm, Khương Vân Phàm co quắp người, mồ hôi đọng thành từng hạt lấm tấm trên trán, sắc mặt rất xấu. Đột nhiên anh ngồi phắt dậy, mắt mở trừng trừng nhìn vào bức tường một hồi lâu rồi sau đó mới vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Anh vừa mơ thấy một giấc mơ rất hỗn độn, trong đó có cảnh một người mẹ ôm chiếc bụng to kềnh càng quỳ xuống cầu xin, có cảnh xác phụ nữ không đầu lao về phía anh rồi ra sức van nài anh đi tìm hung thủ.

Vừa đánh răng anh vừa nhớ đến những lời đối thoại trong phòng thí nghiệm tối hôm qua. Trong báo cáo cho thấy nạn nhân đã trúng độc Potassium cyanide trong máu và xương còn có cả một lượng lớn thallium sulfate, lẽ nào trước đó nạn nhân đã bị người khác hạ độc? Như thế cũng không chính xác lắm, nếu bị hạ độc thật, thì nạn nhân đã chết trên đường đi lên núi rồi.

Anh súc miệng, ngồi lên bệ xí, suy nghĩ một hồi lâu, trong đầu chỉ toàn hiện lên trạng thái của nạn nhân lúc chết và hiện trường vụ án cùng câu nói đó của Đường Hàn Vũ: Không có bất cứ cách thức phạm tội nào là không thể xảy ra, chỉ có điều chúng ta chưa nghĩ ra mà thôi, vì đến tận bây giờ chúng ta cũng vẫn chưa tìm thấy đầu của nạn nhân, những vật chứng khác phải chờ làm xét nghiệm lại.

Thế rồi, Khương Vân Phàm chợt mỉm cười, mặc dù không biết tại sao mình lại nghĩ đến Đường Hàn Vũ, nhưng không thể không thừa nhận rằng, câu nói đó đã gợi ý cho anh rất nhiều. Anh lập tức chạy ra phòng ngủ, thay bộ quần áo trên người, cầm chiếc chìa khóa xe trên bàn, lái xe đến Sở cảnh sát.

Đến Sở, anh gọi hai cú điện thoại, rồi lại một mình vào chiếc kho nhỏ. Trong nhà kho chỉ có chiếc xe Land Rover bị báo hỏng, anh chầm chậm đi vòng quanh chiếc xe, chốc chốc lại khom người vào trong xe hít hít, rồi chốc chốc lại ngồi xổm xuống quan sát gầm xe rất kĩ.

“Cậu Khương khùng, có phát hiện gì mới chưa?” Lục Minh Phi nghe xong điện thoại thì cũng tới ngay nhà kho.

“Đội trưởng Lục, anh hãy mau đi tìm một chiếc chụp mặt và một chiếc túi vật chứng đóng kín đến cho tôi đi.” Khương Vân Phàm nói.

Lục Minh Phi tìm một chiếc chụp mặt và túi đựng vật chứng đóng kín sạch đến đưa cho Khương Vân Phàm thì thấy anh đang chui cả người vào dưới gầm xe, chỉ còn để lộ nửa chân và nằm yên ở đó.

Đúng lúc đó thì Đường Hàn Vũ cũng đi đến, nhìn thấy hành động đó của Khương Vân Phàm, bèn hỏi với vẻ không hiểu: “Anh ấy đang làm gì thế?”

Lục Minh Phi chìa hai bàn tay ra, lắc đầu đáp: “Tôi cũng đang muốn biết cậu ấy làm gì đây. Chữa xe chăng?”

Nói rồi, Lục Minh Phi không nén được tò mò, ngồi xuống cầm chiếc đèn pin chiếu vào gầm xe và thấy Khương Vân Phàm đang dùng tay tháo thiết bị sưởi ấm của xe xuống rồi gỡ từ chiếc quạt gió một cục màu vàng.

Ánh đèn từ chiếc đèn pin chiếu lên khuôn mặt có nụ cười bí hiểm của Khương Vân Phàm, anh cho cục màu vàng đó vào trong chiếc túi đựng vật chứng, rồi di chuyển từng chút một. Sau khi ra khỏi gầm xe, anh vui mừng giơ chiếc túi có vật màu vàng đó, cười và nói: “Chính là cái này!”

Nhưng Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ lập tức bịt chặt mũi, tránh xa vật màu vàng đó, vẻ mặt chẳng khác gì giẫm phải một đống phân.

“Đó là thứ gì vậy mà có mùi lạ thế, khó ngửi chết đi được!” Lục Minh Phi nói.

“Đó là Potassium cyanide dạng cứng, đầu sỏ tội ác mà nạn nhân trúng độc trước khi chết.” Vu Phong Ngâm xuất hiện ở cửa kho, rồi đi thẳng đến chỗ Khương Vân Phàm, “Khương khùng của chúng ta thật là lợi hại, cái mũi của anh quả là thính như mũi chó!”

“Không nói câu sau cùng thì cô sẽ chết à? Nhanh chóng mang đi làm xét nghiệm đi!” Khương Vân Phàm quẳng chiếc túi đựng vật chứng đó vào tay Vu Phong Ngâm, rồi gỡ chiếc khẩu trang bẩn xuống, lau những vết bẩn trên trán.

Vu Phong Ngâm nhanh tay đón lấy chiếc túi đó, quay sang chào Đường Hàn Vũ rồi lái xe quay trở về Trung tâm pháp y.

Ba người còn lại của Tổ Chuyên án Đặc biệt trở lại phòng làm việc. Đường Hàn Vũ ngồi xuống ghế, tập trung suy nghĩ, giả thiết trước đây không lâu, nạn nhân lái xe đến núi Vân Lai, nhưng không hề biết rằng phanh xe và quạt gió đã bị người khác động chân động tay vào. Trời thì nóng, cô đã mở máy lạnh suốt dọc đường, thế là chất Potassium cyanide kia được phát tán và ngấm dần vào trong cơ thể cô.

Cô nói ra những giả thiết của mình về vụ án và bổ sung: "Nhưng tôi vẫn rất nghi ngờ, căn cứ vào những tình tiết này thực ra là đã có đủ chứng cứ để coi là nạn nhân tự sát, nhưng tại sao hung thủ lại còn làm thêm một việc là cắt đầu nạn nhân?"

"Vì hung thủ vô cùng điên cuồng, sự kích động đã khiến hắn không thể kìm nén được con thú trong người." Khương Vân Phàm khẽ nói. Đúng lúc đó, cảnh sát Hà đẩy cửa bước vào đưa ra ba bản tài liệu, sau đó báo cáo: "Chúng tôi đã tiến hành điều tra đối với các nhân vật có tiếng và những người có tiền và địa vị, nhưng đáng tiếc là những người có tiền này thoắt ẩn thoắt hiện, quanh năm đi đến đâu cũng ngồi xe, đáp máy bay và bận rộn với các thương vụ nên cho đến nay vẫn chưa điều tra ra bất cứ manh mối nào về việc mất tích của bất cứ ai."

Lục Minh Phi khẽ thở dài: "Tôi biết là sẽ như thế, đành phải chờ manh mối bên pháp y thôi. Nếu có thể tìm ra ADN khớp với của nạn nhân thì sẽ tốt nhất."

Lục Minh Phi vừa nói xong thì di động của Đường Hàn Vũ đổ chuông, là Vu Phong Ngâm gọi đến. Nhưng sau khi Đường Hàn Vũ nghe xong thì cả tổ đều cảm thấy vô cùng thất vọng.

"Tổ trưởng, tôi có một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là trên chiếc chốt của chiếc khuyên tai đá hồng ngọc tìm thấy trên xe có vết vân tay không phải của nạn nhân, điều đó chứng tỏ có một người tình nghi quen biết với nạn nhân đã từng cùng đi trên chuyến xe ấy, và có khả năng đã tranh cãi với nạn nhân. Còn tin xấu là, rất tiếc tôi không tìm thấy dấu vân tay khớp với kẻ tình nghi, cũng không tìm thấy ADN khớp với của nạn nhân, nên không thể nào có được thông tin nhân thân về những người ấy. Lát nữa, Lăng Phong sẽ mang báo cáo kết quả xét nghiệm ADN đến."

Tắt máy xong, Lăng Phong lúc đó đang ở phòng thí nghiệm đưa mắt nhìn cô gái lạnh lùng trước mặt, nói: "Pháp y Vu, thì ra cô đã bảo vệ mình như thế. Nhưng tôi xin nhắc cho cô một câu này nhé, giấy không bọc được lửa đâu."

Vu Phong Ngâm hừ một tiếng: "Cảm ơn anh đã nhắc, nhưng tôi không cần."

Nói xong, cô ném chiếc cặp có đựng ba bản báo cáo kết quả xét nghiệm ADN vào lòng Lăng Phong, rồi trừng mắt lên với anh: "Nếu anh mà dám nói ra, thì chắc chắn anh sẽ chết trước mặt tôi đấy. Vì, Sát Thần nhất định sẽ không bỏ qua cho người không đoàn kết."

Lăng Phong nghe đến hai từ "Sát Thần" thì hơi sững người trong giây lát: "Cô yên tâm, tôi đâu có ngốc đến thế. Thời gian còn dài, tôi còn phải học tập cô nhiều." Nói rồi anh lấy lại vẻ hiền lành như lúc thường, mang ba bản báo cáo đến Sở Cảnh sát.

Do vụ án tạm thời không có bất cứ tiến triển nào, nên đến chiều tối, các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều về nhà nghỉ ngơi.

Chỉ có Đường Hàn Vũ một mình lái xe đến vườn vui chơi ở trung tâm thành phố. Và cô đã nhìn thấy Lăng Phong trong dòng người qua lại nhộn nhịp ở đó. Từ xa, thấy Lăng Phong trong chiếc sơ mi trắng, cô chợt nhớ đến những kỉ niệm hồi hai người yêu nhau.

Lăng Phong cười rất rạng rỡ, nắm tay cô bước đến trước bánh xe Ferris, nói: "Hàn Vũ, em còn nhớ không?"

Đường Hàn Vũ nhìn chiếc lồng nhỏ sắp đến gần chân trời, nở nụ cười thoảng nhẹ: "Nhớ chứ. Hồi ấy, khi đến nơi này em đã cười anh vì còn học những người ít tuổi hơn làm mấy chuyện ngốc nghếch. Kết quả là hôm đó bánh xe Ferris bị hỏng. Anh nói là đợi khi anh quay về, anh sẽ đưa em đi ngồi. Không ngờ, một lần chờ đợi đã kéo dài tới cả năm năm."

Lăng Phong nhìn thấy bóng chiếc lồng nhỏ trong mắt cô, bất chợt nắm tay cô, hỏi: "Vậy, bây giờ em còn muốn làm cái việc ngốc nghếch đó cùng với anh không?"

Đường Hàn Vũ nhìn vào mắt Lăng Phong, khẽ đáp: "Lăng Phong, anh có thể cho em một chút thời gian không?"

Trở về phòng ở, Đường Hàn Vũ kéo chiếc rèm, đứng trước khung cửa sổ rộng, nhìn xuống ánh đèn rực rỡ của thành phố, nhớ lại vẻ ngây ra trên khuôn mặt của Lăng Phong lúc đó, phải mất gần một phút sau anh mới gật đầu.

Cô không thể nào giải thích được phản ứng của mình lúc đó, càng

không thể nào giải thích được tại sao trong đầu cô lúc đó lại hiện lên khuôn mặt của Khương Vân Phàm!

Những vụ mưu sát liên hoàn

Sáu giờ rưỡi sáng, trời vừa sáng chưa lâu, trên đường người qua lại vẫn còn thưa thớt, Sở cảnh sát nhận được một cú điện thoại báo rằng phát hiện ra một xác đàn ông không đầu ở bãi đỗ xe của tòa nhà Đại Thuận. Tổ Chuyên án Đặc biệt từ chỗ ở, nhà tập thể của Sở Cảnh sát, Trung tâm pháp y vội đến ngay hiện trường, các cảnh sát của Đội cảnh sát hình sự đã có mặt trước họ và phong tỏa xong hiện trường.

Các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt và Lăng Phong đi qua hàng rào phong tỏa, nghe cảnh sát Hà báo cáo về nhân thân của người chết: Lưu Tư, ba mươi tuổi, chưa kết hôn, Tổng Giám đốc của tập đoàn tiền tệ nọ, có mười phần trăm cổ phần trong công ty, sở hữu năm căn biệt thự. Qua video của camera thì thấy, mười một giờ đêm anh ta mới đi làm về, sau đó mất tích trong thời gian chờ thang máy. Mãi tới sáu giờ rưỡi, khi bảo vệ đi kiểm tra bãi đỗ xe thì mới phát hiện ra dưới gầm xe có một cái xác.

Người của tổ Chuyên án Đặc biệt đến đoạn đường có vết máu loang lổ dưới gầm xe. Vu Phong Ngâm ngồi xuống nhìn cái xác trong túi nhựa, phân tích: "Cách thức cũng rất giống, cũng là cắt đầu, rất có khả năng là do cùng một hung thủ gây ra."

"Nói như vậy, thì đây là một vụ mưu sát liên hoàn?" Lục Minh Phi nhìn về phía cảnh sát Hà, "Có phát hiện ra vật chứng gì không? Đã điều tra ra công ty của nạn nhân ở đâu chưa?"

Cảnh sát Hà đưa ra một chiếc túi đựng vật chứng bên trong là chiếc ví tiền, đáp: "Công ty của nạn nhân ở tầng mười hai của tòa nhà Thuận Lợi. Không tìm thấy di động ở hiện trường, còn tiền mặt và thẻ tín dụng trong ví thì không thấy đâu nữa, chỉ còn lại một chiếc chứng minh thư thôi. Chúng tôi cũng không phát hiện thấy hình ảnh khác thường nào từ trong camera của bãi đỗ xe."

"Thật thế sao? Dẫn tôi đi xem lại một lần nữa." Khương Vân Phàm chợt quay đầu lại nhìn cảnh sát Hà, cái nhìn đó khiến anh ta phải rùng mình.

Cảnh sát Hà ngây người gật đầu, lập tức đưa ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt và Lăng Phong vào chiếc thang máy duy nhất của bãi đỗ xe. Vu Phong Ngâm ở lại hiện trường khám nghiệm tử thi.

Đến phòng giám sát, theo yêu cầu của Khương Vân Phàm, nhân viên ở đó mở camera trích xuất hình ảnh ghi được từ thời điểm mười giờ tối đến sáu giờ sáng, hình ảnh của nhân viên bảo vệ xuất hiện trước bãi đỗ xe.

"Khoan đã, tua lại đến thời điểm một giờ sáng." Khương Vân Phàm mắt nhìn như dán vào màn hình, bất ngờ nói to, "Mọi người nhìn xem, ở đây có một khoảng thời gian đã bị xóa."

Những người có mặt ở đó nhìn lại một lần nữa, thì đều thấy trong đoạn video xóa mất hình ảnh ghi được trong khoảng thời gian từ một giờ ba mươi phút đến một giờ năm mươi phút sáng. Nhưng, đáng tiếc là nhân viên ở đây nói rằng lúc đó mình đi vào nhà vệ sinh, không biết ai đã vào phòng giám sát.

Trước khi rời khỏi đó, các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt nghe thấy nhân viên ở đó khẽ nói: "Các anh cảnh sát, các anh nên điều tra người này, tôi nghe nói thời gian gần đây công ty của anh ta làm ăn không được tốt. Còn có tin vỉa hè rằng, gần đây công ty không quay vòng vốn được, phải nợ ba tháng tiền lương của nhân viên."

Lẽ nào vì chuyện này mà công ty đã xảy ra mâu thuẫn? Đường Hàn Vũ thấy hoài nghi, bèn cùng mọi người đi thang máy lên tầng mười hai. Cả đoàn bước vào trong Tập đoàn tiền tệ, và đi thẳng vào phòng làm việc của Tổng Giám Đốc Chu Tử Sảnh và tìm thấy cách liên lạc với cô ta.

"Cậu Khương này, căn cứ theo chứng cứ, đây có vẻ rất giống với một vụ cướp, đúng không?" Lục Minh Phi hỏi.

"Xét bên ngoài thì có vẻ như vậy, nhưng đây là vụ mưu sát liên hoàn, không lẽ hung thủ chỉ cần cướp được một chút tiền như vậy là đã bằng lòng rồi? Anh mau gọi điện gọi cô ta đến đi." Khương Vân Phàm chỉ vào một loạt số điện thoại trên bàn.

Lục Minh Phi lấy di động ra và bấm số, đầu dây bên kia là quản gia Trần nghe máy. Bà Trần cho biết Chu Tử Sảnh đã đi công tác dài ngày, hiện không thể liên lạc được, nên nhắn số máy của Tạ Phương Phương là một trong ba cổ đông lớn nhất của công ty cho Lục Minh Phi, đồng thời còn tỏ ý là sẽ đến công ty để thay Chu Tử Sảnh phối hợp với cảnh sát điều tra.

Khi đồng hồ chỉ đến con số tám giờ sáng, thì Tạ Phương Phương và quản gia Trần cũng có mặt ở công ty. Tổ Chuyên án Đặc biệt chia nhau để lấy khẩu cung của hai người.

Ba người cùng ngồi xuống ghế trong phòng làm việc của Tổng Giám đốc, Lục Minh Phi chịu trách nhiệm đưa ra câu hỏi, Lăng Phong chịu trách nhiệm ghi chép lại. Quản gia Trần ngồi đối diện với họ, vẻ mặt rất lo lắng, hệt như đang ngồi trên đống lửa.

"Xin hỏi, cô Chu Tử Sảnh rời công ty đã bao lâu rồi?" Lục Minh Phi hỏi.

"Có lẽ đã một tháng rồi. Thưa anh cảnh sát, tôi biết là các anh muốn hỏi gì, nhưng xin các anh hãy để cho tôi nói trước mấy câu này, liệu có thể giúp tôi điều tra về tung tích của cô chủ tôi không? Đã bao năm qua, chưa khi nào cô ấy đi xa lâu như vậy mà không liên lạc với tôi." Ông Trần có vẻ rất lo lắng.

"Ông có thể cung cấp cho chúng tôi một tấm ảnh của cô ấy để tham khảo không?" Lục Minh Phi đưa ra yêu cầu.

Ông Trần gật đầu, vội mở ngăn kéo bàn làm việc, lấy ra một cuốn album. Lục Minh Phi lật xem, đột nhiên, anh ngây người nhìn vào cô gái mặc váy đỏ trong ảnh. Lăng Phong cũng tò mò liếc một cái, rồi chỉ vào cô gái đó: "Đây chẳng phải là..."

Lục Minh Phi đập vào đùi của Lăng Phong, ngắt lời anh, hỏi ông Trần: "Khi Chu Tử Sảnh ra khỏi nhà, có phải là mặc chiếc váy đỏ này không? Cô ấy trạc hai mươi ba đến hai mươi sáu tuổi, cao chừng 1,66 mét đến 1,70 mét?"

Ông Trần gật đầu đáp: "Đúng vậy. Cô chủ tôi năm nay hai mươi lăm tuổi, cao 1,68 mét, rất thích mặc chiếc váy đỏ này, vì đó là chiếc váy mà hồi còn sống mẹ cô ấy đã mua tặng cho cô nhân ngày cô ấy đủ tuổi trưởng thành."

"Ông Trần, ông cần phải chuẩn bị trước tâm lí, chúng tôi có một tin dữ muốn nói với ông. Cách đây không lâu, chúng tôi phát hiện ra một xác chết ở núi Vân Lai, quần áo trên người, tuổi tác và chiều cao của nạn nhân rất giống với Chu Tử Sảnh." Lục Minh Phi nhìn vẻ mặt kinh hoàng của quản gia Trần, nói.

"Sao có thể như thế được? Xác của cô ấy ở đâu? Các anh đã bắt được hung thủ chưa?" Ông Trần không giữ được bình tĩnh, òa khóc.

"Ông Trần, chúng tôi thiết nghĩ, có lẽ ông đã biết chuyện của tập đoàn rồi? Phải rồi, chúng tôi muốn xem sổ sách của tập đoàn. Nếu ông thực sự muốn nhanh chóng tìm ra hung thủ thì đề nghị ông hãy hợp tác với chúng tôi." Ông Trần nhìn Lục Minh Phi, biết rõ ý

của anh, bèn gật đầu đồng ý.

Ở đầu kia, trong phòng làm việc của Phó Tổng giám đốc, Tạ Phương Phương ngồi đàng hoàng trên sô pha, uống một cốc nước lớn. Đường Hàn Vũ cứ ngồi im lặng, đưa mắt quan sát ánh mắt lẩn tránh và động tác hai tay ôm vai vì căng thẳng của Tạ Phương Phương.

Khương Vân Phàm cũng không uống nước mà đi thẳng vào vấn đề: "Nghe nói thời gian gần đây việc quay vòng vốn của công ty các cô có vấn đề."

Tạ Phương Phương khẽ mỉm cười: "Đâu có, gần đây công ty chúng tôi có mấy dự án mới đang xúc tiến, nhưng vì bí mật trong công việc nên không tiện tiết lộ."

"Vậy, chúng tôi có thể xem sổ sách của công ty được không?"

Tạ Phương Phương nghe vậy ngây người ra một lúc, rồi lập tức lấy lại nụ cười: "Tất nhiên là có thể."

Nói xong, cô ta đi tới phòng làm việc của Tổng Giám đốc, thì nhìn thấy vẻ mặt nhợt nhạt của quản gia Trần, bèn nói vắn tắt yêu cầu của cảnh sát với quản gia. Tiếp đó, hai người nhanh chóng đưa sổ sách của công ty ra. Đứng sang một bên chờ đợi trong trạng thái hồi hộp và nhìn ba thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt lúc thì giở xem sổ sách, lúc thì ghé vào nhau trao đổi.

Một lúc sau, Lục Minh Phi cho đám sổ sách đó vào trong túi đựng vật chứng, nói: "Cô Tạ, ông Trần bây giờ đề nghị hai người đến Sở cảnh sát với chúng tôi."

"Thưa các anh cảnh sát, chúng tôi đâu có giết người, tại sao lại tạm giam chúng tôi?" Tạ Phương Phương phản kháng.

"Vậy, cô hãy nói cho chúng tôi biết, một khoản tiền khổng lồ của một dự án đã đi đâu mất trong tháng sáu?"

"Dự án đó... Không phải do tôi phụ trách, nghe Tổng Giám đốc Chu nói, số tiền vốn đó đã được chuyển ra nước ngoài rồi."

"Nhưng, căn cứ vào những gì chúng tôi thấy được qua sổ sách thì có điểm nghi vấn về tội phạm kinh tế trong tập đoàn. Cô là người quản lí cao cấp nhất trong tập đoàn hiện nay, nên cô phải đi với chúng tôi."

Tạ Phương Phương không còn lời nào để phản bác lại, còn ông Trần thì vẫn chưa định thần lại được sau cái tin Chu Tử Sảnh bị chết, cả hai người đều được cảnh sát đưa về Sở.

Sau đó, người của Tổ Chuyên án Đặc biệt tới ngân hàng để đối chiếu sổ sách về Tập đoàn tiền tệ, phát hiện ra, trong tháng sáu có một khoản tiền lớn được chuyển vào thẻ, và tên của người trong thẻ đó chính là nhân vật cao cấp trong tập đoàn.

Trở về Sở, ba người trong Tổ chuyên án Đặc biệt đến ngay Phòng Điều tra thông tin, để nhờ Tiểu Vương điều tra về Khâu Vĩnh - chủ nhân của chiếc thẻ trên.

Trong lúc chờ đợi, Khương Vân Phàm hai tay đan chéo chống cằm, mắt nhắm lại suy nghĩ. Theo danh sách tầng lớp cao cấp trong tập đoàn, hiện tại người giữ cổ phần lớn nhất là Chu Tử Sảnh đã mất tích và bị giết chết, tiếp đó là Lưu Tư, người có cổ phần lớn thứ ba cũng bị giết hại sau khi hết giờ làm, vậy thì người giữ cổ phần nhiều nhất hiện nay còn sống chính là Tạ Phương Phương. Nếu đây thật sự là một cuộc tranh giành cổ phần hoặc tranh chấp kinh tế thì hung thủ liệu có phải là Tạ Phương Phương không?

Nhưng, Tạ Phương Phương rõ ràng là không đủ sức. Cho dù lén giết được Lưu Tư, thì cũng không có nhiều khả năng hành động một mình được, vì sau khi giết nạn nhân xong lại còn phải kéo xác từ tầng mười hai xuống bãi đỗ xe mà không để lại bất cứ vết máu nào, tiếp đó là lén vào phòng giám sát xóa bớt hình ảnh trong camera.

Tiếng nói của Tiểu Vương vang lên cắt ngang luồng suy nghĩ của Khương Vân Phàm: "Điều tra ra rồi, Khâu Vĩnh là bảo vệ ở bãi đỗ xe ở tòa nhà Thuận Lợi."

Kết quả điều tra về người có thẻ khiến cho mọi người đều sửng sốt, bảo vệ bãi đỗ xe tại sao lại có được một khoản tiền lớn như vậy? Rút cục thì tòa nhà Thuận Lợi có những tranh chấp như thế nào?

Đúng lúc đó, cảnh sát Hà đẩy cánh cửa kính của Phòng Điều tra thông tin, vẫy tay về phía bọn Lục Minh Phi, nói: "Đội trưởng Lục, có người tự xưng là hung thủ của vụ án xác chết không đầu, người đó đến tự thú, hiện đang ở phòng thẩm vấn." Ba người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt không kịp chờ thông tin về nhân thân của Khâu Vĩnh hiện lên màn hình, vội tới ngay

phòng thẩm vấn. Nhưng, khi chỉ còn cách cánh cửa sắt chừng hai

mét, Khương Vân Phàm đột nhiên ngăn những người phía sau lại: "Đội trưởng Lục, anh hãy tới đưa Tạ Phương Phương đến phòng thẩm vấn cách bên, nhưng không cần thẩm vấn cô ta, chỉ cần để cô ta nghe thấy đối thoại giữa chúng tôi là được."

Lục Minh Phi biết đó là một cách thức thẩm vấn đặc biệt, bèn gật đầu khen hay.

Hai người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đẩy cánh cửa sắt, người ngồi bên trong đó râu ria lởm chởm, trên người mặc bộ quần áo bảo vệ, trông bề ngoài thì có lẽ đã tới ba mươi tuổi. Họ vừa ngồi xuống, người ngồi đối diện đã lập tức lên tiếng: "Chu Tử Sảnh và Lưu Tư đều là do tôi giết."

"Ngẩng đầu lên, anh tên là gì? Tại sao lại giết người?" "Tôi là Khâu Vĩnh. Tôi hận họ, đó là những kẻ tiểu nhân bỉ ổi, vô sỉ."

Đường Hàn Vũ nhìn Khâu Vĩnh thì thấy mặc dù anh ta cố tỏ ra vẻ căm hận bằng ánh mắt, nhưng rồi lập tức đưa tay lên sờ mũi và nhìn vào tường như một con chuột, sau đó lại cúi xuống nhìn hai bàn tay bị còng. Những biểu hiện đó rất khó khiến người ta tin là anh ta không nói dối.

Dường như Khương Vân Phàm cũng đã nhận ra điều đó, nhưng không vạch ra ngay: "Nếu anh đã có một khoản tiền lớn rồi thì tại sao khi giết người lại còn lấy tiền của họ? Mặc dù chúng tôi điều tra ra là có một khoản tiền lớn của Tập đoàn tiền tệ đã được chuyển vào thẻ mang tên anh, nhưng chúng tôi muốn biết người chuyển tiền đó là ai? Tại sao anh lại không ôm tiền bỏ chạy? Ngoài ra, anh có bằng chứng gì để chúng tôi tin là anh đã giết người?"

Khâu Vĩnh chớp mắt, cao giọng, nói bằng vẻ vô cùng buồn phiền: "Bọn họ liên kết lại để hãm hại tôi và đã chuyển khoản tiền đó vào thẻ của tôi! Tôi biết, sớm muộn gì thì khoản tiền đó cũng bị cảnh sát điều tra ra… Dù sao thì người cũng là do tôi giết, nếu các anh không tin, thì có thể tới chỗ tôi ở và sẽ tìm thấy hai đầu người trong chum rượu."

Khương Vân Phàm lập tức gửi tin nhắn cho Lục Minh Phi, bảo anh cử người tới lục soát chỗ ở của Khâu Vĩnh.

Đường Hàn Vũ vẫn rất nghi ngờ, giết người vì tiền, thì rõ ràng là có thể ôm tiền rồi chạy để sau đó được sống một cuộc sống đầy đủ, sung túc. Thế mà anh ta lại đến tự thú, điều này có gì đó không ổn. Vì suy cho cùng con người ta thường vì tiền bạc hoặc vì tình cảm mà làm ra những việc không thể nào lí giải nổi. Có lẽ, kẻ đã

khiến cho anh ta đến tự thú kia mới chính là hung thủ đích thực?

Thế là, Đường Hàn Vũ chuyển sang chủ đề khác, nói chuyện một cách bâng quơ với người đối diện: "Khâu Vĩnh, giả thử anh có thể mang số tiền đó rời khỏi đây, thì anh sẽ đi đâu?

Có định một mình cao chạy xa bay không?"

Khâu Vĩnh suy nghĩ một cách nghiêm túc rồi đáp: "Một mình mà tiêu số tiền lớn như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì, chắc là phải mang theo một phụ nữ rồi sau đó bỏ trốn ra hoang đảo và ở lại đó, để cả đời các anh cũng không tìm ra!"

"Thế à? Vậy anh đã có cô gái mà mình thích chưa?" "Tất nhiên là có rồi, có rất nhiều người thích cô ấy."

"Vậy, cô ấy có thích anh không?"

"Cô ấy sẽ không để mắt đến tôi đâu, vì giữa chúng tôi quá khác biệt, nên không thể nào ở bên nhau được."

"Nhưng anh cũng không thể kìm được nhịp đập của con tim mà, để có thể nhìn thấy cô ấy hàng ngày, anh đã chọn một công việc ở gần cô ấy nhất?"

"Đúng thế, tôi muốn được nhìn thấy cô ấy sống có vui vẻ hay không. Nếu có người đối xử không tốt với cô ấy, thì tôi sẽ trừng phạt người đó thay cô ấy."

Đường Hàn Vũ biết, đúng là lúc này, khi mà Khâu Vĩnh đang kể một cách vui vẻ và không hề đề phòng. Nhân cơ hội đó, cô truy hỏi: "Cô ấy là Tạ Phương Phương?"

"Sao cô lại biết?" Vừa nói xong câu đó, vẻ mặt của Khâu Vĩnh lập tức ngây ra, hai mắt nhướn lên, để lộ vẻ giận dữ như muốn nuốt chửng Đường Hàn Vũ.

Cũng trong lúc đó, Tạ Phương Phương ở phòng bên cạnh cũng đờ người ra, không ngờ mọi kế hoạch mà mình mất công xây dựng đã bị gã đồng bọn ngu ngốc kia để lộ.

Bảy giờ tối ngày ba tháng bảy, lãnh đạo cao cấp của Tập đoàn tiền tệ kết thúc một cuộc họp kéo dài hai tiếng đồng hồ.

Sau khi tan họp, Chu Tử sảnh cho mời Tạ Phương Phương đến phòng làm việc của mình rồi nói thẳng: "Số tiền vốn của dự án do

tôi phụ trách đã bị cô chuyển dần hết ra nước ngoài, bây giờ thì không tra ra số tiền đó đi về đâu, đối tác và các cổ đông nguyên lão của công ty đều nghi ngờ là tôi đã nuốt chửng một mình." Cô dừng lại một chút, rồi cầm lấy tập tài liệu trên bàn ném cho Tạ Phương Phương, "Từ nhỏ tới lớn, chúng ta luôn là bạn tốt của nhau, tại sao cậu lại có thể hại tôi như vậy?"

Tạ Phương Phương xem tài liệu, trên đó viết rằng số tiền đó đã chuyển vào thẻ của Khâu Vĩnh và cả mấy bức ảnh chụp lén cảnh Khâu Vĩnh và Tạ Phương Phương ở cùng nhau.

Tạ Phương Phương ném đám tài liệu đó xuống đất, thấp giọng gầm lên: "Chu Tử Sảnh, cô đừng có nói là bạn tốt với tôi. Cô biết tôi muốn gì thì sẽ cho tôi chăng? Cô hãy cho tôi đi thì tôi sẽ không làm những việc bất lợi cho tập đoàn nữa!"

Chu Tử sảnh nhìn điệu bộ giơ nanh nhe vuốt của cô bạn thân, không thể ngờ là lòng dạ tham lam của cô ta lại còn hơn cả cầm thú như vậy. Trong lòng cô giờ đây thấy rất nguội lạnh, tiếc cho một tình bạn đã không bao giờ còn quay trở lại nữa, trong khi ấy thì chiếc đồng hồ trên tay vẫn đang nhắc cô rằng, tối nay cô có chuyến bay đêm.

"Đừng hòng!" Chu Tử sảnh cũng hạ giọng gầm lên, rồi vòng qua người Tạ Phương Phương, vớ lấy chiếc túi đi ra ngoài.

"Thôi được, Chu Tử Sảnh, tôi sẽ làm cho cô phải hối hận." Tạ Phương Phương nhìn theo bóng cô, lập tức gọi điện cho Khâu Vĩnh, biết được anh ta đã hoàn thành nhiệm vụ, bèn chờ cho Chu Tử Sảnh lái xe đi.

Tiếp đó, Tạ Phương Phương đến phòng làm việc của Lưu Tư, phát hiện ra anh ta không mang theo điện thoại, bèn dùng chiếc điện thoại đó gửi tin nhắn cho Chu Tử Sảnh, yêu cầu cô nhất định phải gặp mặt Lưu Tư vào buổi tối hôm đó để giải quyết việc của tập đoàn.

"Vừa gửi tin nhắn đi thì Lưu Tư quay trở lại lấy điện thoại và phát hiện ra tin nhắn mà tôi đã gửi đi. Chúng tôi đã cãi nhau rất lâu vì chuyện đó và Khâu Vĩnh đã biết chuyện chúng tôi cãi nhau do anh ấy đến đón tôi. Tôi luôn thích Lưu Tư, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ giết anh ấy, nhưng tôi đã trơ mắt đứng nhìn Khâu Vĩnh giết chết anh ấy..." Tạ Phương Phương càng nói càng nghẹn ngào.

Lục Minh Phi tìm thấy hai cái đầu người ở chỗ ở của Khâu Vĩnh, qua giám định của pháp y, xác nhận đó là đầu của Chu Tử Sảnh và

Lưu Tư. Sau khi Khâu Vĩnh và Tạ Phương Phương nhận tội, cả hai khai ra người cung cấp kế hoạch cho vụ án này là một người giấu tên và đã gửi nó cho họ qua đường bưu điện. Nhưng sau đó, khi Lục Minh Phi điều tra máy tính bảng đã bị niêm phong của họ thì thấy bưu kiện đó đã không cánh mà bay.

Vụ án thứ ba
VỤ ÁN XÁC CHẾT TRONG VỤ NỔ

Muốn vào, xin hãy để hi vọng lại ngoài cửa.

Dante

Lời dẫn

Mười một giờ đêm ngày mười hai tháng bảy, hàng loạt tiếng nổ "đùng, đoàng" vang lên khắp trung tâm thành phố, bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đang trong phòng VIP ở nhà hàng trên tầng thượng của tòa nhà đều dồn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khu vực Tam bất quản của nhà máy hóa chất lửa cháy rừng rực.

Qua điều tra của các đội viên phòng chữa cháy, cuối cùng phát hiện ra hai xác chết bị lửa thiêu không còn rõ mặt mày và một người may mắn được cứu sống. Khương Vân Phàm dùng cách phá án đặc biệt của mình khiến cho hung thủ nói ra cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa mình với "Hoa hồng đen", được biết thực lực của kẻ địch không kém gì "Hoa hồng thép", từ đó xóa bỏ được một phần kí ức của hung thủ.

Nhưng trong lúc nói chuyện, hung thủ rất kinh ngạc, phát hiện ra Khương Vân Phàm đã nói những lời giống hệt như "Hoa hồng đen". Hắn không khỏi hoài nghi, không biết giữa hai người đó có quan hệ gì, không lẽ trên đời này lại có hai người có cùng chung suy nghĩ mà lại không hề quen biết nhau?

Vụ nổ liên hoàn

Mười một giờ đêm ngày mười hai tháng bảy, từ trên cao nhìn

xuống trung tâm thành phố, ta sẽ có cảm giác vạn vật đều ở dưới chân mình, dường như mình đang ở giữa bầu trời đêm với muôn vàn vì sao lấp lánh.

Đường Hàn Vũ quay đầu lại, nhấp một ngụm sâm banh trong chiếc li cao đế, nhìn ba người đã hơi ngà ngà bên cạnh. Trên gò má ửng đỏ của họ dán đầy những ngôi sao nhỏ màu đỏ, người bị dán nhiều nhất là Lục Minh Phi. Qua những vụ án mà họ trải qua đến hiện tại, mọi người đã đưa ra những vấn đề về pháp y hoặc lĩnh vực tâm lí, chỉ có Lục Minh Phi là không trả lời được.

Đột nhiên, một loạt tiếng nổ rền liên tiếp vang lên khắp một vùng bán kính tới cả mấy chục ki lô mét ở trung tâm thành phố, thậm chí trong phòng VIP ở nhà hàng tại tầng cao nhất của tòa nhà sừng sững lưng chừng trời cũng nghe thấy tiếng nổ. Bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đều đặt li xuống, dồn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, khu vực Tam Bất Quản của nhà máy hóa chất lửa cháy rừng rực.

"Tinh tang" tiếng chuông di động vang lên, Đường Hàn Vũ nhìn tên người hiển thị trên màn hình, đặt ngón tay trỏ lên môi, ra hiệu cho mọi người yên lặng, thì ra người gọi đến là một nhân vật rất quan trọng. Nhấn nút loa ngoài, cả bốn người đều nghe thấy một giọng nói như tiếng chuông, khiến tất cả đều nín thở lắng nghe.

"Bọn chúng lại bắt đầu gây tội ác rồi!" Giọng nói nặng chịch của Trưởng phòng Thẩm vừa vang lên, bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt bất giác đều đứng dậy rời khỏi phòng VIP đang trong khói lửa mịt mùng.

Khi các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đến nơi, thì thấy liên tiếp mấy nhân viên cứu hộ lao vào bên trong nhà máy khiêng một người may mắn còn sống mặt sạm đen vì khói ra. Người ấy vì hít phải quá nhiều khí độc nên đã bị hôn mê. Đường Hàn Vũ bèn cử cảnh sát Hà và Lăng Phong đi theo nạn nhân may mắn còn sống đó vào trong bệnh viện.

Nửa tiếng sau, nhờ sự nỗ lực của các nhân viên phòng chữa cháy, ngọn lửa đã dần dần bị giập tắt. Nhưng có tới một nửa diện tích tường của nhà máy đã bị thiêu cháy đen thui, những thiết bị đắt tiền ở bên trong cũng trở thành đám sắt vụn trơ khung.

"Nhà máy của tôi... Thế là hết, hết thật rồi! Nhà máy của tôi bị thiêu cháy hết rồi!" Một người đàn ông trung niên lao vào, quỳ sụp

xuống đất. Hành động của ông ta khiến Đường Hàn Vũ chú ý.

Cô bước tới, nói: "Chào ông, tôi là tổ trưởng của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Xin hỏi, ông là người phụ trách của nhà máy này phải không?"

Người đàn ông trung niên cố nén vẻ đau buồn, gật đầu đáp: "Tôi là Viêm Lãng tổng phụ trách ở đây."

Đường Hàn Vũ chỉ vào nhà máy bị thiêu cháy, tiếp tục hỏi: "Vậy, người phụ trách bộ phận hóa chất này cũng là ông à? Tối nay, nhà máy hóa chất có làm việc không?"

"Khu hóa chất đó hình như là của Nhà máy hóa chất Phi Long, người phụ trách là Diệp Danh Sàng. Hôm nay, cả khu công nghiệp này của chúng tôi đều nghỉ, nên hầu như không có ai ở trong nhà máy. Cô cảnh sát, anh cảnh sát à xin các cô cậu hãy nhanh chóng điều tra ra nguyên nhân nổ nhà máy!"

Đường Hàn Vũ gật đầu, rồi bảo Viêm Lãng liên hệ với người phụ trách của Nhà máy hóa chất Phi Long, nhưng gọi mấy lần mà vẫn không có ai nghe máy.

"Tổ trưởng, chúng tôi phát hiện ra hai xác chết trong nhà máy thứ ba." Lục Minh Phi vẫy tay về phía Đường Hàn Vũ.

"Có người chết à? Có người chết thật sao? Nhưng, sao lại có người trong đó nhỉ?" Viêm Lãng mở tròn mắt, hai tay nắm vào nhau, đi đi lại lại với vẻ vô cùng lo lắng.

Đường Hàn Vũ đưa mắt liếc nhìn ông ta một cái, vẻ kinh ngạc đó không giống với vẻ cố tạo ra. Rồi cô lại nhìn vào khu vực của nhà máy thứ ba, chính là vị trí của Nhà máy hóa chất Phi Long. Cô lại bảo Viêm Lãng nhanh chóng liên hệ với Diệp Danh Sàng, rồi vội vàng đi vào bên trong nhà máy theo Lục Minh Phi.

Vừa bước chân vào phía bên trong nhà máy đầy mùi khét lẹt, Đường Hàn Vũ vội đeo khẩu trang vào, rồi gật đầu chào những người có mặt ở đó. Lục Minh Phi cho biết, nhân viên phòng cháy chữa cháy đã kiểm tra mấy lần và phát hiện ra hai xác chết bị lửa thiêu cháy không còn nguyên vẹn ở nhà máy số ba, hiện tại vẫn chưa xác định được nhân thân của nạn nhân.

Đi dần vào trong, nhìn hai xác nạn nhân đựng trong những chiếc túi ni lông màu đen thấy cả hai gần như đã bị thiêu cháy thành than, tuy vậy vẫn không khó để nhận ra đó là xác của một người

đàn ông và một người phụ nữ. Đến gần hơn còn có thể ngửi thấy cả mùi khét của da thịt bị thiêu cháy.

Vu Phong Ngâm đã đeo khẩu trang và đi găng tay xong và bắt đầu tiến hành công tác khám nghiệm. Nạn nhân trong tư thế boxing, tứ chi co quắp lại, da thịt rúm ró vì bị lửa thiêu. Vu Phong Ngâm chỉ vào trạng thái khi chết của nạn nhân, phân tích: "Tuy da thịt co lại, nhưng xương cốt thì không, vì thế các khớp mới bị co rút lại theo da thịt. Dù là người còn sống hay người đã chết, thì khi gặp lửa, da thịt cũng đều co lại, do đó trạng thái boxing hoàn toàn không nói lên là nạn nhân đã bị thiêu cháy khi còn sống, mà chết rồi thiêu xác cũng có thể xảy ra."

"Ý của cô là, hai người này có thể đã bị giết chết rồi mới bị thiêu?" Chỉ nghĩ đến đó thôi, Lục Minh Phi cũng đã thấy rùng mình.

"Tôi biết điều này, nếu là nhiệt độ cao khiến cho cơ thịt co rút lại thì sẽ không làm cho cơ thịt co lại ở vị trí chức năng lớn nhất. Khói, bụi mà nạn nhân hít vào đường hô hấp, dẫn tới các phản ứng xấu xảy ra ở đó và cuối cùng là đưa tới bị ngạt. Hiện tượng này gọi là hội chứng đường hô hấp do nhiệt, đúng không?"

Vu Phong Ngâm gật đầu với Khương Vân Phàm, đúng là như vậy, sau khi xác chết gặp lửa thì sẽ dẫn tới da thịt co rút. Một khi sự co rút ấy vượt quá giới hạn thì sẽ dẫn tới tổn thương trên lớp da, nếu sức căng quá lớn thì những vết tổn thương mà nó tạo ra sẽ đi theo vết nhăn trên da. Do vậy, những xác chết ở hiện trường các vụ hỏa hoạn có lúc sẽ xuất hiện nhiều dấu vết khiến người ta nghĩ là do vết thương từ bên ngoài và làm cho người nhà nạn nhân nghi ngờ.

Cô dừng lại một chút rồi tiếp tục giải thích: "Một ví dụ khác, nạn nhân sau khi chết, nếu chịu sự tác động của nhiệt độ cao thì xương sọ sẽ xảy ra hiện tượng bị vỡ, ngoài màng cứng xuất hiện những vết tụ huyết lớn, khiến người ta có thể hiểu nhầm là nạn nhân đã bị đánh vào đầu bị thương trước khi bị thiêu. Thực ra, không phải là như vậy mà chỉ là những hiện tượng thường thấy ở những xác chết trong các vụ hỏa hoạn. Hiện tượng này được gọi là "Hematoma hiện tượng tụ máu nhiệt".

Đường Hàn Vũ cho mọi người biết về tình hình mà cô vừa thu được từ Viêm Lãng, rồi nói: "Nếu hai nạn nhân này nếu là những người bị kẻ khác giết rồi thiêu xác, thêm vào đó, Viêm Lãng nói ngày hôm nay tất cả các nhà máy đều nghỉ làm, và mọi người không thể nào liên lạc được với Diệp Danh Sàng là người phụ trách nhà máy hóa chất này, vậy thì chúng ta nên bắt đầu từ việc

điều tra các đoạn video ghi lại được từ camera."

Đầu tiên, phải thu hẹp phạm vi những người tình nghi, tiếp đó điều tra những người xuất hiện ở nhà máy hóa chất tối hôm nay. Các nhà xưởng ở phía đông gần như đã bị thiêu rụi hoàn toàn, chứng tỏ hướng gió là từ Tây sang Đông. May mà đầu đằng Tây đều là các cửa hiệu của các hộ kinh doanh cá thể, bên cạnh đường có nhiều Skynet thăm dò.

Mọi người đều tán thành với sắp xếp của Đường Hàn Vũ. Vu Phong Ngâm đề nghị mấy cảnh sát khiêng hai xác chết về Trung tâm pháp y.

Trong khi đó, Khương Vân Phàm quan sát kĩ các góc xung quanh, nhất là ở những chỗ đen ngòm và sau đó thì tìm kiếm trong đám sắt vụn. Một hồi lâu sau cũng không có kết quả gì, song anh vẫn không thôi việc làm đó.

Lục Minh Phi thấy tò mò, hỏi: "Này, Khương khùng, cậu cứ đi đi lại lại làm tôi chóng hết cả mặt rồi đấy! Rút cục là cậu đang tìm gì vậy?"

Khương Vân Phàm chỉ dừng lại một chút: "Tôi đang tìm điểm bắt lửa, trong không gian hoàn toàn đóng kín như thế này và trong tình hình không rõ về vật tiếp lửa thì có lẽ nơi cháy nghiêm trọng nhất chính là nơi bắt lửa."

Đường Hàn Vũ nhìn nhà xưởng trống hoác: "Nhưng rất rõ là ở đây hoàn toàn không có gì để bén lửa. Hoặc là, có khả năng không phải trong nhà máy mà là ở gần chỗ nhà máy hóa chất?"

Khương Vân Phàm ngẩng phắt đầu lên, miệng mỉm cười, dường như đã nảy ra ý gì đó nên một mình chạy rất nhanh ra khỏi gian nhà xưởng. Lục Minh Phi đuổi theo sau, thì thấy Khương Vân Phàm chạy ra ngoài, đầu tiên là ngửa mặt nhìn bốn xung quanh, tiếp đó vươn cổ hít lấy hít để, và dường như anh đã ngửi thấy mùi gì đó nên đi tới ngõ bên tay trái nhà máy.

Đi hết ngõ thì tới một chỗ để chất phế thải. Ở đây cũng có những vết đen dầu mỡ loang lổ, trong không khí sặc mùi lưu huỳnh. Khương Vân Phàm biết rõ lưu huỳnh là chất dễ cháy nổ, nên anh rảo bước thật nhanh lần theo nơi phát ra mùi đó, cuối cùng thì nhìn thấy một trạm phát điện. "Sầm" một tiếng, mảng sắt còn sót lại trên cánh cửa sắt tự động rơi xuống, khiến cho một lớp bụi bay lên. Khương Vân Phàm bước vào bên trong nhìn bốn xung quanh, mọi thiết bị và đồ dùng gia đình thông thường đều đã bị những

trận nổ liên tiếp phá hủy.

Khương Vân Phàm ngồi xổm xuống, nhặt một sợi dây điện lên: "Theo như tình hình hiện tại, nguyên nhân cháy nổ có thể có hai. Một là do đoản mạch dẫn đến cháy nổ, hai là có kẻ đã cố ý phóng hỏa xóa dấu vết."

Nói xong, Khương Vân Phàm ngẩng lên nhìn Vu Phong Ngâm vai đeo chiếc hòm dụng cụ vừa mới xuất hiện ở cửa. Khi đến gần, Vu Phong Ngâm đặt chiếc hòm xuống, lấy từ trong đó ra một chiếc kéo, cắt ngay một đoạn dây điện và một số chất phế thải công nghiệp cho vào trong túi vật chứng.

"Tôi sẽ mang những mẫu phế thải công nghiệp này và hai xác chết kia về làm xét nghiệm trước, sau đó sẽ nói cho các anh biết về thời gian bắt đầu cháy nổ và nguyên nhân cháy nổ cũng như nhân thân của các nạn nhân." Vu Phong Ngâm đeo chiếc hòm dụng cụ trở lại vai rồi quay người bước đi.

Tuy nhiên, mới đi được mấy bước, cô lại quay lại, cảm giác như chiếc hòm dụng cụ của mình bị vật gì đó giữ lại. Quay lại nhìn, thì ra là Lục Minh Phi đang giữ lấy đai của chiếc hòm.

"Hương Vu, cô hãy nói cho tôi biết, có khả năng là hai nạn nhân đó bị người ta thiêu chết trước rồi mới ném vào hiện trường hay không đi?"

"Điều đó thì phải chờ sau khi khám nghiệm xong tử thi thì mới biết được. Việc phán đoán xem nạn nhân bị thiêu chết hay là sau khi chết rồi mới bị thiêu thì phải chờ khám nghiệm đường hô hấp và xét nghiệm lượng huyết cấu tố và oxy cácbon rồi mới đưa ra kết luận được."

Vu Phong Ngâm trả lời xong, định tiếp tục rời đi nhưng vẫn không sao di chuyển được. Bực mình, cô đưa tay vén mái tóc đen nhánh, quay đầu lại, trừng mắt lườm Lục Minh Phi: "Đội trưởng Lục, có phải anh muốn đến làm cái xác bị thiêu trong phòng thí nghiệm không? Rút cục là có buông tay ra hay không?"

Lục Minh Phi định thần lại, vội buông tay ra, cười ngượng nghịu: "Tôi buông đây. Làm sao tôi dám nắm tay của ma nữ cơ chứ! À, không, là tiên nữ. Tiên nữ, cô đi cẩn thận nhé. Cẩn thận, kẻo bụi phàm trần làm bẩn gót giày của cô đấy!"

Nói xong, Lục Minh Phi chớp chớp mắt với Vu Phong Ngâm tay đưa ra làm động tác mời.

Vu Phong Ngâm cố làm ra vẻ trừng mắt lườm anh, nhưng nhìn điệu bộ làm trò của anh thì không khỏi buồn cười.

Trong khi cô quay người bước đi, cô biết rõ là Lục Minh Phi đang đi theo cô, bèn đưa tay ra giữ lấy chiếc hòm dụng cụ để thu hút ánh mắt của đối phương, từ đó che giấu nụ cười trên mặt mình, tiếp đó ưỡn ngực vươn người đi ra khỏi trạm phát điện.

Đường Hàn Vũ đã nhìn thấy tất cả những điều đó giữa hai người, không nén được bật cười: "Anh nhìn họ xem, rõ ràng là một người thì không chịu buông tay, còn một người thì thích được đối xử như chúa tể."

Khương Vân Phàm nhìn theo bóng người tiễn Vu Phong Ngâm, nói với vẻ tiếc nuối: "Đáng tiếc cho Đội trưởng Lục của tôi, sau này sẽ phải chịu sự hành hạ đến thảm hại của ma nữ đó mất thôi!"

Đúng lúc đó, Lục Minh Phi quay lại, dường như cảm nhận thấy điều gì đó, bèn ôm chặt lấy Khương Vân Phàm vặn hỏi: "Có phải cậu vừa nói xấu tôi phải không?"

Khương Vân Phàm một mực lắc đầu, rồi để đánh lạc hướng sự chú ý của Lục Minh Phi, anh chủ động khoác tay Đường Hàn Vũ, vừa đi ra ngoài vừa nói: "Tổ trưởng, chúng ta nhanh chóng đến điều tra camera giám sát đi!"

Đường Hàn Vũ đỏ bừng mặt, nhìn khuôn mặt nghiêng tuấn tú của Khương Vân Phàm, không chú ý vào đường đi, chân bước rất nhanh dường như đang đáp lại bước chân của anh. Hai người đi rất sát nhau, khiến người này ngửi thấy mùi đặc biệt từ người kia.

Lục Minh Phi đi đằng sau lớn tiếng kêu lên: "Này, đợi đã, sao đi nhanh thế? Ma đuổi hai người hay sao thế?"

Vừa nói xong, Lục Minh Phi lập tức giật mình, không đúng, đuổi theo sau lưng họ chẳng phải là mình hay sao? Thấy hai người đó đã bước ra khỏi trạm phát điện, anh vội gắng sức đuổi theo. Ba người lại lên chiếc xe cảnh sát đến đồn cảnh sát gần đó nhất.

"Đúng là một trận đánh lớn!" Vừa cho xe dừng lại, Lục Minh Phi vừa thốt ra câu đó, trong khi mắt thì nhìn về phía trước.

Lúc này đã là năm giờ sáng, bốn bề vẫn chìm trong yên tĩnh, mọi người vẫn đang yên giấc. Bầu trời bắt đầu sáng dần. Khi họ bước xuống xe thì nhìn thấy phía ngoài đồn là hai hàng cảnh sát đứng thẳng, một vị cảnh giác già vừa đi vừa ngáp giữa hai hàng quân.

Hai tay ông ta chắp ra phía sau, hình như ông ta đang huấn thị gì đó cho cấp dưới của mình.

Nhìn thấy ba người bọn họ, vị cảnh sát già lập tức nở nụ cười, đon đả bước lên đón: "Chào các anh. Tôi là Đậu Tô Đường, đồn trưởng ở đây. Không biết trước là các anh đến nên không đón tiếp chu đáo, đúng là thất lễ!"

Hai mươi phút trước, đồn trưởng Đậu nhận được điện thoại của Lục Minh Phi, được biết bọn họ sắp đến đồn, lập tức bật dậy khỏi ghế, triệu tập tất cả các cảnh sát trẻ đứng chờ đón tiếp ở bên ngoài cổng.

Lục Minh Phi nắm tay đồn trưởng: "Rất xin lỗi, còn sớm như vậy mà đã đánh thức anh. Tôi chính là đội trưởng Lục - người đã gọi điện đến, cô gái xinh đẹp này là tổ trưởng Đường, người kia là sĩ quan Khương có cái mũi còn nhậy hơn cả mũi chó béc giê."

Khi giới thiệu về Khương Vân Phàm, Lục Minh Phi ghé sát vào tai đồn trưởng Đậu. Đồn trưởng Đậu lập tức hiểu ý, bèn cất tiếng cười phụ họa với Lục Minh Phi trước cái nhìn lạnh lùng của Khương Vân Phàm.

"Mời mọi người vào trong. Để tôi dẫn đường cho mọi người." Đồn trưởng Đậu nói.

Cứ tưởng rằng các cảnh sát trẻ chỉ đứng lặng im để đón tiếp, không ngờ, sau khi đồn trưởng Đậu quay người đi, tất cả cảnh sát trẻ đứng ở hai hàng đồng thanh hô to "Chúc các sĩ quan khỏe!"

Đồn trưởng Đậu dẫn ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt vào phòng giám sát, rồi sai người tua đến đoạn quay tối hôm qua. Xong việc, ông lặng lẽ rời khỏi phòng.

Theo như những gì thấy được ở đoạn băng trích từ camera giám sát, Tổ Chuyên án cũng đã có được một số manh mối. Mười giờ mười lăm phút ngày mười chín, một chiếc xe hơi màu xanh thẫm chạy vào cổng nhà máy hóa chất, nhân viên bảo vệ trực ban không có hành động chặn lại, điều đó chứng tỏ người ngồi trên chiếc xe đó là người của nhà máy, ít nhất cũng phải là người mà bảo vệ quen biết. Hai mươi phút sau, một chiếc xe hàng màu trắng cỡ nhỏ chạy vào cổng, nhân viên bảo vệ cũng không chặn lại như trước, hơn nữa còn đón một bao thuốc mà lái xe đưa cho. Những việc đó chứng tỏ, nhân viên bảo vệ quen biết với người trên hai chiếc xe.

Tại hiện trường, các nhân viên cứu hộ chỉ cứu được một người may mắn thoát chết. Căn cứ vào trang phục trên người, thì người đó có lẽ là nhân viên bảo vệ trực ban. Vậy thì, hai nạn nhân kia là ai? Hung thủ là người như thế nào?

"Đội trưởng Lục, đi thôi, chúng ta lái xe quay lại trạm phát điện một lần nữa, có manh mối quan trọng." Khương Vân Phàm vội vã bước ra khỏi phòng giám sát.

"Đồn trưởng, chúng tôi có việc gấp phải đi ngay." Lục Minh Phi vừa ra khỏi cửa thì gặp đồn trưởng Đậu đang bê trà đến.

"Nhanh như vậy sao? Không kịp uống trà à? Đây là loại trà được pha bằng nước từ núi Côn Lôn đấy..." Đồn trưởng Đậu nhìn bốn tách trà đang bốc khói nói với vẻ tiếc rẻ.

Tư duy không đúng chỗ

Trời sáng rõ, ánh nắng chiếu chan hòa khắp nơi. Ba người ngồi trên xe, Đường Hàn Vũ gọi điện nói cho cảnh sát Hà biết về những manh mối thu được sau khi kiểm tra camera giám sát, đề nghị cảnh sát Hà phải lập tức điều tra rõ xem những người trong hai chiếc xe vào nhà máy tối hôm qua là ai ngay sau khi nạn nhân được cứu sống tỉnh lại.

Bảy giờ mười phút, chiếc xe dừng lại ở khu vực Tam Bất Quản của nhà máy hóa chất, từ xa đã nhìn thấy khá nhiều công nhân tụ tập ở bên ngoài hàng rào phong tỏa. Nhìn kiểu túm tụm thì thầm của họ thì có thể biết họ đến là để xem.

Dưới ánh mặt trời ban ngày, nhà máy qua cơn hỏa hoạn chẳng khác gì một bà già với những vết sẹo nhằng nhịt trên mặt, những vết loang lổ trên tường, đống sắt nát vụn trong nhà và hai xác nạn nhân ở phòng thí nghiệm đều nhắc Tổ Chuyên án Đặc biệt về vụ nổ xảy ra tối qua, họ phải nhanh chóng bắt được hung thủ.

Khương Vân Phàm mang theo ý thức trách nhiệm ấy đi tới trạm phát điện ở cuối con ngõ, tiện tay tìm một vài miếng giẻ lau những vết loang lổ trên sàn nhà, rồi đưa lên mũi ngửi và nói: "Trong mùi lưu huỳnh có pha lẫn mùi xăng. Mọi người đừng lên tiếng, tốt nhất là đừng phát ra bất cứ tiếng động nào."

Nói xong, anh nhắm mắt lại, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, trong đầu hiện lên hết khuôn mặt này đến khuôn mặt khác, bộ óc thì lọc những cảnh tượng sau mười giờ ba mươi phút.

Hai chiếc xe tiến vào khu vực để xe, người lái chiếc xe hơi có vẻ là lãnh đạo. Sau khi khóa xe xong, anh ta bước vào nhà xưởng tối đen và trống trải, bật đèn trên chiếc di động để soi đường mà không hề để ý gì đến một người đang lặng lẽ đi theo sau lưng. Người đó tay cầm một chiếc búa hoặc kéo gì đó.

Anh ta móc chìa khóa mở cửa phòng làm việc ở nhà máy, rồi mỉm cười cầm một cặp tài liệu từ bàn lên. Người đi theo nấp ở ngoài cửa, nhìn người ở trong nhà một hồi lâu, vẻ mặt vô cùng giận dữ. Tại sao anh ta lại nhìn người ở trong nhà với vẻ phẫn nộ như vậy?

Khương Vân Phàm nhíu mày, không, không đúng, trong nhà có hai người, ngoài người đàn ông lái xe hơi còn có một người phụ nữ nữa, nếu không thì tại sao nữ nạn nhân cũng bị thiêu cháy?

Khoảng mười hai giờ, hung thủ bê một can xăng từ xe đến và tưới xuống bắt đầu từ khu vực để phế thải công nghiệp cho đến phía ngoài phòng làm việc của nhà máy. Sau khi châm lửa đốt xong, hắn nhanh chóng bỏ chạy về khu vực an toàn ở phía Tây.

Đêm hôm khuya khoắt, vạn vật chìm trong giấc ngủ sâu, hai người đàn ông và phụ nữ trong phòng làm việc không hề biết gì những việc ở bên ngoài, càng không hề hay biết đến mối hiểm họa đang đến gần. Mãi cho đến lúc họ nghe thấy một tiếng nổ lớn "Đùng" một tiếng từ trạm phát điện, và cảm thấy có một luồng sức mạnh của dư chấn ập đến mới vội vàng bỏ chạy ra ngoài để thoát thân.

Tuy nhiên, tốc độ lan đi của vụ nổ đã vượt quá dự liệu của họ, xăng ở bên ngoài cửa đã bốc cháy rừng rực bao vây lấy phòng làm việc. Những làn khói dày đặc và khí cácbon nhanh chóng tràn vào mũi, họ nhúng ướt quần áo để bịt lấy miệng và mũi, rồi rút điện thoại ra gọi điện cầu cứu. Nhưng, mọi người đều đã ngủ say và tắt máy. Đến khi họ định gọi điện báo cảnh sát thì cả hai đều đã ngất xỉu.

Nhưng, nếu hung thủ giết người xong mới phóng hỏa thì hắn sẽ nhân lúc hai người không để ý, bất ngờ xông vào dùng hung khí giết chết họ. Vì thế, nếu có nghi phạm xác định chắc chắn hoặc tìm ra hung khí thì có thể giải đáp được cho vấn đề này.

Vậy, giữa ba người này có quan hệ như thế nào nhỉ? Động cơ giết người là vì tình hay là vì mâu thuẫn tiền bạc? Hoặc là đối thủ cạnh tranh trong làm ăn thanh toán nhau?

Có lẽ, người phụ nữ này có quan hệ với hung thủ nhưng không

muốn cho ai biết mối quan hệ này và hành động của cô ta lúc đó đã khơi dậy nỗi căm hận trong lòng hung thủ?

Trong lòng Khương Vân Phàm dậy lên rất nhiều nghi vấn và thắc mắc. Anh mở mắt, hỏi: "Một người sẽ giết liền một lúc hai mạng người trong những tình huống như thế nào?"

Đường Hàn Vũ không hiểu tại sao Khương Vân Phàm lại hỏi như vậy, nên suy nghĩ một lúc rồi đáp: "Điều đó còn phải xem đó là kiểu người gì, phải chia kiểu người ra để mà xác định.

Nếu là anh thì anh sẽ như thế nào?"

Khương Vân Phàm hơi ngây người ra, chưa bao giờ anh nghĩ mình sẽ là tội phạm. Với đầu óc của anh thì anh nghĩ, sau khi giết người xong thì sẽ không bao giờ để lại dấu vết gì. Giả thử anh trở thành tội phạm thật, thì với những biện pháp và cách thức trinh sát hình sự của Tổ Chuyên án Đặc biệt thì có lẽ cảnh sát tốn rất nhiều công sức cũng không thể nào bắt được anh.

"Sao lại đứng đây mà bàn về vụ án thế?" Lục Minh Phi nghe điện thoại xong và từ bên ngoài quay trở vào.

"Đội trưởng Lục, trong tình huống như thế nào anh sẽ đồng thời giết chết hai người?" Khương Vân Phàm lại hỏi.

"Thù lớn đến thế sao?" Lục Minh Phi suy nghĩ một cách nghiêm túc, rồi đáp: "Từ xưa tới nay, mối thù lớn nhất không có gì hơn là mối thù của cha mẹ, thù bị cướp vợ!"

Đường Hàn Vũ mỉm cười nhìn Lục Minh Phi rồi đùa: "Đội trưởng Lục, gần đây đọc cuốn sách nào mà xem ra am hiểu về văn học thế nhỉ. Nói cứ như nhà văn ấy. Nói một cách đơn giản, nếu có người giết cha mẹ hoặc vợ của anh, thì anh sẽ giải quyết kẻ đó như thế nào? Lôi đi đánh cho tám mươi roi rồi chặt đầu à?"

Lục Minh Phi lắc đầu và ngón tay: "Không, không, không, như thế tàn nhẫn quá! Nếu xảy ra sự việc như thế thật, thì tôi sẽ dùng cả đời này để truy lùng hung thủ, hơn nữa là với tư cách của một cảnh sát, tôi sẽ bắt hắn về quy án, để hắn chịu sự trừng phạt của pháp luật, chứ nhất định không dùng bạo lực để chống lại bạo lực!"

Nghe xong những lời trên của Lục Minh Phi, Khương Vân Phàm bỗng chốc ngộ ra, nên cảm động nói: "Đúng rồi, cái chính là phải chia kiểu người! Thứ nhất, có lẽ hung thủ ít học vì thế mới dùng

cách thức cấp thấp như vậy, trước khi giết người không phá hoại Skynet thăm dò, hoặc là lén lút đến nhà máy. Thứ hai, có khả năng hung thủ là nam giới, thông thường đàn ông sẽ mang bật lửa theo người. Thêm vào đó, căn cứ vào mùi xăng ở phòng làm việc nhà máy, ngõ và trạm phát điện thì rất có khả năng hung thủ là một lái xe, nếu không sao lại có thể lấy ngay được nhiên liệu để mà phóng hỏa?"

Đường Hàn Vũ gật đầu với vẻ như đang suy nghĩ điều gì đó. Đúng lúc đó, chiếc di động trong túi cô đổ chuông, mở ra nhìn thì thấy là Vu Phong Ngâm gọi đến.

"Tổ trưởng, qua kết quả khám nghiệm tử thi thì được biết, nạn nhân đã bị người khác dùng một vật tù đánh chết trước. Vết thương rất phù hợp với một chiếc kéo sửa xe ô tô, rất có khả năng hung thủ là một lái xe."

Nghe xong, Lục Minh Phi vỗ tay khen ngợi cho suy đoán vừa rồi của Khương Vân Phàm. Mọi người rất phấn khởi, bây giờ thì đã xác định được hung thủ là một lái xe. Tuy nhiên, bây giờ vẫn chưa có được kết quả xét nghiệm ADN của nạn nhân.

Sau khi tắt điện thoại, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt rời trạm phát điện, lên xe đi tới bệnh viện để xem tình hình của nạn nhân duy nhất còn sống.

Ba người vừa bước tới đại sảnh của bệnh viện thì Lục Minh Phi quay trở ra đến bên quầy hoa quả ở cổng mua một giỏ hoa quả.

Khương Vân Phàm thấy thế, ngạc nhiên hỏi: "Một mình anh mà ăn hết nhiều hoa quả đến thế sao?"

Lục Minh Phi lắc đầu bất lực: "Cái đầu của cậu đúng là thiếu kiến thức cơ bản, đúng là người ngoài hành tinh!"

Khương Vân Phàm không hiểu, bước theo Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi. Tới nơi, thấy cảnh sát Hà và Lăng Phong từ trong tòa nhà điều trị bước ra, rồi đưa tay chào mọi người. Trên tay của hai người đó đều có một tập tài liệu, môi mỉm cười, xem ra thì đã có thu hoạch.

Quả nhiên, Lăng Phong và cảnh sát Hà bước đến trước mặt họ, đưa tập tài liệu trên tay cho ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Cảnh sát Hà báo cáo: "Người sống sót là nhân viên bảo vệ của ca trực, bây giờ đã tỉnh rồi. Anh ta nói, trên chiếc xe hơi có hai người,

người lái chiếc xe đó là Diệp Danh Sàng, người ngồi ở ghế phụ là nữ kế toán Trình Uyển Tích. Còn người lái chiếc xe chuyên dùng chở hàng đến sau là lái xe vận tải Hoàng Chi Ma của nhà máy. Họ đều lấy lí do đến lấy đồ nên dễ dàng vào trong nhà máy."

Lăng Phong tiếp lời: "Tôi đã tìm gặp người phụ trách Viêm Lãng để xác định, ba người đó đúng là nhân viên của Nhà máy hóa chất Phi Long. Nhưng đến bây giờ, Viêm Lãng vẫn không gọi điện liên lạc được với ba người đó."

"Đã đến nhà họ để điều tra chưa?" Lục Minh Phi vừa hỏi vừa liếc nhìn bệnh án của nạn nhân còn sống sót và tài liệu về bốn người đó.

"Chưa ạ. Chúng tôi đang chuẩn bị đi đây. Nhưng, trước đó, Viêm Lăng đề nghị chúng tôi điều tra địa chỉ của ba người ấy đề phòng họ ẩn giấu trong nhà riêng mà mọi người không biết." Cảnh sát Hà nói.

"Vậy thì mọi người về gặp Tiểu Vương ở Phòng Điều tra thông tin đi. Chúng tôi muốn vào gặp nhân viên bảo vệ kia một chút." Đường Hàn Vũ nói. Cô cần phải xác định xem nhân viên bảo vệ kia có nói dối hay không, có như vậy thì hướng điều tra mới không bị sai lệch.

"Em phải cẩn thận đấy." Lăng Phong nói với Đường Hàn Vũ, Đường Hàn Vũ mỉm cười với anh, nhìn theo anh và cảnh sát Hà rời đi.

Đoạn đường từ khu điều trị đến khu buồng bệnh phải đi qua một hành lang. Dọc đường, họ gặp không ít bệnh nhân ngồi trên xe lăn, tay chân bị băng bó và những người nhà đi chăm người bệnh.

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đi thang máy lên tầng năm và tới buồng bệnh số hai nghìn không trăm mười một. Lục Minh Phi khẽ đẩy cửa, một phụ nữ trung tuổi thò đầu ra hỏi: "Anh là ai?"

Lục Minh Phi có vẻ rất giỏi xử lí những tình huống như thế này nên lập tức đưa giỏ hoa quả, nói: "Chúng tôi là cảnh sát, chúng tôi đến thăm bệnh nhân."

Người phụ nữ "ồ" một tiếng, đưa tay đón lấy giỏ hoa quả rồi nói mấy lời cảm ơn. Lúc đó, Khương Vân Phàm mới hiểu dụng ý của Lục Minh Phi là muốn làm giảm bớt sự nghi ngờ của người nhà nạn nhân và đó còn là tập quán giao tiếp tối thiểu. Thế mà trong đầu anh chỉ toàn là những tri thức chuyên môn liên quan đến việc

phá án.

Đưa mắt nhìn thì thấy trên giường bệnh là một người đàn ông đầu quấn băng trắng toát, hai chân và hai tay của ông ta cũng quấn một lớp băng dầy, một vài chỗ để lộ ra lớp da thịt đỏ hỏn. Trông ông ta chẳng khác gì một xác ướp.

"Tiểu Mãn, em cứ ra ngoài đi, anh có điều này muốn nói với các cảnh sát." Nhân viên bảo vệ Kỷ Hiểu Nhật lên tiếng.

Người phụ nữ gật đầu hiểu ý, sửa lại chỗ nằm cho chồng, rồi rửa mấy trái hoa quả xong mới lui ra.

Ba người ngồi xuống mép giường, Lục Minh Phi cầm con dao lên gọt hoa quả để giảm bớt không khí căng thẳng. Đường Hàn Vũ khẽ đưa mắt nhìn Kỷ Hiểu Nhật. Anh ta gượng ngồi dậy, hai tay đặt lên đùi, vẻ bình thản. Đường Hàn Vũ lập tức mở điện thoại, đưa cho Kỷ Hiểu Nhật xem camera giám sát, những câu trả lời của Kỷ Hiểu Nhật giống như những gì cảnh sát Hà đã thuật lại, trong quá trình trả lời cũng không có hành vi nói dối.

Khương Vân Phàm ngồi ngay ngắn lại, lên tiếng hỏi: "Ông Kỷ, chừng mười giờ ba mươi lăm phút hôm đó, sau khi họ vào trong nhà máy một tiếng đồng hồ, trạm phát điện và nhà máy đều bị nổ. Trong khoảng thời gian đó ông không rời khỏi phòng trực ban chứ? Không lẽ ông không thấy nghi ngờ tại sao họ lại lấy đồ lâu đến thế?"

"Lúc đó tôi có đi xem, vào lúc cả nhà máy mất điện." Kỷ Hiểu Nhật nhớ lại lúc đó, vẻ mặt hơi thần ra.

Mười giờ bốn mươi lăm, Kỷ Hiểu Nhật ở phòng trực ban và ngáp liên tục, hai mắt thì cứ díp lại. Đúng lúc đó, một tiếng "Bụp" vang lên, toàn bộ đèn nhà máy tắt ngấm. Ông vội nhìn ra thì thấy đèn ở các nhà kinh doanh cá thể vẫn sáng, không hề có dấu hiệu mất điện.

"Lạ quá, không lẽ biến áp của nhà máy gặp sự cố?" Kỷ Hiểu Nhật bật đèn pin đi kiểm tra biến áp.

Trên đường ra trạm phát điện, ông nghe thấy từ trong Nhà máy hóa chất Phi Long vọng ra tiếng nói chuyện rì rầm. Thấy tò mò, ông bước đến gần để nghe thì ra là tiếng của Diệp Danh Sàng và Trình Uyển Tịch, mặc dù trong công việc giữa hai người là cấp trên và cấp dưới, nhưng khi ngồi trong xe thì họ tay trong tay, lại còn nói nói cười cười nữa. Từ đó có thể thấy, quan hệ giữa họ có gì

đó khác thường.

Trong bóng tối, Kỷ Hiểu Nhật đang tiến gần vào phòng làm việc và hoàn toàn không hay biết phía sau ông còn có Hoàng Chi Ma. Bởi lúc này chỉ còn nghe thấy tiếng trao đổi giữa đàn ông đàn bà và tiếng rên khe khẽ. Ông giật mình và trong lúc sơ ý đã làm đổ một chiếc ghế.

"Ai đấy?!" Giọng nói bực bội của Diệp Danh Sàng vang lên.

Trong đầu Kỷ Hiểu Nhật hiện lên vẻ dữ dằn thường thấy ở Diệp Danh Sàng, sợ bị anh ta phát hiện nên ông vội bỏ chạy khỏi đó. Vừa chạy ông vừa ngoái đầu lại, thấy không có ai đuổi theo mới dừng lại đưa tay vỗ ngực cho bớt hoảng loạn rồi bật đèn pin soi xung quanh.

Lúc đó ánh trăng bị khuất sau đám mây, nên ông không thấy gì, nghĩ rằng mình là đồ nhát gan, ông vừa soi đèn pin vừa quay trở lại buồng trực ban. Không ngờ, tai họa lập tức giáng ngay xuống.

Ông vừa đi được mấy bước ngoái lại nhìn thì thấy phía sau mình bỗng nhiên xuất hiện một con đường lửa, điều nghiêm trọng hơn là con đường lửa ấy dẫn đến trạm phát điện ở con ngõ bên tay trái! Ông trợn mắt, co cẳng chạy về buồng trực ban, thế mà vẫn bị tiếng nổ dữ dội làm cho bất tỉnh.

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt nghe xong, đều ngẩng đầu lên nhìn Kỷ Hiểu Nhật. Lục Minh Phi suýt nữa thì gọt vào tay. Anh đặt quả táo thứ ba đã được gọt xong xuôi xuống, nói ra những điều mọi người suy đoán: "Nói như vậy thì hai nạn nhân bị chết trong phòng làm việc là Diệp Danh Sàng và Trình Uyển Tịch, còn hung thủ rất có khả năng là Hoàng Chi Ma mà cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện. Cho đến hiện tại, chúng ta vẫn chưa tìm thấy xác anh ta ở hiện trường và cũng không liên lạc được với anh ta."

"Nhưng, giữa Hoàng Chi Ma và hai nạn nhân kia có mối thâm thù gì nhỉ? Chú Kỷ, Hoàng Chi Ma đã có vợ hoặc có người yêu chưa?" Đường Hàn Vũ đưa ra thắc mắc.

"Tôi cũng không biết, tôi cũng chưa nghe thấy chuyện Hoàng Chi Ma cưới vợ bao giờ. Nhưng, hễ ai giới thiệu đối tượng cũng đều bị cậu ta từ chối." Kỷ Hiểu Nhật nói, mặt lộ vẻ coi thường, vì ông luôn cảm thấy tính tình của Hoàng Chi Ma rất kì quặc.

Đường Hàn Vũ gật đầu, quay sang nhìn thì thấy Khương Vân Phàm đang gửi tin nhắc cho Vu Phong Ngâm để bảo cô đối chiếu

ADN của hai nạn nhân.

Đúng lúc đó thì Tiểu Mãn đi vào, phía sau là hai bác sĩ. Tổ Chuyên án Đặc biệt hiểu ý, Lục Minh Phi chỉ vào đám quýt và táo đã gọt vỏ trong giỏ quả, cười và nói: "Làm phiền chú Kỷ đủ rồi, bây giờ chúng tôi phải về đây, chú nhớ phải ăn hoa quả đấy!"

"Đâu có, các cảnh sát bận đến thế mà vẫn đến thăm làm tôi cảm động lắm." Dù nằm trên giường bệnh như Kỷ Hiểu Nhật cũng vẫn không quên khom người cúi chào, khiến Lục Minh Phi rất cảm động.

Vợ của Kỷ Hiểu Nhật, cô Tiểu Mãn tiễn ba người ra đến thang máy rồi mới quay vào.

Cái chết của kẻ nói dối

Trên đường ra bãi đỗ xe, Đường Hàn Vũ nhận được tin nhắn của Vu Phong Ngâm, nội dung cho biết việc đối chiếu ADN của hai nạn nhân đã thành công, kết quả đó đã được gửi tới phòng làm việc của Sở bằng Fax.

"Nhân thân của nạn nhân đã được xác định, chính là họ." Đường Hàn Vũ mở cửa xe ngồi lên và nói.

"Bây giờ chỉ còn thiếu việc bắt nghi phạm nữa thôi, không hiểu con chó Hoàng Chi Ma đang trốn ở đâu nữa!" Lục Minh Phi vừa chửi vừa khởi động xe, đúng lúc đó, di động của anh đổ chuông, người gọi đến là cảnh sát Hà.

Cảnh sát Hà chỉ nói vài ba câu thì Lục Minh Phi đã tắt ngay điện thoại, nói với vẻ phấn chấn: "Mọi người ngồi chắc vào nhé!"

Khương Vân Phàm biết chắc là Lục Minh Phi đã nghe được tin tức gì đó của nghi phạm, vội nắm chặt lấy thành ghế nhắc: "Bình tĩnh, đừng nôn nóng, hắn không chạy thoát được đâu, còn chúng ta thì cũng phải giữ lấy cái mạng đã!"

Đường Hàn Vũ khẽ mỉm cười, chợt cảm thấy tính nết của mọi người trong quá trình giải quyết các vụ án càng ngày càng có nhiều điểm giống nhau, Đội trưởng Lục bây giờ cũng đã không còn ngây ngô như lúc đầu, còn Khương Vân Phàm thì cũng đã có nhiều tiến bộ trong quan hệ giao tiếp. Có lẽ, lúc đầu khi chọn người ông Thẩm đã có mục đích ấy: Để cho mọi người cùng giúp đỡ nhau, cùng nâng nhau lên và làm cho nhau càng tốt hơn lên. Hoặc ít nhất thì cũng làm cho cuộc sống của mỗi người trở nên

đẹp hơn. Có lẽ, như thế mới là những người bạn tốt thật sự.

Đúng vào giờ trưa, chiếc xe đỗ ở phía ngoài con ngõ lồi lõm, bẩn thỉu, nơi này đã bị Đội cảnh sát Hình sự bao vây phong tỏa. Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt vượt qua hàng rào phong tỏa thì nhìn thấy cảnh sát Hà đang đợi mọi người ở cửa cầu thang.

"Thằng cha đó lấy hết mức, hắn đã trả nhà cũ và chuyển đến cái ngõ hẻo lánh này. Nếu như chúng tôi không điều tra về những xe hàng ở xung quanh đây thì có lẽ không thể nào tìm ra hắn. Vừa rồi hắn đang ngủ và một mực không thừa nhận là mình đã giết người, bây giờ đã bị chúng tôi khống chế rồi, nhưng vẫn chưa lục soát nhà hắn." Lần đầu tiên Lục Minh Phi thấy cảnh sát Hà nổi giận, bất giác thấy tò mò trước đối tượng tình nghi đó.

"Tại sao lại không lục soát? Lục soát ngay đi!" Khương Vân Phàm không nói đến câu thứ hai bèn rảo bước với mỗi bước là cả hai bậc thang.

Họ đi qua cầu thang chật hẹp, những mảng tường bong ra rơi đầy trên lối đi, cuối cùng tới tầng có cảnh sát canh gác. Vừa nhìn, Đường Hàn Vũ đã thấy Lăng Phong ở cửa, bèn mỉm cười và gật đầu với anh. Tiếp đó, cô đưa mắt nhìn quanh gian phòng tối tăm, tấm rèm cửa màu xanh được kéo lên, trong phòng toàn mùi rượu, trên ghế là một đống quần áo vứt bừa bộn. Người đàn ông ngồi trên ghế tóc tai rối bù, hai mắt vô hồn, râu ria lởm chởm, chân đi một đôi tất rách. Dù thấy có rất nhiều cảnh sát vào nhà như vậy, nhưng anh ta vẫn cứ ngồi yên với vẻ bình thản đến lạ lùng.

"Hoàng Chi Ma, chúng tôi nghi ngờ anh đã giết chết Diệp Danh Sàng và Trình Uyển Tịch, nên sẽ tiến hành lục soát nhà của anh!" Lục Minh Phi chìa lệnh khám xét ra, cảnh sát Hà và các cảnh sát khác lập tức bắt tay vào công việc.

"Xin mời các anh cứ tự nhiên, chỉ cần đừng làm đổ chai rượu của tôi là được." Hoàng Chi Ma tỏ ra không hề run sợ.

Các cảnh sát lục soát mọi ngóc ngách trong nhà bếp, nhà vệ sinh, tủ quần áo, tủ lạnh, gầm giường và gầm ghế, nhưng không hề tìm được bất cứ hung khí nào hoặc quần áo có dính máu, thậm chí đến cả Khương Vân Phàm cũng không tìm thấy bất cứ vết máu nào.

Một giờ trôi qua, vẫn không có kết quả gì, Khương Vân Phàm lại bảo các cảnh sát lục soát lại một lần nữa. Thấy vậy, Hoàng Chi Ma nói với giọng đầy vẻ khiêu khích: "Thưa cảnh sát, các anh có

chứng cứ gì là tôi giết người không? Nếu các anh không tìm thấy bất cứ thứ gì thì sẽ phải ăn nói với tôi thế nào đây?"

Khương Vân Phàm hừ một tiếng: "Không thể như thế được, hôm nay nhất định tôi sẽ bắt anh bằng được!"

Hoàng Chi Ma vẫn giữ vẻ mặt coi thường, ngồi trên ghế ăn lạc: "Được, tôi sẽ chờ tin tốt lành của các anh!"

Thái độ đó khiến Lục Minh Phi tức đến điên người, anh phải bước tới trước cửa sổ ở chỗ cầu thang để lấy lại bình tĩnh. Thế rồi từ chỗ đó anh nhìn thấy chiếc xe chuyên chở hàng màu trắng. Một ý nghĩ lóe lên, anh quay trở lại nhà của Hoàng Chi Ma, ghé vào tai Khương Vân Phàm thì thầm.

Khương Vân Phàm bước tới trước mặt Hoàng Chi Ma: "Đưa chìa khóa xe của anh cho tôi."

Hoàng Chi Ma hơi ngây người, đặt đĩa lạc xuống nói: "Các anh muốn khám xe? Không vấn đề gì. Để tôi đưa các anh đi."

Khương Vân Phàm đã gặp không ít kẻ tình nghi vừa ngang ngạnh và không biết sợ như thế, và thường với kiểu người ấy anh càng cứng rắn hơn. Trong lúc Lục Minh Phi lấy chiếc còng, bước tới còng hai tay và hai chân của Hoàng Chi Ma, Khương Vân Phàm cảm thấy Hoàng Chi Ma vỗ vỗ lên túi áo, rồi nhân lúc hắn quay người đi anh nhón ngay chiếc chìa khóa xe.

"Chìa khóa của tôi đâu?" Hoàng Chi Ma tìm quanh quất, rõ ràng một giây trước nó vẫn còn ở trong túi áo.

"Ở đây này." Khương Vân Phàm hươ hươ chiếc chìa khóa, rồi mặc kệ sự giận dữ của Hoàng Chi Ma, đi thẳng xuống dưới cầu thang.

Khi Hoàng Chi Ma bị Lục Minh Phi áp giải đến trước chiếc xe hàng màu trắng, thì Khương Vân Phàm đã mở được cửa sau của chiếc xe. Trong không gian trống sặc mùi của chất làm sạch không khí, có lẽ trước đó Hoàng Chi Ma đã dự liệu sự việc của ngày hôm nay nên đã rửa sạch chiếc xe của mình.

Tuy nhiên, Khương Vân Phàm không chịu từ bỏ, anh mở cửa ghế lái, cũng có mùi tương tự như vậy. Điều khác là ghế ngồi và vô lăng đã được làm sạch một cách chuyên nghiệp, sờ lên có cảm giác rất trơn, hệt như được bôi một lớp sáp lên trên, nên trông như mới.

Khương Vân Phàm chợt thấy rất vui mừng, hành động cố ý này nhất định phải có nguyên nhân hoặc mục đích. Anh lấy một chiếc dụng cụ quét vết máu cỡ nhỏ trong túi ra, nhấn nút, một chùm ánh sáng quét qua quét lại trên ghế ngồi và vô lăng. Đột nhiên, anh dừng tay, nhìn kĩ ánh sáng tím trong vô lăng, nghi ngờ ở đó có mấy vết máu, tiếp đó anh lấy ra chiếc bút lông quét vết máu, lấy một ít vết máu trên vô lăng cho vào chiếc túi đựng vật chứng.

Cuối cùng, Khương Vân Phàm vui mừng ngẩng đầu lên thì thấy Đường Hàn Vũ đứng ở cửa ghế phụ, nhìn mình và cười để lộ hai hàm răng trắng. Anh khẽ ném chiếc túi vật chứng cho cô, thấy cô đón trúng bèn mỉm cười, nói: "Việc này giao lại cho cô đấy."

"Đúng là chỉ có anh. Chấp nhận." Đường Hàn Vũ chìa tay làm động tác ok, biết là mình phải tới Trung tâm pháp y một chuyến.

Cảnh tượng đó đã bị Lăng Phong đứng ở một chỗ cách đó không xa nhìn thấy, anh không nói gì, đôi mày nhíu chặt lại, bàn tay đang cầm bút bất giác cũng nắm chặt lại, dường như anh đang nghĩ Khương Vân Phàm lấy chiếc bút ấy.

"Đội trưởng Lục, chúng ta cùng đưa hắn về Sở thôi." Khương Vân Phàm giơ cổ tay của Đường Hàn Vũ lên, cố ý cho Hoàng Chi Ma nhìn thấy túi vật chứng trong tay Đường Hàn Vũ.

Sắc mặt của Hoàng Chi Ma đột nhiên thay đổi nhưng rồi nhanh chóng trở lại trạng thái cũ, không nói lời nào để mặc cho Lục Minh Phi áp giải lên xe. Đường Hàn Vũ và Lăng Phong thì lên một chiếc xe khác chạy đến Trung tâm pháp y.

Trên đường đến Sở cảnh sát, Hoàng Chi Ma ngồi ở ghế sau, đưa mắt liếc nhìn người ngồi bên cạnh một cái rồi cười khẩy: "Mặc dù không biết anh đã phát hiện thấy gì trên xe tôi, nhưng việc các anh bắt tôi thì có tác dụng gì?"

"Đừng có cười như một con cóc ghẻ nữa. Muốn hút thuốc không?" Khương Vân Phàm lấy ra một bao thuốc, dốc ra một điếu và đưa cho Hoàng Chi Ma, anh còn cẩn thận châm đầu thuốc cho hắn.

"Gì chứ? Cậu định cho hắn hút thuốc à? Hắn là nghi phạm đấy!" Lục Minh Phi nhìn vào gương chiếu hậu, nói với vẻ mặt không hiểu.

Khương Vân Phàm nhìn vào gương, làm một động tác nháy mắt với Lục Minh Phi, như muốn nói: Đây là cách tôi làm bạn với phạm nhân, anh đừng có mà làm ảnh hưởng đến việc câu cá của tôi.

Một lúc sau đó, cá đã cắn câu. Hoàng Chi Ma biết cảnh sát không dám giết người bừa bãi nên yên tâm đón lấy điếu thuốc, cười và nói: "Tôi đoán, anh là một cảnh sát rất được các phạm nhân yêu thích."

Khương Vân Phàm cười đến nhăn hết cả mặt, sau khi lấy lại vẻ mặt bình thường thì đón ngay lấy câu chuyện đầu tiên của hắn: "Những kẻ mà chúng tôi muốn bắt không chỉ có anh, mà là tất cả các phạm nhân. Đưa hung thủ ra trước pháp luật là những lời của chúng tôi muốn nói với nạn nhân, là cách để trả lại sự trong sạch cho họ. Anh dựa vào đâu mà nói là không có tác dụng?"

Hoàng Chi Ma lại cười, biết là Khương Vân Phàm cài bẫy, nên nói: "Các anh bắt tôi, nhưng trong vòng bốn mươi tám giờ nếu không có chứng cứ thì lại phải thả tôi ra. Các anh có vẻ thích chạy đi chạy lại nhỉ, như thế chỉ tốn công mà thôi!"

Khương Vân Phàm ghé sát vào hắn, nói bằng giọng vừa mát mẻ vừa hài hước: "Câu hỏi của tôi là, tại sao bắt anh lại không có tác dụng? Không lẽ đằng sau anh có 'Hoa hồng đen' điều khiển?"

Hoàng Chi Ma rít mạnh một hơi thuốc, khiến suýt nữa thì bị sặc, anh chàng cảnh sát này đúng là không sợ chết như lời người ấy từng nói, dám kề sát bên tội phạm, không lẽ anh ta không sợ mình sẽ bóp chết ngay tại chỗ?!

Hoàng Chi Ma dịch người sang bên một chút, hắng giọng rồi nói: "Với sự thông minh nhanh nhậy của anh như vậy thì còn bắt tôi nói ra câu trả lời làm gì?"

Khương Vân Phàm ngả người trên ghế nhưng vẫn không quên đề phòng, tiếp tục hỏi Hoàng Chi Ma: "Ông ta lợi hại đến thế nào?"

Hoàng Chi Ma nghĩ một chút, nhả khói qua mũi, rồi nhìn vào mắt của Khương Vân Phàm, lạnh lùng đáp: "Vượt qua sự tưởng tượng của anh. Nhưng, xét ở một góc độ nào đó thì ông ta không thông minh bằng anh."

Lục Minh Phi thì thấy lo cho Khương Vân Phàm nên cười châm biếm: "Không câu cá, làm sao biết sự thích thú của việc đi câu? Nói cách khác, anh vẫn chưa thực sự hiểu về họ thì làm sao có thể đem Khương Vân Phàm ra so sánh với 'Hoa hồng đen'? Những người không cùng bản chất thì không thể so sánh được với nhau."

Khương Vân Phàm nhìn Lục Minh Phi với vẻ vô cùng kinh ngạc, không ngờ người đàn ông từ trước tới nay chỉ biết đấm đá lại có

những lúc thâm thúy đến thế. Anh không kìm được, phì cười: "Đội trưởng Lục, gần đây anh rất không bình thường, ngày thường nói chuyện văn vẻ rồi, bây giờ lại còn lôi cả những câu nói của cổ nhân ra nữa. Có phải anh bị thanh niên văn nghệ ám rồi không?"

Lục Minh Phi cười đắc ý: "Đúng thế. Gần đây tôi đang đọc truyện kiếm hiệp của Kim Dung, rất hấp dẫn… Có điều, sao lại bảo tôi là không bình thường? Bị ám? Chỉ là ngày thường tôi ít nói ra những điều đó thôi mà."

Khương Vân Phàm lặng lẽ khép mắt lại, giả bộ như không nghe thấy gì, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm.

Lúc đó, Hoàng Chi Ma ném đầu mẩu thuốc qua cửa sổ, trả lời câu hỏi của Lục Minh Phi: "Những lời đó tất nhiên là do ông ta nói với tôi, nghe nói, ông ta đã tìm hiểu về Khương Vân Phàm qua người khác, những kẻ thù quan tâm đến Khương Vân Phàm có khá nhiều. Bọn họ cũng đã từng mổ xẻ anh vô số lần, chưa biết chừng còn hiểu về anh hơn cả bạn anh."

Lục Minh Phi chợt nhớ đến lời thoại kinh điển của "Đông tà tây độc", bất giác thốt lên: "Tôi hiểu rồi, thực ra là anh muốn nói tới câu đó, người hiểu anh nhất không phải là bạn anh, mà là kẻ thù của anh."

Hoàng Chi Ma chìa ngón tay cái: "Đúng, chính là câu đó, đầu óc tôi dốt nát, không nhớ được."

"Khoan đã, quay lại vấn đề chính." Khương Vân Phàm cắt ngang lời đối thoại của hai người, hỏi Hoàng Chi Ma: "Anh đã quen với ông ta như thế nào? Giữa hai người đã giữ mối quan hệ như thế nào? Có thường xuyên gặp ông ta không?'

Hoàng Chi Ma nhớ lại ngày hôm đó, anh ta lái xe chở hàng đến khu công nghiệp bên cạnh, đến trưa, anh ta dừng lại ăn cơm ở một quán trong khu dịch vụ trên đường cao tốc. Người mang thức ăn đến là một người đàn ông mặc áo đen, giữa ban ngày, ở trong nhà mà ông ta cũng vẫn đeo một cặp kính đen. Hoàng Chi Ma đoán, đó là một người kì quặc, nên chỉ chăm chú vào bữa ăn mà không để ý đến ông ta.

Trong lúc anh ta đang ăn thì có một đứa bé va vào và ngã ra trên sàn nhà. Anh ta đỡ đứa bé dậy, bố mẹ đứa bé thấy thế chạy đến cảm ơn. Nhưng đến khi ăn xong, anh ta đứng lên trả tiền thì phát hiện ra chiếc ví đã biến mất, trong tay chỉ còn chiếc điện thoại cũ là vật đáng tiền nhất. Nhưng chủ quán không chịu nghe anh ta

giải thích, mà cứ bắt anh ta phải cầm chiếc xe hàng ở đó, mang tiền đến để chuộc về.

Hoàng Chi Ma rất buồn bực và đau đầu, cầm xe là điều không thể, bởi vì đó là phương tiện kiếm cơm duy nhất của anh ta.

Tiếng cãi vã đã khiến cho người đàn ông mặc áo đen chú ý. Ông ta bước đến chỗ chủ quán, nghe rõ sự tình xong thì xin lấy tiền công làm của mình để trả tiền cho bữa ăn đó giúp Hoàng Chi Ma.

Hoàng Chi Ma vô cùng cảm động, đã nói cho ông ta biết cách liên lạc với mình, rồi nói nhất định hôm sau sẽ quay lại trả tiền. Từ đó, hai người thường qua lại với nhau. Nhưng sau đó, người đàn ông áo đen đó không làm ở quán ăn đó nữa mà tới sinh sống ở thành phố Chiang Uri.

Có một buổi tối, Hoàng Chi Ma thấy rất buồn chán nên đã gọi điện mời người đàn ông áo đen đó đến uống rượu. Người kia đã đến, ngồi trước mặt Hoàng Chi Ma khoảng năm phút, sau đó nói rằng, lí do mà Hoàng Chi Ma uống rượu là vì cãi nhau với người yêu. Câu nói đó khiến Hoàng Chi Ma giật mình, vặn hỏi, tại sao ông ta lại biết. Người kia đáp, ông ta đã theo học và nhận được bằng nhân viên tư vấn tâm lí, nên qua quan sát có thể biết được một số chuyện.

Nhưng, những lời sau đó của vị nhân viên tư vấn tâm lí này khiến cho Hoàng Chi Ma rất không vui. Ông ta nói: "Bạn gái của cậu có quan hệ với một người đàn ông khác, và người này giàu có hơn hẳn cậu."

Hoàng Chi Ma nghe xong, lập tức đập bàn đứng dậy, quát lên rằng, đó là chuyện không thể. Nhân viên tư vấn tâm lí kia bèn phân tích cho anh ta, rồi nhìn vào đôi mắt đau khổ của Hoàng Chi Ma nói, nếu Hoàng Chi Ma muốn giải thoát khỏi nỗi đau khổ hiện tại thì ông ta có thể dùng phương pháp trị liệu tâm lí chữa cho anh ta.

Lúc mới đầu, Hoàng Chi Ma hoàn toàn chưa tin người đó. Nhưng, anh ta đã uống quá nhiều rượu. Sau đó thì anh ta chìm vào giấc ngủ, trong giấc ngủ chập chờn, anh ta đã nghe được một tiếng nói dẫn dắt anh ta mở cánh cửa đau khổ đó ra. Sau khi tỉnh rượu, anh ta mới nhận ra rằng, người đàn ông áo đen kia đã thôi miên mình. Vì thế, anh ta mới tin rằng người đó biết về tâm lí học thật sự và đã tiếp nhận mấy lần điều trị của ông ta.

"Nhưng, tôi không thể nào nhớ được hình dáng của ông ta, thậm chí là cả giọng nói. Mỗi một lần tôi muốn nghĩ đến ông ta thì luôn

có một hình ảnh lướt qua, rồi sau đó là không thể nào nhớ nổi. Chuyện đó kéo dài trong một thời gian khá dài và dường như dồn tôi đến chỗ muốn phát điên." Cho đến tận lúc này, Hoàng Chi Ma vẫn thấy lạ kì nhưng lại không dám nói, vì nói ra sợ bị người ta chê cười.

"Có lẽ sau khi anh bị ông ta thôi miên, ông ta đã xóa một phần kí ức của anh. Anh không biết đâu nhỉ, nhiều cao thủ tâm lí học không chỉ có thể biết được anh có nói dối hay không mà còn có cả năng lực như vậy." Khương Vân Phàm nói.

Hoàng Chi Ma ngây người ra, vội lùi ra xa, mắt lộ vẻ sợ hãi: "Không phải anh cũng vừa mới thôi miên tôi đấy chứ?"

Khương Vân Phàm cười: "Tôi không phải là chuyên gia về lĩnh vực ấy, nhưng trong tổ của tôi có người có khả năng đó, vừa rồi lúc ở hiện trường anh đã nói dối đúng không? Anh biết hậu quả của việc nói dối như thế nào rồi chứ?"

Hoàng Chi Ma chợt cảm thấy sống lưng ớn lạnh, bất giác rùng mình: "Như thế nào?"

Khương Vân Phàm cười với vẻ tinh quái, rồi rít qua kẽ răng mấy từ: "Sẽ bị chết."

Hoàng Chi Ma run lên, câu nói đó giống hệt như lời của người áo đen kia! Anh ta chợt thấy nghi ngờ, không biết Khương Vân Phàm và người kia có quan hệ gì, trên đời này có hai người có cùng linh cảm và suy nghĩ nhưng lại không hề quen biết nhau không nhỉ?

Tình yêu hèn kém

Trong tòa nhà thí nghiệm của Trung tâm pháp y, Đường Hàn Vũ thò đầu qua ô cửa phòng thí nghiệm, thấy bên trong không có ai, quay người lại thì thấy Vu Phong Ngâm đi rửa dụng cụ xong đang quay về. Sau khi nhận túi vật chứng từ tay cô, Vu Phong Ngâm nhanh chóng dùng nhíp kẹp lấy dấu máu, đặt xuống dưới kính hiển vi và quan sát, sau đó đưa đi làm xét nghiệm ADN.

"Đưa nó cho cô là tôi yên tâm rồi." Đường Hàn Vũ định đi xuống gác và trở về Sở Cảnh sát.

"Về ngay sao? Đến một mình à?" Vu Phong Ngâm giữ tay cô lại.

"Không, Lăng Phong lái xe đưa đến, anh ấy đang chờ ở bên dưới." Đường Hàn Vũ mỉm cười.

Vu Phong Ngâm nhìn cô rồi mỉm cười tinh quái, sau đó tiễn cô xuống dưới gác, đưa tay vẫy chào Lăng Phong và nhìn theo cho tới khi chiếc xe rời đi mới quay lại phòng thí nghiệm.

Trên xe, Lăng Phong lái xe rất chậm, không những không bật đèn xi nhan ở những chỗ rẽ mà còn suýt vượt qua đèn đỏ. Kể từ lúc lên xe, Đường Hàn Vũ đã nhận thấy anh đang có tâm sự, hình như anh đang do dự chuyện gì đó nên không tập trung vào việc lái xe.

"Lăng Phong, dừng xe lại đi, em có lời này muốn nói với anh."

Anh nhìn cô rồi gật đầu nói "được" sau đó lập tức bật đèn xi nhan, cho xe tấp vào bên đường và dừng lại.

"Em sao thế?" Lăng Phong hỏi với vẻ quan tâm.

"Lẽ ra em phải hỏi anh câu này mới đúng, anh có điều gì muốn nói với em phải không? Bây giờ chỉ có hai chúng ta, anh cứ yên tâm mà nói đi." Đường Hàn Vũ nhìn anh chăm chú, mắt ánh lên vẻ dịu dàng. Có lẽ, cho dù những năm tháng qua họ đã trải qua những ngày khó khăn nhất, nhưng người bắt đầu là anh, vậy thì người kết thúc hôm nay cũng nên là anh. Dù sao thì cuối cùng cô vẫn cảm ơn người con trai đang ở trước mặt nên cô mới nhìn anh bằng ánh mắt ấy.

Lăng Phong bị ánh mắt ấy hút hồn, anh khẽ nói: "Đôi mắt kia vẫn đẹp như vậy, khuôn mặt kia vẫn xinh xắn như vậy, nhưng đáng tiếc, từ nay về sau e rằng anh không thể nào còn được vuốt ve nó nữa."

Đường Hàn Vũ hơi ngây người ra, im lặng một hồi lâu rồi cụp mắt xuống, trong lòng chợt thấy một nỗi áy náy lạ lùng. Cô không biết nên trả lời thế nào, mà chỉ muốn trước khi làm rõ tình cảm trong lòng mình thì không nên nhận bất cứ tình yêu nào của ai. Để tránh cho việc lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, nhưng đến một ngày nào đó lại nhận ra rằng mình không hề yêu mà ngược lại đã làm tổn thương người đó.

Lăng Phong đã nhìn thấy được vẻ khó xử của cô, nên nổ máy xe và chuyển chủ đề câu chuyện: "Gần đây anh phát hiện ra một hàng cháo cua rất ngon, để anh đưa em đi ăn."

Đường Hàn Vũ nhìn khuôn mặt nghiêng của anh. Người đàn ông này vẫn nhớ đến sở thích của cô, cho dù bây giờ cô chưa đáp lại nhưng anh ấy thì vẫn đối xử tốt với cô.

Bốn giờ năm mươi phút chiều, Lăng Phong cho xe dừng lại ở trước cổng phòng làm việc của Sở cảnh sát, để Đường Hàn Vũ xuống xe, còn mình thì cho xe vào bãi để. Đường Hàn Vũ bước đi, đầu không hề ngoảnh lại, tay cầm hai hộp cháo cua bước vào phòng làm việc.

Lục Minh Phi vừa nhìn thấy cô bước vào, bèn đẩy vào người đang nằm ngủ bù trên ghế: "Mau dậy đi, chuẩn bị làm việc rồi."

Khương Vân Phàm ngồi bật dậy, tờ báo đạy trên mặt rơi xuống, anh đưa tay giụi mắt, hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

Đường Hàn Vũ đặt hai hộp cháo xuống bàn, nhìn chiếc đồng hồ trên cổ tay: "Năm giờ mười phút chiều. Đây là cháo mua về cho hai người. Mặc dù bây giờ không phải là mùa ăn cua, nhưng vị của nó rất ngon."

Lục Minh Phi mở túi lấy ra một hộp cháo, hít một hơi thật sâu mùi thơm của hải sản, nói: "Tổ trưởng của chúng ta đúng là rất tâm lí. Đi ra ngoài hẹn hò vẫn không quên chúng ta. Vậy thì tôi không khách sáo nữa."

Khương Vân Phàm khẽ hừ thầm trong lòng, anh không thèm ăn đồ ngon do Lăng Phong mua, nên lại lấy tờ báo đạy lên mặt và nằm xuống ngủ tiếp. Đường Hàn Vũ thấy vậy cũng không hỏi tại sao, mà chỉ nghe Lục Minh Phi nói lại chuyện áp giải Hoàng Chi Ma.

Mười phút sau, Lục Minh Phi ăn hết hộp cháo, anh lại đánh thức Khương Vân Phàm: "Đi thôi, đến phòng thẩm vấn."

Khương Vân Phàm lập tức bật dậy, chợt nghe thấy tiếng chuông di động. Đường Hàn Vũ lập tức mở máy, trong đó vang lên tiếng nói của Vu Phong Ngâm: "Tổ trưởng, tôi đã làm báo cáo phân tích vết máu, vừa mới gửi đến phòng Fax ở bên cạnh các cô. Qua đối chiếu với kho dữ liệu ADN của nạn nhân nam đúng là Diệp Danh Sàng, nạn nhân nữ là Trình Uyển Tịch."

"Rất tốt, Hương Vu, cô làm tốt lắm!" Khương Vân Phàm vui mừng nhảy một điệu ba lê, rồi xoay người đi ra cửa.

"Đừng có lớn tiếng khen tôi như vậy, tôi sẽ tự kiêu đấy!" Vu Phong Ngâm ngồi trong phòng làm việc, cười và uống cà phê.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Lục Minh Phi tròn mắt nhìn người đàn ông ở hành lang. Khương Vân Phàm như thể đang khoác trên mình chiếc váy lụa bồng bềnh màu đen, nhún nhảy

như một con thiên nga đen. Anh đưa tay che mắt: "Cảnh tượng chói mắt quá, tôi thực sự không dám nhìn nữa!"

"Kẻ khùng thường khiến người khác thấy khó hiểu mà." Đường Hàn Vũ đóng cửa phòng làm việc, tới phòng bên cạnh lấy kết quả báo cáo xét nghiệm ADN.

Trong phòng thẩm vấn, Hoàng Chi Ma lạnh lùng nhìn bản báo cáo kết quả xét nghiệm ADN trên bàn, hai bàn tay bị còng đặt trên bàn, mắt lộ vẻ hoang mang, nhưng hắn nhất định không nhận tội mà nhìn sang Khương Vân Phàm.

"Tôi vẫn cứ nghĩ mãi, tại sao anh lại biết nói câu 'kẻ nói dối sẽ phải chết' của ông ta? Quan hệ của anh với ông ta là như thế nào? Không lẽ anh là..."

"Không phải! Tôi không phải là 'Hoa hồng đen', anh đừng mơ đánh lạc hướng bạn tôi!"

Khương Vân Phàm không hề nhìn sang hai người bên cạnh, vì sợ họ quay lại nhìn mình, và càng sợ hơn trên khuôn mặt thân quen kia sẽ ánh lên vẻ nghi ngờ.

Đột nhiên, Hoàng Chi Ma cười với vẻ vô cùng kì quái: "Đừng căng thẳng, sĩ quan Khương, tôi chỉ đùa thôi mà!"

Sau khi nghe hiểu những lời của Khương Vân Phàm, Lục Minh Phi không thể nào nghe tiếp được tiếng cười kì quái của Hoàng Chi Ma nữa, anh đập bàn đứng dậy: "Con cóc ghẻ kia, hãy im mồm ngay, tiếng cười ghê chết đi được!"

Đường Hàn Vũ đưa mắt nhìn Khương Vân Phàm một cái, tất nhiên là cô không tin những lời đoán của phạm nhân. Cô tiếp tục quay sang nhìn Lục Minh Phi, lúc này anh đang tức giận nên chẳng thèm nhìn mặt phạm nhân. Thế nên cô lên tiếng hỏi: "Hoàng Chi Ma, là anh giết chết Diệp Danh Sàng và Trình Uyển Tịch đúng không?"

Hoàng Chi Ma gật đầu thừa nhận, rồi nói với vẻ ngông cuồng: "Thực ra, chính là tôi đến để nhận tội đấy chứ, có thế thì mới gặp được sĩ quan Khương."

Đường Hàn Vũ giả như không nghe thấy câu nói sau cùng, tiếp tục truy vấn: "Tại sao anh lại giết họ?"

Đột nhiên, Hoàng Chi Ma dùng chiếc còng đập mạnh xuống bàn,

trừng mắt nhìn ba người ngồi đối diện: "Đồ tiện nhân ấy, tôi đã phải vất vả kiếm tiền nuôi cả gia đình nhà nó, thế mà nó lại cắm sừng lên đầu tôi. Hừ, thế mà cuối cùng tôi cũng không thể nào ra tay được với nó."

"Nói láo! Nếu anh không ra tay thì làm sao cô ấy bị chết?" Lục Minh Phi nghe mà tức lộn ruột, anh cảm thấy Hoàng Chi Ma lại nói dối.

"Nói thế là ý gì? Lẽ nào Trình Uyển Tịch không phải do anh giết, mà là tự cô ấy tìm đến cái chết?" Đường Hàn Vũ lờ mờ cảm thấy trong đó có điều gì đó, hình như là điều mà trước đó họ chưa hề nghĩ tới.

"Cô ta muốn được cùng mai táng với thằng chó ấy, tôi chỉ là đáp ứng tâm nguyện của cô ta thôi." Hoàng Chi Ma nhớ lại chuyện không muốn nhớ, rồi hơi cúi đầu xuống.

Chín giờ bốn mươi phút tối, Trình Uyển Tịch vừa thu dọn quần áo vừa nói mình có chuyến công tác phải lên chuyến bay cuối cùng trong ngày. Trước khi đi, cô ta cầm một túi quần áo, nhìn căn phòng trọ đã ở mười năm, bộ sô pha cũ đã bạc màu, bức tường mốc meo loang lổ vì hơi nước, một chiếc ti vi đời cũ, chiếc ban công phơi quần áo chỉ đủ chỗ cho một người, tất cả mọi thứ ở đây đều mang hơi hướng của sự rẻ tiền. Nhưng điều quan trọng hơn là người đàn ông vừa ăn táo vừa xem ti vi trên giường kia, đã mười năm rồi mà vẫn cứ nghèo túng, cũ kĩ. Anh ta không hề biết, trong giây phút ấy, Trình Uyển Tịch đã hạ quyết tâm là sẽ ra đi.

Cô ta khoác chiếc túi Michel Kors tinh xảo lên tay, chợt cảm thấy mọi thứ ở nơi đây hoàn toàn không phù hợp với khí chất cao quý của mình. Cô ta cố ý mang theo những bộ quần áo, túi xách, đồ mĩ phẩm đắt tiền và sổ ghi chép, để cho Hoàng Chi Ma tưởng rằng cô ta chỉ đi công tác một tuần.

"Để anh đưa em ra sân bay nhé." Hoàng Chi Ma thấy cô ta đang định mở cửa, bèn ngồi dậy lấy chìa khóa xe như mọi khi.

"Không cần đâu, tối muộn rồi anh đi rồi lại về, như thế vất vả lắm, em gọi taxi đi là được rồi." Trình Uyển Tịch từ chối.

Trong lúc đóng cánh cửa lại, Trình Uyển Tịch thở phào một cái, cuối cùng đã đến lúc rời khỏi nơi này rồi. Cô ta bước xuống cầu thang với một chiếc túi xách to, chân đi đôi giày cao gót, cầu thang thì chật nên suýt nữa bị ngã, may mà kịp tóm lấy tay vịn đã hoen rỉ.

Sau khi Trình Uyển Tịch đi khỏi, Hoàng Chi Ma lập tức để miếng táo xuống, chạy ra cửa sổ nhìn xuống xem cô ta lên taxi rời đi, rồi mở phần mềm định vị trong di động. Hoàng Chi Ma biết Trình Uyển Tịch thích những đồ đắt tiền, thế mà hôm nay cô ta mang tất cả những thứ đó đi, có lẽ không đơn giản là đi công tác. Anh ta đã cài vào trong máy di động của Trình Uyển Tịch loại vi rút Trojan, để qua đó giám sát hành tung của cô ta. Và bây giờ, vị trí hiển thị trên màn hình không phải là đang di chuyển theo hướng ra sân bay mà là về hướng khách sạn Hải Thiên ở trung tâm thành phố.

Muộn thế này rồi, cô ấy tới khách sạn làm gì nhỉ? Trong đầu Hoàng Chi Ma lại văng vẳng câu nói của người đàn ông mặc áo đen: Người yêu của cậu có quan hệ với người khác rồi, người đàn ông ấy giàu có hơn hẳn cậu. Hoàng Chi Ma vội khoác một chiếc áo gió màu đen lên người và một chiếc mũ lưỡi trai cũng màu đen lên đầu, mở ngăn kéo lấy một chiếc kính viễn vọng hai ống, rồi cầm chiếc khóa xe xuống gác lái xe đi.

Hoàng Chi Ma nấp ở một góc gần khách sạn, rồi căn vào vị trí theo dõi trên màn hình, dùng kính viễn vọng quan sát cửa của khách sạn. Rất nhanh sau đó, Trình Uyển Tịch khoác tay một người đàn ông mặc com lê và thắt cà vạt cùng xuất hiện. Khuôn mặt nghiêng của người đàn ông ấy rất quen, đáng tiếc là cự li xa nên hình ảnh không được nét và không nhìn rõ được mặt của của ông ta. Thế là Hoàng Chi Ma định lái xe tiếp tục đi theo Trình Uyển Tịch.

Không thể ngờ được là, trên màn hình hiển thị vị trí theo dõi là ở gần nhà máy hóa chất, chiếc xe mà Trình Uyển Tịch đang ngồi qua cửa bảo vệ một cách rất dễ dàng. Mười phút sau, Hoàng Chi Ma lấy lí do đến lấy đồ và tặng cho bảo vệ một gói thuốc nên cũng dễ dàng qua được cửa.

Sau khi dừng xe, Hoàng Chi Ma vừa nhìn di động vừa đi tới chỗ nhà máy hóa chất Phi Long, nhìn thấy trong phòng làm việc sáng đèn, liền lặng lẽ đi tới và nghe thấy tiếng rên của Trình Uyển Tịch. Một cơn giận dữ lập tức bùng lên trong lòng, anh ta cố nhủ mình rằng đừng xông lên, nhưng đôi chân thì lại không chịu nghe theo sự chỉ đạo của lí trí, mà cứ mỗi lúc một tới gần. Tiếng nói chuyện trong phòng mỗi lúc một rõ, anh ta đã nghe ra tiếng nói của người đàn ông chính là của … Diệp Danh Sàng, ông chủ của anh ta.

Đến lúc đó, Hoàng Chi Ma mới vỡ lẽ lí do tại sao mà hai người đó thường xuyên đi công tác và cảm thấy thực sự bị xỉ nhục vì đã bị lừa dối bao lâu nay. Trong đầu anh ta chợt nhớ đến cách thức giết

người của một người bệnh mà lúc trước người đàn ông áo đen nói với anh ta. Anh ta nhìn về phía phòng làm việc và mỉm cười ma quái rồi lặng lẽ rời khỏi đó, ra trạm phát điện đóng tất cả át tô mát lại, sau đó quay trở lại bên ngoài phòng làm việc.

Đúng vào lúc anh ta định mở cửa để vào trong thì nhân viên bảo vệ cầm soi đèn pin đi tới. Anh ta vội nấp sau mấy chiếc hòm và nghe thấy tiếng người bảo vệ vấp phải một chiếc ghế và tiếng sột soạt mặc áo quần vọng ra từ trong phòng. Diệp Danh Sàng thò đầu ra, quát lên một tiếng khiến nhân viên bảo vệ hoảng sợ bỏ chạy.

Hoàng Chi Ma biết, chính là giây phút đó, nên đẩy mạnh cửa và xông vào đánh nhau với Diệp Danh Sàng. Diệp Danh Sàng vốn chỉ quen với nhàn hạ nên không thể nào là đối thủ của một lái xe như Hoàng Chi Ma, nên không chỉ bị anh ta đè xuống đất chảy máu mồm máu mũi mà còn bị anh ta dùng chiếc kéo đập mạnh vào đầu.

Cuối cùng, Diệp Danh Sàng không còn sức lực để giãy giụa nữa, hai tay buông thõng xuống, máu từ đầu không ngừng tuôn ra, nằm bất động trên nền nhà. Hoàng Chi Ma biết người nằm dưới sẽ không bao giờ trở thành mối đe dọa của mình được nữa nên trong lòng thấy rất vui.

Còn Trình Uyển Tịch từ nãy đến giờ luôn can ngăn, sau khi thấy Diệp Danh Sàng không động đậy được nữa thì đưa tay ra thăm dò trước mũi của anh ta, rồi kêu lên một tiếng, hai mắt mở to, nhưng lập tức bị Hoàng Chi Ma bịt chặt miệng lại. Cô ta ra sức đẩy Hoàng Chi Ma và quỳ xuống bên cạnh Diệp Danh Sàng, ôm lấy cái đầu không ngừng chảy máu của anh ta vào lòng khóc nức nở.

Hoàng Chi Ma thấy vậy lại càng tức giận, nhưng chợt nhớ đến chuyện nhân viên bảo vệ có thể sẽ đi bật các át tô mát lên, nên vội kéo Trình Uyển Tịch bỏ chạy. Song, Trình Uyển Tịch đã gạt tay anh ta ra và chửi: "Đừng có dùng bàn tay giết người nhơ bẩn của anh chạm vào tôi! Anh hãy cút đi!"

"Tại sao cô lại đối xử như thế với tôi? Tiền kiếm được, tôi đã đưa hết cho cô giữ. Cô mua những thứ đắt tiền, nhưng tôi chưa bao giờ từ chối. Cho dù cô về muộn thế nào, tôi cũng chưa bao giờ ngăn cản mà còn lái xe đi đón cô. Đúng, đúng là tôi không có tiền, ngay từ đầu tôi đã một lòng muốn đối xử tốt với cô, bởi vì tôi cảm thấy mình không xứng với cô. Nhưng, tôi đã làm những việc như vậy rồi mà cô vẫn chưa thấy đủ sao?" Hoàng Chi Ma buồn bã nhìn người phụ nữ đang gục trên sàn nhà, không thể ngờ được rằng cô

gái đơn thuần và đáng yêu mà mình từng yêu thương mười năm lại trở thành một kẻ sùng bái tiền bạc và chạy theo hư vinh như vậy.

"Mười năm trước, anh đã nói rằng sẽ khiến tôi có một cuộc sống tử tế, nhưng đến bây giờ vẫn chẳng khác gì trước, vẫn cứ nghèo tới mức không sắm nổi đồ dùng trong nhà và lái chiếc xe rách đưa tôi tới trung tâm thương mại, khiến mọi người cười chê tôi. Anh đã không mang lại những gì mà tôi mong muốn, thì tại sao lại đến hủy hoại hạnh phúc của tôi? Anh ấy chết rồi, tôi biết làm sao bây giờ? Vậy thì, anh hãy giết tôi luôn đi!"

Trình Uyển Tịch đứng dậy, cầm bàn tay phải đang cầm chiếc kéo của Hoàng Chi Ma vung về phía mình. Hoàng Chi Ma đẩy mạnh ra, khiến cô ta ngã xuống sàn nhà, Trình Uyển Tịch lại kéo lấy cánh tay anh ta. Trong lúc hai người giằng co, chiếc kéo đập đúng vào huyệt thái dương của Trình Uyển Tịch. Thế là, Trình Uyển Tịch gục xuống, máu từ đầu cô ta chảy ra hòa lẫn với máu của Diệp Danh Sàng.

Trong phút chốc, Hoàng Chi Ma vô cùng hoảng loạn, anh ta vốn không định giết chết Trình Uyển Tịch, nhưng cuối cùng vẫn bị cô trừng phạt. Cô ta đã dùng cái chết của mình để trừng phạt anh ta, để anh ta mãi mãi phải nhớ đến tội lỗi mà mình phạm phải.

Hoàng Chi Ma ôm đầu ngồi xuống, bây giờ phải làm gì đây? Cả hai người đều đã chết rồi, phải xử lí thế nào bây giờ? Anh ta loạng choạng chạy ra xe, mở cửa và ngồi lên đó. Thế rồi, anh ta chợt nảy ra một ý, anh ta bê can xăng, rưới lên đoạn đường nối giữa trạm phát điện và nhà máy, cuối cùng, châm lửa ở cửa nhà máy. Ba con đường lửa cuối cùng dồn lại ở trạm phát điện. Ngay lập tức, từ phía sau xe vang lên một loạt tiếng nổ kinh hoàng.

Đúng lúc đó, Hoàng Chi Ma quyết định lái xe rời đi, anh ta biết rõ là mình không thể nào quay đầu lại được nữa, nên trong đêm hôm đó anh ta đã rửa sạch xe, ném bộ quần áo dính máu đi. Nhưng từ hôm đó, không đêm nào anh ta ngủ được.

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt ngồi im nghe Hoàng Chi Ma thuật lại quá trình phạm tội. Sau cùng, Lục Minh Phi giục anh ta đứng dậy và áp giải anh ta đến nhà lao.

Khương Vân Phàm ghé sát vào cô gái đang cắm cúi ghi chép, cướp lấy tờ giấy đang viết của cô, đọc: "Đời người rất ngắn ngủi, hãy chịu khó tích đức cho mình." Chỉ mấy chữ ngắn ngủi đó thôi

nhưng chứa đựng ý nghĩa rất sâu xa.

Đường Hàn Vũ ngượng ngùng giằng lại tờ giấy, liếc nhìn Khương Vân Phàm vẫn đang đọc lại những lời đó rồi đứng dậy ra khỏi phòng thẩm vấn.

Vụ án thứ tư
HỌA SĨ NHÌN TRỘM

Tôi mơ vẽ, và tôi vẽ giấc mơ của mình

Van Gogh

Lời dẫn

Trong lòng anh ta tràn đầy sự phẫn nộ, buồn thương khiến anh ta cầm bút lên và vẽ hình một cô gái tươi trẻ, xinh đẹp đang tựa vào cửa sổ của một ngôi nhà cũ nát hút thuốc. Điếu thuốc hút đến một nửa, cô gái hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn lên bầu trời mơ màng, đôi môi tô son hồng, làn khói thuốc vờn quanh khuôn mặt.

Trông cô thật gợi cảm, khiến anh ta ngất ngây.

Đột nhiên, ý tưởng về bức tranh thay đổi, một người đàn ông không rõ mặt xông vào trong ngôi nhà cũ nát, dùng tay nhanh chóng bịt lấy đôi môi hồng của cô gái. Cô gái hốt hoảng, vội dùng đầu mẩu điếu thuốc gí vào tay người đàn ông kia theo bản năng và cắn cho hắn một cái. Người đàn ông kia vô cùng giận dữ bèn trói cô lại ném lên giường và sau đó kéo rèm lại. Lúc này người ngoài nhìn vào chỉ thấy một hình ảnh không rõ ràng.

Trong phòng tối om. Một lúc sau, cửa phòng của cô gái bị đẩy ra, người đàn ông kia lấm lét chạy ra khỏi phòng. Không giờ ba mươi phút, ở cửa xuất hiện bóng một thân hình rất đẹp và một chiếc ga giường loang lổ máu cùng một cô gái đã chết trong tư thế nằm nghiêng và mắt vẫn mở trừng trên chiếc ga giường thấm máu.

Anh ta dừng bút lại, nhìn mấy bức tranh trước mặt, không nén được nỗi buồn thương đang dâng trào, nước mắt tuôn trào như

suối.

Báo án bằng tranh vẽ

Một giờ ngày hai mươi tháng bảy, tiếng chuông điện thoại liên tục réo trong Sở cảnh sát. Khương Vân Phàm mơ màng đưa tay quờ lấy chiếc di động, cuối cùng thì cũng quờ thấy nó ở cuối giường. Vừa nhấn nút nghe, anh lập tức nghe thấy tiếng của Đường Hàn Vũ: "Dậy mau, chúng ta phải tới ngay hiện trường vụ án mạng!"

Khương Vân Phàm lập tức tỉnh hẳn, nhìn lên đồng hồ trên màn hình di động, nửa đêm thế này mà cũng có người báo án ư? Ở đầu dây bên kia, giọng của Đường Hàn Vũ vẫn đang giục giã, anh lập tức thay quần áo, chưa đầy năm phút sau đã chạy ra khỏi khu nhà.

Đi theo địa chỉ mà Đường Hàn Vũ gửi đến, chừng hai mươi phút sau Khương Vân Phàm đã tìm đến tòa chung cư cấp trung bình xây dựng mấy chục năm trước. Quanh tòa chung cư ấy là những nhà ở bình thường, người cư ngụ chủ yếu là người ngoại tỉnh. Tuy nhiên, đoạn này không heo hút, đi qua một siêu thị và hơn chục cửa hàng kinh doanh của hộ cá thể là đã nhìn thấy tòa chung cư đã quá tải trước mặt.

"Nạn nhân ở tầng mười một, là ca sĩ hạng hai của Công ty biểu diễn nghệ thuật Nguyệt Tinh Quang, nghệ danh là Phù Dung, mới hai mươi tuổi, và làm nghề được hai năm. Hương Vu đã giám định được thời gian tử vong của cô ấy vào khoảng mười giờ đến mười hai giờ tối ngày mười chín. Có điều, người báo án hoàn toàn không có ở hiện trường, chúng tôi đã phát hiện ra di động của nạn nhân và đã liên hệ với người quản lí của nạn nhân. Bây giờ bà ấy đang trên đường đến đây." Lục Minh Phi vừa đi vừa nói từ chỗ lối vào cho đến khu vực chờ thang máy.

Khương Vân Phàm im lặng, mắt nhìn vào bảng hiện số tầng. "Tinh tinh", tiếng chuông vang lên, báo hiệu đã đến tầng mười một. Họ đi thẳng đến căn phòng quay mặt về phía nam đang có rất nhiều cảnh sát đứng ngoài cửa.

Vừa bước chân vào bên trong, Khương Vân Phàm lập tức ngửi thấy mùi thuốc lá còn sót lại. Anh vẫy tay với Đường Hàn Vũ, đang định chào cô, nhưng rồi lại nhíu mày, hỏi: "Bây giờ thì nói là chào buổi tối hay chào buổi sáng nhỉ?"

"Tùy anh. Nhưng điều đó không có gì quan trọng. Anh vào đây xem đi." Đường Hàn Vũ dẫn anh vào trong phòng ngủ.

Khương Vân Phàm đưa mắt nhìn, cánh cửa sổ lớn duy nhất bị mở ra, tấm rèm cửa màu trắng vờn theo gió. Anh bước tới thò đầu nhìn xuống dưới. Tầng mười một, ở độ cao như thế này, không có dây thừng, có lẽ hung thủ không vào nhà theo lối này. Nhìn sang hai tòa chung cư đối diện, cũng ở tầng mười một có bốn hộ gia đình, căn cứ vào quần áo phơi ở ban công mà phán đoán thì trong số đó có một hộ mới sinh em bé. Khương Vân Phàm quay đầu lại nhìn chiếc ga giường nhàu nhĩ nhuốm máu, nạn nhân nằm nghiêng quay mặt ra cửa sổ, mắt không nhắm, trong đó toát lên vẻ hoảng sợ và căm phẫn.

"Qua khám nghiệm ban đầu thì thấy, nạn nhân đã chết cách đây chừng hai tiếng. Ngoài một vài tinh dịch còn sót lại ở âm đạo, trên người còn có một số chỗ bầm tím, nhưng không tìm thấy vết thương chí mạng. Tuy nhiên, vết máu trên giường cũng đã chứng minh là cô ấy có lẽ đã bị hung thủ cưỡng hiếp và giết chết." Vu Phong Ngâm dùng ống hút vết tinh dịch, sau đó cho vào trong lọ niêm phong kín.

"Khi tôi vào, phát hiện ra camera ở phòng khách đã bị làm hỏng, có thể hung thủ đã lên kế hoạch từ trước." Khương Vân Phàm cung cấp một manh mối chi tiết.

"Chúng tôi cũng đã đến điều tra ở phòng giám sát, nhưng tối qua không thấy có bất cứ người khả nghi nào xuất hiện ở thang máy." Lục Minh Phi nói.

"Điều đó chứng tỏ có khả năng hung thủ đã đi lên bằng cầu thang bộ. Hương Nhu, bên cô có phát hiện gì mới không?" Khương Vân Phàm hỏi.

"Ngoài những điều tôi vừa nói ban nãy, thì còn phát hiện ra dấu giày cỡ lớn trên thảm, trên đó có dính đất ở ngoài đường.

Tôi đã chụp ảnh, và nhanh chóng chuyển lên máy tính để đối chiếu với thông tin về cỡ giày." Vu Phong Ngâm phân tích.

Đường Hàn Vũ cầm chiếc khung ảnh ở tủ đầu giường lên, nhìn vào cô thiếu nữ cười rạng rỡ trong ảnh, nói: "Xem ra, vụ án này sẽ khiến chúng ta phải tốn nhiều công sức đây. Trước tiên, chúng ta phải điều tra từ Công ty biểu diễn nghệ thuật, phải tiến hành đối chiếu mẫu tinh dịch của tất cả đàn ông trong công ty đó."

"Đó là điều cần thiết. Không thể tha thứ cho tội phạm hiếp dâm. Nhưng, người quản lí ở đâu nhỉ?" Khương Vân Phàm đưa mắt nhìn quanh, song không thấy người nào khác ngoài cảnh sát.

Vừa dứt lời, thì ở cửa xuất hiện một người phụ nữ khoảng trên ba mươi tuổi. Tuy chị ta đã trang điểm nhẹ nhưng vẫn không sao che được vẻ mặt tiều tụy. Chị ta đi về phía Khương Vân Phàm trên một đôi giày cao gót, chìa bàn tay với những móng tay sơn đỏ: "Chào anh, tôi là người quản lí của Phù Dung."

Khương Vân Phàm bắt tay chị ta, rồi hơi ghé lại gần người chị ta để ngửi: "Chào chị, tôi là Khương Vân Phàm, nhà phân tích hành vi phạm tội. Chị vừa mới đi hút Sobranine về à?"

"Sao anh lại biết là tôi đi hút Sobranine?" Người quản lí ngây ra, lập tức nắm chặt lấy tay của Khương Vân Phàm, "Từ lâu tôi đã nghe tiếng, hẳn anh chính là sĩ quan có khứu giác đặc biệt đó? Xin trông cậy vào các anh, mong các anh nhất định phải bắt được hung thủ!"

Khương Vân Phàm rút tay ra, tỏ vẻ không hề quan tâm tới tất cả những nhãn mác mà thế giới bên ngoài đã dán cho, mỉm cười đáp lại người phụ nữ: "Vậy, chị hãy nói về tình hình của Phù Dung đi, gồm tình hình gia đình của cô ấy, đời sống cá nhân và những thông tin trong công việc… Nghĩa là tất cả những gì liên quan đến cô ấy."

Người quản lí có vẻ suy nghĩ rồi hỏi với vẻ nghi ngại: "Các anh sẽ không nói với những người trong giới truyền thông đấy chứ?"

Đường Hàn Vũ lắc đầu dứt khoát: "Chị yên tâm, cảnh sát chúng tôi từ trước tới nay không khi nào tiết lộ bí mật riêng tư của nạn nhân."

Người quản lí ngồi xuống ghế, uống một ngụm trà rồi bắt đầu nói về Phù Dung. Cô ấy không cha không mẹ, vì đói khát cơ cực nên đã tham gia thi biểu diễn trong một đại tiệc, cũng nhờ thế mà được người quản lí để ý đến. Năm đó cô ấy mới mười tám tuổi, đang độ tuổi tràn đầy sức sống, tuy nhiên cô rất ít lời. Rất may, cô là người được trời phú cho khả năng ca hát nên nhanh chóng được công ty nhận làm thực tập sinh.

Tuy nhiên, trong năm làm thực tập sinh, cô tỏ ra không hòa nhập với mọi người, thường có những hành động khác hẳn với người bình thường, nên thường bị những người học việc khác loại ra ngoài. Nửa năm trước, cô đã cầu cứu người quản lí nên chị ta đã tìm cho cô căn hộ cũ này. Đêm hôm đó, cô ấy đã nằm trên chiếc giường sạch sẽ, thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa được giải thoát khỏi biển khổ.

“Cô ấy có một giọng hát thiên phú, không nịnh bợ, tính cách khá cứng rắn, lãnh đạo không thích cô lắm, nên dù đã hai năm rồi mà cô ấy vẫn ở vị trí ca sĩ hạng hai. Tuy nhiên, cô ấy rất lương thiện, không dễ bộc lộ nỗi khổ của mình, cũng không nhạy bén trước ác ý của người khác. Chà, nửa tháng sau, đoàn của cô ấy sẽ làm một album đầu tiên về những bài hát của cô ấy rồi, thế mà lại phải đón tin này!”

“Tin cô ấy ở căn hộ này có bao nhiêu người biết?” “Tôi, lãnh đạo của tôi và một số người học việc trong đoàn.” “Trong số những người hay bắt nạt cô ấy có ai là nam giới không?”

“Không, toàn là con gái chừng hơn hai mươi tuổi.”

“Vậy, cô ấy có người đàn ông nào thích không? Hoặc là người nào trong công ty thích cô ấy?”

“Có lẽ là không. Cô ấy thường nói là cảm thấy mình như một hạt bụi tầm thường, nhưng lại có vẻ thích như vậy, vì không vướng bận, không dựa dẫm.”

Đường Hàn Vũ vừa nghe vừa vẽ lên một bức tranh trong đầu, đó là một con nai vốn quen với cuộc sống ở thảo nguyên, vì để tìm được quả nên đã đến gần một hồ nước và phải chịu nỗi giày vò về tinh thần, nó cũng đã từng vùng vẫy, nhưng con nai cô đơn và khốn khổ đó vẫn không sao thoát khỏi hồ nước đau khổ kia để rồi cuối cùng chìm xuống dưới đáy nước.

Lăng Phong cứ đứng im lặng ở cửa, trong lúc Đường Hàn Vũ hỏi cung người quản lí, không những anh đã ghi lại lời đối thoại của họ mà còn ghi lại được cả quá trình suy luận và kết quả của mọi người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Anh lật lại những dòng ghi chép ấy, trong đầu cứ suy nghĩ mãi: Hung thủ là người học việc ức hiếp cô ấy hay là người quản lí rất hiểu cô đang ở trước mặt mình? Hoặc là đồng sự khác ở trong công ty?

“Ngày mười chín tháng sáu cô ấy phải đi làm việc gì à?” Khương Vân Phàm đưa lịch trình cho người quản lí, để họ nhìn thấy ngày mười chín tháng tám được khoanh đỏ trên đó.

“Tôi không biết, không nghe thấy cô ấy nói.” Người quản lí do dự mấy giây rồi mới lắc đầu nói.

“Cảm ơn sự hợp tác của chị. Chúng tôi sẽ cử người tới Công ty biểu

diễn nghệ thuật để điều tra." Khương Vân Phàm nói.

Đường Hàn Vũ lập tức hiểu ý, cử cảnh sát Hà bố trí mấy cảnh sát hình sự đến Công ty biểu diễn nghệ thuật, đưa tất cả nam giới trong công ty đó đi làm xét nghiệm tinh dịch. Lăng Phong đi cùng với cảnh sát Hà để hỗ trợ. Đồng thời, cô phân công người đưa thi thể của Phù Dung đi, những cư dân trong tòa chung cư đứng xem ở ngoài cũng tản dần .

"Đội trưởng Lục" Không nghe thấy tiếng anh trả lời, Vu Phong Ngâm huých khẽ vào cánh tay anh. "Đội trưởng Lục, đưa tôi về Trung tâm pháp y đi… Đừng vội từ chối, sĩ quan Khương có lẽ đã lái xe đến đây, giao tổ trưởng lại cho anh đấy!"

Khương Vân Phàm chìa bàn tay làm động tác "Ok" với Vu Phong Ngâm, Vu Phong Ngâm bèn kéo Lục Minh Phi ra khỏi tòa chung cư.

Khi về đến phòng làm việc ở Sở cảnh sát thì bầu trời tối đen đã chuyển sang màu xanh nhạt xen chút hồng hồng. Rồi một lúc sau, ở phía chân trời lấp ló một vạt màu vàng, mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên, ánh nắng ban mai nhảy nhót chiếu lên khuôn mặt của Đường Hàn Vũ. Bây giờ, chất lượng không khí của nhiều nơi khiến người ta thấy lo ngại, còn cô thì đã lâu rồi không được nhìn thấy cảnh mặt trời lên đẹp như thế này. Vì vậy, cảm thấy trong lòng có chút phấn chấn, cô quay sang Khương Vân Phàm chia sẻ cảm xúc trước cảnh tượng đẹp đẽ ấy thì thấy anh đã nằm trên ghế và ngủ từ lúc nào rồi.

Mãi đến trưa Khương Vân Phàm mới tỉnh dậy, họ vẫn chưa nhận được tin nhắn nào. Khương Vân Phàm bồn chồn đứng dậy, nói: "Không được, tôi phải đi xem tiến độ giải quyết của họ như thế nào!"

Đường Hàn Vũ vội giữ anh lại: "Đừng vội, chuyện gì đến thì sẽ đến, cứ ăn cơm đi đã rồi hãy đi!"

Khương Vân Phàm không nói gì, tiếp đó nghe thấy tiếng Đường Hàn Vũ gọi điện đặt mua cơm ở bên ngoài. Anh lén mở cửa phòng làm việc đi ra cổng thì bị một người đàn ông đội mũ chặn mất đường đi.

"Chào anh, xin hỏi, muốn tới phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt thì đi như thế nào?" Người kia dường như biết Khương Vân Phàm đang chăm chú nhìn mình nên cố ý kéo chiếc mũ sụp xuống che khuất nửa khuôn mặt.

“Công ty chuyển phát nhanh Lý Lý Lý? Cái tên nghe lạ thật đấy. Tôi là người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đây. Của ai gửi đến thế?” Khương Vân Phàm chỉ chiếc hộp hình chữ nhật trong tay người đàn ông kia.

“Tôi không rõ. Chỉ thấy trên đó đề: Người nhận là phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt thôi. Nếu anh là người nhận thì mời anh kí và nhận hàng.”

Khương Vân Phàm đón lấy chiếc bút bi, kí vào chỗ đề tên người nhận, nhận chiếc hộp và cảm thấy nó rất nhẹ, không có vẻ của một trái bom. Khi anh ngẩng đầu lên định hỏi người chuyển hàng thì thấy anh ta đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào.

“Anh ra nhận hàng chuyển phát nhanh à? Thế mà tôi cứ ngỡ anh đã lén bỏ đi rồi?” Đường Hàn Vũ ngạc nhiên nhìn người đàn ông xuất hiện ở cửa phòng làm việc.

“Đúng là tôi có ý định ấy, nhưng vừa đi ra thì đã bị gói hàng bọc kín này giữ chân lại. Tôi có một cảm giác rất lạ, cảm thấy nó có vẻ mang đến một điều bất ngờ thú vị.” Khương Vân Phàm lục ngăn kéo, cuối cùng cũng tìm được một chiếc kéo cắt bưu phẩm.

Đường Hàn Vũ nhìn điệu bộ vui mừng của Khương Vân Phàm chẳng khác gì cô gái Trung Quốc mê bóc bưu kiện, lo ngại nói: “E rằng đó là một nỗi kinh hoàng bất ngờ.”

Cô vừa nói xong thì chiếc hộp hình chữ nhật cũng được mở ra, bên trong có một chiếc hộp tương tự như vậy, hai người đưa mắt nhìn nhau và thấy được vẻ lo lắng nghi ngại của nhau. Một lúc sau, Khương Vân Phàm nín thở mở tiếp chiếc hộp bên trong, thì thấy trong đó hình như có một cuốn sách hoặc là một cuộn tranh.

Khương Vân Phàm tháo chiếc dây màu hồng, ngửi thấy mùi mực rất nồng. Khi họ nhìn thấy nội dung, Đường Hàn Vũ khẽ đặt chiếc cốc trong tay xuống, mắt cũng lộ vẻ ngạc nhiên như Khương Vân Phàm, những bức tranh thủy mặc này do ai vẽ nhỉ? Sao lại gửi đến cho Tổ Chuyên án Đặc biệt?

Thế là họ nhìn kĩ lại một lần nữa, năm trang giấy A4 với nội dung câu chuyện rất có tuần tự, mỗi nhân vật trên một trang giấy đều xoay quanh tình tiết câu chuyện của một cô gái. Điều khiến người ta thấy kinh ngạc và trùng hợp là cô gái trong tranh rất giống với Phù Dung của Công ty biểu diễn nghệ thuật - nạn nhân của vụ án mà Tổ Chuyên án Đặc biệt đang giải quyết.

Tại sao lại là cô ấy? Người chuyển phát nhanh… Tại sao lại không để cho người khác nhìn thấy mặt mình? Ông ta đến rất bất ngờ và cũng rời đi rất vội vã. Rút cục thì ông ta là ai? Liệu có phải là người đã vẽ những bức tranh này không.

Hàng loạt câu hỏi đó hiện lên trong đầu Khương Vân Phàm, anh chăm chú nhìn những bức tranh kia, rồi bỗng nhiên mỉm cười, người vẽ những bức tranh này có lẽ người hâm mộ/fan của Phù Dung chăng? Vì dù thế nào thì những bức tranh đó đều chứng minh, người vẽ ra nó rất quan tâm đến Phù Dung. Người quản lí nói rằng Phù Dung vẫn chưa có người theo đuổi, vậy thì người này có lẽ là người ái mộ cô ấy.

Qua nội dung mà những bức tranh đó toát lên thì thấy hiện thời người ấy đang rất phẫn nộ, nỗi xót thương đã khiến cho anh ta cầm bút và vẽ về cô gái trẻ trung xinh đẹp đang hút thuốc bên cửa sổ của căn phòng cũ nát. Điếu thuốc đã được hút đến nửa chừng, cô đứng tựa lưng vào cửa sổ, hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt mơ màng nhìn lên bầu trời, đôi môi hồng tươi, làn khói thuốc bay vờn trên mặt.

Trông cô thật gợi cảm và khiến người ấy ngất ngây.

Đột nhiên, ý tưởng về bức tranh thay đổi, một người đàn ông không rõ mặt xông vào trong ngôi nhà cũ nát, dùng tay nhanh chóng bịt lấy đôi môi hồng của cô gái. Cô gái hốt hoảng, vội dùng đầu mẩu điếu thuốc gí vào tay người đàn ông kia theo bản năng và cắn cho hắn một cái. Người đàn ông kia vô cùng giận dữ bèn trói cô lại và ném lên giường và sau đó kéo rèm lại. Lúc này người ngoài nhìn vào chỉ thấy một hình ảnh không rõ ràng.

Trong phòng tối om. Một lúc sau, cửa phòng của cô gái bị đẩy ra, người đàn ông kia lấm lét chạy ra khỏi phòng. Không giờ ba mươi phút, ở cửa xuất hiện bóng một thân hình rất đẹp và một chiếc ga giường loang lổ máu cùng một cô gái đã chết trong tư thế nằm nghiêng và mắt vẫn mở trừng trên chiếc ga giường thấm máu.

Anh ta dừng bút lại, nhìn mấy bức tranh trước mặt, không nén được nỗi buồn thương đang dâng trào, nước mắt tuôn trào như suối.

“Tài của anh đã mở rộng đến mức mô phỏng đến cả hiện trường trước khi hung thủ phạm tội rồi cơ đấy? Tuyệt lắm.!” Đường Hàn Vũ nhìn vệt nước mắt trên bức tranh thứ năm, bất giác bật lên tiếng khen. Rồi, cô đột ngột dừng lại, nhíu mày nói: “Nhưng, tôi

vẫn cứ có cảm giác những bức tranh này có điều gì đó không đúng!"

Nghe vậy, Khương Vân Phàm bèn sắp xếp các bức tranh thành một hàng và xem xét kĩ lại một lượt. Chừng hai phút sau, anh xúc động ôm lấy Đường Hàn Vũ mà không hề nhìn thấy mặt cô đang ửng đỏ lên.

"Mắt của cô thật tinh! Cô nhìn này, xét từ góc độ hội họa, thì người vẽ phải thông qua cánh cửa sổ ở phòng ngủ của Phù Dung để nhìn ra bên ngoài. Căn cứ vào phán đoán qua quan sát hiện trường của tôi lúc trước, phía đối diện nơi mà nạn nhân ở có hai tòa chung cư, ở một sàn có bốn hộ gia đình, mặc dù những người ở tầng mười hai cũng có thể dùng kính viễn vọng để nhìn thấy phòng ngủ của cô ấy, nhưng người có thể vẽ được chi tiết đến như vậy thì chỉ có thể là từ một vị trí rất tuyệt trên cùng một tầng." Khương Vân Phàm chỉ vào một bức tranh.

Đường Hàn Vũ suy nghĩ rất nhanh rồi nói ra kết quả suy đoán thay cho Khương Vân Phàm: "Vì vậy, người vẽ những bức tranh này rất có thể đã ở trong mấy căn hộ đó. Nếu đúng như vậy thật thì, liệu người báo án có phải cũng chính là anh ta không nhỉ? Lúc đó đã là nửa đêm, bốn bề yên ắng, phần lớn mọi người đều đã ngủ. Nhưng tôi được biết, những người làm công việc sáng tác thường xuyên thức đêm."

Họa sĩ nhìn trộm

"Có lẽ là anh ta, cũng có lẽ là không phải." Khương Vân Phàm nhanh chóng nhấn lên phím của điện thoại và gửi đi một tin nhắn.

"Nhìn anh có vẻ rất vui!" Đường Hàn Vũ nhìn khuôn mặt đang nở nụ cười của Khương Vân Phàm.

"Tôi cần phải vui, vì đây là một vụ án rất thú vị, nó thơm như loại bánh hoa hồng mà tôi thích nhất." Khương Vân Phàm cất điện thoại đi, vơ lấy một nắm bánh quy hoa hồng trên bàn và nhai một cách ngon lành.

Đường Hàn Vũ hiểu ý Khương Vân Phàm muốn nói là "Hoa hồng thép" đã không thể ngồi yên với cuộc sống buồn chán trong tù, nên đã đưa ra kế hoạch mà hắn đã chuẩn bị từ trước.

Mười phút sau, "kẹt" một tiếng, Đường Hàn Vũ ngẩng phắt đầu lên thì nghe thấy Lục Minh Phi mở cửa bước vào, thở hổn hển và

hỏi: “Nghe nói… Có người… Đưa đến mấy … Bức tranh, ở đâu rồi?”

Khương Vân Phàm bỏ tay ra khỏi nách, thì thấy Lục Minh Phi trông như người mất hồn đang chồm tới chỗ mấy bức tranh.

“Thì ra là một kẻ biến thái thích nhìn trộm phụ nữ xinh đẹp! Trên đó có ghi tên của người gửi không? Số điện thoại thì sao? Địa chỉ nữa? Không có thông tin gì để lại à?” Lục Minh Phi nhìn Khương Vân Phàm lắc đầu, với vẻ vô cùng ngạc nhiên.

Thế là, Lục Minh Phi nhặt tờ hóa đơn trên sàn lên rồi cười phì: “Công ty chuyển phát nhanh? Cái tên này nghe lạ quá! Tôi sẽ tới Phòng Điều tra thông tin nhờ cậu Vương điều tra xem sao.”

“Khoan đã Đội trưởng Lục, câu đầu tiên anh nói là gì nhỉ?” Khương Vân Phàm túm lấy vạt áo Lục Minh Phi.

“Thì ra là một kẻ thích nhìn trộm những phụ nữ xinh đẹp…” Lục Minh Phi nói.

“Đúng, đúng là những từ đó! Nhìn trộm!” Trong đầu Khương Vân Phàm chợt hiện lên tư thế khi chết của nạn nhân, nằm nghiêng, quay mặt ra cửa sổ, kéo rèm lên là có thể nhìn thấy căn hộ đối diện. Lẽ nào nạn nhân đã biết rõ là có kẻ nhìn trộm mình? Lúc đó cô ấy đang cầu cứu hay là một kiểu ám thị?

“Tổ trưởng, nếu căn hộ của cô bị kẻ trong căn hộ đối diện nhìn thấy… Tôi muốn nói là giả sử, thì cô sẽ làm thế nào? Trong đầu cô sẽ nghĩ những gì?” Khương Vân Phàm nhìn Đường Hàn Vũ một cái, thấy mắt cô ánh lên ý: Điều đó là không thể.

“Nhưng phía đối diện căn hộ của tôi không có tòa nhà cao. Giả sử nếu có, thì tôi chắc chắn sẽ túm lấy kẻ đó đưa đến đồn cảnh sát. Nhưng, anh nói đến điều này lại khiến tôi nhớ đến một người bệnh trước đây.”

Trong đầu Đường Hàn Vũ hiện lên kí ức cũ, hồi ấy nghề phụ của cô là bác sĩ tâm lí, từng khám cho một bệnh nhân là nhà văn. Mỗi lần sắp đến kì giao bản thảo thì nhà văn đó lại ngồi ở thư phòng làm việc đến đêm khuya. Mọi thứ trong căn hộ tầng hai của cô ấy đều làm bằng gỗ, nên hễ có ai đó dù chỉ khẽ đặt chân lên sàn gỗ cũng đều nghe thấy rất rõ, càng không nói tới những lúc đêm hôm khuya khoắt.

Nhà văn đó là người khá nhạy cảm. Có một lần, cô cũng thức khuya để viết, cho đến lúc nghỉ giải lao giữa chừng, đột nhiên cô

nghe thấy tiếng động mấy lần, đồng thời bên khung cửa sổ vốn đen ngòm có một bóng trắng lướt qua. Cô ấy lập tức đứng dậy, cứ ngỡ rằng bên ngoài có kẻ thích nhìn trộm, nhưng nhìn qua cửa sổ thì không thấy có bất cứ người nào. Từ đó đến sáng, cô bật đèn bàn lên, cứ mở mắt nhìn ra cửa mà không dám ngủ, cuối cùng thì cũng thiếp đi trong tiếng thở của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, cô tới gặp bác sĩ tâm lí, nhưng liền mấy đêm sau đó cô ấy vẫn không thể tắt đèn đi ngủ được.

Mãi cho đến tối ngày thứ năm sau sự việc ấy, đôi mắt cứ nhìn vào màn hình máy tính của cô ấy quá mỏi, cô bèn đứng dậy tới bên cửa sổ để nhìn lên những vì sao trên trời. Đúng lúc đó, một con mèo trắng từ bên cạnh cửa sổ chạy ra kêu "meo, meo", rồi lại còn ngước mắt lên nhìn cô một lúc rồi mới nhảy xuống, khiến sàn gỗ phát ra những tiếng động quen thuộc.

Thì ra, không phải là có kẻ nhìn trộm bên ngoài mỗi buổi tối mà là một con mèo hoang. Nữ nhà văn thấy nhẹ cả người và cuối cùng đã có được giấc ngủ ngon lành.

"Mọi người hiểu rõ về ví dụ này chứ?" Đường Hàn Vũ hỏi.

"Tổ trưởng như giáo viên đang giảng bài vậy. Học sinh hiểu cả rồi!" Lục Minh Phi cười đáp.

Tuy nhiên, Lục Minh Phi đã phải nhận về một cái lườm. Hai người đàn ông hơi ngây người ra, dường như họ vừa nhìn thấy một ngôi sao băng hiếm hoi lướt qua bầu trời. Bốn mắt nhìn nhau, đều như muốn nói: Tôi không nhìn nhầm đấy chứ? Nữ hoàng mặt lạnh cũng biết lườm!

Đường Hàn Vũ có chút bối rối, cố ý ho lên vài tiếng rồi nói: "Đội trưởng Lục, chúng ta triển khai bước điều tra tiếp theo. Thứ nhất, điều tra xem nhân viên chuyển phát nhanh của Công ty chuyển phát nhanh Lý Lý Lý là ai. Thứ hai, điều tra xem trong các hộ dân sống ở tầng mười một chung cư của nạn nhân có ai là họa sĩ không, biện pháp nhìn ra dễ nhất là xem trong nhà họ có những tác phẩm tranh, dép dính bùn đất và kính viễn vọng không?"

"Vâng. Bây giờ tôi sẽ tới Phòng Điều tra thông tin." Lục Minh Phi đẩy cửa rời đi.

Cũng trong lúc đó, trong phòng thí nghiệm ở Trung tâm pháp y, Vu Phong Ngâm đang chuyển ảnh dấu giày từ máy ảnh lên máy tính, rồi dùng tính năng phóng to hình ảnh để làm hiển thị đường

nét của chiếc giày, tiếp đó tiến hành so sánh hình ảnh đại lượng. Kết quả so sánh cho thấy, đó là một đôi giày cỡ bốn mươi bốn, có mũi tròn và không có thêm thông tin gì nữa.

Cô nhìn xuống biểu tượng đồng hồ ở góc phải màn hình máy tính rồi đứng dậy ra khỏi phòng thí nghiệm, lúc quay về cầm theo mấy bản báo cáo về xét nghiệm tinh dịch của hung thủ, trên đó có ADN của hắn. Mặt khác, các nhân viên là nam giới của Công ty biểu diễn nghệ thuật Nguyệt Tinh Quang rất đông, quá trình đối chiếu mất khá nhiều thời gian. Nhưng điều khiến cô thấy khá lo lắng là sếp của công ty này đang đi công tác.

Cô gọi điện cho Đường Hàn Vũ, báo cáo lại tình hình hiện tại: "Tổ trưởng, ở chỗ tôi có chút manh mối, người bị tình nghi có lẽ là một đàn ông đi giày cỡ bốn mươi bốn, mũi giày tròn. Ngoài ra, qua kết quả xét nghiệm tinh dịch để lại của hung thủ thì đã có được số liệu về ADN của hắn, nhưng có một vấn đề là có một lãnh đạo của công ty chưa được xét nghiệm, thư kí của ông ta nói, ông ta đi công tác."

"Được, tôi sẽ cử người đi điều tra về hành tung của vị lãnh đạo này. Cô đã vất vả rồi." Đường Hàn Vũ tắt điện thoại.

Khương Vân Phàm vẫn ngồi yên trên ghế, đầu cúi xuống, chăm chú nhắn tin: "Tôi đã gửi tin nhắn cho các bạn Hacker của tôi, để họ theo dõi vị lãnh đạo khả nghi này. Đúng vào lúc này lại đi công tác? Định giở trò đùa gì chứ!"

Vừa dứt lời, thì Lục Minh Phi mở cửa bước vào, sắc mặt chẳng khác gì màu trời xám xịt, cảm giác như trên đầu sắp có một trận mưa rào đổ xuống.

"Mẹ kiếp! Hoàn toàn không có Công ty chuyển phát nhanh nào như thế cả, người chuyển phát cũng là giả! Tại sao anh ta lại làm như vậy? Cứ đứng ra mà nói mình là người mục kích và báo án thì có đơn giản hơn không?" Lục Minh Phi không sao hiểu được con người ta sao lại phức tạp như vậy.

Khương Vân Phàm nghe thế, bật cười: "Rất thú vị, vị họa sĩ đó giả làm người chuyển phát, mang những bức tranh đến."

Đường Hàn Vũ cũng cười, giải thích: "Thật ra, rất đơn giản, vì anh ta sợ rằng hành vi nhìn trộm của mình sau khi bị chúng ta phát hiện ra thì sẽ mang lại hậu quả xấu cho mình, nên đã lựa chọn cách giả làm nhân viên chuyển phát mang tranh đến. Thì ra, người thích vòng vo đoán mò trên đời này không chỉ có chúng ta!"

“Đi nào, chúng ta phải tới căn hộ đối diện với hiện trường án mạng.” Khương Vân Phàm vơ mấy chiếc bánh quy hoa hồng trên bàn, vừa đi vừa ăn.

Nửa tiếng đồng hồ sau, họ lại đặt chân tới khu đó và đi thang máy lên tầng mười một rồi nhấn chuông cửa của hai hộ gia đình. Người đầu tiên ở cửa là một vị đàn ông trung niên, còn người kia là một phụ nữ đang bế con.

“Xin chào, chúng tôi là người của Tổ Chuyên án Đặc biệt thuộc Sở cảnh sát, hiện thời chúng tôi đang điều tra vụ án của cô Phù Dung. Chúng tôi có thể vào nhà xem một chút được không?” Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ lần lượt chia nhau đứng ở bên cửa và chìa tấm thẻ ngành ra.

Người phụ nữ ôm con có vẻ ngỡ ngàng nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý để cho Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm đi vào. Còn Lục Minh Phi thì vào nhà khác.

Người phụ nữ ôm chặt đứa con trong lòng, lúc thì ngồi xuống ghế, lúc thì đứng ở ban công, mắt cứ nhìn theo từng động thái của hai người, miệng cứ mấp máy, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Đường Hàn Vũ đã nhận ra vẻ bất an của chị ta, nên đi tới gần, nhìn đứa trẻ đang ngủ ngon lành, khẽ nói: “Bé được bao nhiêu tháng rồi ạ?”

Người phụ nữ nhìn đứa trẻ mỉm cười trong giấc ngủ, bất giác cũng mỉm cười theo: “Được năm tháng rồi ạ!”

Trong lúc hai người nói chuyện thì Khương Vân Phàm mở chiếc tủ giày và quan sát thật kĩ mép và đế của từng đôi giày, nhưng không phát hiện thấy dấu hiệu khả nghi gì. Anh tiếp tục đi tới phòng ngủ và thư phòng, thậm chí là nhà vệ sinh, kiểm tra từng ngóc ngách ở đó song đều không thấy bức tranh và chiếc kính viễn vọng nào.

Đường Hàn Vũ nhìn thấy Khương Vân Phàm lắc đầu, bèn đứng dậy chào: “Xin lỗi vì đã làm phiền chị.”

Người phụ nữ tỏ ra rất lịch sự, mỉm cười, lắc đầu rồi đưa mắt nhìn theo Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ rời khỏi.

Lúc đó, Lục Minh Phi cũng vừa bước ra khỏi cửa một căn hộ khác và cũng lắc đầu như vậy. Ba người đi thang máy tới tầng mười một của tòa nhà có mặt quay về phía căn hộ của Phù Dung.

Tuy nhiên, lần này họ đã không gặp may, có hai gia đình đi vắng. Bấm chuông mãi mà vẫn không có ai ra mở cửa. Không biết làm thế nào, Lục Minh Phi đành phải liên hệ với Ban quản lí của tòa nhà. Tắt điện thoại được một lúc thì thang máy báo hiệu có người lên.

Bước ra từ thang máy là một phụ nữ chừng bốn mươi tuổi, bà ta thở hổn hển, nói: "Tôi là quản lí của tòa nhà, tôi họ Lôi. Các anh tìm tôi có việc gì thế?"

Lục Minh Phi chìa tấm thẻ ngành, chỉ vào hai cánh cửa sắt đóng kín sau lưng, nói: "Chào chị. Chúng tôi là người của tổ Chuyên án Đặc biệt của Sở cảnh sát, hiện chúng tôi đang điều tra về vụ án của cô Phù Dung. Chúng tôi có thể vào bên trong xem một chút được không?"

"Nhưng, nhưng…." Bà Lôi lộ vẻ mặt khó xử nhưng cũng không dám phản đối dứt khoát.

"Bà có biết là bà đang cản trở chúng tôi thi hành công vụ không?" Giọng của Khương Vân Phàm có phần thiếu kiên nhẫn.

Đôi mắt của bà Lôi bắt gặp cái nhìn của Khương Vân Phàm, ánh mắt ấy dường như đã giải phóng cho cơn gió trong vùng đất tuyết trên cao nguyên, rồi ùa thẳng vào ngực bà ta, khiến bà ta cảm thấy ớn lạnh. Ba ta vội lấy giấy và bút trong túi áo ra, nói: "Theo quy định, nếu là người ngoài muốn chúng tôi mở cửa thì phải viết một bản kê khai."

Người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đón lấy bút và giấy, đọc kĩ nội dung rồi điền vào một số thông tin cá nhân và lí do đề nghị mở cửa, sau đó đưa lại cho bà Lôi. Bà ta nhận lấy, móc ra một chùm chìa khóa và mở cửa căn phòng đó.

Ở lối đi vào, trên chiếc tủ giày có để năm, sáu đôi giày khác nhau. Đôi mắt sắc sảo của Đường Hàn Vũ vừa nhìn đã nhận ra đôi giày thể thao màu đen là có dính đất. Cô ngồi xuống lật đế giày lên xem rồi ngây người ra, đó không phải là đôi có cỡ bốn mươi bốn.

Khương Vân Phàm nhìn nét mặt cô là biết ngay đáp án, bèn đi thẳng vào căn phòng trong cùng, cẩn thận đẩy cánh cửa ra và thò một chân vào để dò sàn nhà, may sao không có bất cứ vật nhọn nào tấn công và cũng không có đồ vật nào được ném ra.

Gian phòng đó không phải là phòng ngủ, mà là một phòng tranh. Nhìn bốn xung quanh, dưới đất ngổn ngang những bức tranh bị

thổi bay xuống, góc phòng là một chiếc giá tranh bằng gỗ, đến gần chiếc giá thì thấy trên tờ giấy vẽ chỉ có nửa khuôn mặt của một phụ nữ, ánh mắt người phụ nữ toát lên vẻ hơi buồn và mơ màng, đôi môi trông rất gợi cảm và có cảm giác quen quen như đã thấy ở đâu đó.

Đúng lúc đó, từ phía sau vang lên giọng nói của bà Lôi: "Tôi nhớ ra chủ của căn nhà này rồi, ông ta đeo kính gọng đen, thường rất ít khi ra khỏi nhà. Hễ ra khỏi cửa là đeo giá vẽ trên lưng, nhưng cũng không đi những nơi rất xa, mà chỉ vẽ ở những chỗ gần thôi. Cũng đã lâu rồi không thấy có bạn đến tìm ông ta. Hôm kia tôi nhìn thấy ông ta đeo một chiếc túi lớn đi ra ngoài, tôi cứ tưởng là ông ta đi du lịch."

Khương Vân Phàm mải chú ý nghe những lời kể lể của bà Lôi mà không để ý đến có người đang đi đến chỗ mình từ phía sau.

"Người phụ nữ này trông rất quen, rất giống Phù Dung." Đường Hàn Vũ đột ngột xuất hiện sau lưng Khương Vân Phàm khiến anh giật mình. Quay lại nhìn thì thấy trên tay cô bê rất nhiều tranh, bức nào cũng là hình một người phụ nữ ở trong nhà, từ cảnh ban ngày cho đến ban đêm, từ phòng khách đến phòng ngủ. Các bức tranh lần lượt thể hiện thần thái, động tác, dung mạo, trang phục khác nhau của người phụ nữ.

Ông ta chỉ vẽ về người phụ nữ ấy, ông ta tưởng tượng ra mình ở cùng nhà với cô, và dùng những nét vẽ để ghi chép lại những khoảnh khắc tươi đẹp đó.

"Đúng, chính là cô ấy. Ở đây còn có một số bức tranh không cùng phong cách." Khương Vân Phàm nhặt những bức tranh dưới đất lên để trên bàn, nhìn chúng rất lâu rồi từ từ nhắm mắt lại.

Thời gian dường như quay ngược trở lại đến thời điểm của buổi tối ngày mười một tháng chín. Ông họa sĩ nhìn thấy đèn trong căn hộ đối diện đã bật sáng thì lập tức vào ngay phòng tranh, dùng kính viễn vọng nhìn thấy Phù Dung đá đôi giày cao gót ở lối đi vào, ném chiếc túi lên sô pha, rồi cởi bộ trang phục lúc biểu diễn, trên người cô lúc đó chỉ còn lại chiếc váy hai dây để lộ thân hình với những đường cong mềm mại. Cô mở cửa tủ lạnh, lấy ra ba lon bia, rồi đi chân trần vào phòng ngủ, tựa người vào cửa sổ bật nắp lon bia, sau đó châm một điếu thuốc.

Dưới ánh trăng lành lạnh, mái tóc màu đỏ của cô bị gió thổi bay vướng vít, giống như tâm trạng của cô lúc này. Ông ta đứng nấp ở

phía sau rèm cửa sổ, cứ nhìn cô qua chiếc kính viễn vọng. Cô đã uống hết một lon bia và hút hết một điếu thuốc rồi ngẩng mặt lên nhìn những ngôi sao trên bầu trời đêm, đuôi mắt lấp lánh một giọt nước mắt, mấy sợi tóc bết nước mắt dính vào má cô. Cảnh tượng đáng thương ấy có lẽ chỉ có vào những khi người ta cô đơn một mình trong bóng đêm.

Ông ta thở dài một tiếng, không biết cô ấy đã gặp phải chuyện gì trong công việc mà phải khóc đến như vậy. Ông ta ngồi xuống, cầm chiếc bút chì lên, vẽ lại những gì mà mình vừa nhìn thấy. Bức tranh được hoàn thành rất nhanh, bởi ông đã rất quen với cô và đã vẽ không biết bao nhiêu bức tranh về cô, nhiều đến mức có thể cho ra một tập tranh.

Ông lại cầm chiếc kính viễn vọng lên, nhưng chỉ nhìn thấy lon bia và đầu thuốc lá trên bệ cửa sổ. Ánh mắt ông di chuyển vào phòng ngủ và phát hiện ra rằng, ngoài cô còn có một người đàn ông cao lớn, bước đi loạng choạng xông vào. Khuya thế này rồi, người đàn ông kia định làm gì thế nhỉ? Ông thấy vô cùng hồi hộp, chưa bao giờ có cảm giác lo sợ và bất an đến thế.

“Mọi người đoán xem, tôi đã tìm thấy gì nào?” Lục Minh Phi đột nhiên xuất hiện ở cửa.

“Kính viễn vọng?” Khương Vân Phàm bị giọng nói của Lục Minh Phi kéo quay trở về hiện thực, anh mở mắt nhìn anh ta.

“Sao cậu lại biết? Đừng nói với tôi những lời như vậy, chuyện đó thì quá rõ ràng đấy nhé! Không biết có phải là sợ bị tôi phát hiện ra hay là quá yêu quý chiếc kính viễn vọng ấy hay không mà giấu rất kĩ, tôi phải tìm ở phòng ngủ nửa ngày mới thấy đấy.” Lục Minh Phi chìa chiếc kính viễn vọng hai ống của hãng Swarovski nước Áo giấu sau lưng từ nãy đến giờ.

“Rất rõ ràng, hai khe chân của anh đã để lộ dây đeo của chiếc kính đó.” Khương Vân Phàm cười, giật lấy chiếc kính viễn vọng, rồi chạy đến bên cửa sổ nhìn sang căn hộ của Phù Dung phía đối diện, mọi thứ trong phòng qua chiếc kính sản phẩm công nghệ cao đều hiện lên rất rõ.

Từ đó có thể thấy, ông họa sĩ này có lẽ là nhân chứng chứng kiến vụ án của Phù Dung và đồng thời cũng chính là kẻ nhìn trộm ái mộ cô.

Sự phán xét của chính nghĩa

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt trở về phòng khách, bà Lôi đang ngồi trên ghế, nhìn thấy họ quay trở ra, vội đứng dậy hỏi: "Các anh đã kiểm tra xong chưa? Sao trong túi lại đựng đồ thế kia?" Lục Minh Phi giơ cái túi vật chứng nặng chịch trong tay lên: "Nếu ông ta về tìm những thứ này, bà hãy bảo ông ta tới Sở cảnh sát thành phố để lấy."

Khương Vân Phàm lắc đầu: "Không, có lẽ ông ấy không quay về nữa đâu."

Bà Lôi định tiếp tục đưa ra câu hỏi, thì họ đã ra khỏi phòng, để mặc bà đóng cửa lại. Lúc trong thang máy, bà Lôi không nén được tò mò, lên tiếng hỏi: "Tại sao ông ấy lại không trở về? Không lẽ ông ấy đã xảy ra chuyện gì bất trắc?"

Lục Minh Phi đáp lạnh lùng: "Chúng tôi cũng đang muốn có đáp án đây."

Bà Lôi thấy không khí không được vui nên thôi không nói gì nữa, ra khỏi thang máy thì đưa mọi người tới phòng làm việc của Ban quản lí chung cư, in những thông tin cá nhân của ông họa sĩ và đưa cho người của Tổ Chuyên án Đặc biệt.

"Tổ trưởng, có hai tin xấu muốn báo cho mọi người." Đường Hàn Vũ nhấn vào loa ngoài, giọng của Vu Phong Ngâm vang lên, "Thứ nhất, kết quả so sánh mẫu tinh dịch đã có, nhưng không có mẫu nào phù hợp. Thứ hai, vừa nhận được tin, vị lãnh đạo chưa qua xét nghiệm tinh dịch đã bị kẻ nào đó giết rồi, bây giờ chúng tôi đang tới hiện trường. Tôi sẽ gửi địa chỉ ở đó qua tin nhắn cho mọi người."

Lục Minh Phi đột ngột đạp chân phanh, cho xe dừng lại bên đường. Vừa nghe thấy có tín hiệu tin nhắn, bèn giằng lấy chiếc di động trong tay Đường Hàn Vũ để nhớ địa chỉ, rồi tiếp tục nổ máy, vỗ ngực nói với như thề: "Cho tôi hai mươi phút, xa vương này đảm bảo sẽ đưa mọi người tới đó bình an."

Khương Vân Phàm nghe thấy hai từ "xa vương" lập tức trợn tròn mắt, nhưng nể sự cần mẫn như con ong của Lục Minh Phi nên mới không kì kèo với kĩ nghệ phá xe vừa rồi của anh ta.

Hiện trường vụ án mạng là ở một khu ruộng ở ngoại ô, cạnh đó có một vạt rừng nhỏ. Thi thể được một người lấy củi phát hiện khi đi ngang qua. Nạn nhân bốn mươi tuổi, tên là Đàm Thiên Địa, ông chủ của Công ty biểu diễn nghệ thuật Nguyệt Tinh Quang, có một vợ và một con trai. Nạn nhân mặc trên người bộ comle thời

thượng, thân hình khá béo, tóc ở trán gần như đã hói gần hết, tiền và giấy tờ trong cặp vẫn nguyên vẹn. Điều khá kì lạ là, miệng ông ta ngậm một bông hoa hồng nở rực rỡ.

Hoa hồng đen? Đó là dấu ấn của người kế tục của Bạch Tể Liệt chăng? Tại sao hai nạn nhân đều là người của Công ty biểu diễn nghệ thuật Nguyệt Tinh Quang? Trong lúc Vu Phong Ngâm chụp ảnh, Khương Vân Phàm nhìn kĩ tư thế của người chết và nghe xong báo cáo của cảnh sát Hà. Anh ngồi xuống quan sát nhiều lần vết thương đẫm máu của nạn nhân, miệng lẩm bẩm: "Vết thương dẫn đến tử vong ở đâu nhỉ? Tại sao lại không thấy?"

Vu Phong Ngâm xoay đầu của nạn nhân, ở dưới cổ để lộ ra một lỗ tròn nhỏ: "Đây chính là vết thương chí mạng, máu ra nhiều dẫn đến tử vong."

Lục Minh Phi nhìn về phía cảnh sát Hà: "Chưa tìm thấy hung khí à?"

Cảnh sát Hà đưa ra một chiếc túi nhựa: "Hung khí là một chiếc bút vẽ đã bị bẻ gãy."

Nghe vậy, Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều toát lên vẻ kinh ngạc, dường như trong lòng họ đã có được đáp án. Có một điều không nghi ngờ gì ông chủ của Công ty biểu diễn nghệ thuật Nguyệt Tinh Quang hẳn có những bí mật bẩn thỉu ít người biết.

Thế là, Vu Phong Ngâm lập tức lấy mẫu máu của Đàm Thiên Địa rồi trở về ngay Phòng thí nghiệm ở Trung tâm pháp y. Còn ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt thì đến Công ty Biểu diễn nghệ thuật, chuẩn bị một cuộc điều tra mới.

Người quản lí của Phù Dung lại tiếp nhận yêu cầu lấy khẩu cung lần thứ hai của Đường Hàn Vũ. Còn Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm thì tới lấy khẩu cung của những người cùng trong đội T.O.P.

"Tôi muốn biết, bình thường ông Đàm Thiên Địa có quan tâm nhiều đến đội T.O.P không?"

Người quản lí nhìn đôi mắt lạnh lùng của Đường Hàn Vũ, ngây người một lúc, chị ta hiểu ý tứ sâu xa trong câu nói đó của cô. Mặc dù bây giờ ông ta đã bị giết, nhưng vì đã ở lâu trong nghề nên chị ta hiểu rõ luật của giang hồ.

Đường Hàn Vũ nhìn thấy vẻ do dự của chị ta nên nói: "Phù Dung

đã coi chị là người tin tưởng duy nhất và nói hết tâm sự của mình với chị, lẽ nào chị không nghĩ là mình cần phải làm gì đó cho cô ấy và không cảm thấy một chút hối hận nào?"

Người quản lí bỗng nhiên đỏ hoe mắt. Những ngày đã qua vẫn hiện lên rõ rành trước mặt, cô gái xinh đẹp mà mỗi khi cười vẫn ánh lên vẻ buồn ấy đã mất rồi, điều đó khiến chị ta thấy trong lòng tràn đầy nỗi ân hận và tiếc nuối, nhưng thời gian không thể nào quay ngược trở lại được nữa.

"Thực ra, ngày mười chín tháng sau, cũng chính là ngày được khoanh đỏ trên tờ lịch, cô ấy định chấm dứt hợp đồng với công ty. Nửa tháng trước, tôi được biết Đàm Thiên Địa thường xuyên đến quấy rối cô ấy, lúc mới đầu chỉ là thỉnh thoảng động chạm về da thịt. Có lần, trong phòng chỉ có hai người, ông ta đã để lộ cơ quan sinh dục của mình ra."

"Sau đó thì sao? Phản ứng của Phù Dung thế nào? Quan hệ của hai người phát triển tới mức nào?"

"Phù Dung cũng đã cảnh cáo Đàm Thiên Địa, nhưng đối phương vẫn không coi lời cô là gì, ông ta tin rằng sau khi rời khỏi công ty thì cô sẽ không thể nào tiếp tục theo nghề được. Sau đó, hai người nhiều lần cãi nhau vì chuyện album. Đàm Thiên Địa thường xuyên vô cớ khiêu khích Phù Dung, yêu cầu thành viên toàn đội phải ghi âm lại nhiều lần. Vì thế mà Phù Dung bị mọi người trong đội bài xích."

Đường Hàn Vũ chăm chú nghe những lời thuật lại của người quản lí, tay thì đặt chiếc túi nhựa trong đựng chiếc điện thoại thông minh trên bàn.

"Chúng tôi đã tìm thấy điện thoại của cô ấy và phát hiện ra vào buổi tối xảy ra chuyện cô ấy có gọi điện cho chị."

"Vâng, hôm đó cô ấy cũng lại bị Đàm Thiên Địa quấy rối, cô ấy khóc và nói với tôi rằng, cô ấy không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi đang an ủi cô ấy thì nghe thấy cô ấy nói Đàm Thiên Địa đang gõ cửa nhà cô ấy, ông ta nói muốn thảo luận với cô ấy về chuyện chấm dứt hợp đồng. Tiếp đó, tôi nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, và còn có cả tiếng cười đến buồn nôn của Đàm Thiên Địa, nhưng đúng lúc đó thì điện thoại đột nhiên bị mất tín hiệu."

Một con sói xám đột nhập vào phòng, chuyện gì sau đó không cần nói kĩ thì mọi người cũng đều rõ.

“Trước đó, Đàm Thiên Địa không đồng ý đóng dấu vào bản chấm dứt hợp đồng. Ông ta còn uy hiếp tôi, nếu tôi dám để cho cô ấy ra đi, thì ông ta sẽ làm cho tôi không thể nào tồn tại được trong nghề nữa. Là tôi quá ích kỉ, nếu lúc đó tôi dũng cảm một chút thì có lẽ đã không có kết cục như ngày hôm nay.”

Người quản lí nghẹn lời mấy lần, khi nói đến câu cuối cùng, đôi vai rung lên rồi bật khóc, chị ta đã phải dùng tới cả một đống giấy ăn để lau nước mắt. Đường Hàn Vũ cất chiếc bút ghi âm, lặng lẽ rời khỏi phòng làm việc chỉ còn lại tiếng khóc đau lòng.

Khi đi thang máy xuống dưới tầng để gặp mọi người, Đường Hàn Vũ nhận được điện thoại của Vu Phong Ngâm, Vu Phong Ngâm có vẻ phấn chấn: “Tổ trưởng, tôi có phát hiện mới! Đã có kết quả xét nghiệm máu của Đàm Thiên Địa, tôi lấy ADN của ông ta đối chiếu với mẫu ADN của tinh dịch, không ngờ đã thành công! Lão già đáng băm vằm ngàn nhát đó đúng là đã gặp ác giả ác báo!”

“Chỗ tôi cũng có chứng cứ có thể chứng minh là Đàm Thiên Địa chính là hung thủ đã sát hại Phù Dung, bây giờ tôi đang đi gặp Đội trưởng Lục để tổng hợp báo cáo.” Nói đến đây, cánh cửa thang máy trước mắt Đường Hàn Vũ mở ra, Lục Minh Phi và Khương Vân Phàm hiện ra trong mắt cô.

“Vẫn còn nữa, chị đừng vội tắt máy, trên chiếc bút chì giết chết Đàm Thiên Địa có dấu vân tay. Tên hung thủ đó thật là ngốc nghếch, hắn đã đánh rơi hung khí đó ngay trên bãi cỏ. Căn cứ vào kết quả đối chiếu với kho dữ liệu dấu vân tay thì hung thủ là một họa sĩ tên là Mạc Thạch… Ồ, mà sao người này lại cũng ở ngay khu vực có tòa chung cư Dị Thiên nhỉ?”

Đường Hàn Vũ giữ chặt chiếc di động trong tay, một lần nữa quay sang nhìn Khương Vân Phàm, mắt cô như muốn nói: Quả nhiên đúng là ông ta.

“Chờ đã, mối quan hệ tay ba này khiến tôi thấy rối hết cả đầu, để tôi sắp xếp lại đã nhé. Tình hình hiện tại là Phù Dung bị ông chủ Đàm Thiên Địa giết chết, sau đó người chứng kiến kiêm người báo án là họa sĩ thích Phù Dung, ông ta mang tranh đến cho chúng ta, hi vọng chúng ta nhanh chóng phá được vụ án. Nhưng có lẽ ông ấy đã mất hết kiên nhẫn nên đã quyết định đi tìm Đàm Thiên Địa và dùng bút giết chết người này. Đúng không?” Lục Minh Phi mỉm cười, vẻ như đã làm rõ mối quan hệ phức tạp đó.

“Nếu anh đều biết cả rồi, vậy thì còn đứng ở đây làm gì, hãy mau

tới bắt ông họa sĩ đó đi!" Khương Vân Phàm rời ánh mắt khỏi Đường Hàn Vũ, cảm giác như tai nóng bừng lên.

"Tại sao bỗng dưng cậu lại nổi nóng với tôi như thế, Khương Vân Phàm? Sao tai của cậu lại đỏ lên thế?" Lục Minh Phi vén tóc ở hai bên mang tai Khương Vân Phàm lên và quan sát đôi tai đang đỏ lựng lên của anh.

Khương Vân Phàm trừng mắt lườm Lục Minh Phi một cái, rồi gạt tóc xuống che tai. Khi anh đi ngang qua Đường Hàn Vũ, anh có cảm giác như cô đang cười thầm.

Ba người đi thang máy xuống chỗ để xe, Khương Vân Phàm ngồi lên ghế phụ lái, suốt dọc đường cứ nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhưng thực ra, anh luôn lén nhìn mình qua chiếc gương chiếu hậu, trong lòng cứ tự hỏi: Tai của mình đỏ thật sao?

Một lúc sau, anh chắc chắn là tai mình đỏ thì không nhìn vào gương nữa mà suy nghĩ kĩ về vụ án. Tuy nhiên, tim anh cứ đập liên hồi khiến anh không sao tập trung suy nghĩ được. Anh thầm thốt lên, không ngờ đường đường là con nuôi của một cai ngục thế mà trái tim cũng xao động tới mức không sao làm việc được. Nếu mà nói ra thì đến mình cũng còn phải thấy ngạc nhiên.

Khi họ về đến khu chung cư Dị Thiên, thì đã thấy một đám đông xúm xít ở phía ngoài hàng rào phong tỏa. Lăng Phong vừa từ thang máy bước ra, vừa nhìn thấy Đường Hàn Vũ lập tức nở nụ cười rất tươi. Anh bước tới, nói: "Bọn anh đã tìm kĩ khắp lượt, căn phòng đó hình như cả tuần rồi cũng không có người ở, không những không cất quần áo phơi ở ban công mà trên nền nhà cũng toàn là tranh vẽ."

Đường Hàn Vũ cũng mỉm cười với Lăng Phong, trong lòng thắc mắc: Ông ta không có bạn bè, cũng không có người yêu, vậy ông ta có thể đi đâu một mình?

Vừa nghĩ, cô vừa nhấn nút thang máy đi lên và cùng với ba người đàn ông lên căn hộ ở tầng mười một của họa sĩ. Vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy một tấm lưng quen thuộc. Người đó từ từ quay lại, nhìn thấy bọn họ bèn kêu to: "Các anh cảnh sát, các anh cũng đã tới rồi à? Tôi muốn hỏi một chút, bao giờ thì các anh trả lại chiếc kính viễn vọng đó?"

"Bà Lôi, mặt của bà sao vậy?" Nghe vậy, bà Lôi lập tức kéo tóc xuống che vết sẹo trên mặt, hơi cúi đầu xuống không dám nhìn vào đôi mắt đầy vẻ quan tâm của Đường Hàn Vũ, đứng dựa vào

chỗ mà ánh sáng yếu nhất, quay lưng lại phía có ánh sáng mới dám ngẩng lên nhìn cô.

"Bà Lôi, sao bà lại biết chúng tôi lấy chiếc kính viễn vọng đi?" Lục Minh Phi nhớ rất rõ, lúc đó bọn họ đã dùng chiếc túi ni lông kín để mang chiếc kính viễn vọng đi, bà Lôi không thể nào nhìn thấy trong túi đó đựng gì, hơn nữa, tại sao bà ta lại chỉ đòi lại chiếc kính viễn vọng?

"Tôi… tôi…" Bà Lôi có vẻ không biết nói dối.

"Có phải họa sĩ đó đã quay lại tìm bà không? Bây giờ anh ta đang ở đâu? Sở dĩ chúng tôi quay lại nhà anh ta vì anh ta đã giết người. Do vậy, bà nhất định không được che giấu sự thật." Khương Vân Phàm chau mày, nói.

Bà Lôi nhìn thẳng vào mắt anh, nói với vẻ trịnh trọng:

"Đúng vậy, ngày hôm kia anh ấy quay về, phát hiện ra chiếc kính viễn vọng biến mất thì tới gặp tôi. Tôi nói với anh ấy là cảnh sát đã mang nó đi, nhưng chưa nói hết câu thì anh ấy dường như biến thành một người khác, nổi giận đùng đùng, không những đập vỡ cốc chén mà còn giận dữ tát cho tôi một cái hằn thành vết to tướng trên má tôi, sau đó anh ta bỏ đi, không mang theo bất cứ thứ gì, không rõ là anh ta đã đi đâu."

Manh mối quan trọng đã bị đứt, Đường Hàn Vũ đi tới chỗ thùng rác theo tay chỉ của bà Lôi, lật các mảnh cốc chén vỡ nhưng không tìm thấy vết máu của hung thủ để lại. Cô bước vào phòng ngủ, Lăng Phong đi theo cô, nhìn cô lật tìm trong tủ quần áo, toàn là những bộ quần áo ở nhà một màu. Đang định đóng tủ lại, đột nhiên cô định thần nhìn kĩ rồi ngồi xổm xuống kéo chiếc váy ren được gấp lại và một chiếc áo dài thêu trông quen quen.

"Đội trưởng Lục, lần trước anh có phát hiện thấy những bộ quần áo phụ nữ này trong phòng ngủ không?"

Lục Minh Phi bước lại gần nhìn, rồi lắc đầu ý nói rằng chưa nhìn thấy nó bao giờ.

Vậy thì, tại sao bây giờ lại có những bộ quần áo này? Đường Hàn Vũ nhìn chiếc áo dài, chợt nhớ đến cô thiếu nữ với nụ cười rực rỡ như hoa trong tấm ảnh treo trên tường nhà Phù Dung, cô thiếu nữ đó đã mặc chiếc áo dài này!

Khương Vân Phàm đi vào phòng tranh trong cùng, nhìn thấy

những bức tranh đã được cất giữ trong một chiếc túi giấy da bò. Anh đứng trước cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra xa. Thế rồi bất chợt, anh nhận ra là mình đã bỏ qua mất một manh mối quan trọng. Họa sĩ kia đã giết người vì tình, nên sau khi sự việc bị phát giác, rất có khả năng anh ta đã đến nhà của Phù Dung và tưởng tượng như mình đang ở cùng với cô ấy và mong là như vậy để thực hiện giấc mơ cuối cùng của mình.

Khương Vân Phàm phấn khởi chạy tới phòng ngủ và bất ngờ va vào Đường Hàn Vũ. Đường Hàn Vũ ngã ngay vào lòng anh, vội bám lấy tay anh. Thế rồi, ánh mắt hai người bất chợt gặp nhau.

Họ không biết rằng, nhìn thấy cảnh tượng ấy, mặt của Lăng Phong lập tức tối sầm lại.

Lục Minh Phi khẽ ho lên hai tiếng, mắt ngó lơ đi chỗ khác, giả bộ như không thấy gì. Đường Hàn Vũ vội đứng dậy, mặt cô nóng ran.

Không khí bỗng trở nên vô cùng ngột ngạt. Khương Vân Phàm lập tức tìm cách chuyển hướng chú ý của mọi người thế là anh ta lên tiếng : "Đội trưởng Lục, đi thôi, đến nhà của Phù Dung bắt hung thủ!"

Đi vào đường mê

Anh ta đứng ở phía sau cánh cửa sổ có tấm rèm ren màu trắng, mắt nhìn đám đông người đi ra khỏi căn hộ đối diện rồi đi qua một cư dân ở giữa vườn hoa. Khi đi qua chiếc cầu đá nhỏ, không có ai trong số họ quan sát những chú cá với đủ màu sắc trong chiếc bồn cạnh đó, trông họ hùng hổ như sắp ra chiến trường và đi vào thang máy.

Rất nhanh sau đó, anh ta nghe thấy tiếng "tinh tang", thang máy của tầng mười một được mở ra, đám "quan quân" ấy với những bước chân gấp gáp đang tiếng lại gần căn hộ vốn rất yên ắng.

Tiếng chuông cửa vang lên, anh ta vẫn đứng im bất động bên cửa sổ với một vẻ bình tĩnh đến lạ thường.

Khương Vân Phàm nhấn liền mấy hồi chuông. Bên trong vẫn không có tiếng người đáp và cũng không có ai ra mở cửa như cũ. Tuy nhiên, anh vẫn tin chắc rằng đối phương đang ở bên trong nhà. Trong tình hình gấp gáp, anh đành cho gọi người quản lí tòa nhà. Chưa đầy hai phút sau, cánh cửa căn hộ đã được mở ra.

Đội cảnh sát hình sự lập tức giơ súng lên và đi lên trước để yểm trợ

cho Tổ Chuyên án Đặc biệt. Đầu tiên, họ kiểm tra bếp và phòng đọc sách nhưng đều không phát hiện thấy điều gì khác thường, tiếp đó lặng lẽ áp sát đến bên ngoài cửa của phòng ngủ đang đóng kín. Cảnh sát Hà cố ý gõ cửa và chờ trong mấy giây. Đang định mở cửa tiến vào thì không ngờ một viên đạn bay từ bên trong ra và cắm thẳng vào vách tường của phòng khách kèm theo một tiếng nổ "đoàng". Bức ảnh Phù Dung mặc chiếc áo dài rơi xuống đất, những mảnh kính từ chiếc khung ảnh bắn tứ tung.

Thật quá nguy hiểm! Trong lúc gay cấn, Lăng Phong vẫn không quên bảo vệ cho Đường Hàn Vũ ở phía trước. Hai người phải khom người xuống thì mới tránh được viên đạn suýt tước đi mạng sống ấy.

Thế nhưng, nguy hiểm vẫn chưa kết thúc, hai phát đạn nữa tiếp tục xuyên cửa bắn ra và lần lượt cắm vào kính cửa của nhà tắm và bếp ăn. Đường Hàn Vũ khẽ kêu lên, vì một mảnh kính vụn găm vào gót chân cô. Lăng Phong nhìn thấy máu chảy ra, vội vàng bế cô lên chạy ra và đặt lên ghế sô pha, sau đó lật tìm tủ thuốc.

Khương Vân Phàm quay đầu lại thấy cảnh tượng ấy cũng thấy lo lắng đến phát sốt, nhìn thấy Đường Hàn Vũ nhăn mày vẻ đau đớn thì không khỏi tự trách mình sao lại không chăm sóc tốt cho cô ấy. Anh lặng lẽ đi ra phòng khách, nhìn vết thương ở gót chân cô rồi cũng vội vàng tới lục tung chiếc tủ gỗ với hi vọng sẽ tìm thấy hòm thuốc trước Lăng Phong.

Trong khi ấy, ở bên ngoài phòng ngủ, căn cứ theo hướng viên đạn bay ra, Lục Minh Phi xác định vị trí chính xác của Mạc Thạch. Anh lập tức mở cửa đưa nòng súng vào rồi bắn một phát vào vị trí bên cạnh giường ngủ.

Chân trái của Mạc Thạch bị trúng đạn, máu tuôn ra như suối. Cơn đau nhói như xuyên óc khiến mồ hôi rịn đầy trên trán, tuy nhiên ý thức mạnh mẽ đã giúp anh ta vượt lên nỗi đau. Anh ta dựa vào giường, tiếp tục nâng súng lên, trả thù Đội cảnh sát hình sự ở bên ngoài cửa! Tuy nhiên, viên đạn lần này chỉ găm lại trên cánh cửa gỗ hồng mộc mà không bắn xuyên ra ngoài.

Lục Minh Phi thấy vậy, biết rằng đối phương đã trúng chiêu, hơn nữa lúc này đã lực bất tòng tâm, nên lập tức đẩy cửa nhào về phía chiếc giường trong tư thế phòng vệ và nhanh như cắt, tiếp đó túm chặt lấy cổ của Mạc Thạch. Cảnh sát Hà và những người khác cũng nhào vào theo, lấy còng ra tra vào tay của Mạc Thạch và thu khẩu súng dính đầy máu trên thảm.

“Đội trưởng, bây giờ đưa anh ta tới bệnh viện để lấy viên đạn ra chứ?” Cảnh sát Hà hỏi.

“Coi như anh ta đã gặp may không bị tôi bắn chết. Để tôi cùng tới bệnh viện với các anh.” Lục Minh Phi gật đầu.

Mạc Thạch nghe thấy vậy, quay lại nhìn Lục Minh Phi rồi lại nhìn những người khác, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, dường như anh ta đang tìm ai đó.

Khi Đội cảnh sát hình sự đi ra thì Khương Vân Phàm đã tìm thấy tủ thuốc. Nhìn thấy Mạc Thạch bị giải đi, anh nhét thuốc vào tay Lăng Phong rồi cùng bọn Lục Minh Phi bước ra khỏi căn hộ.

“Tổ trưởng, chân của cô bị thương, hãy để việc lại cho tôi và Đội trưởng Lục giải quyết. Chúng tôi sẽ giải tội phạm tới Sở Cảnh sát.” Khương Vân Phàm nói xong, Đường Hàn Vũ gật đầu đồng ý và đưa mắt nhìn theo mọi người.

Không có ai nhìn thấy, khi Mạc Thạch nghe thấy chuyện Khương Vân Phàm chủ động tới bệnh viện, một nụ cười chợt hiện trên khuôn mặt xanh xao của anh ta.

“Mạc Thạch, tại sao anh lại để cho Đàm Thiên Địa ngậm một bông hồng đen?”

“Sĩ quan Khương, anh thật là thẳng thắn, tôi thích người như anh. Anh không giống tôi, chỉ có thể ngầm dõi theo người mà mình thích, đến cả một câu rằng tôi thích em cũng không thốt ra được!”

“Đừng có kiếm chuyện khác! Hãy ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của tôi đi!”

“Thực ra, trong lòng anh đã có câu trả lời rồi, không phải thế sao? Việc gì phải làm ra vẻ biết rồi mà còn hỏi? ‘Hoa hồng đen’ chẳng qua chỉ là một bông hoa do người đàn ông ấy sản sinh ra, các anh nghĩ rằng mình có thể bẻ gãy được bao nhiêu bông?”

Khương Vân Phàm hừ một tiếng, anh biết đối phương muốn nói gì, “người đàn ông ấy” là ám chỉ Bạch Tể Liệt, hắn là đầu sỏ của hoa hồng, trước khi hắn vào tù, hắn đã kịp tạo ra mấy bông hoa hồng, nếu tổ Chuyên án Đặc biệt muốn bẻ hết thì phải tìm được nguồn gốc “Hoa hồng thép” của nó.

Khương Vân Phàm nhìn chăm chăm vào Mạc Thạch và thay đổi suy nghĩ, ánh mắt của anh nhìn đối phương như muốn xuyên

thấu. Thực ra, lúc này anh đã bước vào thế giới tư duy của mình, trong đó có cảnh tượng bay trên không trung: Bức ảnh trong trạng thái tử vong của Phù Dung, bức ảnh trong trạng thái tử vong của Đàm Thiên Địa, khuôn mặt có vẻ ngoài trông rất nho nhã và cả cảnh tượng phòng tranh và chiếc kính viễn vọng hai ống. Tất cả những thứ đó đều có sự gắn kết nhất định, nếu không thì đã không tự nhiên xuất hiện trong đầu anh!

Mạc Thạch bị ánh mắt của anh làm cho bối rối, nên khẽ lẩm bẩm một câu: "Đồ điên", rồi quay mặt sang hướng khác.

Lần đầu tiên Lục Minh Phi thấy Khương Vân Phàm lâu chớp mắt đến như vậy, thậm chí anh đã gọi tới cả ba lần mà Khương Vân Phàm cũng không trả lời, nên anh lo lắng đưa tay ra khua khua trước mặt Khương Vân Phàm, thế mà anh ta vẫn không phản ứng gì.

Giây phút ấy, thời gian với Khương Vân Phàm dường như đã ngừng trôi. Đúng lúc Lục Minh Phi định lay người Khương Vân Phàm thì anh chớp mắt rồi cười lên như điên: "Tôi biết rồi!"

"Cậu biết chuyện gì hả? Cậu không sao đấy chứ?" Lục Minh Phi hỏi với vẻ quan tâm.

"Sĩ quan Khương, anh bị bệnh không nhẹ đâu, nên tranh thủ thời gian đến chỗ bác sĩ tâm lí mà khám xem thế nào đi." Mạc Thạch quay đầu lại.

"Căn cứ vào những manh mối mà anh cung cấp thì vào tối ngày mười chín tháng bảy, vốn dĩ anh cũng chỉ là dùng kính viễn vọng quan sát Phù Dung theo lệ thường rồi định vẽ lại trạng thái của cô ấy khi cô ấy vừa mới ngủ dậy và lúc đi ngủ. Nhưng không ngờ, Đàm Thiên Địa bất ngờ xuất hiện trong nhà của Phù Dung đồng thời trói cô ấy lại và ném lên giường." Khương Vân Phàm không thèm để ý đến vẻ châm chọc của Mạc Thạch, nói ra những suy đoán của mình.

Lúc đó, có lẽ trong phòng ngủ vẫn bật đèn, Phù Dung sợ hãi nhìn Đàm Thiên Địa cởi hết quần áo trên người rồi ra sức dùng chân đạp để phản kháng. Bóng họ in trên chiếc rèm cửa sổ. Nhìn thấy cảnh tượng ấy, Mạc Thạch không kịp làm gì, trong đầu chỉ toàn hiện lên cảnh tượng không nên nhìn thấy. Anh ta cầm chiếc điện thoại lên, giận dữ đạp cửa chạy ra. Thời gian chờ thang máy sao mà dài đến thế khiến anh ta không chờ được nữa mà chạy theo thang bộ.

Lúc này đã rất khuya, trên bầu trời chỉ còn lại một vành trăng. Ánh trăng bàng bạc thấp thoáng theo tán cây trước gió. Anh ta đi qua cây cầu đá, không chờ được chiếc thang máy từ trên tầng hai mươi xuống nên lại tiếp tục chạy theo cầu thang bộ lên tầng mười một. Khi tới nơi, anh ta nhìn thấy cửa căn hộ mở, cảm giác lo lắng bất an dâng lên cực điểm, anh ta chầm chậm đi vào trong phòng ngủ, mỗi một bước chân đều trở nên rất khó nhọc.

Quả nhiên, không ngoài dự liệu, trong căn hộ yên tĩnh đến đáng sợ, Phù Dung nằm giữa vùng máu trên giường không chút động đậy, trong đôi mắt đầy nỗi sợ hãi và căm hận còn có cả vẻ cầu cứu… Có lẽ cô ấy đã biết được chuyện Mạc Thạch nhìn trộm mình, nên trước khi chết vẫn hi vọng anh chàng họa sĩ luôn quan tâm đến cô theo một cách rất đỗi cực đoan và không làm phiền đến cô sẽ kịp đến để cứu mình.

Là người đã vẽ ra những cảnh tượng ấy nên Mạc Thạch hiểu rất rõ, nên sau khi báo án xong, anh ta đã vẽ suốt đêm, sau đó cải trang làm nhân viên chuyển phát mang tranh đến Sở cảnh sát.

"Đáng tiếc là, dù đã mang tranh đến cho các anh cũng chẳng có tác dụng gì! Nếu như tôi không dùng tiền để mời hacker và thám tử thì tên súc sinh đó đã chạy trốn ra nước ngoài rồi!" Mạc Thạch nhớ đến tất cả những gì đã xảy ra trong đêm hôm đó, vẻ mặt vừa buồn bã vừa phẫn nộ, đến mức định bật ngồi dậy nhưng vết thương trên chân làm anh ta không thể nào ngồi dậy được.

Khi người ta đang trong cơn giận dữ thì thường nói ra những lời rất khó nghe nhưng lại cũng là những lời muốn nói nhất, và trong trạng thái tinh thần càng khó chế ngự nhất thì lại càng bộc lộ ra những điều quan trọng nhất.

Khương Vân Phàm khẽ mỉm cười: "Hacker và thám tử của anh là 'Hoa hồng đen'? Tôi nghĩ, hẳn anh ta đã nói cho anh biết cách giết người như thế nào nhưng lại không nói cho anh biết rằng sau khi giết người xong thì phải thu dọn hiện trường ra sao, đúng không?"

Mạc Thạch ngây người, nhận ra rằng mình đã nói quá nhiều nên vội lắc đầu: "Cái gì mà 'Hoa hồng đen', tôi hoàn toàn không quen người ấy."

Khương Vân Phàm cười lạnh lùng một tiếng: "Anh không cần phải vội phản bác thế đâu. Mặc dù là người kế tục của Bạch Tể Liệt, nhưng tật cũ của bọn họ thì vẫn không đổi, chỉ chú ý đến cảm giác thích thú khi giết người chứ không dạy cho người mới vào nghề

cách thu dọn hiện trường, vì thế anh mới bị cảnh sát bắt được, rõ chưa?"

Câu nói cuối cùng giống như một bàn tay vô hình tát mạnh vào mặt Mạc Thạch. Ai mà xin lỗi cho những người ở bên cạnh Bạch Tể Liệt thì người đó chính là đồ ngốc giúp người khác đếm tiền mà không hề biết mình đã bị kẻ đó đem bán.

"Đúng, đúng là anh ta. Đó là một người che kín hết mặt mày, giữa ngày nóng nực mà đi một đôi găng tay bằng da đen. Anh ta chỉ đưa cho tôi một chiếc phong thư rồi biến mất. Trong chiếc phong bì thư đó không chỉ có địa chỉ nơi Đàm Thiên Địa đang ẩn náu mà còn có cả một bông 'hoa hồng đen'"

Vừa dứt câu thì chiếc xe cũng dừng lại. Cánh cửa xe phía sau được mở ra, mấy nhân viên y tế chạy ra cùng với một chiếc cáng. Hai cảnh sát hình sự đi theo sát họ. Lục Minh Phi đi trước quay đầu lại thì nhìn thấy Khương Vân Phàm vẫn đứng trước cửa bệnh viện nên bất giác cất tiếng gọi: "Khương đại thần, sao lại đứng ngây ra như thế? Nhanh lên nào!"

Khương Vân Phàm đưa mắt nhìn xung quanh thấy không có ai nhìn mình nên vội chạy theo mọi người.

Đúng lúc đó, một người đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen nấp ở phía sau chiếc cột đá mới bước ra, đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn theo bóng Khương Vân Phàm đang xa dần.

Sau khi viên đạn ở chân của Mạc Thạch được gắp ra, anh ta lập tức bị thẩm vấn lần đầu. Anh ta thừa nhận là mình đã giết Đàm Thiên Địa, động cơ phạm tội là vì trả thù cho Phù Dung đã bị Đàm Thiên Địa giết chết một cách tức tưởi.

Mạc Thạch, hai mươi lăm tuổi, nghề nghiệp làm họa sĩ vẫn còn độc thân, đối tượng anh ta ái mộ là Phù Dung. Hai năm trước, căn hộ đối diện căn hộ của anh ta có một người mà trong con mắt của anh ta là tuyệt thế giai nhân chuyển đến. Lúc đầu, buổi tối hàng ngày anh ta đều dùng kính viễn vọng để quan sát nhất cử nhất động của Phù Dung và biết được rằng hàng ngày cứ khoảng tám giờ tối thì cô trở về nhà, có hôm muộn hơn một chút, và chỉ có người quản lí lui tới căn hộ của cô. Dù là ngày nghỉ cô cũng rất ít khi ra ngoài, cũng không có đàn ông lui tới nhà cô, vì thế mà anh ta biết được cô vẫn còn độc thân.

Anh ta đã rất xúc động vì điều này và nghĩ cả một đêm xem nên bày tỏ như thế nào, tuy vậy vẫn không sao thốt được ra lời. Những

ngày nghỉ, cô thường ra sưởi nắng ở vườn hoa nhỏ. Anh ta bèn mang giá vẽ ra và ngồi ở phía sau cô với một khoảng cách không xa và lặng lẽ vẽ lưng cô. Thỉnh thoảng cô lại mua bánh quy hoặc bánh mì đem cho cá ăn rồi đứng trên chiếc cầu đá trò chuyện với bầy cá xúm lại nhận thức ăn dưới hồ với một nụ cười rạng rỡ như hoa. Mạc Thạch đã vẽ một bức tranh về cô trong trạng thái ấy, trên cây cầu đá chỉ có một mình cô, những người khác đều bị anh ta cho ra khỏi bối cảnh.

Mạc Thạch đã yêu thầm Phù Dung trong hai năm, trong con mắt của anh ta chỉ có mình cô, dưới bút vẽ của anh ta cũng chỉ có một mình cô. Trong số các bức vẽ đó đã có một bức được người ta mua với một giá cao. Tất cả những việc làm có liên quan đến cô đều khiến cho Mạc Thạch thấy vui, cho dù có thể cô không biết đến Mạc Thạch.

Tối hôm đó, anh ta chứng kiến cảnh cô bị người khác giết hại trong lòng anh ta rất căm giận bản thân mình. Vốn dĩ, sau khi đem những bức tranh đó đến Sở cảnh sát thành phố rồi ở nhà chờ đợi trong hai ngày, nhưng tổ Chuyên án Đặc biệt vẫn không tìm được manh mối về hung thủ. Thế là, anh ta không chờ được nữa, bèn bỏ tiền thuê người điều tra về hung thủ và bất ngờ phát hiện được video cãi nhau giữa Đàm Thiên Địa và Phù Dung. Lần mò theo manh mối đó, anh ta đã phát hiện ra sự bỉ ổi của Đàm Thiên Địa, từ đó càng xác định chắc chắn Đàm Thiên Địa chính là hung thủ đã giết chết người mà anh ta thầm thương yêu.

Nhưng, anh ta không điều tra ra tung tích của Đàm Thiên Địa.

Mãi cho tới ngày hai mươi ba, một người tự xưng là thám tử kiêm hacker cơ tìm đến anh ta nói rằng qua lời của bạn bè biết tin Mạc Thạch đang muốn tìm ông chủ của Công ty biểu diễn nghệ thuật, hơn nữa còn tìm ra chỗ mà ông chủ kia đang nương náu là ở một biệt thự ở một thôn nhỏ. Mạc Thạch rất mừng, móc ra một nắm tiền đưa cho người kia để trả công, nhưng người ấy lại không nhận.

“Lúc đó, người ấy chỉ có một cuộc trao đổi với tôi. Nếu tôi muốn có được địa chỉ của Đàm Thiên Địa thì phải giết chết hắn ta. Tôi đã do dự một lúc, nhưng người kia cứ nhắc nhở tôi rằng tên súc sinh đó đã giết chết Phù Dung, khiến tôi không khỏi thấy căm hận chỉ muốn lột da hắn ngay lập tức, vì thế mà tôi đã đồng ý với sự trao đổi đó.” Mạc Thạch trả lời khi đang ngồi trong phòng thẩm vấn.

“Anh thực sự là không nhìn thấy mặt mũi của người đó à?” Đường

Hàn Vũ nhìn Mạc Thạch với vẻ hồ nghi.

“Chẳng phải anh là họa sĩ sao? Hãy phác họa cơ bản cũng được.” Khương Vân Phàm nói.

Lục Minh Phi đưa một tờ giấy trắng và một cây bút cho Mạc Thạch rồi sau đó đứng bên cạnh anh ta vì sợ anh ta sẽ dùng bút để tự kết liễu đời mình.

Tuy nhiên, sau khi đón chiếc bút xong, Mạc Thạch đã suy nghĩ một lúc rồi vẽ ra hình dáng một người với thân hình tráng kiện, đeo kính đen và khẩu trang che mặt, người ấy ít nhất cũng cao tới 1,78 mét, quần áo mặc trên người không phải là những đồ đắt tiền.

Dù chỉ bấy nhiêu thôi cũng đã cho biết không ít thông tin về người ấy.

Vụ án thứ năm
XÁC CHẾT BỊ CẮN CỔ

Con người ta không phải là không tin vào cái chết của mình, mà là vô tình đã tin chắc rằng mình không chết.

Freud

Lời dẫn

Chín giờ sáng ngày hai mươi tám tháng bảy, thành phố Chiang Urí đổ một trận mưa lớn hiếm hoi, hơi nóng từ dưới mặt đất bốc lên, những hạt mưa mát lạnh vẫn không sao xua hết được cái nóng, ngược lại càng làm tăng thêm vẻ oi bức. Những người đi làm bằng xe buýt không sao hiểu được vì khi ra khỏi cửa không hề thấy có dấu hiệu sẽ có mưa, phần mềm dự báo thời tiết trên điện thoại di động thì lại báo là cả ngày sẽ có mưa và nhắc nhở người dân khi ra khỏi nhà nhớ mang theo ô.

Thế rồi bỗng dưng có một tiếng kêu ré lên trong đám đông, mọi người đều giật mình nhìn về phía phát ra tiếng kêu và nghĩ rằng hẳn có cô gái nào đó đã bị sờ mó. Nhưng họ đã thấy cô gái kia đưa tay che miệng vẻ ngượng ngùng rồi đưa di động của mình cho cô bạn gái bên cạnh xem và người bạn ấy cũng lập tức kinh ngạc và bất an.

Thế rồi, di động của tất cả mọi người trên xe dường như cũng đều bị vi rút tấn công, đều hiển thị một tin nhắn: Ở gần tòa nhà thương mại bị bỏ hoang nọ có xác chết kinh dị của một cô gái.

Kèm theo tin nhắn là hình ảnh rất đáng sợ của một xác chết nhợt nhạt, trên cổ có hai vết răng cắn rất sâu màu xanh, thoáng nhìn qua cũng biết là bị ma cà rồng cắn và hút sạch máu của người ấy.

Đúng lúc đó thì tiếng nhắc của người phụ xe vang lên: Bến sau sẽ là bến Tòa thương mại Đông Phương.

Hầu như tất cả mọi người đều nín thở và nhìn ra ngoài cửa xe, đó chẳng phải là bến xe có tòa nhà thương mại bị bỏ hoang đó trong mẩu tin nhắn sao?

Mồ hôi đều túa ra hết, thậm chí có người run lên, cánh tay nổi cả da gà.

Vụ án kì lạ về xác chết bị cắn cổ

Bảy giờ hai mươi tám phút ngày hai mươi tám tháng bảy, Lục Minh Phi đến phòng làm việc đầu tiên. Sau khi pha xong một ấm trà, anh vừa nhâm nhi tách trà vừa cầm di động lên lướt web. Thế rồi bất chợt anh nhìn thấy một bài viết có tựa đề rất giật gân: "Ma cà rồng cắn chết cô gái", bèn kích vào để đọc chi tiết:

Gửi tất cả những người bạn mở xem bài viết này, xin hãy tin, đây không phải là những điều nhảm nhí mà trên thế giới này thực sự có sự tồn tại của ma cà rồng! Và lúc này, nó đi đến bên cạnh chúng ta hoặc bạn bè người thân của chúng ta và sẽ nhảy xổ ra từ một góc nào đó cắn cho bạn một cái!

Sáu giờ ba mươi sáng nay, trời vừa sáng, mặt trời đã chan hòa. Tôi ra khỏi nhà với tâm trạng không chút phòng bị để tới đón xe buýt ở bến xe gần tòa thương mại. Do tòa nhà thi công đến nửa chừng thì bị dừng nên bây giờ nó trở thành một nơi hoang phế mặc cho sắt thép bị hoen gỉ. Đất ở quanh khu vực này vẫn đang trong giai đoạn phát triển nên người qua lại trên đường còn thưa thớt, xe cộ cũng trong tình trạng tương tự. Tôi cầm chiếc túi bên trong đựng bánh bao và sữa đậu nành ngồi trên ghế chờ xe, nhưng vừa mới cắn được một miếng bánh bao thì bỗng nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ đâu đó.

Giữa ban ngày ban mặt mà tiếng kêu của người phụ nữ ấy vô cùng tuyệt vọng và thảm thiết, khiến chiếc bánh bao trong tay tôi rơi ngay xuống. Tôi từ từ đứng dậy, nhìn về phía phát ra tiếng kêu, đó chính là hướng của tòa nhà thương mại hoang phế. Vốn là một người thích tò mò, nên mặc dù trong lòng rất sợ nhưng đôi chân tôi lúc đó vẫn cứ bước về phía có tiếng kêu.

Đến gần tòa nhà, tôi loáng thoáng nghe được những câu đại loại như: Đừng, tôi xin anh, cứu tôi với. Nhưng chỉ một lúc sau thì không còn nghe thấy gì nữa. Tôi đẩy khẽ cánh cổng sắt, tay cầm một chiếc que gỗ lên định nếu gặp phải kẻ côn đồ thì sẽ giáng cho

hắn một gậy, đáng tiếc là đối phương đã không cho tôi cơ hội đó.

Tôi thận trọng đi vào trong tòa nhà, phát hiện ra khắp tòa nhà đang bao phủ bởi một tấm màn đen kì bí và hình như xảy ra một sự việc lạ lùng ở đó. Nhưng càng kì bí thì lại càng thu hút trí tò mò của tôi. Tôi vén tấm màn đen lên, rồi nhón chân đi đến hành lang có phòng làm việc và bất chợt nhìn thấy một cảnh tượng khiến tôi sợ hãi đến mức suýt phát thành tiếng kêu trong căn phòng trống không và rộng rãi đó.

Đó là một xác chết kinh khủng, toàn thân người chết không còn một chút máu, trên cổ có hai vết răng cắn sâu hoắm màu xanh, thoáng nhìn thì thấy đó là vết cắn của ma cà rồng và nó đã hút sạch máu trên người của người phụ nữ kia!

Có lẽ, đọc đến đây bạn cũng vẫn chưa tin, nhưng tôi có bằng chứng để chứng minh những lời trên là sự thật, hoàn toàn không nói dối chút nào.

Lục Minh Phi kích vào trang tiếp theo thì nhìn thấy một bức ảnh mà suýt nữa làm cho anh bị sặc. Anh đặt tách trà xuống, phóng to bức ảnh lên và nhìn thật kĩ, trạng thái của người chết đúng như những lời mô tả của chủ nhân bài viết đó.

“Đội trưởng Lục, anh đang xem gì thế? Sao tôi gọi anh mấy tiếng mà anh vẫn không nghe thấy vậy?” Đường Hàn Vũ bước vào.

“Tôi đọc thấy một bài viết rất lạ lùng. Cô có tin là trên đời này có ma cà rồng không?” Lục Minh Phi nói xong câu này thì thấy hối hận ngay lập tức, chắc chắn anh sẽ bị cười vì chuyện này.

Quả nhiên, người thứ hai đẩy cửa bước vào là Khương Vân Phàm đã nghe được câu này và bật cười với vẻ coi thường: “Đội trưởng Lục, có phải gần đây anh xem nhiều bộ phim “Đạo trưởng ma cà rồng” (Đạo trưởng Zoombie) quá không, nên đến cả trong mơ cũng thấy mình bị ma cà rồng cắn chết?”

Lục Minh Phi trừng mắt lên: “Tôi nói nghiêm chỉnh đấy, không tin thì mọi người xem đi!”

Đường Hàn Vũ đón lấy chiếc di động, Khương Vân Phàm ghé lại gần cô, hai người đọc bài viết đó. Nhưng Đường Hàn Vũ vẫn không tin, cho rằng người viết chẳng có việc gì làm đã bịa ra để lừa người khác, còn ảnh của người chết thì được ghép bằng việc sử dụng các phần mềm công nghệ.

Từ trước đến nay, Đường Hàn Vũ luôn tuân theo nguyên tắc, đó là không bao giờ tin vào những bài viết được lan truyền trên mạng mà chưa qua điều tra thực tế, có như vậy thì mới không bị người khác lừa.

Khương Vân Phàm gật đầu đồng ý với cô, tiện tay cầm tách trà của Lục Minh Phi lên nhấp một ngụm, khiến cho Lục Minh Phi tức đến mức không biết nói gì.

Đúng lúc này, di động của Đường Hàn Vũ đổ chuông, người gọi đến là cảnh sát Hà. Vừa mở máy đã nghe thấy giọng nói đầy vẻ lo lắng: "Tổ trưởng Đường, chúng tôi nhận được một cú điện thoại báo án, người đó nói rằng đã phát hiện ra xác của một nạn nhân nữ bị ma cà rồng cắn chết ở tòa nhà thương mại Phương Đông bị bỏ hoang. Tôi cảm thấy lời của anh ta rất phi lí, nhưng sau khi suy nghĩ kĩ, tôi thấy vẫn cần báo cáo lại cho các cô. Bây giờ, chúng ta có nên đến đó hay không?"

Ba người Tổ chuyên án Đặc biệt lần lượt đưa mắt nhìn nhau, vụ án này sao lại giống hệt như tin trên bài viết kia đến thế.

"Tất nhiên, chúng ta phải lập tức tới đó. Đội trưởng Lục, lái xe đi." Đường Hàn Vũ tắt điện thoại, nhìn Lục Minh Phi đắc ý nhướn mày rồi sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi phòng làm việc.

"Đúng là sống lâu thì chuyện gì cũng thấy. Tôi vừa gọi điện thông báo cho Hương Vu rồi, có lẽ cô ấy rất hứng thú đây." Khương Vân Phàm gửi xong tin nhắn thì đứng dậy vươn vai.

"Bây giờ kết luận thì có lẽ hơi sớm, cứ tới đó xem rồi hãy nói." Đường Hàn Vũ đẩy cửa đi ra khỏi phòng làm việc.

Bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt có mặt đầy đủ ở hiện trường. Nơi này xe ít người vắng, còn hiện trường thì đã được cảnh sát phong tỏa, chỉ có một số ít người đứng xem. Bốn người gặp cảnh sát Hà và Lăng Phong ở cổng, và nhận được tài liệu thông tin về nạn nhân từ tay họ. Họ bước nhanh vào tòa nhà, vén từng tấm màn đen kì bí lên thì thấy xác của nữ nạn nhân đang nằm trên đất đúng như tin trên mạng đã đưa.

Vu Phong Ngâm khám nghiệm tử thi, thấy trên cổ của nạn nhân có vết cắn, dấu răng trên đó không phải là màu đỏ máu mà là màu xanh, vì vậy mà không khỏi cảm thấy rất kì lạ. Cô chỉ vào vết thương trên cổ, phân tích: "Vết thương này có chút vấn đề, thông thường, vết thương do răng người và động vật gây ra thì răng và độ sắc của răng người khác nhau. Khi hai răng trên và dưới cắn

vào da thì sẽ tạo ra vết thương gồm hai hàng hình cong đối xứng với nhau và lớp da sẽ bị rách."

Khương Vân Phàm nhìn kĩ vết cắn, hỏi: "Tại sao vết thương lại màu xanh? Liệu có độc không?"

Lục Minh Phi cũng ghé lại, rồi đột nhiên kéo chân của Khương Vân Phàm lại: "Đừng có sờ vào đó, nhìn rất giống với vết thương do ma cà rồng cắn, chắc chắn là có độc đấy!" Nói rồi anh đưa tay sờ lên cổ theo bản năng.

Vừa nói xong, những tấm màn đen khắp bốn phía bỗng lay động, căn phòng yên ắng đến ngột ngạt, cánh cửa sổ sầm một tiếng, mặc dù không hề có gió thổi.

Vu Phong Ngâm không biết chạy đến sau lưng của Lục Minh Phi từ lúc nào, rồi bất ngờ đưa hai tay xiết khẽ cổ anh, cười với vẻ nham hiểm: "Ta muốn hút máu của ngươi, rồi sau đó ném ngươi ra ngoài bãi cỏ cho nhặng ăn thịt!"

Lục Minh Phi bị bất ngờ, sợ tới mức trợn ngược mắt lên và ra sức gỡ tay của Vu Phong Ngâm ra, nhưng mãi cũng không gỡ được. Vì bị xiết cổ nên mặt anh nhanh chóng đỏ lựng lên, thở hổn hển, đành phải giơ tay ra cầu cứu: "Tổ trưởng, có ma cà rồng! Cứu tôi với!"

Đường Hàn Vũ lườm hai người họ: "Đùa thế đủ rồi. Kể ra, hai người không làm diễn viên cũng phí đấy nhỉ!"

Lục Minh Phi cười: "Mọi người phải tin đi, vì trên thế giới này không có chuyện kì lạ gì là không có. Tôi đoán, có lẽ hung thủ đã xem quá nhiều phim ma cà rồng. Tôi nhớ trong bộ phim về ma cà rồng của Hồng Kông có cảnh con ma cà rồng cắn người, sau đó thì vết thương ở người bị cắn có màu xanh, vì rằng có hơi của ma cà rồng."

Đường Hàn Vũ vừa nghe vậy thì chợt nhớ có thời gian vì thấy quá nhiều áp lực nên cô tìm xem mấy bộ phim kinh dị, sau đó dường như mắc phải hội chứng sau khi xem phim, không những tưởng tượng là mình đã biến thành con quỷ hút máu, mà còn mơ thấy mình bị con quỷ hút máu cắn cho một cái. Như vậy, những điều Lục Minh Phi nói không phải là không có lí, có lẽ trên đời này có những tên hung thủ biến thái như thế thật. Vậy thì không biết hung thủ là một kẻ như thế nào nhỉ?

"Thực ra, những bộ phim kinh dị hoặc phim về ma cà rồng, một là

phản ánh ham muốn bản năng của con người, rất tò mò đối với những sự việc chưa biết, hai là phim kinh dị có thể giảm bớt áp lực cuộc sống, nam nữ đều thích. Tôi quen với rất nhiều cô gái thích xem những bộ phim và phim kiểu như thế, và phần lớn họ đều bị hội chứng sau khi xem phim." Đường Hàn Vũ kể ra ví dụ mình đã từng mong muốn trở thành quỷ hút máu sau khi xem.

"Từ trước tới giờ tôi chưa từng có tình trạng như cô nói." Khương Vân Phàm lập tức phản bác.

"Đó là vì anh không bình thường lắm." Lục Minh Phi buột miệng nói, rồi tiếp tục với giọng bất bình, "Theo tôi, hung thủ trong vụ án này dứt khoát là mắc bệnh, hắn đã giả như ma cà rồng để giết người, ăn nhiều quá rồi nảy ra ý định tạo vụ án mạng đặc biệt?"

"Điều đó còn phải xem tình trạng tâm lí và tâm thái phạm tội lúc đó của hung thủ." Đường Hàn Vũ nhìn xác chết.

"Hung thủ đã gây án tùy thời cơ hay là phạm tội theo một kiểu nhất định nhỉ?" Khương Vân Phàm ngồi bên xác chết đưa ra câu thắc mắc.

"Hai chuyện đó thì có gì khác nhau?" Lục Minh Phi hỏi lại.

Hai kiểu đó là những kiểu phạm tội thường thấy. Thông thường, với các vụ tùy cơ gây án tương đối khó điều tra phá án, bởi vì những kẻ phạm tội thường là tội phạm giết người hàng loạt đang bỏ trốn, để tìm cách sinh tồn hoặc không lộ thân phận sẵn sàng ra tay giết ngay người khác để diệt khẩu một khi bị phát hiện. Nhưng cũng có một số sơ hở, ví dụ như trên người của nạn nhân sẽ có những đặc điểm chung mà người bình thường rất khó phát hiện ra.

Còn cách thức phạm tội cố định thì giống như cách sau khi giết người sẽ để lại dấu hiệu hoặc vật phẩm nào đó như của "Hoa hồng thép", để cố ý nói cho cảnh sát biết là ai đã phạm tội. Tuy nhiên, cách làm này cũng có lúc gây ra tác dụng dẫn tới hiểu lầm.

Sau khi nghe Khương Vân Phàm kiên nhẫn giải thích, Lục Minh Phi gật đầu với vẻ nửa hiểu nửa không: "Thì ra là như vậy, vậy thì có lẽ vụ án ma cà rồng cắn cổ họng này có lẽ đã dùng cách thức phạm tội theo kiểu cố định nhỉ?"

Đường Hàn Vũ lắc đầu phản bác: "Không, điều này phải đợi sau khi làm rõ thân phận của nạn nhân và tìm thấy những người tình nghi xong đồng thời tiến hành điều tra từng người một, từ đó tìm

ra động cơ phạm tội và vấn đề tâm lí thì mới biết được. Đến lúc đó, tôi sẽ tiến hành đánh giá tâm lí và phân tích nhân cách một cách chuyên môn đối với họ."

Vu Phong Ngâm thu chiếc thước, cúi người xuống một lần nữa vừa kiểm tra xác chết vừa nói: "Anh Lăng, anh ghi lại đi, nạn nhân cao 1,60 mét, mặc một bộ lễ phục màu đỏ, tóc dài màu đen…"

"Còn gì nữa không, pháp y Vu?" Lăng Phong đứng đằng sau Vu Phong Ngâm, nhìn vào tấm lưng đang im lặng, hỏi.

Vu Phong Ngâm im lặng một hồi lâu. Lăng Phong thấy tò mò bèn ngồi xuống nhìn cô, thì thấy mặt cô đầy vẻ ngạc nhiên, dường như cô có dự cảm gì đó, rồi lập tức lấy chiếc khẩu trang trong túi đeo lên miệng.

Vu Phong Ngâm véo vào cằm của nạn nhân một lần nữa, miệng của nạn nhân từ từ mở ra. Cảnh tượng tiếp theo khiến Lục Minh Phi không khỏi thấy buồn nôn: Từ miệng của xác chết một mùi hôi thối tỏa ra, khoang miệng đã bị nát, một dòng máu đen đặc từ đó chảy ra.

Khương Vân Phàm với khứu giác đặc biệt cũng đã ngửi thấy mùi hôi đó nên chậm rãi bước tới: "Hôi quá, buồn nôn quá! Hương Vu, rút cục cô đang làm gì thế?" Khương Vân Phàm chau mày đi tới trước mặt xác nạn nhân và cảm thấy rất bất ngờ, "Trời đất, miệng của nạn nhân sao lại có mùi đó nhỉ?... Là trúng độc từ bên trong!"

Vu Phong Ngâm gật đầu: "Tôi biết là nạn nhân trúng độc rồi, chỉ có điều không hiểu, tại sao đặc điểm trúng độc ở cô ấy lại không rõ ràng như vậy? Anh nhìn mà xem, toàn thân cô ấy không hề có dấu vết trúng độc, ngũ quan và da không biến sắc, càng không có máu chảy, một chút màu máu cũng không!"

Lục Minh Phi xoa vào hai cánh tay nổi da gà: "Kì lạ quá, đúng là kì lạ quá!"

Đường Hàn Vũ ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói: "Trúng độc chưa hẳn đã lan ra toàn thân, có một số độc dược có tính kéo dài. Còn có cả một khả năng nữa, sau khi nạn nhân bị chết thì chất độc mới lan trong cơ thể. Vì thế, chất độc không thể vận chuyển trong cơ thể nên tất nhiên là chỉ lưu lại trên bề mặt mà không truyền đến các cơ quan trọng khác."

Vu Phong Ngâm lật mí mắt của nạn nhân lên và lần đầu tiên phản bác lại Đường Hàn Vũ: "Tổ trưởng, chị nói như vậy là không đúng

rồi. Chị nhìn miệng của nạn nhân mà xem, rõ ràng là tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc, nếu không có chất kịch độc xâm nhập vào cơ quan trong cơ thể thì sao miệng lại có hiện tượng phát độc?"

Lục Minh Phi đầu tiên thì nhìn Đường Hàn Vũ với vẻ mặt thắc mắc, rồi lại nhìn Vu Phong Ngâm với vẻ chắc tin, vội đứng lên, nói: Mọi người đừng tranh luận nữa, chúng ta hãy chờ báo cáo xét nghiệm xem thế nào đã."

"Tôi cũng đang có ý đó, phải tiến hành giải phẫu mức độ sâu đối với xác chết, tiện thể lấy mẫu xét nghiệm ADN của nạn nhân. Nếu đối chiếu ra nhân thân của nạn nhân trong kho dữ liệu ADN thì càng tốt. Vì vậy, nhờ anh Lục đưa xác chết về Trung tâm pháp y đi." Vu Phong Ngâm nháy mắt với Lục Minh Phi rồi lập tức bước ra khỏi tòa nhà, không để cho Lục Minh Phi kịp nói gì.

Lục Minh Phi cảm thấy Vu Phong Ngâm đang lén cười, vốn định nhờ Khương Vân Phàm giúp đỡ, không ngờ anh chàng không có lương tâm đó đã theo ngay Đường Hàn Vũ đi ra ngoài cửa mất rồi. Lúc này, trong nhà chỉ còn lại một mình anh, anh đánh liều, bịt mũi nhanh chóng kéo khóa của chiếc túi nhựa để đóng cái mùi hôi thối đó lại. Xong việc, anh mới thở lại bình thường và chợt thấy thế giới này thật là tươi đẹp.

"Anh Hà, anh hãy phát thông báo về việc người mất tích trong khu vực lân cận đi. Hễ có manh mối có liên quan do người nào biết cung cấp cho thì hãy lập tức đối chiếu với nhân thân thật của nạn nhân." Đường Hàn Vũ nói với viên cảnh sát trung niên đang đứng canh ở cửa.

"Vâng, chỗ anh Lăng Phong có một phần thông tin của nạn nhân, chúng tôi sẽ lập tức đi làm ngay!" Cảnh sát Hà và Lăng Phong cùng lên chiếc xe cảnh sát.

Trước khi đi, dù đã ngồi trên xe, Lăng Phong vẫn không nén được đưa mắt nhìn về phía cổng của tòa nhà, nhìn thấy Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm đang cười cười nói nói với nhau, ngực anh bỗng dội lên cơn đau, thậm chí anh còn cảm thấy thở rất khó khăn. Anh quay đầu đi, cố nén nỗi đau trong lòng, thầm tự hứa: Nhất định sẽ làm cho Đường Hàn Vũ quay trở lại trong vòng tay anh.

Cô dâu ma cà rồng

Tám giờ ba mươi sáng ngày hôm sau, có một bà cụ chống gậy đến Sở Cảnh sát. Khi Lục Minh Phi ra cửa đón bà, thì thấy bà có vẻ rất

bồn chồn, lo lắng, đến khi anh dìu bà cụ tới phòng làm việc thì thấy bà cứ chống gậy dò đường theo thói quen. Bà ấy là người khiếm thị, Lục Minh Phi nhận ra điều đó nhưng không nói mà chỉ đỡ tay bà cụ đi từng bước.

Bước vào phòng làm việc, Đường Hàn Vũ tự giới thiệu trước, tiếp đó giới thiệu đến Khương Vân Phàm. Bà cụ vẫn không ngồi xuống mà lấy từ trong túi ra một cuộn giấy đưa cho mọi người, sau khi vuốt cho phẳng thì mới nhận ra đó là thông báo tìm người do cảnh sát Hà phát ra.

Bà chỉ vào ảnh của cô gái, rồi lại chỉ vào mắt mình, nói với vẻ xin lỗi: "Anh cảnh sát, mắt già không nhìn thấy, các anh hãy xác nhận giúp cho già xem cô gái ấy có phải là cháu gái Từ Giai Nguyệt của già không?"

"Thưa bà, bà đừng lo, bà cứ ngồi xuống rồi từ từ nói." Đường Hàn Vũ đỡ bà ngồi xuống ghế.

"Cháu gái của già hai mươi lăm tuổi, người cao gầy, có một mái tóc dài và đen óng ả, nó rất xinh xắn, đang làm việc cho Tập đoàn Kim Thành, nó làm nghề kế toán. Mọi mặt của con bé đều tốt, chỉ có điều hơi bướng. Lần này nó đi mấy ngày liền rồi mà vẫn chưa gọi một cuộc điện thoại nào về. May có hàng xóm nói cho già biết và bảo già đến Sở cảnh sát để nhận người. Anh cảnh sát, bây giờ cháu gái già đang ở đâu? Có phải nó đã phạm phải sai lầm gì nên mới bị giam không?" Bà cụ cứ nói mãi, mặt nở nụ cười rạng rỡ. Nói đến câu cuối cùng, bà có vẻ lo lắng, đôi bàn tay già nua cứ nắm chặt lấy cây gậy.

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đưa mắt nhìn nhau, cô cháu gái trong lời kể của bà cụ cơ bản có những điểm phù hợp với nạn nhân, vẻ mặt của ai cũng tỏ ra rất khó nghĩ, không biết nên nói sự thật như thế nào với cụ.

Bà cụ có lẽ đã hơn bảy mươi tuổi, ở độ tuổi rất dễ gặp phải những biến chứng bệnh tật. Đường Hàn Vũ do dự một lúc rồi quyết định tạm thời chưa nói cho bà biết. Để xua tan nỗi lo lắng của bà và tìm hiểu về nạn nhân, hai người bắt đầu nói về nạn nhân.

"Bà ơi, cháu gái của bà không phải là người chúng cháu đang tìm đâu, bà đừng quá lo lắng. Có thể cô ấy đi công tác, công việc bận quá nên quên gọi điện về đấy ạ."

"Đúng thế, công việc của nó bận lắm, nó thường nói mặc dù nó chỉ là một nhân viên nhỏ nhưng thường xuyên phải làm thêm giờ, nó

bảo rằng có như vậy thì mới có cơ hội thăng tiến."

"Trước khi đi công tác, cô ấy có nói với bà là sẽ đi đâu không?" Hoặc là có nói gì không?"

"Bà già rồi, nên hay quên lắm, để bà nghĩ xem đã... Bà nhớ ra rồi, nó nói phải tham dự bữa tiệc sinh nhật của con trai ông chủ, còn nói nếu may mắn thì có thể được thăng chức để bà được hưởng phúc nữa. Con nhỏ cũng thật là, bà già như thế này rồi, không biết là mình còn sống được bao lâu nữa, hưởng phúc gì cũng không quan trọng, điều bà lo nhất bây giờ là cho đến nay nó vẫn chưa tìm được một người tử tế." Bà cụ thở dài, mặt lộ vẻ lo lắng.

Trong đầu Đường Hàn Vũ cứ vang lên mấy từ "tiệc sinh nhật", cô định sẽ điều tra theo manh mối này.

Bỗng nhiên, bà cụ run rẩy đứng dậy: "Nếu đã không phải là cháu gái của già, thế thì già yên tâm về nhà được rồi. Già xin lỗi vì đã làm phiền các cháu nhé!"

Lục Minh Phi vội đứng dậy đỡ bà cụ ra khỏi phòng làm việc. Đi hết dãy hành lang dài, anh dặn bà đứng đợi ngoài cổng tòa nhà làm việc, rồi sau đó chạy ra bãi lấy xe đưa bà cụ về như một đứa cháu trai.

Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm đi theo họ, rồi đứng lại ở cổng tòa nhà làm việc đưa mắt nhìn theo chiếc xe cảnh sát rời đi. Hai người đều cảm thấy vui, vì Lục Minh Phi đã làm giúp cho họ những việc mà họ không thạo lắm.

"Anh đã gửi tin nhắn cho Vu Phong Ngâm chưa?" Đường Hàn Vũ nhìn người bên cạnh.

"Gửi rồi, cô ấy nói sẽ có kết quả nhanh thôi." Khương Vân Phàm đáp.

"Tiện thể bảo đội trưởng Lục hỏi thăm hàng xóm của bà cụ xem có phải cháu gái Từ Giai Nguyệt của bà cụ ngày thường đúng như những lời bà cụ nói hay không? Cuộc sống của hai bà cháu như thế nào?" Đường Hàn Vũ nhắc.

"Được. Thế còn cô?" Khương Vân Phàm lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi đi, anh biết Lục Minh Phi thường không thích đọc tin nhắn.

"Tôi sẽ thông báo cho cảnh sát Hà và Lăng Phong đến đối chiếu danh sách kế toán của Tập đoàn Kim Thành." Đường Hàn Vũ vừa

nói vừa bấm máy.

Lục Minh Phi nhận được điện thoại của Khương Vân Phàm khi đang trên đường từ ngõ nhà bà cụ trở về Sở Cảnh sát. Sau khi nghe rõ nội dung công việc cần làm, đầu tiên Lục Minh Phi định quay lại hỏi bà cụ, nhưng ngẫm nghĩ kĩ thì thấy nếu cứ hỏi người trong cuộc sẽ làm lộ những lời nói dối đầy thiện ý của Đường Hàn Vũ. Đúng lúc đó, anh nhìn thấy một ông già bên tiệm sửa giầy.

Anh bước tới ngồi xuống chiếc ghế băng. Ông cụ già ngẩng lên nhìn anh, cười và hỏi: "Cậu thanh niên, cậu muốn sửa giầy hả?"

Lục Minh Phi mỉm cười, cởi đôi giầy da của mình, nói: "Ông khâu cho cháu một đường bên mép giày cho nó chắc ạ. Cháu hay vận động, sợ nó bị bung keo."

"Được!" Ông già cười khà khà, rồi bắt đầu vừa làm vừa nói chuyện với anh. "Cậu làm nghề gì? Có lẽ cậu cũng chừng trạc tuổi với cháu tôi."

"Ông ơi, nói khẽ với ông nhé, cháu là cảnh sát." Để tiếp tục câu chuyện phía sau, Lục Minh Phi không muốn che giấu thân phận thật của mình.

Ông cụ già hơi ngây người ra, nhìn quanh không thấy có ai, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ trên tầng của nhà bà cụ, xác định không có ai nghe thấy câu chuyện của họ thì mới ghé sát vào Lục Minh Phi, khẽ hỏi: "Có phải Từ Giai Nguyệt phạm tội gì à?"

Lục Minh Phi thấy buồn cười vì vẻ thận trọng của ông cụ, rồi lắc đầu phủ định: "Tại sao mọi người lại cứ hỏi như vậy nhỉ? Không lẽ ngày thường cô ấy không phải là một cô gái an phận nết na?"

Ông cụ già thở phào một cái, nhưng rồi như chợt nhớ đến một chuyện không vui, nói: "Con bé ấy được bà Từ chiều chuộng quen rồi. Kể từ sau khi làm kế toán ở tập đoàn nào đó, buổi tối nó không mấy khi về nhà. Nghe nói, nó đã có một bạn trai giàu có ở bên ngoài, có lẽ vì sợ bạn trai phát hiện ra rằng mình xuất thân hèn kém hoặc nó đã chán ghét ngôi nhà cũ kĩ của mình rồi. Chà, thực ra, ai cũng có cái khó của mình, bà Từ cũng đã khó khăn lắm mới nuôi được nó lớn lên như bây giờ, hi vọng là nó sẽ đối xử tử tế với bà ấy."

Lục Minh Phi nhận thấy câu nói sau cùng có gì đó không bình thường, bèn hỏi: "Quan hệ hai bà cháu họ không tốt lắm phải không ạ?"

Ông cụ già lắc đầu, thở dài: "Không thể nói là không tốt, máu loãng vẫn hơn nước lã. Chỉ là vấn đề bà cháu sống chung với nhau thì cháu chắt thường không muốn mất thời gian và sức lực để chuyện trò, chăm sóc người già, mà chỉ hàng tháng đưa cho một khoản tiền cố định. Người già thường trong lòng không muốn thừa nhận sự thật là mình đã bị bỏ rơi."

Nói đến đây, ông cụ dùng răng cắn sợi chỉ, kiểm tra xem đã chắc chắn chưa rồi mới cười và đưa đôi giày cho Lục Minh Phi.

Lục Minh Phi lấy tiền ra trả rồi chào từ biệt ông cụ. Ra khỏi ngõ, anh vui mừng lấy xe lái về Sở cảnh sát, định sẽ nói cho mọi người biết về manh mối quan trọng này.

Nửa tiếng đồng hồ sau anh về tới Sở cảnh sát. Dừng xe ở cổng tòa nhà làm việc, anh vội vã xuống khỏi xe, hoàn toàn không nghe thấy lời nhắc không được đỗ xe ở đó của đồng nghiệp. Anh chạy nhanh qua hành lang dài, mở cửa phòng làm việc rồi đưa một bàn tay ra như muốn ngăn tất cả mọi âm thanh lại: "Mọi người im lặng, tôi sợ lát nữa sẽ quên mất manh mối này."

Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm nhìn thấy nụ cười trên mặt anh thì rất phấn khởi, tạm thời không nói về câu chuyện đang dang dở giữa họ nữa và lắng nghe những lời của Lục Minh Phi.

"Hay quá, đội trưởng Lục, lắp ghép những manh mối của anh với phân tích manh mối của cảnh sát Hà thì có thể xác định, Từ Giai Nguyệt chính là kế toán của Tập đoàn Kim Thành. Cách đây nửa tiếng, anh Hà đã thông báo về là đã điều tra ra ba ngày nay không thấy Từ Giai Nguyệt đi làm, nhưng nhân viên tiếp đón của công ty thì nói rằng gần đây không có nhân viên nào đi công tác. Vì thế, chúng tôi định tới tập đoàn Kim Thành một chuyến." Khương Vân Phàm đưa cho Lục Minh Phi một bản báo cáo, "Đây là thông tin về nhân thân của Từ Giai Nguyệt."

"Sao lại phải tới Tập đoàn Kim Thành? Không lẽ những điều hai người nghĩ cũng giống như tôi?" Lục Minh Phi nhìn hai người.

"Cứ đi rồi khắc biết!" Đường Hàn Vũ trả lời ngắn gọn.

Đúng giữa trưa, ba người đi chiếc xe cảnh sát SUV đến trước tòa nhà văn phòng. Ánh phản xạ của những tấm kính cường lực trên cao chẳng khác gì mặt hồ lăn tăn khiến những người ở dưới không sao mở được mắt được khi ngước lên nhìn. Nghe nói, tổng bộ của Tập đoàn Kim Thành đã thuê nửa tòa nhà, các chi nhánh công ty có ở hầu hết các ngành, trong đó vị trí của một công ty trong số đó

chính là ở tòa nhà thương mại cách đây năm trăm mét.

Có rất nhiều nhân viên mặc comle thắt cà vạt đi ra khỏi cánh cửa xoay. Ba người bất giác nhìn xuống quần áo trên người, rồi lại cùng đưa mắt nhìn nhau. Hai người đàn ông như có thỏa thuận ngầm đi đằng trước và nhanh chóng chìa tấm thẻ ngành ra trước khi mà nhân viên bảo vệ chặn họ lại. Đường Hàn Vũ có cảm giác như hành động đó của hai người chẳng khác gì việc trẻ con tranh nhau khoe mô hình siêu nhân, cô không sao làm được việc đó. Tuy nhiên, nhân viên bảo vệ cũng đã nhanh chóng hiểu ra nên lập tức mở cửa để họ đi vào.

Họ đi thang máy lên tầng hai mươi hai, rồi lại đi theo cầu thang bộ, đó là cầu thang nội bộ lên tầng trên cùng. Ở đó, không gian rộng mở, chỉ có một quầy cà phê nhỏ. Cảnh sát Hà và Lăng Phong đang ngồi trong đó giơ tay vẫy họ. Cũng trong lúc đó, Trưởng phòng tài vụ của Tập đoàn Kim Thành Khải Nhĩ cũng đứng dậy, chìa tay ra bắt tay Lục Minh Phi, cười và nói mấy câu xã giao.

Mọi người ngồi vào chỗ xong, thư kí của Trưởng phòng tài vụ bê một khay những tách cà phê nóng hổi ra.

Khương Vân Phàm nhấc một tách cà phê lên với vẻ rất tao nhã, nhấp một ngụm nhỏ thì bị Lăng Phong ngồi đối diện đưa mắt lườm cho một cái, nhưng anh giả như không nhìn thấy, cười và nói: "Khải Nhĩ, ngày thường thì cô Từ Giai Nguyệt ở bộ phận anh là người như thế nào? Xin nhắc một điều, tôi hỏi câu đó không phải là muốn nghe những lời chính thức, mà tôi muốn hỏi là cô ấy thân thiết với ai nhất? Có hay không mong muốn mãnh liệt được thăng tiến?"

Đúng khi Khải Nhĩ định trả lời, thì Khương Vân Phàm lại nói: "Cũng xin nhắc thêm, nếu chúng tôi phát hiện ra là anh đã nói dối thì chúng tôi sẽ coi đó là bằng chứng về việc anh cản trở cảnh sát làm việc!"

Khải Nhĩ tỏ ra rất kiên nhẫn, mặc dù Khương Vân Phàm có phần hơi chiếm chót, nhưng anh ta vẫn mỉm cười hòa nhã: "Thực ra, hồi đầu khi cô ấy tới tôi cũng thấy hơi coi thường, chỉ là một nhân viên kế toán nhỏ mà thường xuyên làm thêm giờ đến rất muộn. Nhưng, bắt đầu từ cuối năm ngoái, dường như cô ấy không muốn thăng tiến bằng sự nỗ lực của chính bản thân mình nữa."

"Câu đó là có ý gì?"

"Cuối năm là thời gian mà bộ phận tài vụ kế toán chúng tôi bận

rộn nhất, nếu là lúc thường thì cô ấy đã cùng làm thêm giờ với chúng tôi ngay rồi. Nhưng, sáu giờ chiều hôm ấy cô ấy đã đeo túi lên và ra về mà chẳng ai dám nói gì. Sếp đã thông báo cho chúng tôi rằng, không ai được động chạm tới Từ Giai Nguyệt, cô ấy sắp rời khỏi bộ phận tài vụ rồi. Tối hôm đó, nhiều đồng nghiệp ca cẩm, mấy nữ nhân viên còn nói cô ấy trèo cao, định với tới cả Tổng Giám đốc Vương Hạo của chúng tôi, và định dựa vào anh ấy để ngồi vào vị trí thư kí của Tổng Giám đốc, và một tuần trước thì cô ấy đã rời khỏi bộ phận tài vụ."

"Vậy, anh hãy nói về những sự việc có liên quan đến Từ Giai Nguyệt trong buổi tiệc sinh nhật của Vương Hạo một tuần trước đi. Đừng có hỏi tại sao lại biết là anh cũng tới đó, mặc dù anh không thích tham gia tiệc tùng và là một người đàn ông rất chăm lo cho gia đình."

Khải Nhĩ có vẻ rất ngạc nhiên trước những lời đó. Anh ta ngồi ngây người một lúc rồi mới chậm rãi nói: "Hôm đó người đến dự rất đông..."

Bữa tiệc được tổ chức tại tầng hai của khách sạn nghỉ dưỡng của Tập đoàn Kim Thành. Bên ngoài thì là tiệc sinh nhật, nhưng thực ra là một vũ hội hóa trang, và chính xác hơn thì là một buổi gặp mặt mang tính thương mại. Khách đến dự phần đông là những người có tên tuổi trong giới nhà hàng, khách sạn, sân golf và người đứng đầu của các tổng công ty, tập đoàn.

Hầu hết mọi người đều đeo mặt nạ và mặc những trang phục với các phong cách khác nhau, trong khi phần lớn phụ nữ đều hướng về phong cách mát mẻ, riêng Từ Giai Nguyệt không như vậy. Khi cô ấy xuất hiện với bộ trang phục cô dâu ma cà rồng: Vẻ mặt yêu ma kì quái, những chỗ da hở ra thì nhợt nhạt như không hề có máu, trông không khác gì một con ma cà rồng thực thụ khiến mọi người đều giật mình. Toàn thân cô dường như tỏa ra một không khí hắc ám, vai lại mang một đôi cánh màu đen, làm mọi người đều muốn lánh xa nhưng lại cũng rất muốn nhìn xem cô định làm gì. Khi cô ấy mỉm cười tự tin tiến từng bước về phía Vương Hạo, thì anh ấy lại có hành động khiến mọi người bất ngờ, đó là không những không từ chối cô gái kì quặc ấy mà còn cười và giang hai cánh tay ra ôm cô ấy vào lòng trước mặt tất cả mọi người mà không một chút sợ hãi nào. Và họ đã công khai chuyện tình của hai người trước đám đông bằng cách đó và nhận lại những lời chúc phúc của mọi người.

Sau đó, mọi người còn biết rằng Từ Giai Nguyệt xuất thân hèn

kém thì lại càng thấy sửng sốt hơn. Ai cũng thấy bất ngờ, một Vương Hạo - người thừa kế tập đoàn, người từ trước tới nay không hề công khai chuyện tình cảm lại có khẩu vị đặc biệt như vậy, yêu một cô gái vừa táo tợn vừa kì quặc.

Không hiểu tại sao, khi nghe những lời kể của Khải Nhĩ, trong đầu của Khương Vân Phàm không chỉ hiện lên cảnh tượng của buổi tối hôm đó, mà còn có cả khuôn mặt với nụ cười thoắt ẩn thoắt hiện giấu trong làn tóc của Từ Giai Nguyệt khi Vương Hạo ôm cô ta, khiến anh không khỏi thấy buồn nôn.

"Đó là lần sau cùng tôi nhìn thấy cô ấy. Sau khi cô ấy rời khỏi phòng tài vụ, tôi nghe nói cô ấy không đi làm, chẳng ai biết gì về hành tung của cô ấy." Khải Nhĩ nói.

"Đi nào, phải tới ngay một nơi này!" Khương Vân Phàm đột nhiên mở bừng mắt, đẩy ghế đứng dậy rồi bước nhanh xuống cầu thang. Hành động của anh rất nhanh, khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên, thậm chí chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy bóng anh khuất dần ở cầu thang.

Đường Hàn Vũ cũng vội vã cáo từ và cùng Lục Minh Phi đuổi theo Khương Vân Phàm. Khi ba người ngồi lên xe rồi, Đường Hàn Vũ đưa mắt nhìn Khương Vân Phàm đang ngồi ở ghế phụ. Hai tay anh đan chéo nhau chống dưới cằm, mắt nhắm lại suy nghĩ.

"Cậu vội vàng như vậy, định đi đâu nào?"

"Không lẽ mọi người không thấy lạ lùng à? Tại sao Từ Giai Nguyệt lại cải trang thành cô dâu ma cà rồng?"

"Có lẽ vì cô ấy thích xem phim ma cà rồng."

"Cho dù là như thế, thì tại sao Vương Hạo lại lựa chọn buổi tiệc ấy để công khai chuyện tình cảm?"

"Ai mà biết được! Có thể anh ta đã tìm thấy tình yêu đích thực, muốn được cập bến tình yêu."

Khương Vân Phàm không cho là như vậy, nên không tiếp lời của Đường Hàn Vũ nữa mà giục Lục Minh Phi lái xe nhanh đến khách sạn nghỉ dưỡng của tập đoàn Kim Thành. Họ nhanh chóng gặp được Giám đốc khách sạn, rồi nói rõ ý của mình. Giám đốc khách sạn đưa họ lên tầng hai. Nhưng lúc này thì ở đó đã được dọn dẹp sạch sẽ, chẳng còn để lại chút dấu vết nào của bữa tiệc sinh nhật hôm đó. Họ cũng không thu được bất cứ vật chứng gì.

“Xin hỏi, hôm đó các anh có bị mất thứ gì quan trọng không? Có cần chúng tôi giúp tư vấn những nhân viên làm việc không?” Vị Giám đốc thấy bọn họ cứ tìm quanh quất, sợ ảnh hưởng tới thời gian làm việc của mình, trong lòng không khỏi thấy phiền phức, tuy nhiên mặt thì vẫn giữ nụ cười giả tạo.

“Không cần, chúng tôi không mất thứ gì quan trọng cả.” Đường Hàn Vũ nhìn ông Giám đốc, thấy được vẻ nghi hoặc trong mắt ông ta, bèn rút tấm thẻ ngành, chìa ra: “Chúng tôi là cảnh sát, cô Từ Giai Nguyệt tham gia bữa tiệc sinh nhật của Vương Hạo hôm đó đã bị người khác giết, chúng tôi muốn kiểm tra xem đoạn video từ camera của khách sạn buổi tối hôm đó. Phiền ông dẫn đường cho chúng tôi!”

Ông Giám đốc có vẻ rất ngạc nhiên, lắc đầu nói: “Bạn gái của Tổng Giám đốc? Sao có chuyện đó được?”

Khương Vân Phàm dùng cánh tay ngoặc vào cổ của Giám đốc khách sạn, kéo ông ta vào trong thang máy: “Đừng nhiều lời, phòng điều khiển ở tầng mấy?”

Giám đốc khách sạn đáp: “Tầng ba”, Khương Vân Phàm nhấn nút số tầng, bốn người nhanh chóng lên tới phòng điều khiển. Theo yêu cầu của tổ Chuyên án Đặc biệt, các nhân viên ở đây tìm đến đoạn video hôm đó, thì thấy những hình ảnh của Vương Hạo và Từ Giai Nguyệt, hai người tỏ ra rất quấn quýt, không rời nhau lúc nào, hơn nữa cuối cùng còn cùng nhau rời khỏi khách sạn và ngồi vào một chiếc xe hơi màu đen.

Khương Vân Phàm đột nhiên cười: “Tôi biết rồi! Tôi biết tại sao cô ta lại giả làm cô dâu ma cà rồng rồi!”

Lục Minh Phi nhìn Khương Vân Phàm với vẻ ngạc nhiên: “Cậu chỉ được cái giỏi làm cho người khác giật mình. Rút cục là đã biết được gì?”

Đường Hàn Vũ không hiểu, trong đoạn video đó dường như không có manh mối nào cho thấy Vương Hạo có những hành động lạ lùng. Lục Minh Phi cũng nhìn cô, hai người ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu trong đầu của anh chàng khùng kia đang diễn ra điều gì.

“Đi nào, đội trưởng Lục, chúng ta lại tới một nơi khác.” Khương Vân Phàm vỗ vai của Lục Minh Phi, chạy lên như điên, rồi không kịp chờ chiếc thang máy đang dừng lại ở tầng mười một, lập tức đi vào cầu thang thoát hiểm, phía sau lưng anh vang lên tiếng chân

đuổi theo của hai người kia.

Lục Minh Phi hổn hển mở cửa xe, rồi chỉ vào Khương Vân Phàm nói với giọng trách móc: "Cậu có tin không, tôi đang muốn đánh cho cậu một trận đây! Chạy nhanh là một chuyện, lại còn làm cho người ta vừa không hiểu vừa tò mò chạy theo sau!"

Khương Vân Phàm cười đọc địa chỉ của Vương Hạo rồi mở cửa xe ngồi vào: "Trách tôi à? Không lẽ chân dài cũng có lỗi?"

Đường Hàn Vũ ngồi vào ghế sau, rồi ghé vào giữa hai người, không nén được tò mò, hỏi: "Anh Khương khùng, đừng có vòng vo nữa, nói xem, rút cục là đã phát hiện ra điều gì vậy?"

Khương Vân Phàm mỉm cười, làm động tác giữ im lặng rồi nhắm mắt lại giả bộ như ngủ mà không nói gì cho hai người biết.

Tiên sinh ma cà rồng

Giữa đường, họ nhận được điện thoại của Vu Phong Ngâm. Sau khi xác chết được đưa tới Trung tâm pháp y, đầu tiên cô lấy một chút máu còn sót lại của xác chết để làm xét nghiệm ADN, sau đó đưa xác chết lên bàn giải phẫu để làm khám nghiệm ở mức sâu hơn.

Nhưng, trong thời gian giải phẫu, nội tạng của xác chết dần dần xuất hiện màu tím đen, vết răng cắn ở cổ cũng từ màu xanh chuyển sang màu tím đen, giống như máu có độc đã truyền đến toàn thân. Tiếp ngay sau đó là một mùi hôi thối nồng nặc xộc ra tới mọi ngóc ngách của phòng giải phẫu, khiến cho tất cả mọi vật dụng ở đó cũng nhiễm phải cái mùi đáng sợ đó.

Vu Phong Ngâm buộc phải tạm thời rời khỏi phòng giải phẫu một lúc. Cô ra bên ngoài đứng, ngửi áo thì thấy toàn thứ mùi kia, đến cả tóc của cô cũng vậy. Trong lòng cô thấy rất thắc mắc, rút cục thì đó là loại thuốc độc gì mà có thể kéo dài tình trạng thể hiện trạng thái phát độc như vậy nhỉ?

Cô rà soát lại trong đầu một lượt, tạm thời chưa tìm ra tên của độc dược đó, nhưng cô biết mình phải nhanh chóng nói cho mọi người biết. Tên hung thủ dùng thuốc độc này không phải là dạng vừa, rất có khả năng là một tội phạm đã qua bậc học đại học và rất có khả năng tổ chức. Ngoài ra, kết quả xét nghiệm ADN đã có rồi, nạn nhân chính là Từ Giai Nguyệt, kế toán của Tập đoàn Kim Thành, mới hai mươi lăm tuổi, tử vong vào khoảng sáng sớm ngày hai mươi tám tháng bảy.

Sau khi Vu Phong Ngâm tắt điện thoại, Khương Vân Phàm nhìn đồng hồ trên xe, bây giờ là bốn giờ mười bốn phút. Anh lại nhìn ra căn biệt thự kiểu Thái bên ngoài cửa sổ, mấy gốc cây to sum xuê che khuất mất căn nhà, cho dù có dùng kính viễn vọng cũng không thể thấy gì bên trong nhà.

"Hung thủ bên trong đó, nhưng chúng ta làm thế nào để vào nhà được?" Anh quay đầu lại nhìn, Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ đều đang gọi điện thoại.

"Tôi đang gọi điện thoại để xin ông Thẩm cho lệnh khám xét." Đường Hàn Vũ nói với vẻ bình thản.

"Tôi đang thông báo cho anh Hà đưa Đội cảnh sát hình sự đến chi viện nhưng không liên lạc được." Lục Minh Phi nói với vẻ lo lắng.

Hai mươi phút sau, họ nhấn vào chiếc chuông của có màn hình. Ngay lập tức bên trong vọng ra tiếng chuông đã được nối thông. Lục Minh Phi ghé sát vào màn hình, chìa tấm thẻ cảnh sát nói: "Chúng tôi là cảnh sát."

Một lát sau, cánh cửa sắt từ từ mở ra. Một người phụ nữ tầm trung trông có vẻ giống như người giúp việc mở cánh cửa gỗ ra, mỉm cười dẫn họ vào trong nhà. Trong căn phòng khách đơn giản chỉ có một bộ sô pha cùng một chiếc bàn trà đơn giản, chiếc ti vi treo trên tường được che bằng vải trắng, nhìn thì biết ngay là chủ nhân không thường xuyên về nhà. Bên trái của phòng khách là một tấm bình phong, đi lên gác là bể tắm được cách li...

Người đàn ông trong bể tắm vẫn đang bơi, nhìn thấy cảnh sát đang chờ trên bờ cũng vẫn không tỏ vẻ lo lắng, sợ hãi. Anh ta chậm rãi bơi xuống điểm cuối rồi bước lên theo chiếc thang Inox, đón lấy chiếc khăn tắm từ tay người giúp việc, gỡ chiếc kính lặn, rồi nhìn ba người của tổ Chuyên án Đặc biệt với vẻ thách thức.

"Vương Hạo, năm giờ sáng ngày hôm trước anh ở đâu?" "Năm giờ sáng thì có thể đi đâu được, tất nhiên là ngủ ở nhà thôi! Có vấn đề gì à?"

"Bạn gái Từ Giai Nguyệt của anh đã bị người khác giết vào lúc Năm giờ sáng, không lẽ anh không biết chuyện đó?"

"Anh cảnh sát, anh đừng đùa sao có thể như thế được?

Giai Nguyệt sao lại..."

Vương Hạo ngồi xuống chiếc ghế dài đặt bên bể tắm, hai tay ôm đầu, vẻ mặt đau buồn.

“Theo như chúng tôi được biết, quan hệ giữa hai người rất thân thiết, thường xuyên gặp gỡ nhau, người mà Từ Giai Nguyệt gặp sau cùng là anh.”

Vương Hạo ngẩng phắt đầu lên, mắt long lanh nước, nhìn chằm chằm vào Lục Minh Phi, chờ nghe đối phương nói tiếp.

Lục Minh Phi chìa tờ lệnh khám xét về phía anh ta: “Phiền anh, chúng tôi bắt đầu khám xét!”

Vương Hạo có vẻ vô cùng phẫn nộ, túm lấy cổ áo của Lục Minh Phi, gầm lên: “Anh nghi ngờ tôi giết cô ấy?”

Khương Vân Phàm từ nãy đến giờ cứ mải mê với việc quan sát căn nhà, từ tốn đưa mắt nhìn Vương Hạo, lạnh lùng đáp: “Không lẽ không đúng như vậy?”

Vương Hạo cất tiếng cười với vẻ khinh thường: “Ok, các anh cứ việc lục soát. Tiện đây xin nhắc một chút, cha tôi là một nhà từ thiện nổi tiếng, mỗi năm quyên tặng hàng trăm triệu. Đừng nói mấy cảnh sát quèn như các anh, mà ngay cả Giám đốc sở cũng phải nể mặt ông ấy. Nếu các người không lục soát thấy gì thì đừng hòng ra khỏi đây một cách dễ dàng!”

Anh ta ghé sát vào tai của Khương Vân Phàm hừ một tiếng với vẻ dữ dằn, đe dọa. Nhưng Khương Vân Phàm chỉ trừng mắt lên nhìn như muốn nói: Tôi chẳng cần biết cha anh là ai, chỉ cần có người phạm tội là tôi sẽ bắt người đó tống vào tù!

Lục Minh Phi bước vào phòng khách, phụ trách việc khám xét đồ dùng gia đình. Đường Hàn Vũ thì đến phòng ngủ, Khương Vân Phàm thì đến phòng đọc sách. Đầu tiên, họ gõ vào vách tường, kiểm tra xem có mật thất hay không. Kết quả là không phát hiện ra mật thất. Tiếp đó họ kiểm tra các ngăn kéo, tủ quần áo, các vật dụng trong tủ sách, nhưng vẫn không thu được gì.

Đường Hàn Vũ bước vào phòng đọc sách, lắc đầu với Khương Vân Phàm. Hai người ra phòng khách thì thấy Lục Minh Phi cũng nhìn họ với vẻ ỉu xìu, thì biết là anh cũng không phát hiện ra bất cứ manh mối gì. Vậy thì, thứ mà Vương Hạo cất giấu ở đâu đây?

Khương Vân Phàm đi đi lại lại trong phòng khách, rồi nói: “Nhất định có chỗ nào đó đã bị chúng ta bỏ qua, hơn nữa, đó lại còn là

nơi rất dễ nhìn thấy... Là những nơi chúng ta nghĩ rằng không thể giấu vật gì được và chưa kiểm tra."

Vương Hạo đứng bên cạnh tấm bình phong rồi đi từng bước xuống bậc thềm, nói với vẻ nửa cười nửa không: "Thế nào? Không khám xét thấy à?"

Khương Vân Phàm ngẩng lên nhìn anh ta bằng đôi mắt sâu thẳm và đọc những thông tin về anh ta: Nuôi chó Samoyed, chưa kết hôn, rất ít bạn gái, là đồ kí sinh, nguồn kinh tế đến từ cha đẻ, rất thích sưu tầm cất giữ.

Một lát sau, dường như sợ bị người đối diện nhìn thấu tâm can, Vương Hạo không dám nhìn thẳng vào Khương Vân Phàm nữa. Anh ta nhận ra rằng mình đã bắt đầu thấy căng thẳng và điều đó không phải là dấu hiệu tốt.

Để giảm bớt sự căng thẳng, Vương Hạo mở tủ lạnh lấy một chai nước khoáng tu một ngụm lớn. Đúng lúc đó, một con chó Samoyed màu trắng trông rất đáng yêu ve vẩy chiếc đuôi xinh đẹp chạy quanh anh ta như muốn làm nũng nhưng lập tức bị người giúp việc chạy theo đuổi ra.

Khương Vân Phàm bình thản mỉm cười, thông tin thứ nhất đã được kiểm chứng, như vậy trong sáu thông tin chỉ còn thông tin cuối cùng là quan trọng nhất. Nhưng trong phòng ngủ và phòng đọc sách không nhìn thấy bất cứ vật gì đáng cất giấu, vậy nó ở đâu nhỉ?

"Thưa các anh cảnh sát, nếu các anh không còn việc gì nữa thì xin rời khỏi. Nhà tôi không phải là trạm thu dung, nên không thể tùy tiện thu nhận những con chó lang thang." Vương Hạo có vẻ rất không vui nên đã chế nhạo Tổ Chuyên án Đặc biệt một cách thẳng thừng hòng để họ biết điều mà rút lui.

"Theo tôi thấy, ngôi nhà này còn không bằng cái chuồng nhỏ của con mèo nhà tôi, ai mà thèm chứ!" Lục Minh Phi đáp trả, vẻ tức giận khiến giọng anh to hẳn làm cho Vương Hạo cũng phải tái mét mặt.

Trong lúc hai người đó lời qua tiếng lại thì Đường Hàn Vũ và Khương Vân Phàm tới gần tấm bình phong và lại ra bể tắm một lần nữa. Khương Vân Phàm đi vòng quanh bể tắm một lượt. Ánh mặt trời chiếu qua chiếc rèm cửa cầu vồng, tạo thành những điểm sáng trên mặt nước trong vắt với những gợn lăn tăn. Bỗng nhiên, Khương Vân Phàm ngồi xổm xuống, vốc một vốc nước lên ngửi,

không có mùi gì khác thường.

“Các anh cảnh sát, đề nghị các anh nhanh chóng rời khỏi. Tôi phải tới công ty họp bây giờ!” Vương Hạo lớn tiếng giục giã.

“Hình như anh rất thích bơi thì phải? Đã giành được giải thưởng nào chưa? Để hôm nào đó chúng ta thi với nhau xem sao được không?” Khương Vân Phàm vẫn tỏ ra không thèm để ý đến thái độ dữ dằn của Vương Hạo, mà ngược lại còn mỉm cười nói với anh ta về chuyện bơi.

“Một lời nhắc thân thiện, tôi thích bơi từ nhỏ, đã từng cầm về hai giải quán quân trong các cuộc thi bơi thành phố. Anh chắc chắn là muốn thi bơi với tôi chứ? Nếu thua, đừng có trách tôi đấy!” Vương Hạo nói với vẻ rất tự tin, cứ như thể đã nắm chắc phần thắng trong tay.

“Vương thiếu gia, bể bơi nhà anh bao lâu thì thay nước một lần? Lần thay nước trước là bao giờ? Tôi thấy là chúng ta đừng chọn thời gian nữa, chọn ngày chi bằng tùy cơ, bây giờ thi luôn đi!” Khương Vân Phàm nhìn người đàn ông bên cạnh với vẻ coi thường.

“Tôi cũng không biết. Đó là việc của những người làm, ai mà rõ được! Tôi nghĩ, lần sau chúng ta thi đi, chẳng may mà nước không tốt lắm thì chẳng phải tôi sẽ mang tiếng là ngược đãi anh sao? Tin này mà lại đồn ra ngoài thì tôi biết giấu mặt vào đâu?” Vương Hạo cười khan mấy tiếng rồi nắm lấy hai tay của Khương Vân Phàm định đẩy anh vào trong phòng khách.

Nhưng Khương Vân Phàm thì nhất quyết không rời bể bơi, gạt mạnh tay anh ta ra, nói với giọng khiêu khích: “Không lẽ bây giờ không thể bảo người làm dọn dẹp một chút được sao?”

Vương Hạo khẽ gầm lên với vẻ mất kiên nhẫn: “Rút cục anh không thấy phiền à? Anh muốn gì? Muốn tôi phải nói bao nhiêu lần nữa, người làm đều đã nghỉ cả rồi, tôi còn có cả một cuộc họp phải tham dự, thực sự không có thời gian ở đây với các anh!”

Khương Vân Phàm cũng không vòng vo với anh ta nữa, khi bốn mắt của hai người nhìn nhau, anh nói: “Vương Hạo, chúng tôi tình nghi anh giết người, nên tạm thời sẽ bắt giữ anh!”

Lục Minh Phi hiểu ngay ý, lập tức lấy chiếc còng từ trong túi ra, bước tới nhanh chóng tra còng vào tay Vương Hạo. Vương Hạo không ngờ đối phương lại bất ngờ sử dụng chiêu này, nên đành để

cho Lục Minh Phi áp giải ngồi xuống ghế. Lục Minh nhìn xem thời gian trên di động, rồi gọi điện lại cho cảnh sát Hà. May sao lần này đã gọi được.

"Anh Hà, sao anh không nghe điện thoại? Hãy nhanh chóng đưa anh em tới khu biệt thự, tôi sẽ nhắn địa chỉ cho anh." Lục Minh Phi nói.

"Vâng. Nhưng, lúc trước đội trưởng gọi điện cho tôi à? Sao máy tôi lại không hiển thị cuộc gọi nhỡ nhỉ? Cảnh sát Hà chưa nói xong thì Lục Minh Phi đã tắt máy. Anh không biết rằng, ở một chỗ cách đó không xa, khuôn mặt của Lăng Phong thoáng hiện lên một nụ cười bí hiểm.

Trên bờ bên cạnh bể tắm chỉ có hai chiếc ghế dài, có thể nhìn thấy những chiếc rèm cửa sổ của những ngôi chùa và miếu mạo vàng lấp lánh phía xa xa từ đó. Đường Hàn Vũ tiếp tục mò mẫm ba vách tường khác và tìm thấy một chiếc nút nhấn ở phía sau rèm cửa. Cô khẽ nhấn vào đó, nước trong bể rút rất nhanh.

Khương Vân Phàm nhảy xuống bể, móc ra một quả bóng gậy lăn dưới đó và phát hiện ra nền bể hơi lõm và có độ dốc nhất định. Anh nhặt quả bóng gậy lên, quỳ một chân xuống, tai gần như dán xuống đất, sau đó gõ lên mặt sàn thì thấy có tiếng kêu "cong". Khương Vân Phàm đột nhiên đứng dậy, cười và nói: "Tổng Giám đốc Vương, anh giấu kĩ quá đấy!"

Vương Hạo ngây người: "Anh nói vậy là ý gì?"

Khương Vân Phàm chỉ xuống sàn: "Dưới này có mật thất, muốn cho nước không chảy được vào mật thất hẳn anh phải tốn không ít tiền đâu nhỉ."

Vương Hạo tỏ ra tức giận: "Tôi không hiểu anh đang nói gì!"

Khương Vân Phàm không muốn mất thời gian với anh ta nữa, nên ra sức đẩy tấm lát sàn, nhưng mãi mà không hề nhúc nhích, có lẽ đó là một mật thất có nút đóng mở, nhưng không biết Vương Hạo đặt cái nút đó ở đâu?

Đúng lúc đó, từ phía dưới của tấm sàn bể tắm phát ra một tiếng "sầm" như tiếng của một vật nào đó bị đạp đổ, khiến cho các thành viên của tổ Chuyên án Đặc biệt càng tin chắc là có sự tồn tại của mật thất. Nhưng, tại sao bỗng nhiên lại phát ra tiếng động ấy? Không lẽ ở đó có nuôi chuột?

Khương Vân Phàm ra hiệu bằng mắt với Đường Hàn Vũ, cô lập tức hiểu ý quay người đi vào trong phòng khách để tìm cái nút đóng mở kia. Trong lúc Khương Vân Phàm đang định bước lên bờ thì vô tình nhìn xuống máng thoát nước dưới sàn và trong đầu bất chợt nảy ra một ý kì quặc, thế là đôi chân anh cứ đi về phía máng thoát nước đó, tiếp đó anh đưa tay mở nó ra xem, bên trong cái hốc tối đen đó quả nhiên có một cái nút nhỏ.

Cùng với một tiếng động khẽ vang lên, từ trong bể tắm mở ra một cánh cửa hình vuông. Lục Minh Phi đứng trên bờ, định thần lại nhìn, trong căn mật thất chỉ có một chùm sáng mặt trời giấu một người đàn ông đang bị trói. Nhìn cách ăn mặc của người ấy thì có lẽ đó là một công nhân dọn vệ sinh!

Cùng lúc đó, Vương Hạo cúi đầu xuống, anh ta biết rõ âm mưu của mình sắp bị lột trần.

Khương Vân Phàm nhảy xuống, thoáng nhìn đã thấy một chiếc ghế bị đạp đổ trước mặt người đàn ông. Anh bước tới cởi trói cho người đàn ông, rồi cầm đèn pin lên soi bốn xung quanh, thấy khắp căn mật thất là chụp răng, mũ, giày, vương miệng và cả một bộ quần áo cô dâu rất đẹp của ma cà rồng. Trong đó, có rất nhiều trang phục còn mới nguyên. Rõ ràng là mặc dù chúng vô cùng đẹp nhưng không có một cô gái bình thường nào muốn mặc nó.

Nhưng, có lẽ thứ nổi bật hơn cả là chiếc bàn trang điểm khảm trai lấp lánh. "Tạch" một tiếng, người công nhân làm vệ sinh bật đèn lên, căn mật thất nhỏ sáng trưng như ban ngày, soi rõ mọi thứ trong đó. Trên chiếc bàn trang điểm có đủ các loại nước hoa, kính mắt, son môi đắt tiền, những chiếc lắc tay lấp lánh, các loại dây chuyền. Trên chiếc ghế cạnh đó là một chiếc khăn voan của cô dâu và đôi giày thủy tinh còn dính máu. Tất cả những đồ vật ấy trông thật sa hoa và có giá.

Khương Vân Phàm đeo găng tay vào, lấy chiếc kính phóng đại ra nhìn kĩ những đồ trang sức đó thì thấy đều đã có dấu vết được dùng qua.

Đường Hàn Vũ cũng nhảy xuống mật thất, và khẽ cầm chiếc áo cưới lên nhìn thật kĩ. Bỗng nhiên trong đầu cô hiện lên một hình ảnh: Cô ta ngồi trước bàn trang điểm, nhìn vào hình ảnh mình trong chiếc váy cưới để vai trần trong gương, mái tóc đen được vấn lên, trên đầu chùm một tấm voan màu trắng, đôi môi tô son mọng đỏ. Cô thật xinh đẹp, nhưng trên mặt không có lấy một nụ cười, ở đó còn có cả ngấn của hai hàng lệ, làm cho khuôn mặt xinh

đẹp trở nên u tối và bí hiểm.

Người đàn ông trẻ mặc bộ trang phục ma cà rồng bên cạnh cô, đưa tay túm lấy cằm cô, nhìn vào đôi mắt đầy vẻ căm phẫn của cô, cất tiếng cười to rồi ghé sát vào tai cô thì thầm: "Đừng sợ, tôi sẽ chuẩn bị cho cô một chiếc quan tài thật đẹp. Hãy ngủ cho say, cô dâu ma cà rồng của tôi ạ, hãy ngủ cho say, cô dâu ma cà rồng mãi mãi của tôi. Kiếp này của cô chỉ là để dành cho tôi mà thôi!"

Hai hàng nước mắt lại tuôn rơi, cô đang bị trói bằng một sợi dây thừng nên không thể nào thoát được, đành nhắm mắt tuyệt vọng.

"Quả nhiên là như vậy, anh là người mắc bệnh cuồng ma cà rồng. Thực ra, anh rất ít khi bơi, nhưng bể bơi quanh năm có nước, làm như vậy là để che giấu mật thất và để cho con chó của anh không mò tới khiến người khác vì thế mà không phát hiện ra bí mật của anh." Khương Vân Phàm nói với Vương Hạo đang bị Lục Minh Phi giữ lấy, nhưng Vương Hạo không có bất cứ phản ứng gì.

Đường Hàn Vũ thoát khỏi khả năng đặc biệt của mình trở về với hiện thực. Cô đặt chiếc áo cưới xuống, tìm một chiếc túi sạch cho tất cả đám nước hoa, kính mắt, son môi, quần áo và các loại trang sức khác vào trong đó và nói: "Đem những thứ này cho cô Vu làm xét nghiệm và giám định."

Khương Vân Phàm đột nhiên quay về phía người công nhân, nói: "Sao anh lại biết có đèn ở đây... Tôi biết rồi, anh chính là công nhân vệ sinh bể tắm. Sở dĩ anh bị trói ở đây, nguyên nhân quá rõ là anh đã vô tình phát hiện ra mật thất, đúng lúc đó thì Vương Hạo về. Bí mật mà anh ta đã mất bao nhiêu công sức để che giấu đã bị anh phát hiện ra, anh ta sợ anh sẽ vạch trần bộ mặt thật hiểm ác của anh ta nên mới trói giam anh ở đây ba ngày ba đêm rồi, đúng không?"

Lúc này, Vương Hạo mới từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt có những tia máu đỏ vằn lên cứ nhìn chăm chăm vào Khương Vân Phàm, như có thể lao vào cắn xé anh như một con sói dữ bất cứ lúc nào.

"Anh, Vương Hạo, kẻ cuồng ma cà rồng. Bao nhiêu năm nay, anh luôn mong mỏi có một cô dâu ma cà rồng cùng chơi với anh, nhưng rất nhiều cô gái đã từ chối, thậm chí cảm thấy anh là kẻ biến thái và rất đáng sợ, nên thường chỉ qua lại với anh chưa đầy một tháng thì đã chia tay. Chỉ có Từ Giai Nguyệt là ngoại lệ, vì thế anh mới cùng với cô ấy và công bố chuyện tình cảm giữa hai người."

Không gian cho sự hoang tưởng

Vương Hạo nhìn Khương Vân Phàm nhớ lại cái đêm hôm ấy. Màn đêm yên tĩnh như nước, anh ta nôn nóng giục Từ Giai Nguyệt cải trang thành cô dâu ma cà rồng. Không những cô không từ chối mà còn tự mình ngoan ngoãn mặc quần áo vào, sau đó không hề hỏi lấy một câu và cũng không trách mắng gì anh ta lấy một lần.

Anh ta rất vui. Cuối cùng thì cũng đã thực hiện được mong ước ấy. Anh ta đã đồng ý rất dễ dàng trước yêu cầu của Từ Giai Nguyệt, ngoài khoản tiền lớn dùng làm sinh hoạt phí cố định chu cấp cho cô hàng tháng, anh ta còn phải công bố quan hệ giữa hai người vào bữa tiệc sinh nhật.

"Để tôi nghĩ xem nào, một cô dâu ma cà rồng rất khó mới có được, nhưng tại sao anh lại nỡ ra tay giết hại cô ấy như vậy?" Câu nói của Khương Vân Phàm như một mũi kim đâm vào lòng Vương Hạo.

Đường Hàn Vũ đã nhận thấy là Vương Hạo có thể bất ngờ tấn công lại nên khuyên: "Anh Khương, chúng ta hãy áp giải tội phạm về Sở đã rồi hãy hỏi cung."

Khương Vân Phàm lắc đầu, từ chối, mặc dù đó là biện pháp an toàn. Anh bê chiếc thang ở góc của mật thất ra rồi đi lên khỏi bể tắm bằng chiếc thang đó và đi nhanh tới trước mặt Vương Hạo, nói: "Tại sao anh lại giết cô ấy? Cô ấy không đồng ý chơi trò chơi đó với anh à? Nhưng hình như không phải thế, nhìn cái vẻ của anh thì có lẽ ít nhất là hai tháng rồi cũng chưa tiếp xúc với phụ nữ, đúng không?"

Vương Hạo càng tỏ ra tức giận, mặt đanh lại, giọng cao hẳn lên: "Anh im mồm đi!"

Khương Vân Phàm giả bộ sợ hãi lùi về sau một bước: "Cô ta muốn với tới người có nhiều tiền hơn nữa và bỏ rơi anh. Thực ra, chuyện đó cũng bình thường thôi, vì lúc đầu quan hệ giữa hai người chỉ là một cuộc trao đổi, chẳng hề có chút tình yêu nào, không đúng thế sao?"

Vương Hạo hừ một tiếng vẻ coi thường: "Anh thì làm sao hiểu được thế nào là yêu? Đừng tưởng là tôi không biết gì về anh, một gã không có tình cảm bình thường, đến bản thân mình mà cũng còn không hiểu, có tư cách gì mà nói tôi!"

Khương Vân Phàm ngây người, bất giác đưa mắt nhìn về phía Đường Hàn Vũ, rồi lại nhìn Vương Hạo: "Cảm ơn phản ứng vừa rồi

của anh, điều đó khiến tôi biết có lẽ anh đã bị cắm sừng."

Lúc này, Vương Hạo lạnh lùng lên tiếng: "Anh đừng có mà nói nữa!"

Vương Hạo luôn ở vị trí trên cao, ngồi ở chiếc ghế thái tử tập đoàn, bản tính cao ngạo, từ nhỏ đến lớn ít có bạn bè.

Mọi người trong nhà bận chuyện làm ăn, còn anh ta thì bận với đủ loại lớp học thêm. Chỉ khi có thành tích học tốt thì mới được xem phim, vì thế mà anh ta dành phần lớn thời gian cho các bộ phim về ma cà rồng của Hồng Kông. Cũng chính vì thế mà anh ta ít bạn bè, trong lòng luôn cảm thấy cô đơn và luôn khao khát có một cô dâu ma cà rồng cùng chơi với mình, để rồi sau đó đẻ ra những đứa con ma cà rồng.

Vương Hạo nghe thấy những lời mổ xẻ về mình của Khương Vân Phàm, cuối cùng không chịu được nữa, nhào tới túm lấy cổ áo anh, gầm lên: "Tôi đã bảo anh đừng có nói nữa rồi, nhưng tại sao anh không im đi? Lúc đó tôi cũng đã bảo cô ấy đừng có rời đi, nhưng tại sao cô ấy lại không nghe lời?"

Khương Vân Phàm để mặc cho anh ta trút cơn tức giận, giơ tay ra hiệu ngăn Lục Minh Phi và Đường Hàn Vũ đang định xông đến túm lấy Vương Hạo, ý bảo họ cứ đứng chờ khi nào anh bảo thì hãy tới. Thế rồi anh đổi giọng, giả như mình là nạn nhân Từ Giai Nguyệt, nói: "Vương Hạo, anh hãy tỉnh lại đi, ông ấy có thể mang đến cho tôi tất cả những gì mà tôi muốn, bao gồm tài sản và cổ phần. Điều quan trọng hơn cả là, tôi không thể nào chịu đựng thêm cái sở thích cuồng ma cà rồng quái đản của anh nữa, rõ chưa? Tôi đã không còn yêu anh nữa, không muốn cùng anh chơi cái trò trẻ con, ấu trĩ này nữa!"

Vương Hạo gần như phát điên, lắc đầu, nói: "Không! Anh không hiểu! Rõ ràng là lúc đầu em đã hứa với anh, mãi mãi là cô dâu ma cà rồng của anh. Đừng trách anh nhẫn tâm, mà chính là do em đã thay lòng đổi dạ trước. Anh thực sự không muốn, anh xin em đừng rời xa anh, nhưng em vẫn cứ bỏ rơi anh, em cứ bỏ rơi anh!"

"Vì thế, anh đã giết Từ Giai Nguyệt. Chính là anh đã giết cô ấy!" Khương Vân Phàm lạnh lùng nói, rồi đẩy mạnh Vương Hạo. Bị bất ngờ, Vương Hạo ngã lăn ra đất.

Lục Minh Phi lập tức xông tới, hai tay túm chặt lấy cánh tay của Vương Hạo. Bị đau, Vương Hạo mới nhận ra rằng là mình vừa rơi vào cái bẫy của Khương Vân Phàm, và điều tệ hại hơn là anh ta đã

nhận tội.

“Tên tiểu nhân bỉ ổi kia, tôi sẽ không tha cho anh đâu!”

Vương Hạo bất chấp, xông tới Khương Vân Phàm, nhưng bị Lục Minh Phi giữ chặt lại, khiến anh ta chỉ còn biết đứng nguyên tại chỗ và giơ chân đá về phía Khương Vân Phàm, thậm chí nhổ nước bọt vào anh, dường như anh ta coi Khương Vân Phàm là kẻ thù không đội trời chung.

“Tất cả những người trong nhà hãy bỏ vũ khí xuống, các người đã bị bao vây!” Cảnh sát Hà nói vào loa từ bên ngoài. Hơn chục cảnh sát cũng đồng thời giơ súng lên.

Lục Minh Phi cầm chiếc máy bộ đàm lên trao đổi với cảnh sát Hà, sau đó áp giải Vương Hạo ra khỏi tòa nhà màu trắng.

Trong phòng thẩm vấn, Đường Hàn Vũ nhấn nút chiếc bút ghi âm, đọc: “Vương Hạo, hai mươi tám tuổi, người thừa kế của Tập đoàn Kim Thành nhưng quen lêu lổng, lần đầu tiên kết hôn với Nộn Mô, ba tháng sau thì chia tay, bạn gái đầu tiên kể từ sau khi li hôn là Từ Giai Nguyệt, kế toán của Tập đoàn Kim Thành. Nghe nói, sau khi li hôn với anh thì không ai rõ tung tích của Nộn Mô, có người nói rằng cô ấy đã ra nước ngoài, chuyện này không phải do anh sắp đặt đấy chứ?”

Vương Hạo tỏ vẻ không thèm để ý đến những lời cô nói, cười lạnh lùng: “Liên quan quái gì đến cô!”

Khương Vân Phàm bất ngờ đập mạnh xuống bàn, ánh mắt lạnh lùng như nước sâu khiến người khác nhìn vào phát run lên: “Mẹ kiếp, anh hãy cẩn thận thái độ của mình với cô ấy, nếu còn nói ra những lời thiếu tôn trọng nữa, thì tôi sẽ đập nát cái lưỡi của anh đấy!”

Nghe thấy câu đó, tất cả mọi người trong phòng thẩm vấn, kể cả Lăng Phong đang ngồi ở phòng giám sát cũng giật nẩy mình.

Vương Hạo ngây người ra, rồi sau đó mỉm cười nói với ý tứ sâu xa: “Cô gái mà sĩ quan Khương thích hẳn cũng phải khác người rồi. Nhưng nếu mà ông ấy biết thì chắc sẽ không vui đâu!”

Khương Vân Phàm lạnh lùng hỏi lại: “Ông ta là ai?... Những kẻ tội phạm các anh, tưởng mình là cha mẹ của tôi sao? Tôi thích ai không đến lượt anh phải lo! Đừng tưởng mình đã biết chuyện!”

Đường Hàn Vũ bất giác đưa mắt nhìn Khương Vân Phàm, nhận thấy đôi vành tai anh ẩn dưới mái tóc đang đỏ ửng lên. Cô không dám quay lại nhìn tấm kính trong suốt phía sau, vì cô chắc rằng Lăng Phong cũng đã nghe thấy tất cả. Cô chợt thấy lòng rối bời như đang ngồi trên đống lửa nhưng lại vẫn cứ phải ngồi lại đó mãi cho tới khi cuộc hỏi cung kết thúc. Cô véo vào tay Lục Minh Phi, đưa mắt như muốn hỏi: "Chuyện gì thế nhỉ? Chẳng phải Khương Vân Phàm thích anh đó sao?"

Lục Minh Phi lắc đầu vẻ đau đớn, anh cũng không ngờ Khương Vân Phàm bỗng nhiên bày tỏ như vậy. Giả sử đổi lại là anh thì anh tuyệt đối không thể nào bày tỏ trong trường hợp công khai như vậy, vì nếu chẳng may bị từ chối thì không biết phải giấu mặt vào đâu.

Có lẽ, giữa người với người luôn có sự khác biệt, Khương Vân Phàm có dũng khí, còn người khác thì không.

Có điều, theo những gì mà anh biết được thông qua ông Thẩm thì từ nhỏ Khương Vân Phàm đã thiếu tình cảm bình thường, hơn nữa lại lớn lên trong nhà tù, hầu như anh chỉ tiếp xúc với những người đàn ông. Sở dĩ Khương Vân Phàm gia nhập tổ Chuyên án Đặc biệt không hoàn toàn là vì tài năng của anh, mà còn là vì ông Thẩm muốn giúp anh, để thông qua việc ở cùng với các thành viên của tổ Chuyên án, anh sẽ được kết hợp điều trị về tâm lí của Đường Hàn Vũ.

Nhưng, làm sao Khương Vân Phàm lại có thể thích một người nhỉ? Đường Hàn Vũ nghĩ mãi không ra, nên đành nói với mình, đây có lẽ là một trong những kĩ xảo thẩm vấn tội phạm của Khương Vân Phàm.

"Ông ấy là một người anh rất quen." Vương Hạo cười lên hai tiếng.

"Người mà tôi quen thuộc chẳng có là bao, trừ hai người bên cạnh thì chỉ còn hai ông già." Khương Vân Phàm buột miệng nói.

"Nếu mà ông ấy nghe được câu trả lời này thì không hiểu là sẽ cười hay sẽ khóc." Vương Hạo nói.

"Đừng nhiều lời nữa. 'Hoa hồng đen' là ai?" Khương Vân Phàm hỏi thẳng.

"Ông ấy nhờ tôi nhắn với anh là đừng có nóng vội, mọi sự thật sẽ dần dần được lộ ra, bao gồm tất cả những đáp án mà anh muốn biết." Vương Hạo không muốn trả lời thẳng câu hỏi của Khương

Vân Phàm.

“Ok, thế thì anh cứ việc từ từ mà đoán đi. Đề nghị hãy chuẩn bị cho tốt để đón nhận sự suy luận của tôi. Nếu nói hay, phiền anh hãy vỗ tay. Không cần phải cảm ơn đâu, để tôi giúp anh nhớ lại.” Khương Vân Phàm cười với vẻ tự tin và nói rất nhanh: “Từ Giai Nguyệt không phải là cô dâu ma cà rồng lí tưởng trong lòng anh, cô ấy thích hư vinh, hình thức lại không bằng Nộn Mô, trí tuệ cũng không bằng những cô gái muốn bám lấy anh, tiêu chuẩn duy nhất phù hợp với anh đó là cô ấy đồng ý đóng vai cô dâu ma cà rồng. Có lẽ, lúc đầu anh chỉ coi cô ấy là một món đồ chơi, nhưng sau đó cô ấy thấy chán, đòi rời xa thì anh mới nhận ra rằng anh đã yêu cô ấy, tuy nhiên cô ấy lại kiên quyết đòi chia tay, dù anh khuyên nhủ thế nào cũng không được.”

Theo như mức tiền mà hàng tháng Từ Giai Nguyệt trả bằng thẻ hàng tháng ở các trung tâm mua sắm thì thấy, Vương Hạo là một người giàu có nhưng lại rất sơ tâm, anh ta đã không hề biết chuyện Từ Giai Nguyệt vừa diễn trò bên cạnh mình vừa tìm cách qua lại với những người đàn ông giàu có hơn anh ta. Cô ta không phải là người ngốc, cô ta biết Vương Hạo coi mình như một món đồ chơi, nên cũng giả như ngốc nghếch, đầu tiên cứ kiếm chác những món lợi từ chỗ anh ta để nâng cao phẩm cấp bề ngoài của mình, rồi đợi đến một lúc nào đó sẽ đá cho gã đàn ông biến thái đó một cái.

Lần đầu tiên Vương Hạo thấy rất cảm động là khi nhìn thấy Từ Giai Nguyệt mặc bộ đồ cô dâu mà anh ta đã mời thiết kế cẩn thận làm ra và xuất hiện ở bữa tiệc sinh nhật. Trong lòng anh ta đã nghĩ, Từ Giai Nguyệt mới chính là bạn đời của mình, cô ấy đã bằng lòng hi sinh vì mình, thậm chí còn bằng lòng sinh cho anh ta những đứa con để làm mạnh mẽ hơn cho gia tộc ma cà rồng. Anh ta không một chút nhận ra rằng suy nghĩ ấy có những điểm không thỏa đáng, thậm chí còn cảm thấy vui mừng vì cuối cùng mình đã có bạn đời.

“Vương Hạo, tôi nói đúng chứ?” Đường Hàn Vũ nói ra phân tích của mình.

“Không, cô ấy yêu tôi thật lòng, không hề có âm mưu khác như lời cô nói. Người ta đã nói rồi, phụ nữ sống là vì yêu, vì tình yêu sẵn sàng hi sinh mọi thứ. Cô nói không đúng, rõ ràng là cô ấy đã thay đổi vì tôi, không hề lợi dụng tôi!” Vương Hạo không muốn thừa nhận sự thật là mình đã bị lợi dụng ngược lại, mặc dù trong đầu anh ta rất rõ nhưng lại vẫn cứ ảo tưởng.

“Đội trưởng Lục, anh hãy phối hợp với tôi làm việc này.” Khương Vân Phàm nói với một nụ cười rất kì quái.

“Tôi từ chối!” Lục Minh Phi bất giác đưa hai tay ra ôm ngực, như thể anh đã biết được Khương Vân Phàm sẽ có hành động vượt ra khỏi giới hạn.

“Anh không thể từ chối được. Lại đây, cô dâu Lục!” Khương Vân Phàm nháy mắt với Lục Minh Phi.

Tiếp đó, không biết Khương Vân Phàm kiếm đâu ra một bộ áo cô dâu ma cà rồng cỡ lớn, chụp ngay lên người Lục Minh Phi, rồi tiếp đó đeo bộ tóc giả uốn xoăn dài lên và cuối cùng là choàng tấm khăn voan đen lên cho anh. Toàn bộ công việc đó diễn ra chỉ trong vòng chưa đầy năm phút.

Lục Minh Phi dở khóc dở cười, nhìn Khương Vân Phàm nhanh chóng khoác lên người bộ áo cưới của chú rể ma cà rồng thì biết rằng bước tiếp theo Khương Vân Phàm sẽ tái hiện lại hiện trường Vương Hạo giết chết Từ Giai Nguyệt.

Hai người đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị như trong nghi thức thật. Cứ tưởng rằng chú rể sẽ hôn vào tay của cô dâu, nhưng “bốp” một cái, Lục Minh Phi bất giác đưa tay sờ lên má, cảm giác như trời đất quay cuồng.

Thời gian dường như quay trở lại vào nửa tháng trước, Vương Hạo đã tát cho Từ Giai Nguyệt một cái. Từ Giai Nguyệt đã nhìn anh ta và cười lạnh lùng: “Như vậy là anh vừa lòng rồi chứ, tôi có thể đi được chưa?”

Trong lúc quay người đi, hai mắt cô đỏ hoe vì uất ức, tay cởi tấm khăn voan đen trên đầu ném xuống dưới đất, nâng chiếc váy rộng lên và đi ra ngoài. Nhưng anh ta đã giữ cô lại. Cô quay người nhìn thì thấy Vương Hạo đang quỳ trên đất, ánh mắt cầu xin.

“Đừng đi, đừng bỏ rơi anh. Từ nhỏ anh đã không có bạn thân, những người kia chỉ nhòm vào tiền của nhà anh nên mới bằng lòng chơi với anh.”

Từ Giai Nguyệt dường như nhìn thấy một con mãnh thú cô đơn nên đã hướng về phía mặt trăng cầu mong có người nào đó sẽ mang đến cho anh ta sự ấm áp và vòng tay ôm ấp.

Từ Giai Nguyệt bất giác động lòng trắc ẩn, quỳ xuống trước mặt Vương Hạo, khẽ ôm lấy anh ta và khẽ vỗ về lên lưng anh ta:

“Vương Hạo, tỉnh lại đi, đừng mơ tưởng gì về gia tộc ma cà rồng nữa, đó chỉ là những thứ hoàn toàn hư ảo mà thôi!”

Vương Hạo đột nhiên gạt mạnh cô ra, mắt đầy vẻ thù hận và gào lên như điên: “Tôi sẽ không bỏ qua cho các người, mãi mãi cũng sẽ không tha thứ cho các người! Cút, cút ngay!”

Từ Giai Nguyệt trợn mắt há mồm, không suy nghĩ gì nhiều, bước đi đầu không ngoảnh lại nhìn ngôi biệt thự màu trắng mà cô đã từng ở nửa năm. Vương Hạo nhìn theo cái bóng lạnh lùng của cô, giận dữ đập vỡ một chiếc bát gốm với những hình trang trí rất tinh xảo.

“Mấy ngày sau, tôi đoán anh lấy lí do ‘không bám lấy Từ Giai Nguyệt nữa’ và mời cô ấy đến nhà để ăn một bữa cơm tối chia tay và sau đó chuốc cho cô ấy say.” Khương Vân Phàm nhìn về phía Vương Hạo, anh ta cúi đầu không nói gì.

Bên ngoài cửa sổ của bể tắm, màn đêm dịu dàng như nước, ánh trăng tròn vành vạnh soi xuống những bông hoa. Vương Hạo mở mật thất, mặc lên người Từ Giai Nguyệt bộ áo cưới cô dâu lộng lẫy rồi lại dịu dàng choàng khăn voan và đeo đồ trang sức cho cô.

Mãi cho đến khi đeo chiếc nhẫn cưới vào thì Từ Giai Nguyệt mới tỉnh, nhìn hình ảnh đã được thay đồ của mình trong gương, rồi lại nhìn người đàn ông quỳ một chân trước mặt mình, lạnh lùng hỏi: “Anh đang làm gì thế? Tại sao lại trói chân và tay tôi?”

Vương Hạo đeo nhẫn cho cô, khi ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời còn hơn cả kim cương, trong lòng vô cùng mừng vui, tay nâng mặt Từ Giai Nguyệt lên: “Em thân yêu, cuối cùng thì đêm nay em cũng phải lấy anh rồi.”

Từ Giai Nguyệt lập tức giận dữ nói: “Anh đang nói những lời nhảm nhí gì thế? Hãy thả tôi ra!”

Vương Hạo không làm theo lời cô mà vác cô lên vai rồi thận trọng đi lên gác, đi qua phòng khách, đến phòng ngủ, ném cô xuống chiếc giường lớn, sau đó cởi thắt lưng quần.

Từ Giai Nguyệt lo sợ vừa không biết thoát ra bằng cách nào vừa sợ Vương Hạo sẽ xâm hại mình, nên đúng lúc Vương Hạo nhào xuống, cô đạp mạnh vào chân và bụng anh ta khiến anh ta bị đau và kêu lên.

Từ nhỏ đến lớn, Vương Hạo chưa bị người khác đánh bao giờ, vì

vậy rất tức giận giơ tay tát cho cô một cái, sau đó đứng dậy lấy ra một tập "bác Mao" từ trong tủ đầu giường, tháo dây chun, lấy từng tờ "bác Mao" ném vào mặt Từ Giai Nguyệt, rồi lại nhào vào cô, vén mái tóc dài của cô lên.

Từ Giai Nguyệt không chịu, cô cắn mạnh vào ngón tay của Vương Hạo, rồi tiếp tục đạp anh ta, nhổ nước bọt vào mặt anh ta, nói: "Anh là đồ tiểu nhân nói lời không giữ lời, nếu biết trước anh không xứng đáng như vậy thì tôi đã không thèm dây đến anh! Vương Hạo, tôi không yêu anh, cứ cho là bây giờ anh giữ được tôi, nhưng anh vẫn không thể giữ được trái tim tôi, anh hiểu không?"

Vương Hạo trừng mắt nhìn cô, rồi bắt đầu hôn cô một cách thô bạo, nụ hôn lạnh lùng đặt lên cổ cô. Đột nhiên, Từ Giai Nguyệt kêu lên một tiếng đau đớn, hai mắt trợn trừng trông thật đáng sợ như thể cô đã nhìn thấy trước cái chết của mình.

Vương Hạo cắt đứt tĩnh mạch ở cổ tay cô, máu từ tay lặng lẽ chảy xuống dưới nền nhà, còn anh ta nằm cạnh cô, khẽ hát: "Hãy ngủ say đi, cô dâu ma cà rồng của anh, hãy ngủ thật say, cô dâu ma cà rồng mãi mãi là của anh."

Dần dần, Từ Giai Nguyệt không kêu được nữa, chỉ riêng hai mắt vẫn mở trừng. Vương Hạo giả như cô đang mở mắt nhìn vào giấc mơ nên nhẹ nhàng vuốt mắt lại giúp cô.

"Cô dâu Lục, anh có thể đứng dậy được rồi. Đã làm anh vất vả, để tối tôi mời anh ăn kẹo mút nhé." Khương Vân Phàm đỡ Lục Minh Phi nằm trên đất lên rồi chớp mắt vẻ dịu dàng.

"Tôi không thèm ăn kẹo mút. Một bữa tối thịnh soạn với các món hải sản, cậu không thoát được đâu. Tổ trưởng làm chứng cho tôi." Lục Minh Phi gỡ chiếc khăn voan xuống, sau đó cởi bỏ bộ quần áo cô dâu, cảm giác nhẹ nhõm như vừa trút bỏ một tảng đá nặng.

"Tôi đã chứng kiến tất cả những điều đó rồi nên anh cứ yên tâm đi." Đường Hàn Vũ nhìn hai người diễn xong màn kịch trên thì nói một câu đầy ý tứ sâu xa.

"Rất thú vị, thật tới chín mươi phần trăm. Tôi thừa nhận, tôi đã giết Từ Giai Nguyệt." Vương Hạo vỗ tay, cười, nói: "Sĩ quan Khương, nếu không có phần biểu diễn thú vị của các anh, thì tôi sẽ không nhận tội đâu."

Khương Vân Phàm nói với vẻ tự kiêu: "Khẽ thôi, tôi biết là từ trước đến nay mình luôn có sức hấp dẫn đó."

Lục Minh Phi nhìn Khương Vân Phàm với vẻ coi thường: "Nói bừa mà cũng không biết xấu hổ!"

Đường Hàn Vũ dường như nhớ tới điều gì đó, nói: "Vậy thì, tiếng kêu của phụ nữ ở tòa nhà thương mại sáng hôm đó là do anh ngụy tạo ra, mục đích là đánh lạc hướng chúng tôi về thời gian tử vong của nạn nhân?"

Vương Hạo gật đầu thừa nhận, nhưng anh ta kiên quyết không nói ra, cái "người đó" rút cục có phải là "Hoa hồng đen" hay không. Đúng lúc đó, Lăng Phong mở cửa, cùng với Lục Minh Phi áp giải Vương Hạo đi, trong phòng thẩm vấn chỉ còn lại Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ.

"Cô không cần phải trả lời tôi bây giờ, tôi thích cô là việc của tôi. Nếu như cô cũng lại thích tôi thì hãy nói cho tôi biết nhé."

"Được, chờ tôi xác định xong thì sẽ nói với anh."

Đường Hàn Vũ mỉm cười với Khương Vân Phàm, cô thích sự thẳng thắn của anh, thích cách anh nhìn thẳng vào tình cảm của mình và thích một Khương Vân Phàm dùng một cách thức rất chín chắn để xử lí trước một mối quan hệ chưa xác định. Rất lâu sau này cô mới biết, lúc đó anh đã lén thở phào một cái, mừng vì cô đã không từ chối anh.

Sau khi trở về phòng làm việc, mọi người phát hiện ra là trong di động của mình có rất nhiều tin nhắn chưa đọc, tất cả đều là báo cáo khám nghiệm của Vu Phong Ngâm gửi tới. Báo cáo cho thấy, tất cả mẫu ADN lấy được từ các đồ trang điểm và bộ trang phục dính máu, sau khi xét nghiệm đều là của nạn nhân Từ Giai Nguyệt.

Vụ án thứ sáu
ĐIỀU TRA VỀ NỘI GIÁN

Thiên đường không phải là vườn nhà tôi, sau khi rơi lệ và tan nát cõi lòng, tôi phải trở về nhân gian

Emily Brandt

Lời dẫn

Sau buổi trưa, trên sườn núi nhỏ xa xa có một bóng người xiêu xiêu, đó là của một người đàn ông đeo kính đen. Anh ta đi một đôi giày leo núi, vai đeo một chiếc ba lô hai quai căng phồng, tay cầm một chai Uytski, nhìn thì thấy có vẻ giống với một khách du lịch ba lô từ nơi xa đến.

Đột nhiên, người đàn ông bất ngờ ngã xuống bất động ngay lập tức.

Cảnh tượng này được một ông già chăn bò nhìn thấy. Ông già thận trọng đến gần người đàn ông đó, phát hiện ra người đàn ông ấy nhắm nghiền hai mắt, dù cho gọi thế nào cũng không trả lời. Ông già run rẩy đưa tay lên mũi, rồi kêu lên: "Ôi mẹ ơi, hình như người này chết rồi?!"

Sau đó, Khương Vân Phàm lần theo manh mối của người nằm vùng đã khám phá ra một vụ trọng án từ cái chết của vị khách du lịch ba lô có liên quan đến nhân dân hai nước, thậm chí khiến cho nhân dân hai nước căm phẫn.

Các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt vai mang trọng trách, không ai có thể ngờ được rằng, cái người đã giúp đỡ họ cuối cùng phá xong vụ án lại chính là người đó.

Cái chết lạ lùng

Sau buổi trưa dài, ánh mặt trời càng trở nên gay gắt. Ông cụ già đội mũ rơm đi sau hai con bò, thong thả từ con đường nhỏ êm đềm của một thôn làng đi tới. Gió thổi qua những cánh đồng khiến cỏ cây xào xạc, tiếng suối róc rách giữa rừng cây như đang thì thầm kể chuyện. Ông cụ khẽ ngân nga một câu hát, tay cầm một chiếc roi tre, lùa bò ra ăn cỏ. Hai con bò rống lên một vài tiếng rồi chạy về phía trước.

Ông cụ mới chỉ đi được mấy bước, bàn chân chợt có cảm giác rất mềm mại, tiếp đó mũi ngửi thấy một mùi hôi nồng, ông chau mày, cúi đầu nhìn xuống bãi phân bò dưới chân, bất giác làu bàu vì đã gặp đen đủi. Đang định tìm cách để trừng trị những con bò phóng uế bừa bãi, quay lại nhìn thì thấy chúng đã chạy tới gần sườn núi và đang đưa mõm ngặm những bụi cỏ non.

Cũng đúng lúc ấy, ông cụ nhìn thấy có bóng người trên sườn núi phía xa xa. Người đàn ông ấy đeo chiếc kính đen, vai khoác một chiếc ba lô hai quai căng phồng, tay cầm một chai Uytsky, vừa uống vừa hát. Nhưng chỉ mấy phút sau, người đàn ông ấy bất ngờ ngã xuống và bất động ngay lập tức.

Ông cụ già lấy làm lạ, bèn thận trọng đến gần người ấy và nhận thấy anh ta đã nhắm nghiền mắt nên cất tiếng gọi: "Này, cậu, cậu không sao đấy chứ? Cậu say à? Có cần vào trong làng nghỉ một lúc không?"

Không có tiếng trả lời. Cho dù ông cụ già nói gì thì người ấy cũng vẫn cứ nằm yên.

Ông cụ già run rẩy đưa tay đến gần mũi để thử rồi kêu to: "Ôi mẹ ơi, hình như anh ta chết rồi?!"

Ông không thể tin được là người ta có thể bất ngờ ngã xuống rồi chết ngay như vậy nên lại đưa tay lên mũi anh ta thử lần nữa, trong lòng thì rối bời. Lúc này, ngoài hai con bò chỉ còn lại một mình ông, không biết người ta có nghĩ là mình giết anh ta không?

Nhân lúc thấy xung quanh không có ai, ông cụ già bèn co chân bỏ chạy về làng bỏ mặc cả những con bò. Tới một gốc cây cổ thụ, ông hổn hển ngồi xuống, hai tay cứ xoa vào nhau, trong lòng cứ nghĩ mãi xem có nên báo cho cảnh sát biết không.

Một hồi lâu sau, ông đứng dậy, đi tới một quán bán hàng tạp hóa, cầm chiếc điện thoại bàn lên, bấm số rồi gọi: "A lô, xin chào. Tôi phát hiện ra một xác người ở bãi cỏ thôn Đóa, đề nghị các anh nhanh chóng đến xử lí!"

Nói xong, ông đặt ngay chiếc điện thoại xuống, ngồi ở cửa hàng tạp hóa, mồ hôi túa ra khắp người.

Ở đầu dây bên kia, Lục Minh Phi khác gì bị tát cho một cái, tai cứ ù lên. Sau khi định thần lại, anh lập tức thông báo cho ba thành viên khác của Tổ Chuyên án Đặc biệt và Đội cảnh sát hình sự rồi cùng họ nhanh chóng lái xe đến thôn Đóa.

Trước khi cảnh sát đến, trên bãi cỏ của thôn Đóa, ngoài hai con bò còn có rất nhiều người dân trong thôn xúm xít xem. Họ đứng cách chỗ người khách ba lô nằm chừng ba mét, một vài người lớn có ý che mắt bọn trẻ con, để chúng không nhìn thấy cảnh tượng ấy. Từ ánh mắt hoảng hốt của những người dân thì thấy, có vẻ họ rất sợ…

Đội cảnh sát hình sự vừa xuống xe, lập tức phong tỏa hiện trường, thế là những người dân trong thôn chỉ còn biết đứng bên ngoài nhìn vào. Lục Minh Phi hỏi một lượt dân làng, ai cũng nói không phải mình là người gọi điện báo cho cảnh sát. Đúng lúc đó, một người kêu lên: “Hai con bò kia chẳng phải là của ông Vương hay sao?”

Lục Minh Phi nhìn về phía người nói, rồi bước tới trước mặt người đàn ông trẻ tuổi, hỏi: “Ông Vương là ai vậy?”

Người đàn ông nhanh nhẹn chỉ về phía ông già đội mũ rơm đứng ở phía sau đám đông: “Ông Vương, ông không cần những con bò nữa à?”

Tất cả mọi người đều quay lại nhìn, thì thấy ông cụ già bỏ chiếc mũ rơm xuống, trừng mắt nhìn người đàn ông trẻ như có ý trách anh ta nhiều lời. Ông cụ già rẽ đám đông bước lên phía trước, nói: “Tôi chính là người đã gọi điện đến báo cảnh sát. Tên tôi là Vương Quốc Hoa.”

Đường Hàn Vũ bước đến trước mặt ông già, hỏi: “Thưa ông, ông có thể kể lại một cách tỉ mỉ quá trình người này tử vong được không?”

Tất cả mọi người lại nhìn về phía Vương Quốc Hoa, từ xưa đến nay ông chỉ biết đến việc chăn bò, trồng cây, chưa từng gặp phải hoàn cảnh như thế này bao giờ, nên ông run rẩy nói: “Chị cảnh, cảnh sát, tôi không giết người! Chị phải tin tôi!”

Đường Hàn Vũ dở khóc dở cười, không lẽ hình ảnh cảnh sát trong lòng người dân lại trở nên như vậy? Suy nghĩ một chút, cô tìm

cách trấn an ông già: “Ông ơi, ông cứ yên tâm, chúng cháu không nói ông là hung thủ. Chỉ là vì ông là người gọi điện báo án nên ông phải có trách nhiệm phối hợp cùng chúng cháu làm rõ tình hình vụ án thôi.”

Ông cụ già gật đầu: “Có… vấn đề gì các chị cứ hỏi, tôi tuyệt đối sẽ phối hợp với cảnh sát các chị.”

Đường Hàn Vũ bật cười vì vẻ thật thà chất phác của ông cụ, nghe cách ông cụ dùng từ thì biết ông là người từng trải qua rất nhiều gian khổ, nên cô nhẹ nhàng nói: “Vâng, vậy ông hãy nói lại quá trình tử vong của người này ạ.”

Ông cụ già đưa tay lên gãi mái tóc lơ thơ, không biết bắt đầu từ đâu. Ông đưa mắt nhìn những con bò của mình, thế rồi chợt nghĩ ra, đưa tay chỉ vào bãi phân bò cách đó chừng bốn mét, nói: “Sau khi ăn cơm trưa xong, tôi định dắt bò thả ở bãi cỏ này, tiện thể tản bộ cho tiêu bớt cơm. Kết quả là giẫm phải bãi phân bò. Sau đó, tôi nhìn thấy anh thanh niên ấy vừa uống rượu vừa hát, nhưng tôi không nghe hiểu anh ấy hát gì. Chỉ một lát sau thì tôi nhìn thấy cả người anh ấy đổ xuống đất. Tôi tò mò đi đến, nhưng dù gọi thế nào thì anh ấy cũng không phản ứng. Tôi đưa tay đến gần mũi để thử thì mới biết anh ấy đã tắt thở rồi, tôi sợ quá, vì làm sao người ta lại có thể chết một cách bất ngờ như vậy.”

Đường Hàn Vũ quan sát kĩ vẻ mặt của ông già, ánh mắt ông bình thường, không lảng tránh, lúc nói cũng không có phản ứng gì là cố làm ra vẻ, động tác minh họa về việc đến gần nạn nhân cũng rất chân thực. Bước đầu có thể khẳng định, ông cụ già không nói dối.

“Thưa ông Vương, ông là người đầu tiên phát hiện ra nạn nhân, nên cần phải đến Sở cảnh sát làm xét nghiệm ADN, ông có hiểu trình tự này không ạ? Nếu cuối cùng xác định ông không có liên quan gì đến nạn nhân thì có thể ra về.” Khương Vân Phàm nói một cách rất uyển chuyển.

Vương Quốc Hoa gật đầu với anh: “Hiểu, Vương Quốc Hoa này nhất định ủng hộ công việc của đảng, đã nói là làm.”

Thế là cảnh sát Hà đưa Vương Quốc Hoa đi làm những xét nghiệm có liên quan, còn Lăng Phong thì cầm bút và sổ bắt đầu thực hiện bút lục về hiện trường.

Lúc này, Vu Phong Ngâm khẽ vỗ vào má của nạn nhân. Mấy giây sau, trên mặt của nạn nhân xuất hiện một vài vết tím đen, cô bèn

phân tích: “Nạn nhân đã tử vong do một chất độc mạn tính, loại chất độc này không màu, không mùi vị, nhưng nếu kết hợp với loại rượu mạnh đưa vào cơ thể, cùng với việc đi bộ dài thì nó sẽ tự động phát huy tác dụng, nó lập tức tấn công vào tim và các cơ quan lớn trong cơ thể, dẫn tới nhồi máu cơ tim và tử vong một cách lạ lùng. Rất có khả năng anh ta đã bị đầu độc nhưng lại không hề biết và vẫn uống rượu.”

Lục Minh Phi cảm thấy không thể tin nổi, bèn chất vấn: “Ma nữ Vu, cô không lừa tôi đấy chứ? Trên đời này có chuyện đó thật à? Rõ ràng là hai thứ chẳng có liên quan gì đến nhau mà lại có thể giết chết người?”

Vu Phong Ngâm lườm Lục Minh Phi một cái: “Đội trưởng Lục, lúc thường bảo anh chịu khó đọc sách đi, nhưng anh không chịu nghe. Điều này trong pháp y học được gọi là cơ chế kết hợp độc dược, giữa vật chất với nhau có tính cộng hưởng và tính bài trừ. Chuyện này cũng giống như việc người nào đó ăn thức ăn dầu mỡ rồi lại lập tức uống nước đá thì bị đau bụng đi ngoài, về nguyên lí cơ bản giống như nhau, chỉ là sự biến đổi về chất mà thôi.”

Nói xong, Vu Phong Ngâm phân công các đồng nghiệp trong Đội cảnh sát hình sự thu dọn xác chết, sau đó nhìn Lăng Phong một hồi: “Anh về phòng thí nghiệm với tôi, tôi cần có người hỗ trợ khi giải phẫu xác chết. Tổ trưởng, cho tôi mượn người nhé!”

Đường Hàn Vũ quay lại thì bắt gặp cái nhìn ấm áp của Vu Phong Ngâm, cái cô này cũng thật là, dường như cô ấy sợ thế giới này không đủ chuyện phức tạp hay sao ấy!

Vương Quốc Hoa và xác của nạn nhân đều đã được đưa đi, chẳng còn gì để xem nữa nên dân làng cũng lần lượt ra về.

Khương Vân Phàm thì vẫn ngồi trên bãi cỏ, tay ôm chiếc ba lô của nạn nhân, rồi mở ra xem, trong đó có rất nhiều đồ vật. Ngoài quần áo để thay còn có cả dây thừng dùng khi leo núi, đèn pin, khẩu trang, bình nước nóng và chai rượu.

Khi đã lôi gần hết đồ trong ba lô ra thì tay anh chạm vào một chiếc ví, bên trong đó có giấy chứng minh thư của mấy phụ nữ tuổi đời từ mười đến ba mươi.

Nạn nhân giữ nhiều chứng minh thư của người khác như vậy làm gì nhỉ? Thế còn chứng minh thư của nạn nhân đâu?

Vẻ mặt của Khương vân Phàm lúc đó rất sửng sốt, anh cảm thấy ở

đây có gì đó khác thường. Anh lại đưa tay vào tiếp tục lục tìm trong ba lô, trong ví không có tiền mặt, mà chỉ có một tờ phiếu giảm giá ở khách sạn và mấy tấm hộ chiếu. Nhưng ảnh và tên trên hộ chiếu toàn là của phụ nữ, duy nhất không thấy chứng minh thư và hộ chiếu của đàn ông.

"Lạ thật, sao nạn nhân lại chỉ giữ chứng minh thư và hộ chiếu của phụ nữ?" Lục Minh Phi bất ngờ lên tiếng.

Đề phòng để sót mất manh mối, Khương Vân Phàm dốc hết các thứ lặt vặt trong ba lô ra, rồi kiểm tra các ngăn bên trong xem có bị rách không, kết quả sờ thấy một chiếc di động, nhìn vết mòn trên mép của chiếc di động thì thấy có lẽ nạn nhân đã dùng nó từ lâu rồi. Anh mở di động ra, rồi cẩn thận lục xem nhật kí cuộc gọi, và cố nhớ số lần gọi của từng người trong đó cũng như thời gian nói chuyện.

"Đội trưởng Lục, anh đưa người tới các thôn làng gần đây điều tra xem có phụ nữ và trẻ con mất tích hoặc là có thêm người lạ không. Nhớ là phải điều tra lần lượt và thật kĩ vào. Vụ án này không hề đơn giản đâu." Khương Vân Phàm nói với vẻ lo lắng.

Lần đầu tiên Lục Minh Phi thấy Khương Vân Phàm như vậy, nên cũng gật đầu với vẻ nghiêm nghị rồi dẫn theo mấy cảnh sát hình sự chuẩn bị đi xuống các thôn làng. Đúng lúc đó, anh nhìn thấy cảnh sát Hà dẫn ông già chăn bò Vương Quốc Hoa đang đi về phía mình.

"Đội trưởng Lục, chúng tôi đã đưa ông ấy đi làm xét nghiệm ADN rồi. Nhưng pháp y Vu nói là nhanh nhất thì cũng phải đến tối mới có kết quả."

"Anh về đúng lúc lắm, đi cùng chúng tôi tới các thôn làng gần đây điều tra xem có người mất tích hay thêm người một cách khác thường không."

Cảnh sát Hà gật đầu, giao Vương Quốc Hoa cho cảnh sát khác trông coi, nhưng Vương Quốc Hoa giữ lấy cánh tay của Lục Minh Phi, vẻ như muốn nói gì đó nhưng lại không dám mở lời, điệu bộ rất lúng túng. Ông kéo Lục Minh Phi tới chỗ không có người, rồi khẽ nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi có chuyện này không biết có nên nói hay không."

Lục Minh Phi cảm thấy Vương Quốc Hoa biết chuyện gì đó, chỉ có điều đang phải cân nhắc, nên anh nói: "Ông cứ nói đi, cháu sẽ giữ bí mật cho ông."

“Trước đây một thời gian, tôi nghe nói trong thôn có trẻ em bị mất tích, nghi là bị người khác bắt cóc.”

“Vậy sao lại không đi báo cảnh sát? Cháu biết rồi, chắc mọi người cảm thấy cảnh sát không xử lí được, đúng không?”

“Có, báo rồi đấy chứ, nhưng đồn cảnh sát không điều tra được gì. Thật ra, chuyện trong thôn mất trẻ không phải là chuyện ngày một ngày hai gì, nhiều cha mẹ chỉ còn biết tự mình đi tìm con, nhưng biển người mênh mông, biết tìm đâu cho thấy.”

Lục Minh Phi thấy ông già cúi đầu ủ rũ, bèn nảy ra một ý: “Ông Vương, ông có muốn làm một việc gì đó có ý nghĩa không?”

Vương Quốc Hoa gật đầu, Lục Minh Phi ghé sát tai ông thì thầm mấy câu. Hai người vừa nói vừa đi tới và ngồi lên xe rồi cùng với các cảnh sát hình sự đi đến thôn Đóa. Chưa đầy năm phút, họ đã tới thôn, Vương Quốc Hoa đi thông báo cho những gia đình bị mất con đến trụ sở thôn để họp. Một lúc sau, mọi người đã ngồi chật cứng trong căn phòng trụ sở bé tí tẹo và thi nhau kể về chuyện mất con.

Xen cùng với những lời kể lể là những câu nguyền rủa, mặt ai cũng đầy vẻ căm phẫn. Một số người tỏ rõ sẵn sàng phối hợp tích cực với cảnh sát để tìm ra bọn trẻ.

Thông qua thông tin mà mọi người cung cấp thì được biết, hiện tại đã có ba phụ nữ bị mất tích:

Hai mươi lăm ngày trước, bé gái Yên Yên mười ba tuổi trong thôn đã mất tích trên đường đi học về. Đó là một cô bé xinh xắn, có mái tóc dài màu đen, da hơi ngăm đen, cao 1,55 mét.

Mười hai ngày trước, cô gái Vận Vận hai mươi hai tuổi cũng là người trong thôn sau khi tới vườn quả hái soài thì không thấy trở về nữa. Vận Vận là một cô gái xinh đẹp đạt tiêu chuẩn với mái tóc xoăn màu đỏ, da trắng ngần, cao 1,62 mét. Cô đã có người yêu và dự định sẽ cưới vào tháng sau.

Hai ngày trước, cô Xác Nhi, một cô gái có khiếm khuyết về mặt trí tuệ, mười tám tuổi cũng đã mất tích khi đi chăn bò. Người nhà đã tìm thấy áo khoác và đàn bò ở rừng nhưng không tìm thấy thêm bất cứ dấu vết gì của cô bé. Xác Nhi là một cô gái trông rất đáng yêu, tuy hơi béo và khó khăn khi giao tiếp với người khác.

Lục Minh Phi nhíu mày, biết rõ nếu là phụ nữ bị bắt cóc thì rất có

khả năng sau đó sẽ bị bọn buôn người bán vào các vùng rừng núi. Những người dân ở vùng đó thường hay che giấu cho nhau và rất thiếu tình người. Bọn họ thông đồng với nhau để mua phụ nữ về làm vợ và trở thành máy đẻ cho họ. Nếu không đẻ được con trai thì sẽ phải đẻ mãi.

Đột nhiên, cánh cửa gỗ của trụ sở bị đẩy ra. Lục Minh Phi ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy một cặp vợ chồng trung niên thò đầu vào, nhìn thấy có mấy cán bộ thôn cũng có mặt trong đó thì mới xác định là mình đã đến đúng chỗ.

Hai vợ chồng họ đi vào, người phụ nữ nhìn thấy Lục Minh Phi mặc cảnh phục thì xúc động nắm lấy tay anh, nói gần như khóc: "Anh cảnh sát, chúng tôi nghe nói các anh đang điều tra về vụ các cô gái bị bắt cóc. Chúng tôi nhờ các anh, hãy cố gắng điều tra, bắt bằng được bọn bắt người ấy và cứu con gái tôi!"

Người chồng nhận thấy hành động của người vợ có phần mạo muội, bèn mỉm cười với Lục Minh Phi như xin lỗi, rồi đưa vợ ngồi xuống bên cạnh và khẽ vỗ vào tay vợ vẻ an ủi.

Sau đó, Lục Minh Phi được biết, con gái của cặp vợ chồng này chính là cô bé Yên Yên. Bốn rưỡi chiều, sau khi tan học, người mẹ lại ra đầu thôn chờ con như mọi khi, nhưng hôm ấy chị đã chờ đến khi trời gần tối, rồi đi một đoạn dài cũng vẫn không thấy con đâu. Chị đến trường, hỏi giáo viên và bạn bè của cô bé, nhưng không ai biết Yên Yên đã đi đâu.

Ngay tối hôm đó, họ đã tới đồn cảnh sát để báo, rồi sau đó ngày nào cũng đến hỏi xem đã có tin tức gì của con gái mình chưa. Nhưng đã nửa tháng trôi qua vẫn chẳng có tin tức gì. Hai vợ chồng rất đau lòng và căm phẫn bọn buôn bán người đến tận xương tủy. Họ đã phải nghỉ làm, in ảnh con dán ở khắp nơi và đưa cho những người qua đường hòng mong tìm lại con. Họ không dám chuyển nhà vì sợ con gái trở về nếu không thấy bố mẹ thì sẽ rất sợ.

Thế mà, kể từ khi con gái mất tích đến nay đã sắp một tháng rồi, đúng vào lúc họ thấy nản lòng thì lại được tin Tổ chuyên án Đặc biệt điều tra lại một loạt vụ mất tích, điều đó chẳng khác gì như người chết đuối vớ được cọc.

Lục Minh Phi rất hiểu nỗi lòng của người làm cha làm mẹ, nên mỉm cười, nói: "Anh chị cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho những tên tội phạm không thể tha thứ đó. Thông

thường thì chúng tôi không bao giờ hứa hẹn gì với bên ngoài, nhưng bây giờ tôi có thể cam đoan với anh chị, chỉ cần còn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt thì chúng tôi nhất định sẽ đưa bọn người đó ra trước pháp luật."

Cánh cửa bỗng nhiên lại bị đẩy ra một lần nữa, Đường Hàn Vũ trừng mắt nhìn Lục Minh Phi: "Ai cho anh cam đoan. Anh phải biết là điều tra hang ổ của bọn buôn người hết sức khó khăn, sao anh lại có thể đưa ra lời hứa như thế?"

Khương Vân Phàm từ phía sau cũng chen vào, nhìn mọi người trong phòng rồi giữ lấy tay của Đường Hàn Vũ và Lục Minh Phi, cười nói: "Ấy, tổ trưởng Đường chớ có mà nghiêm túc như vậy, chúng ta phải có lòng tin vào mình chứ. Mọi người cứ yên tâm, mặc dù lần hành động này rất nguy hiểm, nhưng nếu chúng tôi đã ra tay thì sẽ cố gắng hết sức."

Đường Hàn Vũ lắc đầu bất lực, gạt cánh tay dài mảnh đó ra, biết rằng Khương vân Phàm và Lục Minh Phi là cùng một giuộc, gặp những vụ án như thế này là lập tức động lòng, sẵn sàng chấp nhận nguy hiểm để thực hiện, vì thế cô đành để mặc bọn họ.

Không ngờ, những lời của Khương Vân Phàm vừa dứt, tất cả mọi người trong trụ sở đều đứng dậy vỗ tay tán thưởng, họ còn dặn dò người của Tổ Chuyên án Đặc biệt nhất định phải cẩn trọng trong hành động. Trước lúc tổ Chuyên án Đặc biệt rời đi, Vương Quốc Hoa thay mặt cho dân chúng trong thôn cúi người trước họ, tỏ ý kính trọng trước những cảnh sát vì nhân dân phục vụ.

Buôn bán người ở biên giới

Trên đường trở về Sở cảnh sát, Lục Minh Phi chẳng khác gì con chim sẻ, vừa lái xe vừa khẽ ngân nga hát. Khương Vân Phàm cũng khẽ vỗ vào đầu anh, nói: "Đội trưởng Lục, anh đừng có hát nữa, vừa nãy sở dĩ tôi nói như vậy là vì không muốn mọi người lo lắng. Thực ra, họ đã rất sợ trước việc người khách du lịch kia chết bất ngờ và việc mấy cô gái mất tích rồi."

Đường Hàn Vũ đồng ý với ý kiến của Khương Vân Phàm: "Đúng vậy, họ là người dân ở tầng lớp tận cùng ở xã hội, phần lớn đều chỉ có thể dựa vào chính mình. Đáng tiếc là thanh niên trong thôn quá ít, không đủ sức để chống chọi lại với những kẻ ác từ bên ngoài."

Lục Minh Phi hơi ngây người ra, ngẫm nghĩ kĩ rồi hỏi: "Cái chết của vị khách du lịch có liên quan đến các vụ mất tích người, đúng

không?"

Đường Hàn Vũ gật đầu: "Có lẽ thế. Hôm trước ông Thẩm gọi điện cho tôi, nghe nói gần đây bên Trung Quốc đại lục thường xuyên xuất hiện các vụ trẻ con và phụ nữ bị mất tích, nghi là bị bọn buôn người bắt cóc."

Khương Vân Phàm quay lại nhìn cô: "Nhìn vẻ của cô là biết ngay, đúng như linh cảm của tôi, vấn đề đó của đại lục và ở thành phố này có lẽ có liên quan đến nhau. Ông Thẩm nói như thế nào?"

Đường Hàn Vũ hiểu ý của anh, bèn nói: "Ông Thẩm vẫn chưa biết về các vụ mất tích người ở thành phố này, lát nữa tôi sẽ báo cáo lại với ông ấy và chờ thông báo của cấp trên. Vụ án này không hề nhỏ chút nào, chúng ta phải họp và lên kế hoạch thật thống nhất."

Màn đêm đã buông xuống. Khi xe vào đến thành phố, giao thông đang rất ắc tách nên xe cứ phải dò từng chút một. Đường Hàn Vũ nhìn qua cửa kính xe, xa xa có rất nhiều quầy hàng bày bán. Thường thì sẽ thấy những người dân bản địa mang theo những đứa con mặt mũi đen nhẻm đứng bán các đồ thủ công dưới ánh mặt trời đến tận đêm khuya mới về nhà. Còn có rất nhiều người địa phương, hễ nhìn thấy phật đài là lập tức thắp hương khấn vái.

Cũng trong lúc này, Vu Phong Ngâm đeo khẩu trang, chỉ để lộ ra đôi mắt đang nhìn về phía chân trời xa xa. Ánh nắng buổi chiều tuyệt đẹp đang dịch dần đến. Đứng bên cạnh cô là Lăng Phong với một chiếc túi ni lông to, chờ để đón lấy một cơ quan mà Vu Phong Ngâm vừa giải phẫu xong.

Vu Phong Ngâm chau mày, tiếp tục công việc giải phẫu. Cô đưa những nhát dao thuần thục. Để phục vụ cho việc điều tra những kẻ tình nghi thông qua dấu vân tay, đầu tiên cô tách rời những tổ chức da có thể mang dấu vết vân tay, như vậy có thể dùng dấu vân tay để phán đoán người mà nạn nhân tiếp xúc cuối cùng trước khi tử vong là ai.

Tiếp đó, tay phải cô cầm dao, tay trái khẽ ấn vào khoang ngực của nạn nhân, đưa một nhát dao xuống phía dưới, rất nhanh, các cơ quan nội tạng của nạn nhân đã hiện ra. Vu Phong Ngâm từ từ mở dạ dày của nạn nhân, phát hiện ra trong đó có rất nhiều thức ăn tồn lại chưa tiêu hóa kịp và một số hải sản cùng một số dịch thể của chất cồn.

Cả căn phòng lập tức tỏa ra mùi pha tạp của xác chết và hải sản. Lăng Phong không thể nín được, bèn chạy ra chỗ thùng rác, muốn

nôn mà không sao nôn được. Khi anh quay trở lại bàn giải giẫu, mặt không khỏi ánh lên vẻ ngạc nhiên: "Tại sao gan và nội tạng của anh ta toàn một màu đen như thế nhỉ?"

"Là vì anh ta đã trúng độc, là một loại độc dược đặc biệt cần đến sự kết hợp giữa chất cồn với vận động thì mới kích phát độc tính." Vu Phong Ngâm nhìn anh một cái rất sâu như muốn ám chỉ điều gì đó.

"Là thứ gì vậy?" Lăng Phong nghe thấy hai chữ "đặc biệt" thì trong đầu chợt hiện lên nỗi khủng khiếp.

"Thứ đó đã nghiên cứu ra rồi à? Không có ai nói với tôi." Vu Phong Ngâm tiếp tục giải phẫu các cơ quan khác với vẻ mặt không chút biểu lộ.

Lăng Phong nghi ngờ nhìn cô, nếu như không có Sát Thần nói với cô thì làm sao cô biết được tính chất của loại độc dược đó. Anh thầm hừ một tiếng, rõ ràng là cô ấy không thèm để ý đến mình. Thôi được, Sát Thần đã nhắc rồi, thực ra cô ấy là người rất lạnh lùng, người sống chớ có đến gần, nếu không thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Mười phút sau, Vu Phong Ngâm ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt cứ chăm chú nhìn mình, nói với vẻ không vui: "Đã nhìn đủ khuôn mặt xinh đẹp của bản tiên nữ chưa? Nếu đã đủ rồi thì hãy cất các cơ quan nội tạng của nạn nhân đi để sau này còn dùng đến."

Lăng Phong ừ một tiếng rồi tiến đến gần bàn giải phẫu, đeo đôi găng tay cao su vào, cho các cơ quan nội tạng của nạn nhân theo thứ tự vào trong túi ni lông, miệng khẽ lẩm bẩm: "Gan trúng độc, tim, phổi, dạ dày, đại tràng, ruột non..."

Vu Phong Ngâm đứng bên nhìn quá trình ấy, nói với vẻ lạnh lùng: "Các cơ quan nội tạng của nạn nhân đầy đủ, chuẩn bị niêm phong lại cho vào nhà lạnh."

Lăng Phong nghe giọng nói lạnh lùng của Vu Phong Ngâm, trong lòng rất không vui, nói: "Chúng ta là cùng một giuộc, cô không cần phải nói với tôi bằng giọng đó. Tôi cũng đâu có phải là xác chết."

Vu Phong Ngâm bỏ khẩu trang ra, cởi găng tay rồi ném chúng vào thùng rác bên cạnh bàn giải phẫu, sau đó mới ngẩng lên nhìn Lăng Phong: "Tôi không giống anh, ít nhất thì tôi cũng là một con người. Tiện đây nói một câu, Sát Thần bảo anh giúp đỡ họ một

cách phù hợp, cung cấp một vài liên hệ gì đó. Còn nữa, hãy tìm cơ hội giải quyết Đường Hàn Vũ."

Lăng Phong gần như thốt ra một cách bản năng: "Tại sao?"

Vu Phong Ngâm nhìn Lăng Phong với ánh mắt thú vị, rồi nhếch mép châm biếm: "Vì sao ư? Nhìn vẻ mặt không hiểu và không nỡ của anh, không lẽ anh thực sự rung động trước cô ta rồi à?"

Lăng Phong tránh không nhìn Vu Phong Ngâm để che giấu tâm trạng rồi thản nhiên nói: "Tôi biết rồi, sẽ làm theo như thế."

Lăng Phong không hiểu, nhiệm vụ ban đầu của mình hoàn toàn không có nội dung giết Đường Hàn Vũ. Theo những gì anh biết về Sát Thần thì ông ta rất giỏi chiến lược, luôn lấy việc đùa cợt các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt làm trò vui, sao bây giờ lại nẩy ra ý giết chết Đường Hàn Vũ?

Rất lâu sau đó anh mới biết, kể từ giây phút đó, số phận của mình đã bị thay đổi.

Vu Phong Ngâm nghe câu nói Lăng Phong sẽ hoàn thành nhiệm vụ bèn quay người rời khỏi phòng giải phẫu, đầu cũng không ngoảnh lại, để mặc Lăng Phong đứng lại một mình ở đó. Lăng Phong thậm chí cũng thấy hoài nghi tình cảm của mình giống như Vu Phong Ngâm. Một hồi lâu sau, anh lắc đầu một cách dứt khoát, không, mình không hề động lòng, mình chỉ là thay cho bản thân, đòi lại cô ấy vốn thuộc về mình từ tay Khương Vân Phàm.

Xuống khỏi xe, Đường Hàn Vũ hắt hơi liền mấy cái, cô đưa tay day day mũi, thấy Khương Vân Phàm nhìn mình, ánh mắt đó... Không lẽ cô đã nhìn nhầm? Đôi mắt vốn rất lạnh lùng ấy ánh lên vẻ quan tâm mà người thường khó có thể nhận ra. Nếu như cô không chú ý thì chắc cô đã bỏ qua nó.

Lúc này cô mới phát hiện ra rằng, có những lúc anh che giấu tình cảm của mình, hoàn toàn như một người khác chứ không phải là người đàn ông dám mạnh dạn bày tỏ tình cảm của mình trong phòng thẩm vấn như hôm trước. Rút cục, anh là người đàn ông như thế nào nhỉ? Anh đã phải trải qua những chuyện gì nên mới trở nên như vậy. Cô cảm thấy anh có phần bí hiểm, khiến người khác cứ muốn nảy ra ý định vén tấm màn bí mật đó lên.

Ba người lần lượt bước vào phòng làm việc. Lục Minh Phi vội gọi điện thoại đặt cơm từ bên ngoài, nhìn menu món ăn của quán đó gửi đến mà nước miếng cứ chực chảy ra. Khương Vân Phàm cũng

không chống chọi được với cơn đói, bèn lấy chiếc kẹo mút trong túi ra để bổ sung năng lượng.

Đường Hàn Vũ chưa kịp ngồi xuống đã lấy điện thoại ra gọi cho ông Thẩm. Sau khi bên kia nhấc máy, cô bèn báo cáo về các vụ mất tích ở thôn Đóa.

"Cô chờ một chút." Ở đầu dây bên kia của ông Thẩm, lúc này là khoảng tám giờ Bắc Kinh. Ông tắt vội chiếc tivi trong phòng khách, bước vào phòng ngủ, nói tiếp: "Hàn Vũ, các vụ mất tích người trong nước nói với cô mấy hôm trước, nay đã có tiến triển mới rồi. Theo tình hình cảnh sát hình sự báo cáo thì họ bám theo bọn buôn người đến Quảng Tây thì mất dấu. Họ nghi ngờ bọn buôn người đó đã vào biên giới Đông Nam Á, cô để ý xem có phải là có liên hệ với tình hình đó ở Chiang Uri không?"

"Vâng, tôi hiểu rồi." Đường Hàn Vũ tắt điện thoại, chưa kịp nói gì thì đã thấy có tiếng gõ cửa cộc cộc ở bên ngoài.

Ba người nhìn ra cửa với vẻ bất an. Những người đến phòng làm việc vào giờ này, nếu không là những nhân viên trong tòa nhà làm việc của Sở thì cũng là Vu Phong Ngâm xồng xộc mở cửa bước vào, rất ít khi có người gõ cửa lịch sự như thế này.

Nhưng sau đó họ lập tức thở phào. Người ship đồ ăn thò đầu vào hỏi: "Có phải các anh chị gọi đồ ăn không ạ?"

Lục Minh Phi giơ tay lên: "Đúng rồi. Tôi chờ mãi."

Người ship hàng ngây người ra, Đường Hàn Vũ bước tới đón chiếc túi nặng chịch, cười và nói với anh ta mấy câu xã giao.

Khương Vân Phàm thấy người ship hàng cứ nhìn Đường Hàn Vũ thì có vẻ không vui, bèn lấy tiền trả cho anh ta để anh ta rời khỏi phòng làm việc.

Ăn tối xong, Đường Hàn Vũ nói lại những lời của ông Thẩm cho hai người kia biết, rồi đi ra phía cửa, nói: "Tôi tới Phòng Điều tra thông tin, đề nghị Tiểu Vương điều tra về tình hình xuất nhập cảnh gần một tháng nay."

Khương Vân Phàm kéo tay cô lại, đưa chiếc túi đựng vật chứng cho cô: "Nhân tiện điều tra những thứ này, rất có khả năng đó là chứng minh thư và hộ chiếu của những phụ nữ đã bị bắt cóc, chiếc phiếu giảm giá khách sạn đó cũng không thể bỏ qua đâu nhé."

Đường Hàn Vũ cầm túi vật chứng, đẩy cửa bước ra.

Một lát sau, Lục Minh Phi Nhận được điện thoại của Vu Phong Ngâm. Từ đầu dây bên kia, Vu Phong Ngâm liến thoắng: "Đội trưởng Lục, thấy tôi trách nhiệm với công việc chưa, tôi vẫn còn chưa ăn tối, đang phải nhịn đói để gọi điện báo cáo tình hình cho các anh đây."

Trong đầu Lục Minh Phi toàn thấy ánh mắt trách móc của cô, nên cười: "Cô tận tâm với công việc quá, tôi sẽ bảo Vân Phàm mời cô hai chiếc kẹo mút nhé!"

Khương Vân Phàm cũng cười, giằng lấy điện thoại, nói: "Thôi nào, bớt nói chuyện linh tinh đi, hãy nói vào việc chính."

Qua báo cáo xét nghiệm mà Vu Phong Ngâm cung cấp thì được biết: Nạn nhân đúng là đã chết vì chất độc mãn tính. Loại thuốc độc này có tác dụng chậm, thường dễ bị nhầm lẫn là do nạn nhân tự sát. Chứng tỏ thủ phạm đã lên kế hoạch chi tiết để giết người một cách không để lại chứng cứ. Tuy nhiên, gặp phải Tổ Chuyên án Đặc biệt với sức chiến đấu không ngừng nghỉ thì chiêu này đã mất tác dụng.

"Rất đáng tiếc là hiện tại vẫn chưa phát hiện ra dấu vân tay của người bị tình nghi."

Sau khi cuộc nói chuyện điện thoại kết thúc không lâu thì từ bên ngoài vọng tới tiếng bước chân rất bình tĩnh. Khương Vân Phàm mỉm cười, cô ấy đã mang theo thành quả về rồi.

Đường Hàn Vũ đẩy cửa vào, nghe hai người nói về phát hiện mới của Vu Phong Ngâm xong thì đưa cho họ một bản báo cáo.

"Chúng tôi đã điều tra về tình hình xuất nhập cảnh thông thường ở biên giới, không thấy có dấu vết xuất nhập cảnh của ba nạn nhân ở thôn Đóa. Những tấm hộ chiếu và chứng minh này đều là giả. Rất có khả năng họ đã được đưa vào đại lục theo con đường phi pháp. Ngoài ra, khách sạn có tên "Phong Hỏa Luân" đó ở khu Đèn Đỏ, đồng nghiệp được cử đi điều tra ở đó về nói, khách sạn này đã đóng cửa từ nửa tháng trước đây rồi."

"Sao trùng hợp thế, thời gian đó cũng gần với thời gian xảy ra các vụ mất tích!" Lục Minh Phi nói.

"Vừa hay trời cũng tối rồi, chúng ta đi đến khách sạn một chuyến đi. Ở bên nào của khu Đèn Đỏ nhỉ?" Khương Vân Phàm sửa lại cổ

chiếc áo sơ mi.

Ở nơi cách trung tâm thành phố năm mươi ki lô mét, có một khu vực đèn đỏ nhấp nháy. Bước chân vào đầu khu phố treo những chiếc đèn màu, nhìn bất cứ đâu cũng sẽ thấy những bóng người nghiêng ngả dưới ánh đèn mờ, những âm thanh chói tai cũng vọng ra từ đó.

Mười giờ ba mươi phút đêm, ba thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt đã tìm thấy Khách sạn Phong Hỏa Luân, trước khách sạn treo tấm biển ngừng kinh doanh. Họ đành tiếp tục đi, rồi không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào bước chân vào khách sạn kề ngay đó. Cô gái đón khách ở ngoài cửa cứ nhìn họ, nói chính xác hơn là nhìn chăm chăm vào Đường Hàn Vũ trong trang phục giả làm nam giới.

Để tiện cho hành động, Đường Hàn Vũ đã cố tình đội một mớ tóc giả, vẽ mặt theo kiểu đàn ông, mặc một bộ quần áo da đinh tán theo phong cách Punk. Ngoài thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt tuấn tú khiến người khác phải chú ý, thì vẻ bề ngoài chẳng có gì khác so với những người đàn ông bình thường.

Ánh sáng của những chùm đèn trong khách sạn vô cùng chói mắt. Ba thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt lên sàn tầng hai, Lục Minh Phi và Lăng Phong ngồi cùng nhau và châm thuốc cho nhau, rồi rót ra hai cốc bạch lan địa và uống. Trong làn khói thuốc mờ mịt, bốn người chơi trò xúc sắc, Lục Minh Phi thua liền hai ván, phải uống hai cốc bạch lan địa. Hơn mười phút trôi qua, người quản lí mà Lăng Phong hẹn vẫn chưa thấy đâu, Khương Vân Phàm không nén được, đưa mắt nhìn bốn xung quanh.

Đúng lúc đó, một người địa phương đeo dây chuyền vàng, thân hình to béo, hai mắt đảo liên tục từ phía sau bước tới và đập mạnh vào vai Lăng Phong. Hai người chẳng khác gì bạn thân, vừa ngồi xuống đã chuyện trò không ngớt. Đáng tiếc là tiếng nhạc trong nhà hàng chẳng khác gì tiếng sấm nên họ phải ghé sát tai vào nhau mới nghe rõ được.

Để người quản lí họ Chu không nghi ngờ, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt giả bộ như đang bàn chuyện làm ăn, thỉnh thoảng lại chau mày, thỉnh thoảng lại phản bác lại với vẻ giận dữ. Một lúc sau, quản lí Chu đứng dậy đi xuống dưới gác, Lăng Phong nháy mắt cho ba người, ra hiệu rằng người vừa rồi chính là quản lí, và bảo họ chuẩn bị hành động.

Trước đó hai tiếng đồng hồ, Tổ Chuyên án Đặc biệt bất ngờ đưa ra ý định muốn tới khách sạn để điều tra. Tuy nhiên, tình hình ở khu Đèn Đỏ rất phức tạp, nếu mang theo Đội cảnh sát hình sự thì hành động cảnh giới của họ hẳn sẽ rất lộ liễu.

Đúng lúc mọi người đang chau mày nghĩ cách, thì Đường Hàn Vũ chợt nhớ ra chuyện Lăng Phong nói rằng anh có một số liên hệ ở nước Thái, thế là lập tức gọi điện cho anh, ấp úng nói: "Lăng Phong, anh đến Sở Cảnh sát một lát đi, chúng em cần sự giúp đỡ của anh."

Lúc đó Lăng Phong đã thay xong quần áo, chuẩn bị rời khỏi Trung tâm pháp y. Trong khoảnh khắc nghe thấy hai từ "giúp đỡ", thì khuôn mặt của Sát Thần bỗng hiện lên trong đầu anh. Đối phương quả là dự liệu như thần, nên đã thông báo trước cho anh phải giúp đỡ Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Nghĩ thì thấy, đây là một cơ hội tốt để tham gia phá án, cũng là cơ hội quý để giành lại Đường Hàn Vũ, nên anh không suy nghĩ nhiều, lập tức ra khỏi tòa nhà thí nghiệm của Trung tâm pháp y, chạy ngay đến Sở cảnh sát.

Đến phòng làm việc, vừa nghe đến tên của khách sạn Phong Hỏa Luân thì anh bất giác chau mày, nói: "Tôi biết khách sạn đó, ông chủ ở đó là Hoàng Thiên, rượu của họ rất nổi tiếng, không chỉ có thể sản xuất ra được những loại rượu nổi tiếng thế giới, mà còn bán ra bên ngoài những loại rượu ngon, chất lượng, trong đó rượu vang đỏ là nổi tiếng nhất. Nhưng, tôi nghe những người bạn Thái Lan nói, thực ra họ buôn lậu các loại thuốc lậu, chỉ riêng việc đó thôi mỗi năm cũng đã kiếm được mấy trăm triệu rồi."

Lục Minh Phi lập tức hiểu ra: "Chả trách mà các nhà hàng khác thì đều dùng nữ tiếp viên chào mời khách, còn khách sạn này thì dùng rượu vang đỏ để giữ khách, thì ra họ còn có nghề phụ. Mục đích của thằng cha đó không phải là nằm ở rượu đâu, quả đúng là mưu đồ sâu xa!"

Khương Vân Phàm cười: "Đội trưởng Lục, thằng cha đó mới là thú vị, đúng không? Điều đó chứng tỏ chủ của Phong Hoa Luân muốn dùng rượu để rửa sạch mình, che giấu cho những kẻ câu kết giấu mặt. Nhưng tôi đồ là, ngoài việc buôn bán thuốc, bọn chúng còn buôn bán người."

Đường Hàn Vũ gật đầu vẻ suy nghĩ: "Trước mắt, chúng ta có hai nhiệm vụ, một là lôi Hoàng Thiên - chủ của khách sạn đó ra; hai

là, cố gắng hết sức để cứu những phụ nữ cùng những đứa bé bị mất tích từ chỗ hắn."

"Rõ, tuân lệnh!" Ba người đàn ông cùng gật đầu.

Chỉ mất một tiếng đồng hồ sau đó, bốn người đã đưa ra hai kế hoạch. Kế hoạch A là ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt sẽ vào vai các nhà đầu tư, lấy lí do là muốn đầu tư vào việc sản xuất rượu nho ở nước Thái, nhờ cơ sở của Lăng Phong liên hệ với quản lí họ Chu của Phong Hỏa Luân. Người này là cánh tay đắc lực của Hoàng Thiên, phải giành được sự tin cậy của hắn thì mới tiến tới tiếp xúc được với Hoàng Thiên.

Còn kế hoạch B là để đề phòng bất trắc, một bộ phận đồng nghiệp cảnh sát hình sự sẽ cải trang thành dân thường sẵn sàng chờ lệnh ở chỗ cách khu Đèn Đỏ không xa. Nếu Tổ Chuyên án

Đặc biệt và đối phương thỏa thuận xong rồi đi đến nơi sản xuất rượu, thì các cảnh sát hình sự đó quay về Sở mà không cần phải đi theo nữa.

Điều tra tận hang ổ

Những cơn gió ban đêm kéo các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt ra khỏi kí ức. Rất nhanh sau đó, họ đi theo người quản lí tới một con phố ở phía sau khách sạn. Ở đây thoáng đãng, chỉ có điều ánh điện hơi mờ, ít người qua lại, yên tĩnh hơn hẳn khu Đèn Đỏ.

Lăng Phong đi cùng hàng với quản lí Chu, rồi giới thiệu các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt: "Ông Chu, nữ mĩ nhân đi giữa kia là sếp "Boss" của chúng tôi. Sau khi kiểm tra hàng xong, cô ấy sẽ đầu tư trước một nửa."

Quản lí Chu gật đầu: "Vâng, được. Ông chủ của chúng tôi đang chờ các vị ở cơ sở sản xuất rượu. Có điều, trước khi tới đó, các vị không được mang theo di động, và phải bịt mắt lại, kể cả anh Lăng Phong cũng vậy."

Bốn người hơi ngẩn người ra, Đường Hàn Vũ nhún vai, tỏ vẻ chẳng có gì: "Ok, không có vấn đề gì."

Thế là chỉ một lát sau họ đã tới bên đường quốc lộ. Quản lí Chu lấy một chiếc dụng cụ quét ra để kiểm tra xem trên người họ có thực sự không có vũ khí hay thiết bị điện tử gì không rồi mới để cho họ ngồi lên chiếc xe con màu trắng do chính anh ta lái.

Tiếp đó, họ đón lấy dải băng bịt mắt mà anh ta đưa cho bịt lên mắt, nghe thấy tiếng động thì biết là quản lí Chu đã nổ máy. Cả bốn người phát huy tối đa hoạt động trí não, cố gắng vận dụng trí nhớ để ghi nhớ đường đi.

Đối với một người cực kì nhạy cảm với thời gian như Lục Minh Phi mà nói thì mười phút đầu xe chạy trên một đoạn đường rất bằng phẳng, còn có thể nghe thấy được cả tiếng của xe mô tô từ bên ngoài và tiếng trẻ con nói bằng tiếng Thái: "Đi thôi, đèn xanh rồi." Vì thế, anh phán đoán, lúc đó họ đang ở khu vực nội thành.

Chừng hai mươi phút sau, cùng với hàng loạt tiếng "ầm ầm", Đường Hàn Vũ cảm thấy mình dường như đang trên một đường ray dài, trong đầu lướt qua một đoàn xe lửa rầm rầm. Cô nghĩ, có lẽ ở một chỗ không xa có bến tàu hỏa.

Rồi một lúc sau, một làn gió nhẹ lọt qua khe cửa, khiến họ ngửi thấy một mùi hương hoa vừa nồng vừa thanh khiết. Khương Vân Phàm hít thật sâu, cảm giác mình đã ngửi thấy mùi này ở đâu đó. Anh ôm đầu, cố gắng lục tìm trí nhớ.

Mùi hoa? Không lẽ là nước hoa? Anh ghé sát vào Đường Hàn Vũ bên cạnh để ngửi rồi lập tức lắc đầu. Không, không phải từ trên người cô ấy.

Không lẽ đó là cây trồng ở tòa nhà làm việc? Mà hình như ở phòng làm việc không bày hoa tươi. Hoa tươi nở rộ vào mùa hạ... Mình biết rồi, đó là những chậu hoa nhài đáng yêu trước khu nhà ở, trắng ngần, thanh khiết, không rực rỡ chói mắt như những đóa hoa hồng. Nếu như không vì chúng tỏa ra những mùi hương dịu dàng thu hút thì chẳng ai để ý đến chúng.

Khương Vân Phàm khẽ mỉm cười, nhưng rồi lập tức giật nẩy mình, nghe thấy Lục Minh Phi ở bên cạnh kêu lên vẻ đau đớn: "Ôi, sao bác tài xế này lại không lái cho cẩn thận thế? Va cả vào nóc xe rồi, đau quá!"

Dường như quản lí Chu đã nghe hiểu được ý của anh, xin lỗi bằng một câu tiếng Trung Quốc ngọng nghịu: "Xin lỗi, tôi sẽ chú ý."

Rất nhanh sau đó, chiếc xe con màu trắng tiến vào chỗ để xe trong cơ sở sản xuất rượu. Những người mặc áo đen chờ đã lâu mở cửa xe ra, rồi đỡ cánh tay của bốn người đưa họ dò dẫm qua một đoạn hành lang dài để đến bên thang máy, và cuối cùng đến trước cửa phòng làm việc của Tổng Giám đốc.

Những người mặc áo đen gỡ băng bịt mắt cho họ, xếp thành một hàng rồi làm động tác "mời".

Quản lí Chu đi đầu tiên, khẽ gõ cửa, cánh cửa mới từ từ mở ra. Đường Hàn Vũ nhìn vào bên trong, một người đàn ông mặc bộ quần áo của người già đứng bên cửa sổ hiện ra trước mắt. Ông ta đứng quay lưng lại phía cánh cửa, vẻ như đang chăm chú nhìn ra cảnh đẹp bên ngoài qua cửa sổ.

"Thưa sếp, họ đã tới rồi." Nói xong, quản lí Chu lui ra và đóng cửa lại.

Người đàn ông kia từ từ quay lưng lại, cặp kính gọng vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời. Nhìn thấy khách, ông ta vội bỏ chiếc tẩu xuống, mở cửa cho khói thoát ra, miệng thì luôn nở nụ cười mỉm.

Ông ta bước tới, chìa bàn tay phải ra, nói: "Chào các vị. Tôi là Hoàng Thiên. Xin hỏi, các vị là?"

Đường Hàn Vũ lập tức hiểu ý, đưa tay phải ra bắt rồi đáp: "Chào ông, tôi là Rachel, là người muốn đầu tư vào xưởng sản xuất rượu. Ba người này là trợ lí của tôi. Chắc ông cũng đã biết anh Lăng này rồi, trước đây anh ấy đã đến để tiếp xúc và thương lượng."

Hoàng Thiên nhìn Lăng Phong một cái rồi gật đầu: "Biết, biết, tôi không nghĩ bên đối tác lại là một đại mĩ nhân. Mời ngồi, chúng ta sẽ nói chuyện."

Sau khi cả năm người ngồi xuống, vẫn còn chưa uống trà thì lại thấy quản lí Chu đẩy cửa bước vào. Ông ta ôm một đống tài liệu và lần lượt đặt trước mặt bốn người, sau đó ngồi riêng một chỗ, giải thích về nội dung tài liệu: "Trong tài liệu bao gồm lịch sử về cơ sở sản xuất rượu của chúng tôi, thành phần và cách thức sản xuất của mỗi một loại sản phẩm. Phần lớn rượu vang của chúng tôi được sản xuất từ loại nho do chính chúng tôi trồng, nên về chất lượng tuyệt đối không có vấn đề gì. Sản lượng nho hàng năm của chúng tôi đạt khoảng mấy trăm ngàn tấn, rượu được sản xuất ra ngoài cung cấp cho các quán bar, còn được tiêu thụ lâu dài ở nước ngoài, bao gồm Trung Quốc, Nga, Hàn Quốc, Ý, Pháp.... Hơn nữa, phản hồi của các hãng đại lí cũng đều rất tốt."

Lục Minh Phi ghé vào tai của Đường Hàn Vũ, nói bằng giọng chỉ đủ để hai người nghe thấy: "Thằng cha này được luyện thành bài, nói cứ trơn tuồn tuột. Tôi cứ tưởng mình đang vào một tổ chức bán hàng đa cấp."

Đường Hàn Vũ cố nín cười, cảm thấy đáng tiếc cho Vu Phong Ngâm đã không có mặt ở đây. Nếu cô ấy mà chứng kiến giọng lưỡi cay độc này của Lục Minh Phi thì nhất định sẽ cảm thấy rất thú vị, vì cuối cùng cũng đã có người kế tục mình.

Khương Vân Phàm gật đầu với quản lí Chu, và cũng ghé lại thì thầm với Đường Hàn Vũ mấy câu, để cho bên đối tác Thái Lan tưởng là họ đang trao đổi với nhau xem dự án này có nên đầu tư hay không, nên đầu tư bao nhiêu và cần phải sử dụng thiết bị công nghệ nào….

“Nói thì là như vậy, nhưng chúng tôi muốn tham quan nơi sản xuất của các vị một chút. Điều mà chúng tôi quan tâm nhất là cảm giác khi uống rượu vang, đầu tiên là nguyên liệu sản xuất phải tốt, chúng tôi phải nắm được quá trình sản xuất.” Xem ra, diễn xuất trong vai nhà đầu tư của Đường Hàn Vũ cũng không đến nỗi tồi.

“Không vấn đề gì. Tôi có thể hiểu được điều đó. Mỗi lần bắt đầu cho ra một sản phẩm mới, tôi cũng luôn đứng ở vị trí của người tiêu dùng để suy nghĩ, rồi nếm thử rượu của nhà mình thay họ. Bây giờ, để tôi dẫn các vị đi thăm quan.”

Ra khỏi phòng làm việc, Đường Hàn Vũ mới nhìn thấy vị trí của cơ sở sản xuất rượu đó to như thế nào. Đáng tiếc là xung quanh xây tường bao rất cao, hơn nữa lại là khi trời tối nên không nhìn thấy cảnh quan ở bên ngoài tường. Theo như giới thiệu của Hoàng Thiên, phía đông của họ là khu vực trồng nho, còn những tòa nhà cao tầng ở phía tây là nơi cất rượu và trữ rượu.

Đường Hàn Vũ bất giác chau mày, hai nơi đó với vị trí mà mình đang đứng cách nhau tới cả mấy cây số, nếu mà phải đi đi lại lại giữa hai nơi này thì có lẽ bàn chân vốn không quen với giày cao gót của cô sẽ phồng rộp mất thôi.

Trong lúc nói chuyện, Hoàng Thiên dường như cũng đã thấy được vẻ lo lắng này của cô, nên lập tức bảo người đưa hai chiếc xe thăm quan nhỏ màu trắng tới. Sáu người ngồi lên xe, đi thăm quan xưởng sản xuất rượu một vòng, dọc đường đi ghé qua vườn nho, xưởng gia công, nơi cất rượu và cuối cùng là kho trữ rượu mà Tổ Chuyên án Đặc biệt cảm thấy hứng thú nhất.

Nơi trữ rượu, nghe tên là đã biết đó là kho rượu. Đúng như lời mà Hoàng Thiên đã giới thiệu, vừa bước vào đã nhìn thấy mỗi một hành lang, trên các vách tường, kể cả mỗi gian để rượu đều được

bày biện như nhau. Nếu như không có những tấm biển treo chỉ dẫn thì có lẽ Tổ Chuyên án Đặc biệt sẽ cứ quẩn quanh mãi trong cái nơi giống như mê cung này.

Mỗi một khu nhà cất giữ một loại rượu khác nhau, loại rượu vang mà Tổ Chuyên án Đặc biệt muốn được kiểm nghiệm ở khu vực hầm ngầm. Sau nhiều lối rẽ, cuối cùng Hoàng Thiên đưa mọi người tới phía ngoài của một cánh cửa sắt rồi móc một chiếc chìa khóa từ trong túi ra mở cánh cửa trước mặt.

Một loạt thùng gỗ gần như giống hệt nhau hiện ra trước mắt, mùi rượu thơm thoang thoảng ùa đến. Hoàng Thiên chỉ vào chừng năm mươi thùng rượu trong đó giảng giải, để nâng cao chất lượng của loại rượu bạch lan địa và rượu vang, họ đã dùng loại thùng bằng gỗ cao su chất lượng cao cấp nhất của châu Âu để đựng. Loại gỗ cao su có tính thông khí rất tốt, nó có thể làm cho rượu vang trong thùng xảy ra quá trình ô xy hóa ở mức thích hợp, quá trình đó còn làm cho màu sắc của rượu vang càng trở nên ổn định và đẹp hơn. Các loại rượu vang đựng trong các loại thùng gỗ cao su của các nước khác nhau sẽ tạo ra vị và mùi thơm khác nhau cho mỗi sản phẩm.

Nói rồi, ông ta lấy ra một chiếc li đế cao từ trong tủ, mở nắp gỗ của một thùng rượu, tự tay rót rượu vào li đưa cho Đường Hàn Vũ, cười một cách đầy tự tin và tự hào, nói: "Loại rượu này được đựng bằng thùng gỗ của Mỹ. Rachel, cô nếm thử xem chất lượng của loại rượu này thế nào?"

Đường Hàn Vũ đón li rượu, cúi đầu thích thú nhìn màu sắc rượu trong cốc, một mùi thơm ùa vào trong mũi. Cô nhấp một ngụm nhỏ, một vị hơi chan chát chạm vào lưỡi. Cô gật đầu: "Đúng là rất ngon."

Khương Vân Phàm lặng lẽ quan sát gian nhà kho, rồi tiến đến gần những chiếc thùng gỗ giống như thùng đựng rượu và hít thật kĩ. Ngoài mùi của gỗ cao su ra, còn có mùi thơm của cây cỏ và mùi chanh, tuyệt nhiên không ngửi thấy mùi của thuốc. Anh thấy hơi thất vọng, đi trở lại bên cạnh Đường Hàn Vũ, khẽ chạm vào tay cô ra hiệu.

Tất nhiên là Đường Hàn Vũ hiểu ý anh, bèn quay sang bàn với Lăng Phong về mức tiền đầu tư, sau đó quay sang nói với Hoàng Thiên: "Chúng tôi dự định đầu tư trước một phần rồi đặt mua mấy trăm thùng rượu vang để chuyển về Trung Quốc, ông thấy thế nào?"

Lăng Phong và Lục Minh Phi bước tới đưa chiếc hòm nặng trĩu cho họ, hai bảo vệ phía sau Hoàng Thiên đón lấy chiếc hòm, đặt lên đất để đếm. Thấy thuộc cấp gật đầu xác nhận, Hoàng Thiên cười toác miệng, chìa tay phải ra: 'Hi vọng rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ."

Đường Hàn Vũ bắt tay ông ta, mỉm cười, nụ cười đó ẩn chứa vẻ lạnh lùng và khinh ghét.

Khi đi xe thăm quan trở lại phòng làm việc, bảo vệ của hai bên lần lượt đứng thành một hàng, nghi thức kí kết rất long trọng. Ba chàng bảo vệ cao lớn làm nền khiến cho Đường Hàn Vũ đang ngồi trên ghế sa lông trông chẳng khác gì "đại ca" trên đường phố, còn bên chỗ Hoàng Thiên thì hầu như đều là những thuộc hạ cao lớn.

Sau khi kí hợp đồng xong, Hoàng Thiên mấy lần đưa ra lời mời Tổ Chuyên án Đặc biệt đi dự đại tiệc hoặc bố trí cho họ chỗ nghỉ qua đêm. Đường Hàn Vũ lấy lí do sáng ngày hôm sau có cuộc họp tại khách sạn nơi mình đang ở để từ chối. Thế là Hoàng Thiên đành sai quản lí đưa họ về trong đêm.

Một lát sau, quản lí Chu lái một chiếc xe việt dã màu đen đến trước cửa tòa nhà làm việc. Hoàng Thiên tiễn họ xuống dưới gác và nói: "Rất xin lỗi, theo quy tắc chúng tôi lại phải để các vị bịt mắt quay về. Cảm ơn sự tin tưởng của các vị, chúng tôi sẽ cố gắng làm tốt hơn."

Đường Hàn Vũ cười với vẻ hào phóng, tỏ ý hoàn toàn thông cảm được với điều đó, chỉ cần kiếm được tiền, những chuyện như thế chỉ là chuyện nhỏ không đáng kể.

Hoàng Thiên vẫn tỏ ra rất áy náy, đang định mở cửa xe, tiễn mọi người về. Không ngờ, Lăng Phong đã chạy đến mở cửa cho Đường Hàn Vũ, anh còn lấy tay che đầu cho cô, tránh cho cô khỏi bị va khi ngồi vào xe.

Mắt nhìn theo chiếc xe rời đi, Hoàng Thiên nghĩ đến chuyện sau này sẽ phát tài bèn cất tiếng cười ha hả, rồi tiếp đó lại ngân nga hát và nhảy theo kiểu Michel Jackson để trở về phòng làm việc của mình.

Đêm đã về khuya, trong xe rất yên tĩnh, cơn gió đêm giữa mùa hè oi nóng khiến ai cũng buồn ngủ. Lục Minh Phi ngồi ở ghế phụ lái, sau cùng không chống chọi lại được với cơn buồn ngủ bèn chống tay vào cửa xe gà gật.

Hai mắt của Đường Hàn Vũ cũng cay sè, nhắm lại mấy lần rồi lại mở ra. Có lẽ do làn gió đêm nay rất dịu dàng nên khi cô nhắm mắt lại lần nữa thì thiếp đi lúc nào không biết. Lăng Phong bỗng nhiên cảm thấy vai mình nằng nặng, bất giác quay đầu lại thì ngửi thấy mùi hương nhè nhẹ tỏa ra từ mái tóc của cô. Điều này phải ở một khoảng cách rất gần mới ngửi thấy được. Anh mỉm cười sung sướng, thì ra đó là cái đầu nhỏ đáng yêu của cô đang tựa vào anh.

Mặc dù anh không nhìn thấy vẻ mặt của cô khi đang ngủ, nhưng vẫn mong sao chiếc xe chạy thật chậm, chậm hơn nữa. Anh vô cùng khao khát giây phút này, thậm chí mong sao thời gian dừng lại để chiếc xe này không bao giờ chạy tới trung tâm thành phố.

Tuy nhiên, giấc mộng thường hay bị tan vỡ. "Đến rồi." Quản lí Chu tắt máy.

Cả bốn người đều cởi bịt mắt ra, nhìn ra khách sạn năm sao với ánh điện sáng lung linh rồi nhanh chóng ra khỏi xe và cùng bước vào khách sạn, đi tới thang máy với vẻ tự nhiên. Quản lí Chu thấy thế, yên tâm cho xe quay trở về.

Chờ sau khi chiếc xe đó rời khỏi, bốn người lên tầng hai mươi của khách sạn, vào phòng tổng thống hai ngàn không trăm hai mươi.

"Trời, ở đây cũng cao cấp thật đấy. Vân Phàm, cậu làm thế nào mà kiếm được thế? Theo như tiền lương của cậu, thì chỉ cần ở trong căn phòng này một ngày cũng phải tiêu hết cả mấy tháng lương của cậu rồi." Lục Minh Phi đùa.

"Tôi không lỡ như vậy đâu, chủ của khách sạn này là người quen của tôi, nên phòng này được ở miễn phí." Khương Vân Phàm nhìn ba người dường như hóa đá, hỏi với vẻ ngạc nhiên: "Mọi người mệt à?"

Lục Minh Phi lắc đầu, mở tủ lạnh lấy ra một chai màu trắng uống. Lập tức, mặt anh biến sắc, đỏ lựng lên vì sặc, cúi xuống nhìn thì ra không phải là nước khoáng mà là rượu mạnh!

Vừa ho Lục Minh Phi vừa làu bàu: "Không công bằng, rất không công bằng, không có người quen thì đã đành, đến cả việc uống một ngụm thôi mà cũng còn bị sặc!"

Đường Hàn Vũ có vẻ rất mệt, nên không cười được nữa. Tay cô cầm đôi giày cao gót, chỉ vào phòng khách sạch sẽ đơn giản: "Tôi ngủ ở phòng này, ba phòng còn lại tùy các anh chọn. Phải rồi, sáu giờ tối mai chuẩn bị mở tiệc, ăn xong trong vòng hai mươi phút.

Đầu tiên phải tìm được xưởng sản xuất rượu, kế hoạch chừng chín giờ tối sẽ triển khai hành động." Nói xong, cô đóng cửa phòng khách lại.

Xuất kích

Sáu giờ tối ngày hôm sau, bốn người ngồi ăn quanh chiếc bàn hình chữ nhật. Hai mươi phút sau, họ đi thang máy xuống bãi đỗ xe. Do lần đầu tiên cả bốn người cùng ở trong một không gian nhỏ hẹp như vậy, nên không khí trong thang máy rất kì lạ. Kể từ lúc ăn bữa tối cho đến lúc này không ai nói câu gì.

Ngồi lên chiếc xe hơi mà ông chủ khách sạn cho thuê miễn phí, Lục Minh Phi khởi động máy, rồi để phá tan sự im lặng trong xe, anh hỏi với vẻ như vô tình: "Hôm qua Hoàng Thiên có nghi ngờ gì chúng ta không?"

"Tất nhiên là có. Lúc mới bắt đầu, quản lí Chu lái chiếc xe SUV màu trắng, sau đó lại đưa chúng ta trở về bằng chiếc xe SUV màu đen, điều đó chứng tỏ bọn họ đổi xe là để kiểm tra xem chúng ta có cài thứ gì đó trên xe không." Đường Hàn Vũ nói.

"Vậy bây giờ chúng ta tới cơ sở sản xuất rượu như thế nào? Các đồng nghiệp ở Đội cảnh sát hình sự đang đợi lệnh rồi."

"Chúng ta phải đi lại con đường hôm trước một lượt." Lục Minh Phi nghe theo mệnh lệnh của Đường Hàn Vũ, nhanh chóng lái xe đến con phố phía sau của quán bar khu Đèn Đỏ. Ngoài anh, ba người còn lại đều đeo băng bịt mắt, sử dụng tranh địa lí của tội phạm để mò ra đường, cũng là dựa vào cảm giác và những thứ ghi nhớ được lúc đó để nhận biết đường đi. Ví dụ như những âm thanh đặc biệt nghe thấy, những mùi vị đặc biệt ngửi thấy trên đường, qua mấy lối rẽ, bị xóc bao nhiêu lần, dừng xe trong bao nhiêu lâu...

Mười phút đầu, họ vẫn còn ở trong khu nội thành, qua đèn xanh đèn đỏ, đi thẳng về trước hơn chục phút. Lục Minh Phi nhắc rằng hiện đã gặp một ngã ba, không biết nên rẽ về hướng nào nên đành lái xe vượt qua rồi dừng lại bên đường.

Theo những gì biết được về bản đồ nước Thái, Lăng Phong nói: "Thành phố Chiang Uri có hai ga tàu hỏa, ở gần đây nhất là ga tàu hỏa nhỏ, vị trí địa lí khá heo hút. Tôi nhớ hôm qua sau khi xe chạy được chừng nửa tiếng, thì hình như đã đến đoạn đường quốc lộ yên tĩnh."

Khương Vân Phàm thì nhớ đến mùi vị mà mình ngửi thấy, bèn lên tiếng: "Nếu gần ga tàu hỏa nhỏ có mùi hương hoa thì đường đó là đúng rồi. Sơ bộ tôi đoán đó là hoa nhài, bây giờ đang là mùa hoa, đúng lúc hoa nhài nở rộ."

Lục Minh Phi mở chỉ dẫn đường, rồi lập tức nổ máy cho xe quay đầu lại chạy về phía ga tàu hỏa nhỏ. Đường mỗi lúc một yên ả, vị trí địa lí cũng mỗi lúc một heo hút, mặt đường dần dần không còn bằng phẳng nữa, chỗ nào cũng gặp đá vụn, may mà phía trước là những khoảng trống và có mùi thơm của hoa nhài, chứng tỏ phán đoán của Khương Vân Phàm là chính xác.

Nhưng, Lục Minh Phi lái một hồi lâu mà vẫn không nhìn thấy vườn nho nào hay xưởng sản xuất rượu có tường cao vây quanh mà chỉ thấy rừng cây rậm rạp.

"Lạ thật, tại sao vẫn chưa đến nơi đó? Tôi nhớ lúc đó đầu mình đã bị va. Nhưng ở đây chẳng có gì cả, liệu có phải chúng ta đã đi sai đường rồi không?"

Vừa dứt lời thì cũng là lúc chiếc xe trườn lên một con dốc nhỏ rồi từ từ chạy xuống, khiến cho người tung lên, đầu va phải trần xe. Lục Minh Phi nghiêng đầu nhìn Khương Vân Phàm ngồi trên ghế phụ cười lớn và nói: "Không sai đường rồi. Đúng là cú xóc vừa rồi, chỗ xuống dốc có một đoạn đường gồ lên."

Khương Vân Phàm sờ tay lên chỗ đầu bị va: "Anh cẩn thận, hãy nhìn kĩ đường phía trước đi. Tôi nghĩ sắp đến cơ sở sản xuất rượu rồi đấy. Chúng ta phải giấu xe ở một chỗ nào đó rồi đi bộ đến đó."

Chừng hơn mười phút sau, chiếc xe chạy tới một vạt rừng, bốn người mặc áo đen, trùm mặt bằng khăn đen, trông chẳng khác gì những kẻ hái trộm hoa thời trước, sau đó lặng lẽ tiến lại gần cơ sở sản xuất rượu. Họ đã định trèo tường để vào bên trong, nhưng không ngờ trong phòng trực ban không có bảo vệ, ngay cả khu vực gần với tòa nhà làm việc và nơi cất trữ rượu cũng không có người trông cửa. Tuy nhiên, càng yên tĩnh thì lại càng khiến người ta sinh nghi.

"Mọi người hãy cẩn thận, hôm nay ở đây có gì đó rất khác thường." Đường Hàn Vũ nhắc.

"Không sợ, cùng lắm thì chìa thẻ ngành của chúng ta ra, kéo dài thời gian và chờ anh Hà đưa lệnh khám xét và bắt giữ đến." Lục Minh Phi đưa ra ý kiến.

Một giờ trước đó, cấp trên đã thông qua đề nghị của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Do thời gian gấp gáp đường tới Sở cảnh sát và xuống cơ sở sản xuất rượu ngược nhau nên đành để cho cảnh sát Hà mang đến. Tuy nhiên, các đồng nghiệp khác của Đội cảnh sát Hình sự đã theo ngay sau Tổ Chuyên án Đặc biệt và đang phục kích trong rừng dưới màn đêm.

Họ đi xuống tầng hầm cất trữ rượu, dựa vào trí nhớ siêu việt của mình, Khương Vân Phàm đi đầu qua mấy chỗ ngoặt thì tới cửa vào. Nhưng rồi họ lập tức dừng ngay bước chân, nép sát vào tường để giấu mình.

“Hôm nay các anh phải canh phòng khu vực để rượu vang suốt đêm đấy, nếu để xảy ra sơ xuất gì, tôi sẽ hỏi tội các anh.” Hoàng Thiên ra lệnh.

“Vâng, thưa ông chủ.” Đám đông đồng thanh đáp.

Lăng Phong thận trọng thò đầu, thấy hai thuộc hạ đi theo sau Hoàng Thiên rời khỏi đó bằng một lối đi khác, chỉ còn lại mấy nhân viên bảo vệ đứng thẳng đơ. Anh quay lại nhìn Đường Hàn Vũ: “Hoàng Thiên đi rồi, còn khoảng mười bảo vệ ở lại đây, không nhìn rõ họ có mang theo súng hay không. Tiếp sau đây chúng ta nên làm gì?”

“Đợi lát nữa Đội trưởng Lục canh cửa, ba chúng ta vào gian để rượu vang mà hôm qua Hoàng Thiên đưa chúng ta đến để tìm vật chứng. Nếu bị phát hiện, đội trưởng Lục, anh hiểu chứ?”

“Rõ, tôi sẽ khiến cho bọn họ không còn một cái răng.”

Vừa dứt lời, một bóng đen bất ngờ xuất hiện trước mắt họ. Viên bảo vệ kia nhíu mày, đang định lấy bộ đàm ra báo cáo, thì Lục Minh Phi đã lập tức đánh mạnh vào tay anh ta khiến chiếc máy bộ đàm rơi xuống đất, tiếp đó anh lấy chiếc còng tra ngay vào tay hắn. Lăng Phong bước tới nhặt chiếc máy bộ đàm lên, nhét bừa vào mồm tên bảo vệ.

“Tổ trưởng, đem tên này đến đâu thì được?” Lục Minh Phi hỏi.

“Đem hắn đi cùng chúng ta, có thể sẽ phải dùng đến hắn.” Đường Hàn Vũ nhìn bọn họ một cái.

Năm người vượt qua sự tuần tiễu của nhóm bảo vệ một cách thành công. Đường Hàn Vũ quan sát kĩ cấu tạo của gian cất rượu, phát hiện ra gian cất rượu mà hôm trước Hoàng Thiên đưa bọn họ

tới là gian lớn nhất trong khu cất trữ rượu vang. Ngoài không gian to nhỏ khác nhau, thì cách sắp đặt các thùng gỗ cao su, trang trí trên vách và vị trí của tủ để cốc rượu không có gì khác so với các gian khác.

Tại sao chỉ có gian đó là to hơn cả? Đường Hàn Vũ vừa suy nghĩ vừa mở nắp thùng rượu gỗ cao su trước mặt.

Lục Minh Phi dùng sợi dây thừng tìm được, trói toàn thân tên bảo vệ kia lại rồi ném hắn vào một góc, còn mình cũng tới mở nắp các thùng gỗ. Năm phút sau, tất cả nắp của các thùng rượu đều được mở ra, nhưng bên trong của cả năm chục thùng gỗ đó đều đầy rượu.

Lạ nhỉ, vậy thì bọn họ đã giấu thuốc lậu ở đâu?

Khương Vân Phàm bất ngờ làm thay công việc của pháp y, dùng ống nhựa lấy rượu vang ra rồi lần lượt cho vào ba chiếc bình nhựa kín, vừa làm vừa nói: "Hương Vu chắc sẽ cảm ơn tôi vì tôi đã làm việc này thay cho cô ấy. Tổ trưởng, tôi đoán, loại thuốc đó không có ở đây đâu. Mọi người đừng tìm công tắc của mật thất nữa, để cho đội trưởng Lục đánh cho tên bảo vệ kia xem hắn có nói ra không."

Lục Minh Phi thấy ý kiến đó rất hay, bèn xắn tay áo lên, rồi cử động cánh tay khiến khớp xương kêu răng rắc: "Bây giờ anh chọn nói ra hay là chọn bị đánh đến sống dở chết dở?"

Lục Minh Phi quỳ một chân xuống, túm lấy cổ áo của tên bảo vệ, thấy đối phương không chịu nói bèn giáng cho hắn một cú đấm. Chiếc bộ đàm văng khỏi miệng của tên bảo vệ, máu ở miệng chảy ra đầy mép.

"Anh đừng đánh nữa, tôi sẽ nói, tôi sẽ nói. Trong kho rượu này có mật thất, công tắc ở ngay sau bức tường rỗng bên trái, chỉ cần đẩy khẽ là có thể đi vào được."

Lăng Phong đẩy bức tường với vẻ mặt nghi ngờ, không ngờ bức tường từ từ di chuyển thật. Nhưng đúng lúc đó thì cánh cửa bị đẩy ra. Hoàng Thiên xuất hiện trước mắt anh, phía sau lưng ông ta là cả một đám bảo vệ mặc áo đen.

"Rachel, lại gặp nhau rồi, đừng bỏ lỡ đấy nhé!" Hoàng Thiên gỡ cặp kính gọng vàng, rồi bất chợt ôm miệng thốt lên với vẻ rất kì quái: "Ồ, không đúng rồi, tôi phải gọi cô là sĩ quan cảnh sát Đường thì mới phải."

Đường Hàn Vũ cười không nói gì, nhưng hai bàn tay giấu ở phía sau thì lại ra hiệu: Đã đến lúc rồi, bắt đầu đi!

Không biết ai đã kêu "ôi" một tiếng, đám bảo vệ áo đen ở bên ngoài xông vào, vung gậy vụt tới tấp xuống đầu bốn người. Lục Minh Phi ra tay, chỉ trong vòng hai phút một mình đánh ngã năm, sáu tên. Thực lực của Lăng Phong cũng không kém cạnh, anh cũng quật ngã sáu tên bảo vệ áo đen.

Đường Hàn Vũ khom người tránh những tên bảo vệ đang như điên cuồng, nhìn qua cửa sổ thấy Hoàng Thiên đang bỏ chạy ra cửa của tòa nhà cất trữ rượu, cô lập tức nhấn vào chiếc máy, truyền đạt: "Mau vào cứu viện, bắt lấy Hoàng Thiên, đừng để hắn chạy thoát!"

Sau khi nhận được mệnh lệnh, các đồng nghiệp từ khu rừng gần đó ào tới cơ sở sản xuất rượu.

Những chiếc thùng gỗ cao su trong kho cất trữ rượu bị đập vỡ khá nhiều, những dòng rượu thơm ngọt từ trong đó chảy ra làm ướt cả bọn bảo vệ áo đen đang nằm rên trên đất, nhưng vẫn còn mấy chục tên bảo vệ khác kiên trì chiến đấu!

Khương Vân Phàm vốn không giỏi đánh nhau nên đã lặng lẽ đi vào mật thất từ trước. Thoạt nhìn thì thấy gian mật thất này không có gì khác so với kho rượu ở bên ngoài. Nhưng nhìn kĩ thì thấy có gì đó sai sai.

Anh mở nắp chiếc thùng gỗ trước mặt, rồi lập tức mỉm cười, cuối cùng cũng đã tìm thấy, trong thùng đựng một lượng lớn Ketamine. Thứ này là một trong những thứ mà tên đầu sỏ đã dùng để gây nên cái chết của vị khách ba lô.

Đường Hàn Vũ quay trở lại kho rượu, tới cửa thì phát hiện ra một bóng đen đứng dậy ở phía sau Lăng Phong. Cô không kịp nghĩ, bèn chạy tới đẩy Lăng Phong ra, cánh tay cô bị mũi dao sắc rạch một đường, máu bắn lên cả mặt tên bảo vệ bị còng tay.

"Hàn Vũ!" Lăng Phong kêu thét lên, vội đỡ lấy cô rồi hỏi với giọng xót thương: "Em có ổn không?"

"Không sao, chỉ là vết thương bên ngoài thôi." Đường Hàn Vũ lắc đầu, nhưng đôi môi cô nhợt đi.

Khương Vân Phàm nghe thấy tiếng kêu của Lăng Phong thì lập tức chạy ra, thấy Đường Hàn Vũ ngã xuống đất thì vội chạy đến và

xé ngay vạt áo của mình ra, miệng thì nói: “Cô đừng nói nữa, để tôi cầm máu cho cô.”

Đúng lúc đó, cảnh sát Hà dẫn theo các đồng nghiệp chạy tới, giơ súng lên chĩa vào đám bảo vệ áo đen, quát: “Cảnh sát đây, tất cả bỏ súng xuống!”

Đám bảo vệ áo đen đều khựng lại, bỏ súng rồi quỳ xuống làm động tác đầu hàng. Các cảnh sát hình sự rút còng tra vào tay của tất cả bảo vệ, sau đó áp giải chúng ra khỏi tòa nhà cất trữ rượu.

Sau khi băng bó cho Đường Hàn Vũ xong, Khương Vân Phàm lạnh lùng hỏi: “Hoàng Thiên đâu?”

Cảnh sát Hà hơi dịch người sang một bên, ở cửa xuất hiện người mà Khương Vân Phàm cần tìm. Trước đó, Hoàng Thiên chạy trốn ra tới cửa tòa nhà cất trữ rượu, đang định lên xe tẩu thoát thì bất ngờ bị cảnh sát hình sự ập tới vây bắt, cảnh sát Hà nhanh trí lái xe tông thẳng vào chiếc xe của Hoàng Thiên khiến nó bị hư hại. Tiếp đó, các cảnh sát khác bao vây chiếc xe có Hoàng Thiên, buộc ông ta phải ngoan ngoãn giơ hai tay lên để hai cảnh sát bắt.

Khương Vân Phàm đứng dậy, cố nén cơn giận dữ trong lòng, nhìn ông ta bằng ánh mắt lạnh lùng: “Những phụ nữ và trẻ em đó đang ở đâu?”

Hoàng Thiên giơ hai tay lên: “Anh tháo còng ra thì tôi sẽ nói.”

Khương Vân Phàm không nói câu nào, giơ tay giáng một cú khiến má của đối phương đỏ lựng lên còn mũi thì chảy máu. Hoàng Thiên thản nhiên lau máu trên mặt rồi mỉm cười. Thấy Khương Vân Phàm định ra tay tiếp, Lục Minh Phi bèn ngăn lại rồi bảo cảnh sát Hà áp giải ông ta về Sở, một bộ phận cảnh sát hình sự ở lại lục soát tất cả những nơi có thể giấu người, bao gồm tất cả các thùng rượu gỗ cao su.

Những người có mặt ở đó chưa bao giờ thấy Khương Vân Phàm nổi giận như vậy, từ trước tới nay anh chưa bao giờ động chân tay với phạm nhân mà chỉ dùng trí tuệ để đấu với họ, hôm nay anh hành động như vậy đúng là chuyện lạ!

Tổ Chuyên án Đặc biệt đi xe về Sở cảnh sát và tiến hành thẩm vấn ngay trong đêm. Do chứng cứ đã rất rõ ràng nên người đứng đầu cơ sở sản xuất rượu Hoàng Thiên phải cúi đầu nhận tội buôn bán thuốc trái phép. Tuy nhiên ông ta một mực né tránh tội đối với vụ buôn bán người và giết hại người khách du lịch ba lô. Dù hỏi thế

nào, ông ta cũng trả lời rằng: "Tôi không nhớ", hoặc "Tôi không biết".

Mãi cho đến trưa ngày hôm sau, Lục Minh Phi vội vã trở về phòng làm việc, vừa mở cửa đã nói: "Tổ trưởng, đã tìm thấy một cô bé!"

Đường Hàn Vũ khẽ đặt cốc trà xuống, đứng phắt dậy: "Thế cô bé đó đang ở đâu?"

"Hiện tại, cô bé đã được đưa về nhà. Nhưng cô bé đó gặp khó khăn trong giao tiếp nên muốn cô bé chỉ ra ai là tội phạm thì rất khó, còn hai cô gái khác thì..." Lục Minh Phi nói đến đây, mặt lộ vẻ rất khó nói, Đường Hàn Vũ nhìn là biết ngay như thế nào.

Đến lúc đó Khương Vân Phàm mới đặt tờ báo xuống, động tác rất thong thả, dường như anh đã sớm dự liệu được chuyện này.

Chừng nửa tiếng sau, ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đi xe tới thôn Đóa. Vừa xuống khỏi xe thì đã nghe thấy tiếng khóc thảm thiết từ đầu thôn. Nhìn theo hướng có tiếng khóc thì thấy đó là những người cha người mẹ bị mất con.

Đường Hàn Vũ thấy vậy trong lòng cũng rất buồn và chợt cảm thấy nỗi đau da thịt từ cánh tay của mình chẳng thấm tháp gì so với nỗi đau mất con của họ. Để có thể trả lời cho những người đã chết, cô lập tức tới gặp Xác Nhi.

Ngôi nhà ngói cũ kĩ chính là ngôi nhà thân thuộc của Xác Nhi. Đường Hàn Vũ bước vào đó với một tâm trạng nặng nề. Vừa vào đến cửa thì đã thấy một cô bé hơi béo đang cúi đầu và ngước đôi mắt trong veo lên nhìn ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt, nhưng sau đó lại lập tức cúi đầu xuống. Để có thể nói chuyện với cô bé thuận lợi, Đường Hàn Vũ một mình ngồi xuống trước mặt cô bé và để cho Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi đứng canh ngoài cổng.

"Xác Nhi, về đến nhà rồi em có vui không?"

Cô bé ngồi trước mặt cô vẫn không nói gì, nhưng từ biểu hiện của cô bé thì có thể thấy cô đang rất lo lắng: Cô ngồi bên mép của chiếc ghế, hai tay nắm chặt vào chiếc váy.

"Xác Nhi, nhà em có mấy con bò?"

"Em không biết, em muốn gặp bố mẹ em."

“Họ đang ở ngoài cửa. Em yên tâm, chị chỉ muốn nói chuyện với em thôi, chị không làm hại em đâu. Em hãy trả lời những câu hỏi của chị được không?”

“Được. Nhà em có một, hai, ba… ba con bò.”

“Nếu có người ăn trộm bò nhà em, vậy người đó có phải là người xấu không?”

“Có. Mẹ nói, đồ trong nhà có thể lấy nhưng không thể tùy tiện lấy đồ của nhà người khác, mà phải được sự đồng ý của người ta thì mới được lấy. Vì thế, em không phải là người xấu. Em không lấy đồ của người khác.”

Đường Hàn Vũ thấy rất phấn khởi, xác định là Xác Nhi có thể phân biệt được thiện ác, mặc dù cô nói khá trừu tượng.

“Xác Nhi, lúc đó họ đã lén bắt em và bò của em nữa họ đưa em đi đâu vậy?”

Cô bé trước mặt Đường Hàn Vũ bỗng nhiên bật khóc. Một hồi lâu sau, cô mới trả lời: “Bọn họ giết các chị ấy, rồi giấu chúng em vào chiếc thùng gỗ tròn, không cho chúng em ăn, còn nói là sẽ bán chúng em đi.”

Đường Hàn Vũ bất giác thở phào một cái, vì cô cứ tưởng là Xác Nhi sẽ không nói gì. Nhân thời cơ đó, cô đưa tấm ảnh của Hoàng Thiên và những tên bảo vệ áo đen ra, hỏi: “Có phải là những người xấu này không?”

Xác Nhi gật đầu, rồi lại khóc. Đúng lúc đó, một phụ nữ chạy ào vào ôm chặt lấy cô bé.

“Mẹ ơi, con sợ lắm!”

“Xác Nhi ngoan, mẹ đây rồi. Chúng ta về đến nhà rồi, đừng sợ.”

Đường Hàn Vũ cầm chiếc bút ghi âm ra khỏi cửa, gật đầu với hai người đứng ở đó, ra hiệu rằng đã có chứng cứ định tội.

Sau đó, ba người quay về Sở cảnh sát, tiếp tục thẩm vấn Hoàng Thiên. Sau đó mới biết được rằng, nạn nhân Tô Đường thực ra là một trong những thành viên của nhóm tội phạm ở quán bar. Nhưng anh ta chỉ phụ trách việc buôn bán người, chứ không biết gì về việc buôn bán thuốc. Cách đây không lâu, anh ta định rửa tay gác kiếm, đi tới một nơi xa để bắt đầu làm lại cuộc sống.

Nhưng sau khi Hoàng Thiên biết chuyện, lo sợ Tô Đường sẽ làm hỏng việc của mình, đang suy nghĩ chưa biết giải quyết thế nào thì lại nhận được điện thoại của Tô Đường đề nghị chấm dứt hợp đồng, thế là Hoàng Thiên đồng ý, nhưng với một điều kiện là Tô Đường phải tới quán bar một lần.

Tối hôm đó, Tô Đường đã uống rất say nên không biết trong rượu đã có thuốc độc, càng không biết đến tính chất phát huy tác dụng của loại thuốc độc đó. Anh ta rất vui và nghĩ đến chuyện ngày mai tới thôn Đóa bắt cóc nốt đứa bé gái cuối cùng, phi vụ hoàn thành xong thì hợp đồng sẽ được chấm dứt và mình thì có thể cao chạy xa bay.

“Chuyện sau đó như thế nào thì các vị đã biết rồi đấy. Anh ta đã chết như thế.”

Vụ án thứ bảy
LỄ TANG CỦA ANH HÙNG

Anh hùng không những biết sinh ra vào đúng lúc mà còn phải biết chết cho đúng lúc.

Nietzsche

Lời dẫn

Ánh nắng mặt trời gay gắt chiếu qua cửa sổ vào căn phòng trọ. Cô ngồi trên chiếc ghế sắt, chỉ định khẽ vận động gân cốt một chút nhưng lập tức thấy đau nhói và không chút sức lực, đầu đau như muốn vỡ, cố gắng mở mắt ra thì mới biết rằng tứ chi của mình đã bị cố định trên ghế, bàn tay trái thì đang được truyền dịch.

Không, đó không phải là loại dịch thông thường mà là một chai máu.

Cô ngẩng đầu lên, trên chiếc cây bên cạnh cùi tay đang treo lủng lẳng những chai thủy tinh đựng thuốc và huyết dịch!

Sao mình lại truyền máu ở trong căn phòng tồi tệ này nhỉ? Sao đầu lại đau như muốn vỡ và toàn thân không có chút sức lực như vậy? Thậm chí, cô không nghĩ được ra lúc trước mình đã làm gì và đi đến nơi nào.

Tại sao lại như vậy? Tại sao?! Cô gần như suy sụp, những giọt mồ hôi to tướng lăn xuống trên trán.

Dần dần, cô bình tĩnh trở lại, định cất tiếng kêu cứu ra bên ngoài, nhưng khi mắt nhìn ra cửa sổ, cô mới phát hiện ra trên tấm kính cửa có một bức huyết thư đầy vẻ đe dọa:

Đừng làm những việc vô ích. Nếu có ai đó tự ý rút kim của ngươi ra, thì ngươi sẽ làm liên lụy đến hàng loạt người khiến họ phải chết, kể cả ngươi. Ngoài ra, khi chai máu chỉ còn lại giọt cuối cùng thì cũng là lúc ngươi phải chết. Chỉ nghĩ đến việc ngươi thổ ra máu mà chết, thì đến cả hơi thở ta cũng thấy rất vui.

Bình treo kéo dài sự sống

Trong con ngõ cách Sở cảnh sát không xa có một quán ăn, hàng ngày khách đến đây ăn rất đông. Món bánh bao và bánh điểm tâm của nhà hàng vừa đẹp mắt lại vừa rất ngon, còn mùi thơm của cháo sườn thì bay tới cả cây số. Chẳng thế mà Vu Phong Ngâm cũng đã tới đây ăn.

Kể từ sau khi kết thúc vụ án bắt cóc người, Tổ Chuyên án đã có được ba ngày nghỉ. Bình thường, chỉ cần có vụ án là họ lại bận bù đầu, nên rất mong có được mấy ngày nghỉ. Nhưng khi được rảnh rỗi thì họ lại mong đến lúc đi làm. Có lẽ do nguyên nhân nghề nghiệp nên ý thức về các mối nguy cơ của họ rất mạnh, sợ rằng quen với sự nhàn rỗi, bỗng đến khi có việc thì lại không kịp trở tay.

"Không có các vụ án thì đến cả tào phớ uống với đường phèn cũng thấy nhạt." Khương Vân Phàm khẽ thở dài, cầm quả trứng gà lăn trên mặt, "Đội trưởng Lục, tối hôm qua anh ra tay mạnh quá đấy."

Lục Minh Phi trợn mắt: "Công tử Khương, tại vì tối qua cậu bất nhân, đánh thức tôi khi đang ngủ chỉ là để tôi khen cậu đẹp trai, nên tôi đành phải bất nghĩa thôi. Như thế gọi là có đi có lại, sao cậu lại trách tôi?"

Vu Phong Ngâm phì cười: "Hai người đánh nhau à?"

Hai hôm trước, Khương Vân Phàm rảnh rỗi, Khương Vân Phàm lên mạng viết Status, nói: Nếu khách hàng có vụ án cá nhân thì có thể gửi tin nhắn hoặc đến nhà mời anh phá án. Nhưng cho đến hôm nay vẫn chẳng có lấy một khách hàng nào, vì thế anh nghi ngờ sự quyến rũ của mình có phần giảm sút.

Buổi tối, anh mời Lục Minh Phi đến chơi, chỉ là để nghe Lục Minh Phi nói câu: Cậu rất đẹp trai, cậu rất quyến rũ. Lục Minh Phi lập tức đấm cho Khương Vân Phàm một cái. Thêm vào đó, công việc chính ở Sở cũng nhàn rỗi, vẻ mặt của anh lúc đó chẳng khác gì đóa hoa sắp khô héo, nếu như không có chút kích thích thì sẽ lập tức rụng ngay.

“Còn tôi thì lại rất thích cuộc sống như bây giờ. Thật là tốt khi không ai có mâu thuẫn, không có người chết một cách bất hạnh, thế giới hòa bình.” Lục Minh Phi nói như đọc thơ.

“Nhà thơ Lục, chào anh, Nhà thơ Lục, tạm biệt đi thẳng về trước, rẽ trái, không tiễn nhé.” Nhân lúc Lục Minh Phi không để ý, Vu Phong Ngâm cướp lấy chiếc cốc tào phớ chưa uống của Lục Minh Phi tu ừng ực.

“Mọi người đừng nói những chuyện đó nữa. Tôi cảm thấy đội trưởng Lục nói rất đúng, không có vụ án xảy ra, không chỉ là thế giới tươi đẹp mà còn chứng minh xã hội này phát triển như thế nào.” Đường Hàn Vũ húp một ngụm cháo, cô không muốn có bất cứ vụ án nào xảy ra để phá hỏng tâm trạng vui vẻ lúc này.

Thế nhưng, sự đời thường rất vô thường, sự việc mà cô lo lắng vẫn cứ xảy ra.

Di động của Khương Vân Phàm bất ngờ réo chuông liên tục, trên màn hình hiện ra một số máy lạ. Anh nhấn nút tắt theo thói quen, không định để ý đến những người gọi đến quảng cáo hoặc bán hàng.

Nhưng người gọi đến không hề nản, tiếp tục gọi lại cho Khương Vân Phàm, mãi cho tới khi hàng tràng tiếng chuông điện thoại đó khiến cho tất cả khách hàng có mặt quay lại nhìn anh bằng ánh mắt khó chịu thì anh mới mở máy với vẻ bực bội và khẽ quát lên: “Tôi không cần biết anh chị là ai, sao sáng sớm đã gọi đến thế! Nếu anh chị mà là người bán hàng, tôi sẽ lập tức gửi một con dao đến nhà anh chị đấy!”

“Gì mà nóng thế? Khương huynh, lần đầu gặp trên điện thoại, đừng bỏ lỡ! Nói chuyện nghiêm túc nhé, nếu cái đồ bỏ đi ‘Hoa hồng thép’ đã bị thua huynh rồi thì trận thách thức mới sẽ bắt đầu đấy!” Giọng từ đầu dây bên kia õng à õng ẹo, nghe đã biết ngay là đã sử dụng đến máy làm biến giọng.

Khương Vân Phàm hơi ngây người ra, tập trung cao độ, hỏi: “Anh là ai? Anh muốn gì?”

Người kia cười nhạo mấy tiếng: “Bây giờ anh vẫn chưa có tư cách để biết thân phận của tôi, nhưng các người hãy nghe cho kĩ đây, anh sẽ nhanh chóng có một địa chỉ mạng, vào địa chỉ đó sẽ có người nói cho anh biết anh phải làm gì. Nếu anh không làm theo thì người đó sẽ chết. Ngoài ra, anh phải chạy đua thời gian với tử thần. Nếu anh không thắng, thì rất tiếc, sẽ có rất nhiều người bỏ

mạng vì anh!"

"Rút cục anh là... Mẹ kiếp, tắt máy rồi!" Khương Vân Phàm mở nhật kí cuộc gọi rồi kể lại nội dung cuộc nói chuyện cho mọi người nghe.

"Cuối cùng thì hắn cũng đã lộ diện rồi! Cách thức chào hỏi của phần tử Hoa hồng chẳng có gì mới mẻ." Vu Phong Ngâm ám chỉ "Hoa hồng đen".

"Tôi nghĩ sắp xảy ra chuyện lớn rồi, phải về Sở ngay thôi, để nhờ các đồng nghiệp Phòng Điều tra thông tin tra địa chỉ IP của số máy này." Đường Hàn Vũ nhíu mày nói.

Lục Minh Phi gật đầu, lập tức nổ máy xe. Bốn người vội vã ra khỏi ngõ lên xe quay về Sở cảnh sát mà hoàn toàn không biết có một người đứng ở cửa quán ăn sáng vừa húp tào phớ vừa nhìn theo dáng điệu vội vã của họ và mỉm cười.

Trên đường, Khương Vân Phàm ngồi ở ghế sau cùng với Đường Hàn Vũ và Vu Phong Ngâm, mắt thì cứ nhìn vào màn hình điện thoại. Một lúc sau, một tiếng "tinh, tinh" vang lên, cho biết có tin nhắn gửi tới.

Không chút do dự, Khương Vân Phàm mở mạng ngay, thế rồi bất chợt có một đường link hiện ra. Khương Vân Phàm mở đường link đó. Màn hình hiển thị kết nối thành công, ngay sau đó nội dung trong đoạn clip khiến tất cả đều lập tức thấy căng thẳng.

Đó là một gian phòng trọ tồi tàn, trên tường chỉ có mấy tờ họa báo, trong phòng có mấy chiếc ghế và một chiếc bàn, trong đó có một cô gái chừng mười sáu tuổi hai mắt nhắm nghiền, trên người cô bé mặc bộ đồ dành cho bệnh nhân của bệnh viện, tay chân bị trói trên một chiếc ghế sắt.

Điều lạ lùng nhất là, tay phải của cô gái đang được truyền dịch. Ồ, không, đó không phải là dịch thuốc thông thường mà là huyết dịch đỏ tươi. Ánh mặt trời gay gắt chiếu lên người cô, cô từ từ mở mắt ra, vì đầu đau dữ dội nên cô chau mày lại, ánh nhìn mờ mờ. Một lát sau cô mới biết hoàn cảnh của mình lúc đó.

Cô gần như phát điên lên và định tìm cách giật tung kim truyền trên mu bàn tay, nhưng không có tác dụng gì, vì một sợi dây thừng đã trói chặt hai chân cô và nửa người trên ghế, hơn nữa hễ động đậy là đầu lại đau như muốn vỡ ra nên cô chỉ còn cách ngồi ngoan ngoãn trên ghế.

Tại sao mình lại đến đây? Tại sao mình lại bị bắt cóc? Tại sao lại bị truyền máu? Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu cô nhưng cô không sao nhớ được. Tối hôm qua đã đi gặp ai, nói chuyện với ai và đi tới những đâu... Tất cả những điều đó cô đều không thể nào nhớ nổi.

Nỗi sợ hãi và uất ức ào tới, nước mắt trào ra, những giọt mồ hôi to tướng từ trên trán lăn xuống.

"Alô, cô gái, cô có nghe thấy tiếng của chúng tôi không?" Khương Vân Phàm hỏi.

Cô gái nghe thấy tiếng, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra trên cửa sổ bằng kính có một bức huyết thư, cô khẽ đọc:*"Đừng làm những chuyện vô ích. Nếu có kẻ nào tự động rút kim của mày ra, thì mày sẽ làm liên lụy khiến hàng loạt người phải chết, kể cả mày. Ngoài ra, khi chai máu này chảy đến giọt cuối cùng thì cũng là lúc mày chết. Chỉ nghĩ đến việc mày thổ ra máu mà chết là đến cả hơi thở của tao cũng cảm thấy phấn khích."*

Khương Vân Phàm nghe mà thấy ù cả đầu, bất chợt cao giọng hỏi: "Cô gái, cô đang đọc thư đe dọa à? Có nghe thấy tiếng của chúng tôi không?"

Lúc đó cô gái mới chuyển ánh mắt nhìn lên chiếc giá đặt bên cạnh rèm cửa sổ, ở đó có một chiếc máy tính bảng. Trong cửa sổ của màn hình trên đó hiện lên khuôn mặt của một người đàn ông với vẻ mặt lo lắng. Cô càng cảm thấy sợ hãi và ấm ức nên chỉ biết khóc mà thôi.

Đường Hàn Vũ giằng lấy điện thoại, dịu giọng nói: "Cô gái, đừng khóc nữa. Cô hãy nghe đây, chúng tôi sẽ đến cứu cô."

Cô gái lập tức thôi khóc, mắt sáng lên: "Thật chứ? Các anh chị cứu em như thế nào?"

Khương Vân Phàm gật đầu, nói rất nhanh: "Hãy trả lời chúng tôi trước, cô tên là gì? Làm nghề gì? Nơi cuối cô tới trước khi bị bắt cóc là ở đâu?"

Đầu tiên cô gái ngây ra, sau đó thì nức nở đáp: "Em tên là Hà Nhị Nhi, là một người mẫu xe. Tối hôm qua em ra khỏi nhà, nhưng đi đến đâu thì bây giờ em không sao nhớ được."

"Được rồi, cô đừng lo lắng quá, hãy bình tĩnh lại, chúng ta phải tranh thủ thời gian. Cô quan sát kĩ xung quanh, xem có vật gì làm

dấu được không?"

Hà Nhị Nhi từ từ quay nửa người trên nhìn bốn xung quanh: "Ngoài bàn ghế, còn có một chiếc máy tính bảng. Trên cửa sổ mà em đang quay mặt lại có một bức huyết thư, là lá thư mà anh nói là đe dọa đó. Còn có vật gì đó giống như cây kim chống sét, nhưng vì em bị cận ba độ nên không nhìn rõ khi cách xa ngoài ba mét"

"Ai biết ở đâu có kim chống sét?" Khương Vân Phàm hỏi ba người kia.

Đường Hàn Vũ lập tức tìm bản đồ, nhưng ở đó có tới hơn hai trăm điểm có kim chống sét. Nếu chỉ dựa vào sức người tìm kiếm vị trí nơi có cây kim chống sét mà Hà Nhị Nhi đang ở gần đó thì còn khó hơn cả mò kim đáy bể và tìm người giữa biển người.

Lục Minh Phi lẩm bẩm: "Hơn hai trăm điểm! Chờ đến khi chúng ta tìm được cô ấy thì chắc là đã xanh cỏ rồi!"

Vu Phong Ngâm cũng rất lo lắng: "Anh Khương khùng, có cách nào thu hẹp được phạm vi tìm kiếm không? Nếu không có, thì cô gái kia sẽ chết và tên khốn hoa hồng sẽ lại đắc ý!"

Khương Vân Phàm nghe xong câu cuối, lập tức thấy đầu nóng bừng, anh lục tung mọi kiến thức trong đầu. Thế rồi, anh mở to mắt, bật ngón tay tách một cái: "Có rồi! Chẳng phải mấy hôm trước chúng ta cũng đã dùng hình ảnh địa lí tội phạm đó là gì? Chính là chiêu đó!"

Chỉ cần người bị hại sử dụng hết các giác quan của mình và tập trung cao độ trả lời chính xác những câu hỏi của Tổ Chuyên án Đặc biệt, lấy đó làm căn cứ để xác định vị trí tương đối của cô ấy thì sẽ làm tăng khả năng cứu sống cô ấy đáng kể.

Đường Hàn Vũ giải thích phương pháp đó cho Hà Nhị Nhi, cô bé gật đầu, mếu máo nói: "Vâng, em hiểu rồi. Các anh chị nhất định phải cứu em đấy. Nếu chai máu này hết thì em sẽ chết, mà em thì không muốn chết đâu!"

Vu Phong Ngâm đứng bên nhìn thấy càng lo lắng hơn: "Cô hãy hít thở sâu vào, đừng căng thẳng và quá sợ hãi, hãy tiết kiệm sức lực."

Khương Vân Phàm vỗ vào vai của Vu Phong Ngâm: "Hương Vu, tôi thấy cô nên thả lỏng người ra, xem ra cô còn căng thẳng hơn cả cô bé đó!"

Vu Phong Ngâm trừng mắt lên với Khương Vân Phàm, nghe thấy tiếng yêu cầu giúp đỡ của Đường Hàn Vũ, vội lật cuốn sổ trên xe và phối hợp với cô để ghi chép.

Đột nhiên, Hà Nhị Nhi hắt hơi hai cái rõ mạnh rồi nhíu mày, nói: "Mùi gì thế nhỉ? Khó chịu quá, em đến chết vì mùi hôi này mất!"

Đường Hàn Vũ cười phấn khởi, nâng chiếc di động lên: "Đúng rồi, cô nhanh chóng hít thật mạnh xem đó là mùi gì? Xác định xem đó là mùi đặc biệt gì, đó chính là dấu hiệu đấy."

Hà Nhị Nhi hơi bị viêm mũi, nên rất nhạy cảm trước các mùi vị, hễ cô hắt hơi liền mấy cái thì có nghĩa là ở gần đó mùi của các vật xây dựng hoặc là mùi của các máy móc gia dụng ô nhiễm không khí. Cô nói ra phát hiện đó của mình rồi bất giác ngẩng đầu lên kiểm tra, trong gian phòng này không có máy điều hòa hay tủ lạnh.

"Em đoán là mùi từ bên ngoài bay vào, là một mùi rất hôi, giống như mùi ẩm mốc, nhưng em không xác định được đó là gì." Giọng nói của cô lộ rõ vẻ lấy làm tiếc.

"Không sao, bây giờ cô hãy tĩnh tâm lại và lắng nghe xung quanh xem sao." Đường Hàn Vũ nhẫn nại nói.

Hà Nhị Nhi hít sâu mấy cái, sau đó nhắm mắt lại, thả lỏng người và cô đã nghe thấy tiếng đập của tim mình và cả tiếng "ầm, ầm" từ phía xa vọng lại. Cô hơi chau mày, định tìm kiếm nơi phát ra âm thanh đó, nhưng càng nôn nóng thì lại càng khó nắm bắt.

"Có tiếng ầm ầm! Giống như tiếng chuông! Theo kiểu u, u, u!"

Vu Phong Ngâm ghi vào trong cuốn sổ:

Nạn nhân Hà Nhị Nhi, là một người mẫu xe. Vị trí đang ở có mùi hôi giống như mùi ẩm mốc. Gần đó có tiếng chuông "u, u,u", khoảng cách mỗi lần kêu chừng mười mấy giây.

Khương Vân Phàm ngẫm nghĩ kĩ, rồi như chợt nghĩ ra điều gì đó, hỏi: "Phải rồi, cô có thể phân biệt được mình đang ở phương nào không?"

Hà Nhị Nhi lắc đầu: "Em dốt địa lí nên không phân biệt được đông tây nam bắc, nhưng cửa sổ đối diện em có mặt trời."

Vu Phong Ngâm tiếp tục ghi:

Bên ngoài cửa sổ đối diện có mặt trời, chứng tỏ vị trí căn phòng trọ mà nạn nhân đang ở khá cao hoặc phía trước căn phòng đó không có kiến trúc nào.

Thế rồi cô chợt nghĩ, tại sao cô gái ấy đã ở lâu trong căn phòng trọ ấy mà vẫn không có ai phát hiện ra? Không lẽ nó nằm ở khu vực hoang vu nào đó?

Thế là Vu Phong Ngâm ghi thêm một dòng:

Nạn nhân có thể đang ở một nơi khá heo hút.

Thế rồi, bỗng nhiên đường truyền bị gián đoạn, cô gái trên màn hình biến mất, màn hình tối đen. May sao, Lục Minh Phi đã lái xe qua đèn xanh đèn đỏ và bắt đầu chạy vào Sở cảnh sát.

"Tinh tinh", tên tội phạm điên cuồng lại gửi tin nhắn đến, giọng điệu vẫn ngông cuồng như trước: "Khương huynh, chờ đến khi các anh thu thập được manh mối thì tôi sẽ để cho anh và con bé tội nghiệp kia nối lại đường truyền với nhau. Phải tranh thủ thời gian đi, kẻo không nó sẽ thổ máu ra và chết đấy!"

Định giờ cứu người

Chiếc xe dừng lại trước cửa của tòa nhà làm việc, Vu Phong Ngâm cầm chiếc di động mà Đường Hàn Vũ đang mở bản đồ và cuốn sổ ghi chép, cam đoan một cách đầy tự tin rằng chỉ cần năm phút là sẽ chạy tới Phòng Điều tra thông tin, nên vừa xuống khỏi xe là đã biến mất.

Nhưng năm phút sau, khi đứng chờ thang máy trong đám đông, khi ngước mắt lên nhìn thấy tấm lưng rộng và mái tóc bạc trắng của người trước mặt, Vu Phong Ngâm hơi sửng sốt. Người này hình như… Cô vội nhìn lên khuôn mặt hiện lên trong chiếc gương ở thang máy, thế rồi bất chợt kinh ngạc tới mức trợn mắt lên, là Sát Thần!

Ông ta đội mũ cảnh sát, tay đẩy chiếc gọng kính trên mũi, lắc đầu về phía cô.

Vu Phong Ngâm lập tức hiểu ý, tay đưa lên mũi sờ vẻ như bị đau rồi khom người đi ra khỏi đám đông và vào nhà vệ sinh. Một hồi lâu sau cô vẫn không sao lấy lại bình tĩnh. Sát Thần đến Sở Cảnh sát làm gì nhỉ? Ông ta đã vào đây bằng cách nào? Tại sao ông ta lại mặc cảnh phục?

Sau khi Lục Minh Phi đỗ xe xong, ba người vội vã trở về phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Ở hành lang, họ nhìn thấy cảnh sát Hà đang nhíu mày.

"Đội trưởng Lục, cuối cùng các anh cũng đã về rồi. Chúng tôi vừa nhận được một cú điện thoại đáng sợ, có một người mẫu xe bị bắt cóc. Người kia không chịu nói gì mà chỉ một mực yêu cầu các anh cứu cô gái đó."

"Chúng tôi đã biết tin này trên đường trở về. Tên này đúng là gan lớn, còn dám liên tục gọi điện cho chúng tôi để gây rối."

"Cũng may mà tôi vừa nhận điện thoại là lập tức bảo Tiểu Vương tra địa chỉ IP của đối phương rồi. Có điều, đến bây giờ vẫn chưa có kết quả."

Cảnh sát Hà nhìn theo mọi người bước vào phòng làm việc, rồi rót cho mình một cốc trà và ngồi xuống, mặt vẫn bình thản như không, biết là bọn họ có lẽ đã có sự chuẩn bị.

Nhưng một hồi lâu mà vẫn không thấy Vu Phong Ngâm quay về báo cáo tình hình. Lục Minh Phi đứng ngồi không yên, bèn gọi điện cho cô: "Ma nữ Vu, ở bên đó đã có kết quả chưa? Chúng ta phải tranh thủ thời gian, cô giục Tiểu Vương đi."

Lúc đó Vu Phong Ngâm vừa ra khỏi nhà vệ sinh, không tìm được lí do để nói dối, nên cô cao giọng đáp: "Ôi dào, anh đừng có giục nữa, vừa mới bắt đầu điều tra thì làm sao mà nhanh thế được!"

Lục Minh Phi ngơ ngác nhìn vào màn hình di động, vừa mới đây mà đã thay đổi đến vậy, nổi nóng với mình, cô ta ăn phải thuốc pháo chắc?

Vu Phong Ngâm chạy đến Phòng Điều tra thông tin, đưa những thứ trong tay cho Tiểu Vương. Hai người chụm đầu một hồi lâu và dần dần thu hẹp phạm vi vị trí mà nạn nhân đang ở lại. Nửa tiếng sau, Vu Phong Ngâm cầm báo cáo bản đồ trở về phòng làm việc.

Cô chỉ vào ngôi sao đỏ trên bản đồ, giải thích: "Thông qua những thông tin mà chúng ta cung cấp, Tiểu Vương không tra ra địa chỉ của IP, nhưng đã tìm thấy mấy nơi này, lần lượt là nhà máy thép, nhà máy hóa chất, bãi rác, nhà máy luyện gang, chùa. Những nơi như trên có bảy địa điểm có lắp đặt kim chống sét, chúng ta sẽ tìm thế nào?"

Khương Vân Phàm phân tích: "Tôi thấy, căn cứ vào âm thanh thì

trước tiên có thể loại trừ bãi rác, mùi của chùa chiền cũng không phù hợp, vậy thì chỉ còn lại ba nhà máy thôi. Nhìn lại những vị trí này thì thấy đều cách trung tâm thành phố khá xa, hơn nữa phân bố cũng rất đều. Lấy vị trí của chúng ta làm trung tâm, thì đó là các phía đông, tây, nam, mỗi phía có một nhà máy."

Đường Hàn Vũ cầm cuốn sổ mà Vu Phong Ngâm ghi chép, nói: "Điều đó chứng tỏ tên tội phạm điên cuồng đó rất hiểu địa hình thành phố này, hắn muốn chúng ta phải chia nhau tìm kiếm ở các nơi. Xem lại phần ghi chép của cô Vu, thì việc tìm một nơi có kiến trúc cao và xung quanh rất ít kiến trúc khác là điều rất không dễ dàng."

Lục Minh Phi chống hai tay dưới cằm nhìn vẻ lo lắng của mọi người, lần này thì đã có manh mối, nhưng lại tạm thời có một nút thắt không gỡ được.

Bỗng nhiên, di động của Đường Hàn Vũ đổ chuông. Cô nhìn lên số điện thoại hiển thị trên màn hình, mở máy xong thì nhấn nút loa ngoài, lại là cái giọng õng à õng ẹo: "Sĩ quan cảnh sát Đường, đã thu thập được đủ manh mối chưa? Nếu mà không đến thì nó sẽ phải chết."

"Cứu tôi! Cứu tôi! Chỉ còn một nửa chai máu thôi..." Tiếng kêu khóc của Hà Nhị Nhi mỗi lúc một xa.

"Có giỏi thì hãy tìm đến chúng tôi mà hống hách, ăn hiếp một cô gái thì có gì là giỏi!" Lục Minh Phi giận dữ, giằng lấy chiếc di động và gầm lên, "Anh chớ có hống hách, nhất định chúng tôi sẽ cứu được Hà Nhị Nhi và bắt được anh!"

Tên kia cười lạnh lùng mấy tiếng rồi châm biếm: "Tiểu Lục Lục, có chí khí lắm, vậy thì để ta tăng độ khó cho các người nhé!"

Một lần nữa cuộc gọi đột ngột chấm dứt. Cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Lăng Phong vội chạy đến sau khi nhận được thông báo của cảnh sát Hà.

Bốn người trong Tổ Chuyên án Đặc biệt đưa mắt nhìn nhau, đột nhiên trước mắt lóe sáng, chiếc di động của Khương Vân Phàm phát ra một luồng sáng, nhưng trên màn hình vẫn không có bất cứ một hình ảnh nào. Tiếp đó, họ lại nghe thấy tiếng kêu khóc của Hà Nhị Nhi một lần nữa.

"Thực ra, các người đã nắm được thông tin chính xác rồi đấy. Ta đang ở gần một trong nhà máy đó. Bây giờ, trước mặt ta có một

chiếc máy tính bảng, đang đếm ngược thời gian chết trong sáu mươi phút. Ngoài ra, ta còn có hai manh mối khác cung cấp cho các ngươi. Một là dưới gác của căn phòng trọ không khóa cửa. Hai là, trên đường ở chỗ ta có cây cổ thụ và hoa sen thường thấy."

Hà Nhị Nhi nức nở đọc mảnh giấy mà tên tội phạm điên cuồng đưa cho cô, đột nhiên phần đếm ngược thời gian trên màn hình phát ra tiếng cười như của búp bê ma, ghê rợn và kéo dài, khiến người nghe nổi cả da gà.

"Mẹ kiếp, không biết đó là manh mối gì, nói ra mà chẳng có gì khác với không nói." Khương Vân Phàm bị làm cho gần như tức điên lên, nhưng rồi anh nghĩ, tên tội phạm cũng không đưa ra manh mối rõ ràng gì, nếu không thì họ sẽ cảm thấy trò chơi mất hay rồi.

"Theo những gì tôi hiểu được về bản đồ của thành phố này, thì tôi cảm thấy cô ấy ở điểm giữa của vị trí A và vị trí B, tôi không mấy chú ý đến hoa sen ở hai nơi này, nhưng thấy có khá nhiều cây lớn và cũng khá là hẻo lánh, nếu lái xe tới đó thì ít nhất cũng phải mất tới nửa tiếng." Lăng Phong nhìn kĩ những manh mối mà mọi người đưa ra rồi mở bản đồ tính khoảng cách và phân tích.

"Nếu như mọi người tin tưởng sự suy đoán của Lăng Phong..." Đường Hàn Vũ mới nói được nửa câu.

"Tôi không tin" Khương Vân Phàm cắt ngang lời cô, rồi nhìn về phía Lăng Phong, "Nếu suy đoán của anh sai, chúng ta đi sai đường và nhỡ mất việc cứu người thì sẽ thế nào?"

Lăng Phong thì tin chắc vào sự suy luận của mình, nên nói với vẻ chắc chắn: "Rất đơn giản, cho dù là ai đến chỗ nạn nhân, thì chúng ta cũng đều có thể thông qua điện thoại hoặc đường truyền để yêu cầu người kia giải cứu cho con tin."

Khương Vân Phàm không nghĩ như vậy, bọn tội phạm không đơn giản như thế, chúng luôn lấy việc giết người làm trò vui, nên làm sao có thể để cho anh dễ dàng cứu người như vậy? Nhưng vì thời gian gấp gáp, thêm vào đó lái xe đến đó sẽ rút ngắn bớt thời gian cứu người, Đường Hàn Vũ buộc phải lập tức phân công các thành viên thành nhóm để xuất phát.

Cuối cùng, căn cứ vào sự lựa chọn của mọi người, Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ thành một nhóm tới nhà máy hóa chất ở vị trí A, Lục Minh Phi và Vu Phong Ngâm tới nhà máy thép ở vị trí B, cảnh sát Hà và Lăng Phong tới nhà máy luyện gang ở vị trí C.

Nhưng, không ai ngờ được rằng, sau khi lái xe được nửa tiếng, thì Lăng Phong và cảnh sát Hà bắt đầu nhìn thấy hoa sen. Đang đúng mùa hoa, những tấm lá sen xanh mướt vươn ra trên mặt đầm, những đóa sen trắng muốt chen giữa màu lá xanh, khoe những cánh hoa to căng tròn, trông thật đẹp.

Còn Khương Vân Phàm đang trên đường đến vị trí A thì lại đang cảm thấy thất vọng vì không nhìn thấy hoa sen đâu. Thế rồi, di động của anh bất ngờ đổ chuông.

"A lô, sao anh vẫn chưa đến? Chỉ còn hai mươi tám phút nữa, em sắp chết đến nơi rồi! Làm thế nào bây giờ?" Bên tai Khương Vân Phàm chỉ toàn thấy tiếng thút thít của Hà Nhị Nhi.

"Chúng tôi đang đến gần rồi, cố gắng chờ, chút nữa thôi."

Khương Vân Phàm bắt đầu lái xe chạy như điên cuồng tới con phố có nhà cho thuê. Đường Hàn Vũ ở phía sau anh liên tục gọi Hà Nhị Nhi. Nhưng, cánh cửa ở phía dưới tòa nhà cho thuê đóng chặt. Trên con đường trống vắng yên tĩnh đến mức ngạc nhiên, như thể chưa từng có người sinh sống ở đây.

"Khương huynh, chỉ còn lại hai mươi phút cuối cùng thôi, có thể huynh không biết, thực ra bây giờ đã có người đến bên cạnh tôi, nhưng lại không phải là huynh. Để đánh bại huynh, người ấy đã nghĩ ra trăm phương ngàn kế để người bên cạnh huynh tin tưởng anh ta. Đến cuối cùng, mọi người đều nghi ngờ huynh, trách cứ huynh."

"Không, anh định đánh lạc hướng tôi, tôi không tin!"

"Chỉ có tôi mới không hại anh. Bởi vì chúng ta là cùng một kiểu người!"

"Không, không! Anh im đi, im đi! Đừng có nói gì thêm nữa!" Đường Hàn Vũ thấy Khương Vân Phàm tự dưng kêu lên với vẻ đầy tức giận, vội quay lại nhìn thì thấy hai tay anh đỡ lấy đầu, đau khổ quỳ một chân xuống. Cô vội chạy tới giằng lấy chiếc di động và nghe thì lại không thấy có tiếng gì từ đầu dây bên kia. Khương Vân Phàm sao thế nhỉ? Sao anh ấy lại có vẻ đau khổ thế?

"Có ai nói gì đâu? Đừng làm tôi sợ. Anh sao thế?" Đường Hàn Vũ nhìn anh, mắt mở to vẻ lo lắng.

"Hàn Vũ, cô tin tôi chứ?"

“Tất nhiên là tin rồi, chúng là người cùng trong một tổ chức, là những thành viên không bao giờ phản bội nhau!”

Khương Vân Phàm kéo cô lại rồi ôm cô vào lòng, rất chặt, sau đó khẽ nói: “Cô tin tôi là tốt rồi.”

Lần đầu tiên Đường Hàn Vũ thấy một Khương Vân Phàm yếu đuối như vậy nên không đẩy anh ra mà vừa khẽ an ủi anh vừa lắng nghe tiếng đập rộn ràng của trái tim mình.

Một lát sau, Khương Vân Phàm buông cô ra, ấp úng nói: “Cảm ơn.”

Đường Hàn Vũ mỉm cười. Một hồi lâu mà vẫn chẳng có ai ra vào ở chỗ họ đang đứng, cô cảm thấy một nỗi lo mơ hồ, bèn nói: “Chúng ta lần lượt gọi điện cho hai nhóm kia xem tình hình thế nào đi.”

Khương Vân Phàm gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho Lục Minh Phi, thì nghe thấy tiếng người ồn ào từ đầu máy bên đó vọng lại, đoán chắc là gần đó có rất nhiều công nhân.

Lục Minh Phi lôi Vu Phong Ngâm ra khỏi đám công nhân, tìm một chỗ yên tĩnh, hỏi: “Khương khùng, tôi đã hỏi hết một lượt rồi, ở đây ngoài nhà máy và nhà ở của công nhân ra thì không có tòa nhà cho thuê nào cả. Thế còn chỗ hai người thì sao?”

Khương Vân Phàm thầm kêu lên, gay rồi, đang định trả lời thì thấy di động của Đường Hàn Vũ vang lên tiếng chuông gọi của Lăng Phong. Anh ghé sát lại để nghe thì biết Lăng Phong đã nhìn thấy hoa sen, đã xác định được là gần đó có nhà máy luyện gang, hiện đang đi vào tòa nhà cho thuê đang mở cửa.

Sắc mặt của Khương Vân Phàm lập tức trở nên tối sầm lại, anh giằng lấy di động từ tay Đường Hàn Vũ, giận dữ gầm lên: “Lăng Phong, có phải anh đã cố ý không? Định nhân cơ hội này để gia nhập Tổ Chuyên án Đặc biệt chứ gì? Nếu biết sớm thế này thì tôi đã không nghe theo anh!” Nói rồi, Khương Vân Phàm giận dữ tắt máy.

Từ một chỗ gần đó, cùng với mùi hôi phát buồn nôn là tiếng “ầm, ầm” của hoạt động luyện thép. Lăng Phong cất di động, để lộ một nụ cười mà chỉ có anh mới biết được, sau đó cùng với cảnh sát Hà thận trọng đi về phía cầu thang. Vừa đi họ vừa quan sát, nhưng dọc đường không gặp bất cứ người nào hay trò ác nào.

Tầng hai có ba hộ gia đình, trong đó có một cánh cửa mở he hé. Hai người theo đà đó đẩy cửa, nhìn vào trong. Căn phòng này có gì

đó quen quen, chiếc máy tính quen thuộc, tờ họa báo quen thuộc và cả chiếc ghế sắt quay lưng lại phía cửa ra vào, cô gái tóc dài mặc bộ quần áo dành cho bệnh nhân và cả chai truyền dịch treo trên đầu cô.

Hai người nhìn nhau, mặt lộ vẻ vui mừng, cuối cùng đã tìm được cô!

"Hà Nhị Nhi, cô vẫn ổn chứ?" Cảnh sát Hà nôn nóng chạy vào bên trong, đứng trước mặt cô gái hỏi với vẻ quan tâm.

Cô gái mười sáu tuổi này lớn hơn con trai anh chín tuổi, mới ít tuổi như vậy mà đã bị người khác bắt cóc, hơn nữa hôm nay còn phải chịu một nỗi giày vò mà chỉ có người phi thường mới chịu đựng nổi, nỗi sợ hãi và bất lực trong lòng không phải ai cũng có thể hiểu được.

Quả nhiên, cô gái nghe thấy tiếng gọi đó thì mở bừng đôi mắt trong veo, mắt chăm chú nhìn vào thời gian đếm ngược trên chiếc máy tính bảng, run rẩy nói trong nước mắt: "Chỉ còn lại mười sáu phút nữa, làm thế nào bây giờ?"

Hai người đàn ông nhìn lên chiếc máy tính bảng, tốc độ đếm ngược rất nhanh, loáng một cái chỉ còn lại mười lăm phút. Nhưng, trên người cô gái lúc này ngoài sợi dây thừng còn có rất nhiều dây dợ to thô của các chai truyền.

Lăng Phong đưa tay chạm vào sợ dây to thô đó, định xem nên cứu người thế nào thì bị Hà Nhị Nhi kêu lên ngăn lại: "Đừng động vào đó! Hắn nói là nếu có người động đến kim truyền và sợi dây truyền trên người em thì em sẽ chết và còn đưa đến một loạt hậu quả nghiêm trọng!"

Lăng Phong rụt bàn tay lại, suy nghĩ kĩ, có nghĩa là dù có rút kim truyền hay không thì nạn nhân vẫn bị chết. Nếu cắt đứt sợi dây đó thì có thể mọi người cùng chết. Chuyện này chẳng khác gì gặp phải một nút thắt không thể nào gỡ được.

Việc cứu người là cấp bách, nên anh đành liều bảo cảnh sát Hà gọi điện cho Khương Vân Phàm xin cứu trợ. Lúc này Khương Vân Phàm đang lái xe đến nhà máy luyện thép ở điểm C, nên Đường Hàn Vũ ngồi ở ghế phụ nghe điện thoại thay.

"A lô, sĩ quan Khương... Là sĩ quan Đường à. Chúng tôi đã gặp được nạn nhân, nhưng bây giờ có một vấn đề rất nghiêm trọng, cô bảo anh Khương cho ý kiến xem."

Đường Hàn Vũ mở nút loa ngoài và nghe kĩ vấn đề mà cảnh sát Hà phân tích. Trong xe im lặng một lúc lâu. Cô đưa mắt nhìn sang Khương Vân Phàm đang lái xe như điên, không biết là anh đang nghĩ gì, nhưng cô rất lo lắng ảnh hưởng gây ra từ việc xe chạy quá nhanh, hai tay cô bám chặt lấy thành ghế.

"Tôi nghĩ ra rồi, hãy làm theo như tôi nói, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu." Khương Vân Phàm đột nhiên lên tiếng, vẻ rất tự tin.

"Sao anh lại chắc chắn như vậy? Bây giờ chúng ta còn hầu như không nhìn thấy hình ảnh ở bên đó của họ cơ mà? Không được, như thế thì quá mạo hiểm." Đường Hàn Vũ cảm thấy không được nên dứt khoát ngăn lại.

"Chờ đến khi chúng ta đến được đó thì nạn nhân chết rồi!" Khương Vân Phàm bắt đầu lo lắng.

"Nhưng nếu bây giờ mà sợi dây trên người cô gái ấy có vấn đề thì chưa biết chừng bọn họ đều chết!" Đường Hàn Vũ cũng tỏ ra rất lo lắng.

"Hàn Vũ, cuộc đời của con người vốn là một chuyến du lịch đầy mạo hiểm. Nếu như cô không dũng cảm một chút thì sẽ không thể nào thấy được niềm vui bất ngờ trước mắt. Hãy tin tôi, mọi hậu quả tôi sẽ gánh chịu."

Đường Hàn Vũ nhíu chặt mày, nhưng vẫn cảm thấy làm như thế là rất không ổn, cô không biết là mình đang lo lắng cho ba người đang ở trong căn phòng trọ hay lo lắng hơn cho người đang ở bên cạnh cô.

Sau đó, cô mới biết trái tim mình giây phút đó đã nghiêng về phía Khương Vân Phàm, khi mà anh dứt khoát rời khỏi Tổ Chuyên án Đặc biệt thì cô buồn hơn bất cứ ai, và thường xuyên nhớ đến vẻ bất chấp tất cả chỉ vì để cứu người của anh lúc đó.

Nổ ga

Lúc đó, Lăng Phong đang lần mò tìm đầu dây, mãi cho tới khi anh đi ra ban công và phát hiện ra rất nhiều đầu dây nối với hai bình khí ga thì mới hiểu được tên tội phạm điên cuồng kia muốn làm gì. Nếu hai bình khí ga này nối với những vật nổ khác thì chắc chắn tòa nhà cho thuê này sẽ bị phá hủy, và tất cả mọi người đều không thể nào thoát khỏi bàn tay của tử thần! Đó là một loạt hậu quả hết sức nghiêm trọng.

Anh vội vã chụp ảnh của bình khí ga rồi quay trở lại phòng khách chụp ảnh của các chai dịch truyền, sau đó gửi tất cả cho Đường Hàn Vũ.

Nhưng, không kịp nữa. Đồng hồ đếm ngược thời gian trên máy tính bảng đã đang chuyển đến con số mười phút, cảnh sát Hà cũng đã nghe theo ý kiến của Khương Vân Phàm, cắt đứt một sợi dây truyền trên bình huyết dịch, rồi rút cây kim trên mu bàn tay, sau đó cởi dây thừng trên người cô gái.

Hà Nhị Nhi đứng dậy, phát hiện ra mình được an toàn, mọi thứ trong phòng cũng không xảy ra chuyện gì khác thường. Cô cười sung sướng, nói: "Tốt quá rồi! Em đã được cứu rồi! Em được sống rồi!"

Cảnh sát Hà là một cảnh sát và cũng là một người cha nên cũng rất vui mừng. Tuy nhiên, anh đã không để ý đến, sau khi anh cắt đứt sợi dây kia xong thì nó nhanh chóng co lại, đồng hồ đếm ngược trên máy tính bảng chạy càng nhanh hơn, tai họa sắp xảy ra đến nơi!

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm…

"Anh Khương, chúng tôi đã giải cứu con tin thành công…"

"Cảnh sát Hà, nhanh lên! Nhảy xuống khỏi cửa sổ đi!"

Lăng Phong dường như dùng hết sức lực toàn thân chạy đến, cắt ngang những lời vui mừng của cảnh sát Hà, kéo tay anh cùng chạy ra ngoài cửa sổ, nhưng đáng tiếc là anh đã không nắm chắc cánh tay của cảnh sát Hà, nên chỉ còn biết trơ mắt nhìn cảnh sát Hà rớt lại trong căn phòng trọ.

Ngay sau đó, một tiếng "ầm" đinh tai vang lên, đồ vật trong phòng bay tứ tung, hai cánh cửa sổ cháy rừng rực, khói đen bốc lên ngùn ngụt. Lăng Phong ngã lăn xuống đường, lưng nóng rát và đau nhói, nhưng anh vẫn quay đầu lại, vẫn muốn chìa tay ra túm lấy cánh tay của cảnh sát Hà.

Trong giây phút phát ra tiếng nổ, hai người trong xe đưa mắt nhìn nhau, phải mất mười mấy giây sau mới kịp phản ứng. Khương Vân Phàm cứ gọi tên cảnh sát Hà mãi vào chiếc di động, nhưng đầu dây bên kia mãi vẫn không có tiếng trả lời. Anh đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao lên như một mũi tên.

Mười phút sau, họ đã đến tòa nhà cho thuê. Từ xa đã nhìn thấy

chiếc xe của Lục Minh Phi và mấy chiếc xe cứu hỏa. Các cảnh sát hình sự đã phong tỏa hiện trường, căn phòng ở tầng hai vẫn đang bốc khói. Họ vượt qua vòng phong tỏa, đi lên căn phòng trọ trên tầng hai với một tâm trạng hết sức nặng nề.

Lục Minh Phi ngăn họ ở bên ngoài cửa rồi khuyên: "Hiện thời vẫn có thể còn nguy hiểm, mọi người đừng vào, chờ họ tìm xong xác của nạn nhân..." Lục Minh Phi dừng lại, cổ họng như có một vật gì đó chặn ngang, anh nghẹn ngào: "Xác của nạn nhân và của cảnh sát Hà... Rồi hãy vào."

Khương Vân Phàm nhìn vào trong nhà, tấm kính cửa sổ đã biến thành những mảnh vụn, tờ họa báo trên tường đã cháy thành tro bụi, tường bị cháy đen, chiếc ghế sắt đổ xuống sàn nhà, phòng khách trở thành nơi hoang tàn. Các cảnh sát phòng chữa cháy đeo khẩu trang đang kiểm tra. Nhưng anh không do dự nhiều mà bình thản nói: "Hãy để cho tôi vào, tôi nhắc lại, hãy để cho tôi vào."

Lục Minh Phi đỏ hoe hai mắt và không muốn tranh cãi với anh nữa, buông tay xuống để mặc anh.

Đường Hàn Vũ cũng đi theo Khương Vân Phàm vào nhà, thế rồi nghe thấy "soạt" một cái, Khương Vân Phàm quỳ xuống giữa đám đổ nát của mảnh gạch và vụn kính, hai tay ra sức đào bới. Anh cứ đào như vậy cho tới khi mười đầu ngón tay đều bị rách, máu chảy ra khiến ai nhìn thấy cũng phải xót xa.

Nhưng không có ai dám đến kéo anh đứng dậy. Trong phòng yên lặng đến rợn người, các cảnh sát phòng cháy chữa cháy cũng hành động rất thận trọng, dường như có thể nghe thấy tiếng lật các mảnh gạch. Tóc của họ bị ướt đẫm bởi mồ hôi trên mặt, môi cắn chặt, đến cả một tiếng kêu đau cũng không có.

Đường Hàn Vũ đứng sau lưng Khương Vân Phàm, đưa tay khẽ vỗ lên lưng anh, nhưng rồi cô dừng tay lại, sợ sẽ làm anh nổi giận. Song đôi bàn tay anh bị thương nghiêm trọng như vậy, nếu cứ tiếp tục đào bới thì sẽ chỉ khiến cho vết thương bị nhiễm trùng mà thôi. Cô lại đưa tay ra khẽ vỗ vào vai anh một lần nữa: "Vân Phàm, đứng dậy đi, đừng bới nữa."

Nhưng anh không nghe, tay vẫn cứ tiếp tục đào bới. Đường Hàn Vũ kéo mạnh cánh tay anh khuyên nhủ: "Tay của anh bị thương rồi, không bới được nữa đâu, hãy để cho những người có chuyên môn làm việc này..."

"Không, anh Hà vẫn đang chờ chúng ta cứu họ. Tôi phải cứu họ!"

Khương Vân Phàm gạt mạnh tay cô ra.

Cái gạt tay khiến Đường Hàn Vũ loạng choạng, suýt nữa thì ngã, may mà Lục Minh Phi kịp đỡ cô. Lục Minh Phi rất không vui, cảm thấy Khương Vân Phàm đang gây cản trở đến công việc của những người khác. Nỗi bực dọc dồn nén trong lòng anh bùng lên, anh túm mạnh cổ áo của Khương Vân Phàm, lôi anh đứng dậy một cách thô bạo và gầm lên: "Anh Hà đã chết rồi, bây giờ anh mới cứu thì có tác dụng gì!"

Khương Vân Phàm gạt tay Lục Minh Phi ra nhưng không gạt được, cổ của chiếc áo sơ mi thít chặt lấy cổ anh thành một đường vằn đỏ. Anh cũng không thể kìm thêm được nữa nên cũng gầm lên: "Anh buông tôi ra, tôi phải cứu anh Hà! Mẹ kiếp, anh có buông ra không thì bảo?!"

Lục Minh Phi đang trong cơn giận dữ, bèn giơ tay đấm vào mặt Khương Vân Phàm một cái, rồi vừa khóc vừa kêu lên: "Tôi không buông! Anh ở đây chỉ làm cản trở việc mọi người tìm kiếm xác của anh ấy, anh rõ không! Con trai của anh ấy mới có bảy tuổi! Tôi biết ăn nói với vợ con anh ấy ra sao bây giờ..."

Câu nói đó giống như ngàn vạn mũi tên xuyên vào lòng, mắt Khương Vân Phàm tràn lệ, ngực như có một tảng đá đè lên. Hai người đàn ông ôm ghì siết lấy nhau và thi nhau vung nắm đấm, không ai chịu nhường ai, khiến cho ai cũng sưng tím mặt mày.

Các đồng nghiệp cảnh sát hình sự thấy thế vội chạy vào, kéo mạnh hai người ra. Vu Phong Ngâm chạy đến cửa, nhìn thấy cảnh tượng đó bất giác nhíu mày. Lăng Phong chạy theo sau, tay đặt lên khung cửa, đầu và tay anh đều quấn một lớp băng dày trông như một người nộm. Anh đứng ngây người nhìn vào đám đông trong nhà.

Lục Minh Phi được khiêng vào phòng ngủ, Vu Phong Ngâm cầm hòm dụng cụ pháp y đi theo vào, đến lúc đó ở phòng khách mới thôi lộn xộn.

Đường Hàn Vũ bước tới, thấy Khương Vân Phàm ngồi ở góc, những giọt máu trào ra từ khóe miệng trông rất rõ, còn má thì sưng vù. Cô bèn chạy vào trong phòng ngủ, tìm chai thuốc trong hòm dụng cụ rồi mang ra khẽ bôi thuốc lên má cho anh, khiến anh bị xót bật kêu suýt xoa. Đường Hàn Vũ nhíu mày, không nén được mắng: "Anh biết rõ là không đấu lại được với Lục Minh Phi, tại sao lại còn đánh nhau với anh ấy? Đánh xong rồi thì dễ chịu rồi

chứ?"

Khương Vân Phàm trừng mắt nhìn, không nói năng gì, vì anh thấy mình không có lỗi.

Đường Hàn Vũ bất giác thở dài: "Tôi biết là trong lòng các anh đang buồn. Nhưng chuyện đã như thế rồi thì biết làm thế nào được. Việc quan trọng nhất mà chúng ta cần làm lúc này là bắt bằng được tên tội phạm điên cuồng đó, có như vậy thì mới khiến cho anh Hà và nạn nhân nhắm mắt dưới suối vàng."

Từ trước tới nay cô luôn nghĩ: Việc đã qua thì cho qua, chuyện gì đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, chẳng nên tính toán, so đo được mất. Người bình thường thật khó mà làm được những điều này, nhưng chỉ có thường xuyên nhắc nhở mình thì trong những lúc gay cấn mới bình tĩnh lại được.

Từ trước tới nay Khương Vân Phàm cũng không mong người khác phải thông cảm, song nghe những lời này anh cũng thấy phần nào được an ủi. Khi biết cảnh sát Hà còn có một đứa con trai bảy tuổi, thì cảm giác trái tim bị đau thực sự mới ào đến. Cũng có lẽ vì anh không có cha mẹ từ hồi còn nhỏ, nên nỗi oán hận cha mẹ cứ lớn dần, anh hiểu hơn ai hết cảm giác thiếu vắng bàn tay chăm sóc và quan tâm của cha mẹ là như thế nào. Thế mà hôm nay, cũng chỉ tại anh mà có một đứa trẻ đã phải lặp lại cuộc đời mất cha giống như anh.

Bỗng nhiên, trong đám đông đang tìm kiếm từ đống đổ nát, có tiếng kêu của một đồng nghiệp: "Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!"

Vừa nghe vậy, Lục Minh Phi nhào ngay đến, thì thấy thấp thoáng màu vải của cảnh phục trong đám mảnh vỡ vụn của gạch ngói. Các đồng nghiệp bới từng mảnh gạch một, lần lượt khiêng hai xác nạn nhân ra đặt lên cáng rồi dùng vải trắng đậy lại.

Giây phút đó, tất cả những người có mặt ở đó đều đứng dậy, mặt ai cũng nghiêm lại, cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt nhợt nhạt và quen thuộc trên cáng, nhớ đến một đồng đội lớn tuổi nhiệt tình, tận tâm với công việc và lúc nào cũng nở nụ cười đôn hậu như một người cha, vì thế mắt ai cũng hoe đỏ. Đến cả một người từng được coi là sắt đá chỉ chảy máu không chảy nước mắt như Lục Minh Phi cũng thấy cay cay ở sống mũi và nước mắt không ngừng tuôn ra. Anh cảm thấy lẽ ra cảnh sát Hà không nên nằm trên cáng như lúc này.

Trong im lặng, những giọt nước mắt của mọi người nói với cảnh

sát Hà rất nhiều, rằng anh là một người tận tụy với công việc, là một cảnh sát được nhiều người yêu quý và là một người cha nêu gương sáng cho con trai!

Khương Vân Phàm lặng lẽ gạt nước mắt, anh thực sự không thể nào chịu nổi sự đau buồn đang tràn ngập căn phòng. Đang định đi ra khỏi thì nhìn thấy có một bóng người quen thuộc lướt ngang qua, vừa nhìn đã thấy đó là kẻ hại người đó.

Một nghi thức từ biệt nhỏ được thực hiện xong, các đồng nghiệp cảnh sát hình sự bước tới khiêng cáng lên. Trong lòng Lăng Phong thấy vô cùng áy náy, định bước tới đỡ một tay cho mọi người. Nhưng anh chưa kịp chạm tay vào cáng thì đã bị Khương Vân Phàm giữ chặt cánh tay lại.

“Anh có tư cách gì mà khiêng? Nếu không phải là anh thì hôm nay đã không đến nỗi như vậy.”

“Hãy để tôi làm chút gì cho anh ấy.” Lăng Phong nói như van vỉ.

“Không được, anh không có tư cách gì!” Khương Vân Phàm nói dứt khoát.

Lăng Phong đứng ngây tại chỗ, lặng lẽ thu hai tay về. Một bầu không khí lạnh lùng bao trùm khắp căn phòng. Vu Phong Ngâm cuối cùng không chịu được cái kiểu người của Tổ Chuyên án Đặc biệt cứ cãi nhau, lúc đầu thì là đánh nhau, sau đó thì lại là cãi vã khiến cho người khác không khỏi chê cười. Cứ cãi nhau trước mặt người chết như vậy, không lẽ không cảm thấy xấu hổ à?

Không kìm được, cô đứng ra nói với Khương Vân Phàm: “Tôi biết, cái chết của anh Hà khiến anh thấy trách mình, chúng tôi cũng rất buồn. Nhưng, anh có thể thôi trút bỏ sự không vui trong lòng ra bây giờ như thế được không? Có thể để cho người chết yên tĩnh đi hết chặng cuối cùng này được không?”

“Xin lỗi, tất cả là tại tôi, nhưng hãy cho tôi một lần cuối cùng lặng lẽ đưa anh Hà rời xa, nếu không tôi sẽ căm hận mình đến chết. Xin mọi người hãy cho tôi…” Lăng Phong van nài, trông anh thật đáng thương.

Nghe vậy, tất cả những người có mặt ở đó không nói gì nữa. Đường Hàn Vũ lặng lẽ gật đầu. Lăng Phong lúc đó mới bước lên nâng chiếc cáng lên và nở một nụ cười vẻ đắc ý với Khương Vân Phàm. Điều này chỉ có hai người mới biết.

Khương Vân Phàm thực sự không thể nào chấp nhận nổi việc con người giả tình giả nghĩa đó đụng vào cảnh sát Hà, nên không nói gì, xông ngay tới, giáng một cú đấm vào mặt Lăng Phong và gầm lên: "Mọi người không nhìn thấy sao? Rõ ràng là anh ta cố ý, hại người của chúng ta rồi lại còn làm ra vẻ vô tội nhất! Hồi trước, khi anh ta chưa tới, chúng ta luôn bình an vô sự, hầu như không có sai sót gì. Tại sao anh ta vừa tới là cảnh sát Hà lập tức bị chết?!"

"Vân Phàm, anh kích động quá rồi. Chúng ta ra ngoài đi. Trong giờ phút này, chúng ta đừng nên làm phiền đến người đã chết."

Mâu thuẫn một lần nữa lại trở nên căng thẳng. Đường Hàn Vũ vốn dĩ rất điềm đạm lúc này cũng thấy hoang mang. Tình hình rối ren, nên cô chỉ còn biết chú ý đến việc giải quyết những việc trước mắt để người chết yên lòng nhắm mắt rồi sau đó mới bàn đến việc bắt tên tội phạm điên cuồng cũng như những việc mà Khương Vân Phàm thấy nghi ngờ như thế nào.

Nhưng Khương Vân Phàm thì không sao chịu nổi, anh muốn trước khi sự việc xảy ra phải định tội con người đó mới được. Anh sợ, mọi người trên đời này đều như vậy, thời gian trôi qua thì không còn gì nữa, dù đó là chuyện từng làm cho mình tốn rất nhiều tế bào thần kinh và đau lòng.

Anh đưa mắt nhìn các đồng nghiệp đang cúi đầu không nói gì, mặt lộ vẻ nghi ngờ. Không lẽ những nhân tài được lựa chọn từ các trường đại học lại cũng muốn lựa chọn việc bưng mắt như thế sao?

"Các anh dứt khoát bao che cho con người giả tạo kia phải không?" Khương Vân Phàm chỉ vào Lăng Phong, mong có người đứng ra nói một câu rằng họ luôn khách quan, công bằng xem xét sự việc này, sẽ không bao che cho bất cứ một tên nội gián nào, cho dù người đó là ai thì cũng làm ra cho đến cùng. Nhưng đáng tiếc, không có ai, không có lấy một người.

"Sĩ quan Khương, anh luôn miệng nói người gây ra tội lỗi là tôi, vậy anh có chứng cứ gì không? Tôi có thể hiểu được tâm trạng lúc này của anh, nhưng tôi cũng không thể nào cho phép người khác sỉ nhục cái nghề mà tôi luôn tự hào. Phiền anh lui ra, chúng tôi phải đưa người chết về nhà!" Lăng Phong nhấc cáng lên, những người trong phòng lần lượt đi ra cửa.

Bỗng nhiên, Khương Vân Phàm cười hai tiếng lạnh lùng: "Các người nói gì, biết là người khác buồn, tôn trọng người chết? Đồ

khốn, nếu thật sự tôn trọng thì phải biết là cái chết là một việc nghiêm túc. Bây giờ, người chết hoàn toàn không cần đến các anh di chuyển thân thể của anh ấy. Việc mà các anh đang làm bây giờ chính là đang thực sự làm phiền đến việc yên tĩnh ra đi của người chết."

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều dừng bước và suy nghĩ, những lời Khương Vân Phàm nói hoàn toàn vô lí. Nhưng lí do mà Lăng Phong dừng bước là vì anh muốn xem đối phương nói gì, anh có linh cảm là đối phương sẽ đưa ra một quyết định bất ngờ.

Khương Vân Phàm rẽ đám đông, bước tới trước mặt của bốn người mà mình từng thấy quen thuộc nhất, rồi buồn bã, lạnh lùng rút chiếc thẻ ngành ra, ném vào đống mảnh vụn, nói: "Hừ, coi như tôi đã thấy rõ rồi. Chỉ có tôi mới là tội đồ không nên đến và tham gia vào!"

Sau đó, Khương Vân Phàm giận dữ rời đi, khiến tất cả đều sững người và buồn bã.

Sau đó anh mới nhận ra rằng, kể từ giây phút anh mất sự kiềm chế anh đã thua, thua chính sự tự tôn của mình.

Đám tang anh hùng

Đám tang được tổ chức tại nhà tang lễ lớn nhất thành phố Chiang Uri. Ngày đầu tiên, tất cả cảnh sát trong Sở đều tới đó, trừ Khương Vân Phàm.

Ông Thẩm phải bay tới Thái Lan. Ông mặc bộ cảnh phục oai phong, vẻ mặt nghiêm nghị đi ở hàng đầu. Dù đã ngũ tuần nhưng ông vẫn rất cường tráng, dáng đi vẫn như thanh niên.

Nhân tiện nói thêm, có những người già nhưng toàn thân vẫn toát ra sức trẻ, còn có một số người trẻ thì ngược lại, cứ như người sắp chết.

Khương Vân Phàm nhốt mình trong phòng, suốt ngày nằm trong bồn tắm, râu ria mọc xồm xoàm cũng không thèm cạo, trông chẳng khác gì một gã chán đời. Không cần phải dùng đến cái đầu anh cũng có thể biết được cảnh tượng của tang lễ lúc này: Trong nhà tang lễ đặt rất nhiều vòng hoa, dưới sự chỉ huy của ông Thẩm, các cảnh sát mang hương hoa đến và chào trước di ảnh đen trắng của cảnh sát Hà. Ông Thẩm sẽ đọc những cống hiến, những chiến công và danh hiệu mà cảnh sát Hà có được khi còn sống. Mọi người sẽ nước mắt vòng quanh cùng những dòng hồi ức ấy. Cuối

cùng, ông Thẩm sẽ trao cho vợ con của cảnh sát Hà một món tiền tuất, đồng thời cam đoan sẽ chăm lo việc học hành đến nơi đến chốn cho cậu con trai bảy tuổi của cảnh sát Hà…

Trong đám người đông đúc đó, việc vắng mặt Khương Vân Phàm trở nên không rõ. Huống chi, anh lại là một người có tội, không thể đến hiện trường để kích động tinh thần của người thân cảnh sát Hà. Nghĩ như vậy, anh từ từ nhắm hai mắt lại.

Mãi cho đến ngày cuối cùng của đám tang, thì cửa nhà anh một lần nữa lại vang lên tiếng gõ. Anh khẽ chau mày, không muốn ngồi dậy để mở, định để cho người đến thấy thế phải ra về, cũng giống như lần Vu Phong Ngâm đến nhà anh vào ba ngày trước đó.

Thực ra, vào ngày thứ hai của đám tang, cũng giống như hôm qua, Đường Hàn Vũ đã đến gọi cửa. Cô tới là để khuyên anh đến dự đám tang, nhân tiện kiểm tra việc ăn uống của anh. Sau khi mở cửa, nhìn thấy người đàn ông với đôi mắt hõm sâu, cô đã phải giật mình, rồi hỏi vẻ xin lỗi: “Xin lỗi, có lẽ tôi đã gõ nhầm phòng.”

Khương Vân Phàm bèn giữ cô lại, bình thản nói: “Cô không nhầm đâu, đây là nhà tôi.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, Đường Hàn Vũ mới quay người lại, rồi không để cho anh có cơ hội từ chối, chui qua cánh tay anh vào trong nhà. Có lẽ đây là lần đầu tiên cô đến đây, nhưng lại không cảm thấy lạ lẫm đối với cách bày biện trong phòng. Cô mở tủ lạnh và tủ chứa đồ trong nhà bếp của anh lục xem một hồi rồi lắc đầu cảm thấy đối phương đúng là hết thuốc chữa.

“Anh định bỏ đói mình đến chết à?”

“Cô không hiểu đâu, khi người ta đói và đau khổ thì đầu óc mới tỉnh táo mà suy nghĩ về những vấn đề quan trọng.”

“Đúng, đúng, chỉ có Khương đại tài tử mới giỏi và mới biết cách nói bừa một cách đúng đắn nhất!”

Đường Hàn Vũ lấy toàn bộ đồ ăn trong tủ lạnh ra, dầu dừa, bánh mì, nước dừa, gan ngỗng, rau xanh, cơm nguội, ba quả lựu, ngoài ra không còn gì nữa. Cô suy nghĩ trong mấy phút, rồi bắt đầu rửa nồi và rau, bật lò nướng và máy ép.

Khương Vân Phàm rót cho mình một cốc cà phê, đứng tựa vào cửa, lặng lẽ nhìn Đường Hàn Vũ thong thả thái rau, đổ dầu, cho gia vị, đảo rau, rồi trong khi chờ rau chín thì ép nước lựu, làm

bánh mì nướng kem dừa.

Chừng nửa tiếng sau, từ trong nhà bếp tỏa ra mùi thức ăn thơm phức khiến chảy cả nước miếng. Quay lại nhìn thì đã thấy Đường Hàn Vũ bê hai đĩa thức ăn đi ra. Cô đẩy đĩa cơm rang gan ngỗng với rau cho Khương Vân Phàm, còn mình thì chọn bánh mì kem dừa. Tiếp đó cô rót hai cốc nước quả ép rồi bắt đầu ăn.

Khương Vân Phàm giằng lấy đĩa bánh mì của cô, nói: "Cô gầy như vậy, ăn cơm rang gan ngỗng đi!"

Đường Hàn Vũ nhanh chóng giành lại đĩa bánh mì, ôm chặt vào lòng, trông chẳng khác gì đứa trẻ sợ bị cướp mất đồ chơi, rồi đáp lại: "Anh còn gầy hơn tôi, tôi thích mọi vị của dừa, đừng có tranh với tôi, nếu không sẽ bị phạt đấy." Khương Vân Phàm đành phải mỉm cười và chiều theo ý cô.

Ăn xong, trước khi về, Đường Hàn Vũ không quên khuyên anh: "Lúc đó mọi người đều đang cuống cả lên, anh cũng đừng chấp với những lời nói ra lúc đó. Ngày mai là ngày cuối của đám tang, nhất định anh phải đến đấy, nếu không thì sẽ không gặp được anh ấy nữa đâu."

Lúc đó Khương Vân Phàm không biết nên trả lời thế nào, chỉ biết đưa mắt nhìn theo cô.

Nhưng bây giờ không biết ai lại đến nhấn chuông cửa thế nhỉ? Hơn nữa, người ấy lại rất kiên nhẫn, cứ gõ mãi không thôi. Tiếng chuông cửa cứ réo khiến anh đau cả đầu không thể nào nằm ngủ tiếp được nữa.

Thế là anh giận dữ ngồi dậy, kéo rèm cửa nhà tắm, định mắng cho người ngoài cửa một trận. Nhưng khi qua mắt mèo trên cửa, anh nhìn thấy một bóng người quen thuộc, cơn giận dữ trong lòng lập tức biến mất. Anh do dự một lúc rồi mở cửa ra:

"Đồ tồi, khó khăn lắm tôi mới tới đây một chuyến, thế mà cậu không hoan nghênh tôi à?"

"Tôi đâu dám như thế với ông. Như thế chắc sẽ bị đồ đệ của ông chém cho ngay!"

"Vậy thì tôi ngồi xuống đây. Nhưng sao đến cả một tách trà mà cũng không có thế, đây là cái cách đón tiếp của cậu à?"

"Không giấu gì ông, đó là cách tiếp đón đặc biệt của tôi ở đây. Nói

đi, ông đến có chuyện gì?"

"Về đi, ở đó vẫn cần cậu. Tên tội phạm điên cuồng đó bắt đầu lộ chân tướng rồi, sẽ xuất hiện nhanh thôi."

"Tôi không về. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!"

"Cái tính khí xấu đó của cậu...", đúng là giống hệt như cha đẻ của cậu hồi còn trẻ - nhưng câu này ông Thẩm chưa nói ra, ông đẩy món quà trên bàn cho Khương Vân Phàm, "Thôi! Đây là thứ mà quản giáo trại giam nhờ tôi mang cho cậu, ông ấy nói, cậu nhìn thấy thì sẽ biết nên làm thế nào."

Khương Vân Phàm ngẩng đầu lên, đón lấy chiếc hộp bọc bằng vải bông với một vẻ rất lạ kì, mở ra xem nhìn thấy bên trong có mấy chục chiếc bánh quy hoa hồng dầu gừng và bánh ngọt của gia tộc Khương Thị thì nước mắt lập tức tuôn rơi.

Đây là phần thưởng hồi còn nhỏ của anh, chỉ khi nào thắng trong trò chơi với quản giáo thì anh mới được đồ ăn. Anh cắn một miếng bánh ngọt, vị của nó vẫn như vậy, đều chứa đựng đầy tình yêu của người cha. Bất giác anh nghĩ đến người nhà của cảnh sát Hà, cậu bé bảy tuổi đó, khi bị mất cha rồi cậu ấy sẽ thế nào?

Ông Thẩm nhận thấy vẻ thay đổi trên mặt anh, cười vừa lòng. Ông giả bộ giận dữ đứng dậy, khẽ thở dài, nói: "Con trai của quản giáo thật bủn xỉn, đến tận đây mà cũng không được một tách trà. Xem ra, tôi đã uổng công khi làm bạn với ông ấy mấy chục năm qua rồi. Xem ra, cậu cũng chẳng có tâm trạng đón tiếp ông già này, tôi đành ra về cho sớm vậy!"

Khương Vân Phàm cúi đầu, tận hưởng món quà từ nơi xa gửi đến một cách kĩ càng, không giữ khách lại và cũng không nói gì. Đến khi tiếng cánh cửa sắt đóng lại, anh mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy nước mắt.

Hôm đó, anh đã cạo râu, mặc cảnh phục và đến nhà tang lễ vắng lặng.

Vào đến cửa chỉ thấy vài ba người đàn ông, đàn bà trung niên đến hỏi thăm, nhưng họ đều không mặc cảnh phục, đoán có lẽ đó là bạn của cảnh sát Hà. Đi thêm mấy bước thì nhìn thấy hai mẹ con côi cút. Người phụ nữ mặc bộ tang phục, vẻ mặt mệt mỏi, đôi mắt trống rỗng đầy vẻ đau buồn. Còn cậu con trai bên cạnh người phụ nữ thì ngồi dựa sát vào mẹ, khuôn mặt ngây thơ, đáng yêu không biểu lộ, ngoan ngoãn vái chào đáp lễ những người đến chia buồn.

Khương Vân Phàm không dám nhìn vào đôi mắt của người phụ nữ ấy, càng không dám nhìn vào đứa trẻ. Anh lặng lẽ bước tới đặt một cành hoa và đứng trước di ảnh đen trắng, nhìn lên khuôn mặt của cảnh sát Hà một hồi lâu. Trong đầu anh hiện lên cảnh tượng lần đầu gặp cảnh sát Hà, hình ảnh cảnh sát Hà cầm súng chiến đấu với bọn tội phạm xấu xa trong quá trình phá án và cả nụ cười của anh khi lái xe đến đón bọn họ... Tất cả những hình ảnh ấy thi nhau hiện lên giống như một cuộn phim.

Xin lỗi, anh Hà. Anh hãy yên tâm, nhất định tôi sẽ bắt được tên tội phạm điên cuồng đó. Cho dù hắn là ai, cho dù hắn chạy đến chân trời góc bể nào thì tôi cũng nhất định sẽ bắt bằng được hắn!

Khương Vân Phàm thầm hứa, hai tay bất giác nắm lại. Anh đang định bước tới chỗ hai mẹ con vái chào rồi ra về.

Đúng lúc đó, vợ của cảnh sát Hà bước tới trước mặt anh, nói bằng giọng khàn đặc vì khóc: "Anh Khương, cuối cùng anh cũng đã đến rồi."

Khương Vân Phàm chăm chú nhìn chị, gật đầu đáp lại, rồi cúi xuống nhìn cậu bé cứ bám sát bên mẹ. Dường như cậu bé cũng đã cảm nhận thấy có ánh mắt đang nhìn mình nên ngẩng lên nhìn lại anh với vẻ tò mò rồi lại thẹn thùng cúi ngay xuống. "Tôi có lỗi với mọi người. Nếu như không phải sự phán đoán sai của tôi, cũng như sự quá tự tin của tôi thì anh Hà đã...

Sau này, hai mẹ con hãy chăm sóc tốt cho nhau. Nhất định tôi sẽ bắt được tên tội phạm để trả thù cho anh Hà."

"Anh Khương, đó không phải là lỗi của anh. Tôi hiểu chồng tôi, là một cảnh sát, nên giờ phút nhắm mắt cuối cùng của anh ấy không có gì phải hối hận, mà ngược lại đó là niềm vinh dự trong cuộc đời. Mẹ con tôi đều tự hào vì anh ấy. Mưa Đúng Lúc con thấy có đúng không?" Nói rồi, chị ôm vai cậu con trai, dịu dàng hỏi.

"Đúng, bố con rất giỏi. Bố đã dạy con rất nhiều chiêu, có điều đó là bí mật giữa bố và con, không thể nói cho mọi người biết được." Cậu bé nói với vẻ mặt tự hào.

Mẹ của cậu bé cũng mỉm cười tươi tỉnh: "Trước đây anh Hà thường xuyên nhắc đến anh, nói rằng anh kiêu ngạo, tự tin, nhưng rất giỏi phá án, và là tấm gương để các anh ấy học tập. Anh ấy đã học được cách suy luận khi phá án cùng tâm lí học tội phạm, hành vi học tội phạm, và các tri thức pháp y thường dùng từ các anh. Mỗi lần nói đến những chuyện này, mắt anh ấy cứ sáng lên vẻ

rất vui."

Khương Vân Phàm thấy xúc động trong lòng, người phụ nữ trước mặt anh không những không trách móc anh, ngược lại còn động viên anh. Anh gật đầu tỏ ý cảm ơn chị, móc túi lấy ra một cái kẹo mút to, rồi ngồi xuống trước mặt cậu bé, nói: "Mưa Đúng Lúc là tên gọi thân mật của cháu đúng không?"

Cậu bé gật đầu, đôi mắt tròn xoe, đen láy như hai hạt nhãn cứ nhìn vào chiếc kẹo mút.

"Để chú nói thầm câu này." Khương Vân Phàm đưa chiếc kẹo mút cho cậu bé, nhìn cậu đón lấy nó rồi ghé sát tai lại, bỗng nhiên anh bật cười, cậu bé này thật đáng yêu.

"Cháu phải nhớ, bố cháu là một anh hùng."

"Cháu biết rồi, vì sau này cháu cũng phải giống như bố cháu, sẽ làm một anh hùng."

"Tốt lắm, rất có chí khí!"

Khương Vân Phàm vuốt ve đầu cậu bé với vẻ yêu thương, sau đó quay người rời khỏi nhà tang lễ. Tiếp sau đấy anh còn có việc quan trọng phải làm.

Sau khi tang lễ kết thúc, Đường Hàn Vũ lại đến nhà anh một lần nữa. Nhưng lần này cô không khuyên anh quay trở về Tổ Chuyên án Đặc biệt, cũng không làm đồ ăn cho anh, mà là đưa cho anh một báo cáo giám định pháp y, trên đó viết Hà Nhị Nhi và cảnh sát Hà đều chết vì nổ khí ga, thân thể họ đều bị nát tươm, trông rất đáng thương.

Ngày xảy ra vụ nổ, sau khi Tổ Chuyên án Đặc biệt rời đi, khi các đồng sự xử lí đống vỡ vụn trong lúc khám nghiệm hiện trường đã phát hiện ra một chiếc băng từ.

Khương Vân Phàm lấy chiếc băng từ trong cặp tài liệu ra, hít kĩ, nhưng chỉ thấy mùi của đất cát. Khi dùng kính phóng đại để kiểm tra dấu vết và vân tay trên đó thì thấy đó là một chiếc băng mới tinh, phía sau có hình một bông hồng đen. Anh nhớ, lúc đó cuốn vở ghi chép của hiện trường cũng còn không biết bị nổ bay về phía nào, thì làm sao lại có một chiếc băng nguyên vẹn như thế này?

Đây có lẽ là thứ mà tên tội phạm điên cuồng đó để lại. Tuy nhiên, trong thời gian kiểm tra hiện trường, ngoài các cảnh sát trong Sở

thì hầu như không có bất cứ ai trà trộn để ra vào căn phòng đó. Cho nên… Anh chợt thấy giật mình, dường như anh đã phát hiện ra một bí mật động trời.

Anh vội vàng chạy tới thư phòng lật tung tủ lên và lấy ra một chiếc cát xét cũ kĩ, rồi cho chiếc băng vào trong, bật nút mở. Cuối cùng thì chiếc cát xét cũng phát ra một giọng khàn khàn:

"Yêu mà không được, thề sẽ phá tan, lòng sinh thù hận. Không ngại gian khổ, ngày đêm tưởng nhớ, anh vẫn rời xa Là tội lỗi là trừng phạt, yêu sẽ đến cùng, đến chết không buông.

Em đang trong giam cầm, mong anh cứu thoát trước khi lìa đời."

Món quà gửi gắm trong lời bài hát, ngày lễ vui vẻ nhé Khương huynh, một trò chơi mới của chúng ta đã bắt đầu rồi!" Trong lời bài hát dài đó chứa đựng mối cuồng si, oán hận, bế tắc và niềm hi vọng cuối cùng, nhưng "Hoa hồng đen" tặng chiếc băng đó lại mời một cô gái hát.

Qua những lời bài hát, Đường Hàn Vũ dường như có thể nhìn thấy một cô gái bị sa lầy dưới dòng sông tình yêu, vì yêu nhưng không được, càng muốn đến gần người mình yêu thì lại càng bị đối phương từ chối, nên đau khổ vô cùng. Cô gái cầm một bông hồng đen, khẽ bứt những cánh hoa và trong lòng không chịu từ bỏ, quyết định hoặc là trừng phạt người mình yêu, hoặc là bám riết cho đến chết.

Nhưng câu cuối cùng đã khiến cho Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đưa mắt nhìn nhau, trong lời bài hát chứa đựng điều gì nhỉ? Trong một lúc họ không tìm ra lời giải, nhưng biết rõ rằng trong trò chơi sắp xảy ra sẽ có những nạn nhân chờ đợi Tổ Chuyên án Đặc biệt cứu sống.

Vụ án thứ tám
KẾ HOẠCH KÍN KẼ

Sự chân thành giả tạo còn đáng sợ hơn cả ma quỷ

Tagore

Lời dẫn

Đêm khuya trong màn mưa dông, những tia chớp từ phía xa làm chói mắt, tiếng sấm vang rền khắp bầu trời. Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt ngồi trong phòng làm việc, ai cũng vẫn chưa hết buồn trước cái chết của cảnh sát Hà. Thêm vào đó còn là sự vắng mặt của Khương Vân Phàm nữa, nên cơ hội trêu chọc anh và Lục Minh Phi của Vu Phong Ngâm hầu như không còn.

Đường Hàn Vũ nhìn ra cơn mưa bên ngoài qua cửa sổ, những hạt mưa to như hạt đậu gõ xuống tấm kính cửa sổ, phát ra tiếng tí tách mãi không thôi, khiến tâm trạng của cô thêm bồn chồn, cứ cảm thấy có chuyện nghiêm trọng sắp xảy ra.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng làm việc bật mở, một người tiến vào, đó là Lăng Phong. Anh nói với vẻ mặt hốt hoảng: "Đồn cảnh sát ở địa phương nhận được một cú điện thoại báo án, nơi xảy ra vụ án là ở chung cư Bạch Hà, là một vụ thảm án, cả ba người trong gia đình đều thiệt mạng, đề nghị mọi người xuống ngay hiện trường!"

Vụ thảm sát cả nhà

Khi cảnh sát Hà hi sinh anh đang giữ chức vụ Đội phó đội Cảnh sát hình sự và luôn là cánh tay phải đắc lực của Lục Minh Phi. Bây giờ anh ấy đã đi xa nên chức vụ đó vẫn còn bỏ trống. Lục Minh Phi vẫn cảm thấy có lỗi với cảnh sát Hà, nên lúc đầu luôn giữ tâm lí từ chối, không muốn ai ngồi vào vị trí đó.

Nhưng rồi anh suy nghĩ rất lâu, nếu đến một ngày nào đó xảy ra vụ việc lớn, anh phải phối hợp với Tổ Chuyên án Đặc biệt để giải quyết vụ án đó, thì sẽ không có thời gian để triển khai nhiệm vụ của Đội cảnh sát Hình sự. Thế nên, sáng sớm hôm nay, anh đã tới phòng làm việc trong Sở Cảnh sát và bàn bạc với Đường Hàn Vũ, cuối cùng quyết định để cho một người quen với việc phá án tiếp quản vị trí đó.

Sau khi nhận được điện thoại của Đường Hàn Vũ, Lăng Phong đến ngay phòng làm việc của tổ Chuyên án Đặc biệt, nhìn thấy ba thành viên của tổ đang ngồi im lặng thì không khỏi thấy có gì đó khác thường nên đã lên tiếng hỏi: "Xin hỏi, mọi người bảo tôi đến có việc gì thế?"

Lục Minh Phi khẽ ho mấy tiếng, rồi nói như tuyên bố một việc quan trọng: "Qua cân nhắc kĩ lưỡng, qua đề cử nhân sự, chúng tôi quyết định để anh giữ chức Đội phó Đội Cảnh sát hình sự, ý của anh thế nào?"

Vừa dứt lời, Vu Phong Ngâm đã mỉm cười với ý tứ sâu xa, liếc Lăng Phong một cái thật nhanh, thấy anh tỏ ra ngạc nhiên mà không có vẻ gì là vui mừng và dường như còn có ý từ chối.

Quả nhiên, Lăng Phong ngây người: "Có thật không? Mọi người không suy nghĩ nhiều à? Tôi cảm thấy rằng mình không thích hợp."

Đường Hàn Vũ không khỏi thấy nghi ngờ, chẳng phải anh vẫn luôn muốn được gia nhập Tổ Chuyên án Đặc biệt sao? Tuy bây giờ vẫn chưa trực tiếp gia nhập, nhưng làm Đội phó Đội Cảnh sát hình sự vẫn hơn hẳn một nhân viên ngoài biên chế đặc biệt hàng ngày đi theo Tổ Chuyên án Đặc biệt làm công việc ghi chép chứ? Nhưng rồi cô nghĩ, có lẽ anh ấy vẫn đang rất lấy làm áy này về chuyện của cảnh sát Hà.

"Đây là ý của ông Thẩm, nếu anh muốn từ chối thì tự gọi điện nói với ông ấy."

Lăng Phong nhìn về phía Đường Hàn Vũ, thấy cô không có ý đùa, lại nghĩ đến tâm trạng của ông Thẩm khi nghe mình từ chối, bèn nhận lời.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Đường Hàn Vũ cầm một chiếc cát xét đặt lên bàn, rồi cho chiếc băng vào, giọng khàn khàn của cô gái vang lên:

“Yêu mà không được, thề sẽ phá tan, lòng sinh thù hận.

Không ngại gian khổ, ngày đêm tưởng nhớ, anh vẫn rời xa

Là tội lỗi là trừng phạt, yêu sẽ đến cùng, đến chết không buông.

Em đang trong giam cầm, mong anh cứu thoát trước khi lìa đời.”

Món quà gửi gắm trong lời bài hát, ngày lễ vui vẻ nhé Khương huynh, một trò chơi mới của chúng ta đã bắt đầu rồi!”

Họ nghe đi nghe lại bài hát đó năm lần. Đường Hàn Vũ cho dừng lại rồi nhấn nút tạm dừng, giải thích về nguồn gốc của chiếc băng, rồi hỏi: “Bây giờ những người chúng ta, trừ Khương Vân Phàm, tất cả đều đã ở đây. Mọi người cho ý kiến về bài hát này xem?”

“Rất rõ là đối phương nhằm vào anh Khương khùng, nhưng lại cũng là nhằm vào chúng ta. Sự bắt đầu của trò chơi có nghĩa là sắp có vụ án mới xảy ra.” Vu Phong Ngâm giải thích.

“Nói thì là như vậy, nhưng gần đây có ngày lễ nào không? Tại sao lại nói ngày lễ vui vẻ?” Lục Minh Phi nhìn lên lịch, hôm nay là ngày hai mươi bảy tháng tám, không có ngày lễ quốc tế lớn nào.

“Là ngày chết chóc, chính là ngày lễ duy nhất mà tên tội phạm điên cuồng công nhận.” Trong mắt của Đường Hàn Vũ dường như lóe lên ánh nhìn lạnh lùng.

“Có lẽ anh ấy cũng đã nghe bài hát này rồi, anh ấy có phát hiện ra gì không?” Lăng Phong nói, ý chỉ Khương Vân Phàm.

Đường Hàn Vũ lắc đầu, không ai biết trong đó chứa đựng điều bí mật gì, đến cả Khương Vân Phàm người từ xưa đến nay luôn cho là mình rất hiểu về tội phạm cũng không tìm ra được. Lúc này, ở trong phòng, Khương Vân Phàm vừa mở băng ca nhạc to hết cỡ vừa suy nghĩ về lời bài hát ấy. Nếu không vì ngại công việc và đầu óc của anh thì hàng xóm đã cầm chổi sang gõ cửa rồi.

Đêm khuya, mưa rơi như trút. Ánh chớp từ xa lóe lên làm chói mắt, tiếng sấm vang rền khắp bầu trời. Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt ngồi trong phòng làm việc, nghe tiếng mưa rơi tí tách không ngừng, trong lòng càng cảm thấy ngột ngạt. Bất giác họ nhớ đến những chuyện buồn đó, gồm cả chuyện hi sinh của cảnh sát Hà và việc Khương Vân Phàm rời khỏi Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Nói ra kể cũng lạ, khi anh ta còn ở đây thì ai cũng thấy chướng

mắt trước vẻ ngạo mạn của anh ta, ấy thế mà anh ta vừa mới vắng mặt, mọi người lập tức cảm thấy vị trí đó cứ trống vắng thế nào ấy. Đến cả Vu Phong Ngâm cũng cảm thấy buồn tẻ, vì không còn cơ hội để trêu chọc Khương Vân Phàm và Lục Minh Phi nữa.

Đường Hàn Vũ nhìn ra cơn mưa bên ngoài qua cửa sổ, những hạt mưa to như hạt đậu gõ xuống tấm kính cửa sổ, phát ra tiếng tí tách mãi không thôi, khiến tâm trạng của cô thêm bồn chồn, cứ cảm thấy có chuyện nghiêm trọng sắp xảy ra.

Bỗng nhiên, cánh cửa phòng làm việc bật mở, một người tiến vào, đó là Lăng Phong. Anh nói với vẻ mặt hốt hoảng: "Đồn cảnh sát ở địa phương nhận được một cú điện thoại báo án, nơi xảy ra vụ án là ở chung cư Bạch Hà, là một vụ thảm án cháy nhà, cả ba người trong gia đình đều thiệt mạng, đề nghị mọi người xuống ngay hiện trường!"

Không ai nói gì, tất cả vội vàng mang theo thẻ ngành, đeo hòm dụng cụ pháp y nhanh chóng ra khỏi Sở cảnh sát rồi ngồi lên xe.

Chung cư Bạch Hà ở thị trấn Sunshine, cách trung tâm thành phố hơn hai mươi phút đi xe. Trên đường tới đó, mưa vẫn không hề ngớt. Chiếc xe bị tắc trong dòng xe đông đúc, những ánh đèn bên đường thoắt ẩn thoắt hiện, càng khiến đường đi trở nên khó quan sát. Do hiện tại chưa biết rõ tình hình vụ án, cũng không có cách nào đến được hiện trường nên mọi người đều nhìn ra những giọt mưa bên ngoài cửa sổ mà không nói năng gì, không khí trong xe vì vậy không khỏi ngột ngạt.

Lục Minh Phi trong lòng như có lửa đốt, nhưng cũng không dám lái xe quá nhanh, vì thế bèn mở nhạc lên. Nhờ có tiếng nhạc mà mọi người mới cảm thấy thời gian không đến nỗi dài. Đúng nửa tiếng sau, cuối cùng chiếc xe cũng tới trước cửa chung cư Bạch Hà.

Lúc này đã là mười một giờ bốn mươi lăm phút đêm, dưới sân chung cư có rất nhiều người đang xúm xít lại, cảnh sát hình sự đã phong tỏa hiện trường xong, một số cảnh sát khu vực thì đang duy trì trật tự. Đoàn bốn người của Tổ Chuyên án Đặc biệt tiến vào hiện trường, đặt chân vào căn nhà đã xảy ra án mạng thì thấy các đồng nghiệp cảnh sát hình sự đang ghi khẩu cung của những người có liên quan.

Một cảnh sát trẻ chạy đến, giới thiệu: "Xin chào các sĩ quan, tôi là đồn phó của đồn cảnh sát phụ trách khu vực này, mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Lưu là được. Khuya như thế này, lại còn mưa to nữa,

hẳn là mọi người đã rất vất vả."

Vu Phong Ngâm hơi mỉm cười, Tiểu Lưu trông rất bình thường nhưng biết cách ăn nói đấy chứ. Đường Hàn Vũ gật đầu như mọi khi, rồi bảo Tiểu Lưu nói sơ qua về tình hình vụ án.

Tiểu Lưu lấy cuốn sổ ghi chép mang theo người: "Nạn nhân là ba người trong một gia đình. Nạn nhân nam tên là Trịnh Long, ba mươi tám tuổi, là kế toán ngân hàng. Vợ của anh ấy là Thôi Địch Tử, là Phó Giám đốc ngân hàng, nạn nhân cuối là đứa con chưa ra đời của họ. Tài sản của hai người hiện chưa tra rõ, nhưng họ có ba chiếc xe hơi hạng sang, hiện để ở bãi để xe. Chúng tôi tìm thấy di động, ví tiền, chìa khóa xe của nạn nhân, tất cả đều đựng trong này."

Đường Hàn Vũ nhận túi vật chứng, nhìn bốn xung quanh, không thấy có người dân nào khác mà chỉ có một con chó nhỏ, bèn hỏi: "Đại khái phát hiện ra nạn nhân từ khi nào? Người gọi báo án là ai, sao lại không thấy đâu?"

Tiểu Lưu ngây người, gãi đầu: "Phát hiện ra vào khoảng nửa giờ trước, báo án là con chó nhỏ."

Lục Minh Phi trợn mắt: "Đùa gì thế, báo án là chó à? Sao có thể như thế được?"

Vu Phong Ngâm lườm anh một cái: "Anh nói những lời quỷ quái gì thế? Điều đó tất nhiên là không thể, báo án là chủ nhân của con chó, có lẽ con chó đã ngửi thấy mùi máu nên mới phát hiện ra vụ thảm án này!"

Tiểu Lưu cười ngượng ngùng: "Đúng thế, chủ nhân của con chó chính là chủ căn hộ đối diện với căn hộ của nạn nhân, tên là La Hải Dương."

Đường Hàn Vũ nhìn vào trong nhà, người đàn ông đang trả lời câu hỏi của cảnh sát có lẽ chính là người báo án, con chó nhỏ lông màu xám đang phủ phục bên cạnh anh ta, đúng lúc đó nó ngước đôi mắt đen và sáng lên nhìn thấy cô bèn cất tiếng sủa gâu gâu.

Người báo án nhìn về phía mà con chó cất tiếng sủa, rồi khẽ vuốt lên lông con chó, bảo nó đừng sợ, không có ai làm hại họ. Thì ra đó là một con chó trung thành bảo vệ chủ, nhìn thấy bỗng chốc có nhiều người lạ như thế, sợ chủ nhân sẽ bị uy hiếp.

Người cảnh sát đang lấy lời khai nhìn thấy bọn Đường Hàn Vũ bèn

quay sang nói với người báo án mấy câu gì đó, người báo án bèn dắt theo con chó đi ra phía ngoài cửa. Đến khi người ấy đến gần, Đường Hàn Vũ và mọi người mới nhìn rõ, đó là một chàng trai trẻ chừng hơn hai mươi tuổi, khỏe mạnh và đầy sức sống.

“Chào các anh chị, tôi là La Hải Dương. Vừa rồi, anh cảnh sát kia nói rồi nhưng tôi phải nói lại về tình hình mà tôi biết một lượt cho các anh chị biết.”

Mười một giờ đêm, đang lúc tĩnh mịch, nhiều gia đình đã tắt đèn đi ngủ, La Hải Dương vẫn đang đau đầu với kế hoạch công việc còn đang dang dở. Con chó cũng cứ bám theo cậu và không chịu đi ngủ. Thấy mệt mỏi, cậu định đi ra ngoài dạo một chút cho thư thái, tiện thể tiến hành công việc cần thiết hàng ngày là dắt cho ra ngoài đi vệ sinh.

Cứ tưởng rằng con chó sẽ giống như mọi khi, hớn hở chạy lên phía trước, nhưng hôm nay thật lạ, vừa ra khỏi cửa nó liền chạy đến bên ngoài cửa sắt của nhà đối diện, cho dù La Hải Dương lôi đi thế nào cũng nhất quyết không chịu. Tiếp sau đó, những động tác của con chó lại càng khiến cậu ngạc nhiên, nó không những chạy vòng quanh cậu mà còn chĩa mõm vào nhà người ta sủa tướng lên bất chấp đêm khuya. Hành động này của nó rất không phù hợp với vẻ ngoan ngoãn, yên lặng hàng ngày của nó.

Không lẽ gia đình này đã xảy ra chuyện gì? La Hải Dương thấy hơi nghi ngại bèn đưa tay lên gõ cửa. Nhưng một hồi lâu mà bên trong vẫn không có tiếng đáp lại, cũng không có tiếng quát mắng con chó vì đã làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của gia đình. Thế là cậu bèn lấy điện thoại ra gọi cho quản lí của tòa nhà đến mở cửa, nếu không con chó của cậu sẽ sủa đến sáng mất.

Khi người quản lí mở cửa ra, cả hai người và con chó đều bị cảnh tượng trước mặt làm cho trợn tròn mắt. Người quản lí nhón chân đi mấy bước, thò đầu nhìn vào phòng khách, rồi lập tức quay ngay ra như nhìn thấy ma, tay chỉ vào trong, run rẩy nói: “Ôi, nhiều máu quá!...”

La Hải Dương đứng ngây người ngoài cửa, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng “phịch”, cậu quay đầu lại ngó bốn xung quanh, người quản lí biến đâu mà nhanh thế, loáng một cái đã không thấy đâu nữa?

Đúng lúc đó, con chó kéo vào gấu quần La Hải Dương, cậu cúi đầu nhìn xuống, thì ra tiếng động vừa rồi là tiếng người quản lí ngã

lăn xuống đất. Thế là La hải Dương gọi điện đến báo cho cảnh sát xong lại phải lập tức gọi điện cho xe cấp cứu đến đưa người quản lí vào bệnh viện.

“Ở hành lang cũng có camera, nếu các anh chị không tin thì có thể đến đó xem.” La Hải Dương chỉ lên những đầu thu của camera trên trần nhà, trong quá trình kể lại sự việc vẻ mặt không có gì là hoảng hốt, động tác cơ thể cũng rất tự nhiên.

Đường Hàn Vũ thấy vậy, mỉm cười: “Đã lấy lời khai của nhân viên quản lí chưa?”

“Chưa, vừa rồi bệnh viện cho biết, người quản lí không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ là bị choáng một chút, lát nữa sẽ được cho về, lúc đó chúng tôi sẽ lấy khẩu cung của anh ấy.” Tiểu Lưu đáp.

Đường Hàn Vũ gật đầu hài lòng, sau khi tìm hiểu sơ bộ về tình hình vụ án, bây giờ họ đã có thể yên tâm hơn để tiến vào hiện trường. Tuy nhiên, cả căn phòng đầy máu, nên nhất định không được đi lại bừa kẻo làm hỏng những chứng cứ quan trọng.

“Mọi người phải mặc bộ trang phục này vào rồi hãy đi vào. Ồ, sao chỉ còn lại bốn người chúng ta thế nhỉ?” Vu Phong Ngâm nhìn bốn xung quanh, La Hải Dương và Tiểu Lưu không biết đã rời đi từ lúc nào, có lẽ họ sợ không dám nhìn hiện trường chăng, vì đằng sau của những vũng máu này hẳn sẽ là cảnh tượng đáng sợ lắm đây.

Phân tích huyết dịch

Đó là một căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách, ngoài ban công trồng mấy chậu cây cảnh, rèm cuốn tranh có in hình ảnh từ một bộ phim hoạt hình, cánh cửa tủ lạnh cũng dán những hình ngộ nghĩnh, trên tường treo một bức tranh trẻ em, trên bệ bếp vẫn còn bày những món ăn đã nguội.

Nếu như không có những vết máu bắn ra khắp nơi và đồ đạc trong tủ bị lật tung, dấu vết tấm thảm bị kéo đi. Trong vũng máu không có một con dao thái sắc, thì nơi đây hẳn là một khung cảnh yên bình, ấm áp.

Vu Phong Ngâm đi qua một chiếc gương, nhìn thấy bóng mình với bộ trang phục làm việc, chân đi đôi giày đã được bọc, tay đeo găng, thần thái rất bình tĩnh. Nhìn kĩ lại, phía sau lưng cô là bộ sô pha đã từng có đủ ba người trong một gia đình, nhưng điều khác với trước đây là ba người trong gia đình ấy không phải là ngồi mỉm cười và xem tivi cùng nhau mà là nằm im bất động ở đó.

Tại sao cả ba nạn nhân đều ở trên sô pha? Nhìn bề ngoài thì dường như nạn nhân đã tử vong vì mất quá nhiều máu, nhưng tại sao máu lại chảy khắp mọi nơi như vậy? Sau khi gây án xong, hung thủ cho dù là không xử lí hiện trường thì cũng phải biết là đồng thời với việc để lại vết máu thì sẽ để lại rất nhiều sơ hở không có lợi cho bản thân hắn chứ? Tại sao hắn lại ngông cuồng đến thế? Làm như vậy thì mục đích cuối cùng của hắn là gì?

Vu Phong Ngâm nghĩ không ra, cô nhìn thấy hiện trường rối tung đã thấy căng đầu mệt óc rồi. Cô bước tới trước thi thể của nạn nhân Trịnh Long, cúi xuống nhìn máu dưới chân nạn chân chảy thành vũng, điều đó cho thấy sau khi nạn nhân bị chết thì không bị di chuyển trong phạm vi rộng. Ngồi xuống dùng kính phóng đại quan sát mép của chiếc sô pha thì thấy vết máu nhỏ trên đó đang dần bị gió làm cho khô. Căn cứ vào độ to nhỏ của vết máu thì có thể suy đoán, nạn nhân có thể là đang hướng thẳng về phía hung thủ, hơn nữa đã bị đâm mấy nhát khi đang đứng.

Nhưng, nếu như vậy thì chắc chắn hung thủ phải là người quen biết với nạn nhân, vì từ vị trí lối vào nếu lặng lẽ tiến nhanh đến đó cũng phải cần tới mấy phút, hung thủ không thể nào xông vào nhà mà nạn nhân thấy người lạ lại không có phản kháng. Vu Phong Ngâm bước tới bên cửa kiểm tra khóa cửa, không phát hiện thấy có dấu vết khóa cửa bị hỏng, cho thấy suy đoán này nhiều khả năng là sự thật.

Vu Phong Ngâm lại quay về trước chiếc sa lông, ngồi xuống quan sát vết máu một hồi lâu. Đường Hàn Vũ bước tới, thấy vẻ ngây ra của cô, bèn hỏi: “Sao vậy? Sao lại cứ nhìn mãi thế?”

Vu Phong Ngâm chỉ vũng máu dưới chân, rồi lại chỉ dấu máu ở mép sa lông, phân tích: “Thông thường, vết máu rơi như thế này được tạo thành do máu từ người rơi xuống hung khí, hơn nữa đều không giống với trạng thái tĩnh và động, bao gồm sự khác nhau về hướng, độ cao. Nhưng thông qua tình hình hiện tại thì thấy có lẽ nạn nhân đã bị đâm trực diện, thêm vào đó, ước chừng bằng mắt thì thấy nạn nhân có lẽ cao chừng trên dưới 1,65 mét, vì vậy, chiều cao của hung thủ có lẽ phải trên 1,71 mét. Tất nhiên, nếu hung thủ đi giày đế cao thì sẽ có suy đoán khác.”

Lăng Phong đứng bên cạnh, ghi chép cẩn thận. Anh nhìn sang nạn nhân khác trên sô pha. Cổ tay của nạn nhân nữ Thôi Địch Tử bị cắt rách, máu làm ướt một phần sô pha, bên cạnh cô không có những đặc điểm rõ rệt về vết thương chí mạng như vết cắn, vết súng, hay vết bị đánh, nhưng trên bức tường sát với sô pha thì lại

có vết máu khác.

Vu Phong Ngâm cũng đã nhìn thấy, cô nói: "Đây là vết máu phun điển hình, sau khi nạn nhân bị cắt cổ tay, máu bị dồn ép nên đã phun như suối từ trong cơ thể ra. Vì vậy, tôi đoán nạn nhân đã bị hung thủ giết chết khi đang trên sô pha."

Đường Hàn Vũ chỉ vào những dấu máu trông như đuôi sao băng, nói: "Vậy, còn những vết này thì sao?"

"Đây là những vết máu vung ra, thông thường đó là những dấu vết khi hung thủ vung mạnh hung khí khi giết người để lại. Máu ở hung khí sẽ theo đà sức mạnh và hướng của hung thủ bắn lên tường hoặc những đồ vật ở gần. Từ hướng bắn ra có thể thấy hung thủ đã đè nạn nhân nữ xuống sô pha, rồi sau đó cắt vào động mạch ở cổ tay phải của nạn nhân." Vu Phong Ngâm phân tích.

Đúng lúc đó, Lục Minh Phi nãy giờ im lặng, lặng lẽ đi đến gần họ, tay cầm một cây gậy điều khiển di động, đi đi lại lại dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Đường Hàn Vũ nghe xong phân tích của Vu Phong Ngâm, quay lại nhìn thấy vậy thì cứ tưởng là anh đang chụp tự sướng, bụng nghĩ Lục Minh Phi lại nhiễm phải sở thích kì quặc của Khương Vân Phàm rồi. Nghĩ thế, cô bước tới trước mặt anh, mặt cau có, nói: "Đội trưởng Lục, đây là nơi anh chụp ảnh tự sướng đấy à?"

Lục Minh Phi cũng nhận ra hành động đó của mình có phần không hợp lí, nên vội thu cây gậy lại, gỡ một bên tai xuống. Nhưng anh chưa kịp lên tiếng giải thích, thì thấy từ trong tai nghe phát ra một tiếng: "Mặt anh to quá, che mất tầm nhìn của tôi rồi, dịch sang phải một chút đi, tốt nhất là để đầu quay ra xa một chút, để tôi nhìn rõ những vết máu ấy và trạng thái của nạn nhân."

Lục Minh Phi không nén được trợn mắt một cái, biết là bây giờ không giấu được mọi người nữa nên tháo ngay tai nghe trên chiếc di động xuống. Tiếp đó anh lại cầm chiếc gậy lên, để cho đầu máy quay chiếu thẳng vào khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc của Đường Hàn Vũ và Vu Phong Ngâm cùng vẻ mặt thản nhiên của Lăng Phong.

"Khương đại tài tử ở nhà rỗi rãi nên nhờ tôi tìm vụ án cho cậu ấy. Vừa vặn, có vụ án xảy ra lại là vụ giết hết cả nhà, tôi nghĩ thêm một người thêm một phần sức mạnh, nên đã gọi điện cho cậu ấy. Đáng tiếc là người ta không chịu đến, nên tôi đành phải quay video."

“Tôi xin nói trước, tôi đang giúp anh phá án với tư cách là cố vấn trinh thám. Rõ ràng là anh gọi điện đến nhờ tôi giúp, sao bây giờ lại nói lung tung thế. Đúng là gần mực thì đen!” Khương Vân Phàm giận dữ lườm Lục Minh Phi. Nhưng mọi người đều đọc thấy từ câu nói sau cùng là anh muốn tham gia phá án hơn bất kì ai, nhưng chỉ vì không thích sự có mặt của Lăng Phong ở đó nên mới như vậy.

Đường Hàn Vũ khẽ mỉm cười: “Vậy cố vấn Khương đã phát hiện ra manh mối gì chưa?”

Khương Vân Phàm không trả lời ngay, nhìn cuốn sách bài tập về nhà, lại nhìn tranh phim hoạt hình trên tường, trong lòng có một suy đoán táo bạo, trong gia đình đó không chỉ có ba người.

Từ ngoài cửa vọng vào hai tiếng “cộc, cộc”, Tiểu Lưu, đồn phó công an khu vực bước vào: “Sĩ quan Đường, chúng tôi vừa lấy xong khẩu cung của người quản lí và kiểm tra cả camera ở hành lang, xác định những lời khai báo của La Hải Dương là đúng sự thật. Tuy nhiên, có một tin không hay là, người quản lí nói gia đình này còn có một cô gái hiện chưa tìm thấy.”

“Quả nhiên còn có một cô bé, có lẽ nó còn rất nhỏ và có lẽ đã bị hung thủ giấu đi. Đội trưởng Lục, anh kiểm tra xem trong nhà có ảnh của cô bé đó không?” Khương Vân Phàm đề nghị.”

Lục Minh Phi lục ngăn kéo, tìm thấy một chiếc đồng hồ Pocket có ảnh của cô bé, đó là một cô bé chừng hơn mười tuổi có khuôn mặt ngây thơ, mặc một chiếc váy liền thân. Nhưng, cảnh sát khu vực không tìm thấy cô bé, hung thủ giấu cô bé ở đâu mới được chứ?

Đường Hàn Vũ thấy thế, chợt nhớ ra một điều, bèn nói với Lăng Phong: “Anh hãy đi điều tra tài sản của nạn nhân, xem gần đây họ thường xuyên tiếp xúc với ai, có hành động gì khác thường không. À, phải rồi, cả nhật kí cuộc gọi ở di động của nạn nhân nữa nhé, việc này cần anh phải quay về Sở một chuyến. Anh chịu khó vậy.”

Lăng Phong cất cuốn sổ ghi chép, đón chiếc túi chuyên dụng đựng di động của nạn nhân, gật đầu lui ra. Trước khi quay người rời khỏi cửa, anh quay lại nhìn Khương Vân Phàm trong video. Nhưng Khương Vân Phàm chẳng thèm để ý đến anh mà đang bận với việc bảo Lục Minh Phi giơ gậy lên, chụp kĩ trạng thái của nạn nhân, vết thương trên người nạn nhân và vết máu trên tường.

Khi quay đến mặt của nạn nhân nam và ghế sô pha, Lục Minh Phi dừng lại, phóng to hình ảnh, có thể nhìn thấy rất rõ vết bầm tím

trên mặt nạn nhân và cả dấu vết vật lộn còn lưu lại trên sô pha. Một hồi lâu Khương Vân Phàm vẫn không nói gì. Lục Minh Phi thấy lạ, nhìn vào video thì thấy anh đang nhắm mắt suy nghĩ.

Giả sử nạn nhân và hung thủ quen biết nhau, vậy thì trong tình huống nào họ nhìn thấy nhau và giết nhau? Căn cứ vào địa vị đều là nhân viên ngân hàng của hai nạn nhân, thì rất có khả năng đây là một vụ án mưu sát được lên kế hoạch vì tranh chấp kinh tế. Khương Vân Phàm mở bừng mắt, yêu cầu Lục Minh Phi dựng lại hiện trường phạm tội thay mình.

Lục Minh Phi ngây người rồi lắc đầu: "Không được, tôi không thạo việc đó, nếu muốn thì cậu đến mà làm!"

Khương Vân Phàm nói với vẻ mất kiên nhẫn: "Đừng có lằng nhằng nữa, hãy bật to tiếng lên, tôi sẽ bảo cho anh phải làm như thế nào! Tôi đảm bảo, chỉ cần anh theo kịp suy nghĩ của tôi, thì sẽ cảm thấy niềm vui trong đó."

Trước đây, Lục Minh Phi luôn không hiểu tại sao Khương Vân Phàm lại hứng thú đến thế đối với việc phá án và thiên tài tội phạm, hợp tác với nhau lâu như vậy rồi mà anh vẫn chưa thể nào đạt tới cảnh giới của đối phương. Nói thực lòng, anh thực sự rất muốn tìm hiểu bộ óc kì lạ của gã khùng này. Vì thế, Lục Minh Phi không từ chối nữa mà mở to tiếng hết cỡ, rồi lắng nghe giảng giải của Khương Vân Phàm.

"Giả thử, nạn nhân và hung thủ có tranh chấp về kinh tế, thì căn cứ vào giấy báo và thức ăn chưa kịp xào nấu trong nhà bếp, vở bài tập về nhà trên bàn của hiện trường thì mô phỏng hiện trường phạm tội cần phải có sự hợp tác của ba người các vị."

Chiều tối, bếp của các gia đình đều bốc lên mùi thơm của món ăn. Vu Phong Ngâm đóng vai nạn nhân nam ngồi trên ghế sô pha đọc báo, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng chuông cửa. Anh ta đi đến bên cửa, nhìn qua mắt mèo thấy ở ngoài cửa là người bạn từng có mối qua lại làm ăn cách đây không lâu, trong lòng cũng đã nghĩ ra cách để đối phó với người ấy và bèn mở cửa.

Lục Minh Phi vừa vào cửa lập tức chống nạnh, cũng không chịu ngồi xuống ghế, khiến cho cô bé đang làm bài tập về nhà (không có người đóng, giả như có người) sợ tới mức im thin thít. Vu Phong Ngâm bảo cô bé về phòng, rồi lại nhìn về phía cánh cửa nhà bếp đóng kín, Đường Hàn Vũ đang chuyên tâm với việc chuẩn bị nấu nướng.

Lục Minh Phi hỏi với vẻ thiếu kiên nhẫn: "Tại sao tiền của tôi không thấy đâu nữa?"

Vu Phong Ngâm nghĩ một lát, mình là kế toán ngân hàng cần phải bình tĩnh nên ngồi xuống sô pha, thong thả nói: "Người anh em, anh mới chỉ đầu tư có một chút như vậy, hoàn toàn vẫn chưa đủ để chơi, chứ đừng nói gì đến việc kiếm được món lớn!"

Lục Minh Phi cười lạnh lùng: "Đừng có mà giở quẻ với tao! Bây giờ tao đã nhìn thấu rồi, hai vợ chồng mày đã vào hùa với nhau để lừa tiền của tao. Lần cuối tao cảnh cáo chúng mày, bây giờ hãy trả lại tiền cho tao, nếu không thì chúng mày sẽ biết tay tao!"

Hai bên cứ tranh cãi mãi, càng ngày càng lớn, thậm chí là đánh nhau. Đường Hàn Vũ đang nấu ăn trong bếp nghe thấy tiếng động vội tắt bếp, không kịp bỏ con dao thái trong tay xuống, vội chạy ra hỏi: "Sao thế? Có chuyện gì vậy?"

Lục Minh Phi nhìn thấy con dao trên tay cô, giận dữ gào lên: "Được lắm, hai vợ chồng mày không những muốn lừa lấy tiền của tao mà lại còn định dùng dao hả?"

Đường Hàn Vũ vẫn còn chưa hiểu anh ấy đang nói gì thì đã thấy Lục Minh Phi xông lại phía mình, giằng con dao trong tay cô rồi lao về phía Vu Phong Ngâm điên cuồng vung dao lên. Vu Phong Ngâm giả như ngã xuống, nằm im.

Lúc đó, Lục Minh Phi trở nên rất đáng sợ, anh ta tiếp tục vung dao, nở nụ cười quái đản, từ từ tiến đến Đường Hàn Vũ đang kêu lên vì sợ hãi. Đứa bé gái nghe tiếng chạy ra, ôm lấy chân của Đường Hàn Vũ, nhìn người bố mình đầy máu me trên đất và khóc ré lên.

"Tôi xin anh, hãy tha cho con gái tôi. Chỉ cần anh tha cho nó, tôi sẽ đưa cho anh toàn bộ tiền tôi có."

"Bây giờ thì đã muộn rồi, vì chúng mày mà tao không còn một xu, nhà tan người mất, đến bây giờ thì tao chẳng còn gì nữa."

"Tôi xin anh…"

Trong tiếng van xin, đứa bé nhìn thấy một ánh sáng lóe lên, nó không thể nào chịu đựng nổi nỗi khủng khiếp trong lòng, nó nhắm mắt lại lăn ra ngất lịm. Dấu vết kéo trên chiếc thảm đã chứng minh cho điều này, hung thủ có thể đã đem đứa bé giấu đi.

Nhưng tại sao hắn lại tha cho đứa bé gái mà không tha cho cái thai

trong bụng của nạn nhân nữ?

Đường Hàn Vũ suy đoán, có hai khả năng: Một là, hắn không biết người phụ nữ ấy đang có thai; hai là, hắn cũng đã từng là một người cha, nên sau khi cảm giác khoái trá ngắn ngủi vì đã trả được thù tan biến đi, nhìn thấy đứa bé gái trên sàn nhà hắn đã động lòng trắc ẩn.

Bây giờ, giải cứu cho cô bé trở thành nhiệm vụ hàng đầu của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Nhưng, muốn cứu người thì phải tìm được manh mối còn sót lại của hung thủ.

Đúng lúc đó, họ láng máng nghe thấy một giọng hát ngây thơ của trẻ con vọng ra từ phía phòng ngủ: "Yêu mà không được, thề sẽ phá tan, lòng sinh thù hận.

Không ngại gian khổ, ngày đêm tưởng nhớ, anh vẫn rời xa

Là tội lỗi là trừng phạt, yêu sẽ đến cùng, đến chết không buông.

Em đang trong giam cầm, mong anh cứu thoát trước khi lìa đời."

Ba người bất giác đều quay sang nhìn nhau, lại là bài hát đó! Nhưng, tại sao lại vang lên vào lúc này!

Lục Minh Phi thu cây gậy lại, cả ba người đều rút súng lục rồi gật đầu thống nhất quyết định, sau đó tiến dần từng bước theo lối đi chưa biết trước để tới gần căn phòng ngủ bên trong cùng.

Hung thủ thật sự sa lưới

"Kẹt" một tiếng, cánh cửa phòng ngủ tự động mở ra. Lục Minh Phi đi đầu tiên, nhìn vào phòng ngủ từ một cự li khá xa, thấy bên trong chẳng có một ai, hình ảnh những chàng soái ca đáng yêu bày đầy ở đầu giường, trên chiếc ga giường có hình phim hoạt hình có một cặp sách, nhưng âm thanh thì phát ra từ chiếc cát xét để trên bàn học, trong chiếc cát xét có một chiếc băng giống hệt như chiếc băng mà Tổ Chuyên án Đặc biệt đang giữ. Chiếc cát xét cứ phát đi phát lại những lời hát như câu đố đó.

Ba người lại nhìn nhau, không lẽ câu hát đó đang rất thịnh hành? Tại sao ở đâu cũng nghe thấy nó như vậy?

Lục Minh Phi bỗng nhiên trợn trừng mắt: "Giọng hát này, liệu có phải là của cô bé đó không?"

Chiếc di động trong tay anh phát ra âm thanh: "Điều đó không quan trọng, điều quan trọng là lời bài hát đó ẩn chứa đáp án."

Tiếp tục kẹp chiếc di động vào chiếc gậy điều khiển, Khương Vân Phàm từ trong video nói xong câu nói đó thì lại nhắm mắt lại, hai tay đan chéo chống dưới cằm, trong đầu bắt đầu hiện lên câu hát đó. Ba câu đầu rất rõ ràng là viết về một cô gái đang sa xuống dòng sông tình yêu, vì không có được người mình yêu nên đã có tâm trạng buồn bã và đi đến quyết định. Nhưng, … Câu cuối cùng! Đáp án chính là ở câu cuối cùng!

Khương Vân Phàm bỗng nhiên cười to mấy tiếng: "Tôi biết rồi! Hắn thật thông minh, câu cuối cùng ám chỉ cô gái đó vẫn chưa chết, nhưng nếu chúng ta không mau chóng đến cứu thì cô bé sẽ chết!"

"Nhưng, chúng ta biết đi đâu để cứu đây?" Đường Hàn Vũ thấy mụ mị cả đầu, ngoài những lời bài hát thì chẳng có manh mối nào nữa.

"Có lẽ ở trong một nơi giam nhốt khá kín. Tổ trưởng, cô hãy đến xem trích xuất từ camera đi, Đội trưởng Lục hãy đến kiểm tra trong bãi đỗ xe, trong mấy chiếc xe của nạn nhân ấy." Khương Vân Phàm nói với vẻ rất tự tin.

Nhưng anh không ngờ, không lâu sau đó, những người mà tên tội phạm "hoa hồng đen" điên cuồng muốn anh phải cứu không chỉ có cô bé đó mà còn là cả người phụ nữ rất quan trọng trong cuộc đời của hai người họ.

Trở về phòng khách, Đường Hàn Vũ đưa túi vật chứng cho Lục Minh Phi, hai người vội chạy ra ngoài để điều tra thêm. Chỉ còn lại Vu Phong Ngâm, cô phân công các cảnh sát hình sự vào đưa xác của hai nạn nhân vào trong túi nhựa, khiêng ra xe và đưa về Trung tâm pháp y.

Trong phòng giám định, Đường Hàn Vũ xem hết một lượt những hình ảnh ghi được từ camera. Trước khi cảnh sát khu vực đến, ngoài La Hải Dương và con chó của cậu ta thì còn có cả người quản lí, nên chỉ còn lại một người tình nghi mặc áo đen đó. Người đó đeo một chiếc ba lô leo núi, cứ vừa đi vừa ngoái cổ nhìn sang hai bên, vẻ lén lút, nhìn điệu bộ thì thấy là có chuẩn bị trước. Đáng tiếc là không nhìn thấy rõ mặt của anh ta. Thời gian vào trong nhà chừng một tiếng đồng hồ, song từ đầu đến cuối không hề thấy anh ta bế đứa bé gái.

Đường Hàn Vũ phóng to hình ảnh lên, thấy chiếc ba lô của anh ta rất căng, vật để bên trong đó có vẻ rất nặng, nên quai đeo gần như đứt đến nơi. Theo dõi tiếp qua giám sát trong thang máy thì thấy nghi phạm đến bãi đỗ xe, nhưng bỗng nhiên hình ảnh trong camera đen kịt không nhìn thấy gì nữa.

Đường Hàn Vũ lập tức đến bãi đỗ xe, đi đến trước mặt Lục Minh Phi lúc đó đang đi về chiếc xe hơi màu đỏ, nói: "Tôi đã xem camera, kẻ tình nghi đeo ba lô đến bãi đỗ xe, sau đó thì đóng aptomat điện. Nếu như suy đoán của tôi đúng thì có lẽ hắn đã giấu cô bé ở đây. Anh có phát hiện ra điều gì mới không?"

Lục Minh Phi chau mày, đáp: "Tôi xuống đến đây mới phát hiện ra, chúng ta chỉ có chìa khóa của hai xe, nên vẫn còn chiếc xe màu đỏ chưa được mở ra kiểm tra."

Sự việc dần dần sáng tỏ, Lục Minh Phi vào phòng bảo vệ tìm một cây sắt, rồi đứng trước chiếc xe màu đỏ, hai tay nắm chặt cây sắt, đập vỡ chiếc đèn phanh xe phía sau, thấy lộ ra một chút màu vải đỏ.

"Đúng là có người thật! Nhưng, không có chìa khóa xe, làm sao mở được cốp xe bây giờ?"

"Đội trưởng Lục, để tôi nói thầm với anh câu này, tôi sẽ dạy cho anh một tuyệt chiêu."

Lục Minh Phi móc chiếc di động ra với vẻ ngạc nhiên rồi qua chỉ dẫn của Khương Vân Phàm đã bật được cốp xe lên, hình ảnh của cô bé lập tức đập vào mắt anh.

Đường Hàn Vũ lập tức bước lên, đưa tay đến trước mũi cô bé để kiểm tra rồi thở phào một cái. May mà thời gian cô bé bị nhốt ở đây không lâu nên cô bé vẫn còn sống. Đúng lúc đó thì chuông di động của cô vang lên, là Lăng Phong gọi đến.

"Hàn Vũ, Tiểu Vương đã khôi phục được nhật kí cuộc gọi trong di động của nạn nhân rồi, phát hiện ra người có liên hệ nhiều nhất gần đây là Âu Ngũ Dương. Trước lúc đó, tôi cũng đã tới ngân hàng, phát hiện ra người chuyển vào tài khoản của nạn nhân một khoản tiền lớn gần đây chính là anh ta. Nghe Giám đốc ngân hàng nói, hai hôm trước người này đến ngân hàng làm ầm ĩ lên, nói là đến tìm Trịnh Long để đòi nợ. Tôi đã xem trích xuất từ camera của ngân hàng, nên đã biết được mặt mũi của người ấy, hơn nữa cũng đã thu được những thông tin cơ bản về anh ta. Bây giờ tôi đang đợi mọi người về."

“Được, chúng tôi sẽ về ngay!”

Đường Hàn Vũ nhìn Lục Minh Phi đang bế đứa bé, định đi tới lái xe cảnh sát đến. Đúng lúc đó, cô bé cựa quậy, khuôn mặt nhem nhuốc loang lổ những vệt nước mắt. Cô bé mở bừng mắt, kêu ré lên, rồi sau đó co người lại trong cốp xe sau, toàn thân run lên.

“Đồ xấu xa! Không được đến gần! Không được đến gần!”

“Bé ngoan, đừng sợ, cô chú là cảnh sát, không phải người xấu đâu.”

Cô bé ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo đầy nước mắt, ánh lên vẻ sợ hãi. Cô bé nhìn chăm chăm vào chiếc thẻ ngành trên tay Đường Hàn Vũ, những giọt nước mắt bỗng nhiên trào ra, khiến Đường Hàn Vũ nhìn thấy mà lòng quặn đau.

“Cô cảnh sát ơi, cháu sợ lắm, có người giết bố cháu và giết cả mẹ cháu nữa. Cháu sợ lắm!...” Cô bé nói rồi ôm chặt lấy chân của Đường Hàn Vũ, nước mắt nước mũi giàn giụa.

“Đừng sợ, các cô chú đến đón cháu đây. Các chú cảnh sát sẽ bắt kẻ xấu xa đó.” Lục Minh Phi bế cô bé lên, khẽ vuốt ve đầu cô bé rồi rút khăn mùi xoa trong túi ra lau sạch khuôn mặt bé nhỏ. Mỗi lần gặp những đứa bé may mắn còn sống sót anh vừa mừng vừa thấy đau lòng, đau lòng khi thấy các cháu bình yên vô sự, đau lòng vì thấy các bé đã phải chứng kiến cảnh bạo lực, máu me từ khi còn bé, và điều đó sẽ ảnh hưởng tới tâm lí, sau này các em sẽ phải sống rất kiên cường. Nhất định anh phải bắt bằng được những tên tội phạm dã man cùng cực đó mới được!

Trên đường trở về Sở, cô bé gối đầu lên đùi của Đường Hàn Vũ ngủ ngon lành, vẻ mặt của cô bé trong giấc ngủ trông thật đáng yêu. Sau khi xuống xe, Lục Minh Phi bế cô bé vào sa lông trong phòng làm việc, còn Đường Hàn Vũ thì đến Phòng Điều tra thông tin gặp Lăng Phong.

“Thế nào? Đã tra ra được chưa?”

“Tiểu Vương đã đối chiếu rồi, hiện tại, người bị tình nghi quy lại là Âu Ngũ Dương rất say mê với buôn bán cổ phiếu và mở công ty ngọc trai. Nhưng chúng tôi đã điều tra ra là công ty ngọc trai của anh ta rất có vấn đề, công ty đó đã dùng mô hình MLM thu hút rất nhiều người tuổi trung niên đầu tư vào công ty. Thực ra, bề ngoài thì đó là việc mua ngọc trai của họ, Nhưng ngấm ngầm thì số tiền đó đều được dùng vào việc buôn bán tiền tệ và cổ phiếu. Cách đây

không lâu, công ty của anh ta đổ bể, lại còn li hôn nữa, đoán là bây giờ anh ta đang lẩn trốn, những người đầu tư kia cũng đang tìm anh ta."

"Những nhà đầu tư trung niên? Vậy bố mẹ anh ta còn sống không?"

"Bố anh ta vẫn còn sống, hiện đang ở quê, nhưng hai cha con đã cắt đứt qua lại, nhiều năm nay họ không gặp gỡ nhau."

"Thế sao? Vậy hãy đến gặp ông cụ một chuyến xem." Đường Hàn Vũ cất tài liệu đi, rồi cử một đồng nghiệp chăm sóc cô bé, sau đó cùng với hai thành viên khác của Tổ Chuyên án Đặc biệt tới thôn Quang Minh.

Chừng nửa tiếng sau, họ đã tới thôn Quang Minh. Qua lời của người dân trong thôn thì được biết, ngôi nhà ba tầng là nhà của họ Âu. Có điều, họ phải trèo qua một sườn núi nhỏ, khi ra cửa vì vội Đường Hàn Vũ không kịp thay đôi giày cao gót. Đi được nửa đường, chân của cô đã đau rát, đành phải lặng lẽ dừng lại nghỉ mấy phút.

Thỉnh thoảng Lăng Phong quay đầu lại, thấy cô không theo kịp thì đi trở lại. Qua sắc mặt và nhìn đôi giày cao gót của cô, anh biết là cô đang cố gắng, bèn dìu cô tới một gốc cây to, ngồi xuống và tháo giày ra cho cô.

"Anh làm gì thế? Như thế rất không ổn!" Đường Hàn Vũ không khỏi sửng sốt.

"Chân của em tuột da đến nơi rồi, chắc là đau lắm. Hãy đi giày của anh vào, da chân của đàn ông bọn anh dày lắm."

Lăng Phong nói rồi cởi ngay đôi giày thể thao của mình rồi giúp cô xỏ giày vào, nhưng đôi chân trắng mịn ấy đã rụt lại theo phản xạ. Anh ngẩng đầu lên nhìn, thấy cô đang ngây ra nhìn mình thì không khỏi thấy ngượng ngùng.

"Em không quen việc người khác đụng vào chân mình." "Nhưng nếu em không đi thì sẽ càng đau hơn. Nếu không thì thế này, sau khi tới đó anh sẽ mượn của ông Âu một đôi dép?"

Đến lúc đó Đường Hàn Vũ mới chịu đi đôi giày thể thao vào. Mặc dù người cô cao, nhưng chân thì lại rất nhỏ, nên nhìn đôi giày cứ như một chiếc xuồng.

Đến khi họ đuổi kịp thì Lục Minh Phi đã đứng ngoài cửa của ngôi nhà ấy và đang nhìn ông già đang ngồi uống trà trong sân qua hàng rào bằng tre xen những cây tường vi.

Ba người vào cùng một lúc. Ông cụ già nhìn bộ cảnh phục của họ không tỏ ra hốt hoảng vội vã và vẫn điềm tĩnh uống trà.

Lục Minh Phi chìa tấm thẻ ngành, nói: "Ông Âu, chúng tôi tới tìm Âu Ngũ Dương, anh ta có nhà không ạ?"

Ông Âu đặt cốc trà xuống, đột nhiên thay đổi sắc mặt: "Các anh hãy mau chóng đưa thằng nhãi đó đi. Tôi không muốn nhìn thấy nó."

Ba người ngây ra, có lẽ ông cụ Dương không phải là người thiếu hiểu biết, ông cụ biết rõ lí do cảnh sát đến tìm Âu Ngũ Dương. Nhưng Âu Ngũ Dương không phải là ai khác, tại sao ông lại giục cảnh sát mang con trai của mình đi mà không một chút ngăn cản?

Lục Minh Phi cũng không nói gì thêm, tay cầm súng, khẽ đẩy cửa ra, lập tức nhìn thấy Âu Ngũ Dương bị trói nằm trên đất, mồm còn bị nhét giẻ. Lúc đầu, hắn còn tưởng là ông cụ Âu hồi tâm chuyển ý, nên vui mừng cử động để xin tha thứ, không ngờ người bước vào lại là một cảnh sát tay cầm súng.

Lục Minh Phi bước đến, lấy nắm giẻ trong miệng hắn ra, rồi túm lấy sợi dây thừng trên cánh tay, dựng hắn dậy, hai người cùng đi ra. Nhìn thấy Âu Ngũ Dương đi ra với dây trói trên người. Đường Hàn Vũ và Lăng Phong rất ngạc nhiên. Không lẽ đúng như những lời người ta nói, hai người đã cắt đứt quan hệ cha con, cho nên ông cụ Âu lục thân cũng không nhận nữa và dằn lòng tống con trai vào tù?

"Ông Âu, con trai Âu Ngũ Dương của ông bị tình nghi giết người, chúng tôi tạm bắt giam anh ta đưa về đồn cảnh sát."

"Tôi không có thằng con như vậy. Các anh muốn bắt thì cứ bắt." Ông Âu phẩy tay, rồi chắp tay ra sau lưng, loạng choạng đi vào trong nhà.

Mọi người không nói gì, chỉ có Âu Ngũ Dương đỏ mắt, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, bất chấp ánh mắt lạ lùng của những người xung quanh, bỗng nhiên cất tiếng khóc nức nở. Ông cụ Âu dừng bước nhưng không quay đầu lại, dường như ông chờ Âu Ngũ Dương lên tiếng.

“Bố, bố nhẫn tâm như vậy sao, bố không chịu tha thứ cho con ư?”

Đường Hàn Vũ nhìn tấm lưng của ông cụ Âu, tấm lưng già nua của ông cụ đang khẽ run lên. Không biết trong quá khứ giữa họ đã có chuyện gì mà đến nỗi tình thân còn không bằng nước lã và không chịu ngồi xuống nói chuyện với nhau?

“Không phải là ta không tha thứ cho anh, mà là anh đã phạm phải quá nhiều tội lỗi, ta không thể nào dung túng cho anh được nữa.”

“Cho nên bố mới nhốt con và trói con lại để cảnh sát đến bắt con? Nhưng, con là con trai bố, nếu con phải ngồi tù thì sau này con làm sao mà ngẩng mặt lên được nữa?”

“Chính vì anh là con ta, nên ta không thể nhìn anh cứ sai lầm mãi. Chỉ cần anh cải tạo tốt, thì sau này ra tù rồi vẫn có thể làm lại được và trở thành một con người chân chính.” Ông cụ Âu đẩy cửa bước vào nhà.

Không ai nhìn thấy trong nhà có một người già đã quá lục tuần đang ngồi trên chiếc ghế gỗ lặng lẽ gạt nước mắt.

Là một người cha, ông chưa hề tính toán với Âu Ngũ Dương, cho dù năm đó hắn bỏ nhà ra đi, giấu ông cưới vợ sinh con, rồi sau đó cãi vã to tiếng với ông, trong lúc giận dữ hai người đã đoạn tuyệt tình nghĩa cha con, và kể từ đó đã nhiều năm họ không gặp mặt nhau.

Trong giây phút nhìn thấy Âu Ngũ Dương trở về, từ đáy lòng ông đã thấy vui. Ông xuống núi mua thức ăn cho hắn, cả một bàn toàn những món hắn thích, hai cha con thậm chí còn uống rượu.

Nhưng, tiếc thay sau khi uống rượu xong, Âu Ngũ Dương đã khóc và nói hắn đã giết người. Đã mấy đêm hắn không ngủ. Sau khi đắn đo mãi, nhân lúc hắn ngủ say, ông Âu đã lấy dây trói hắn lại.

Âu Ngũ Dương gầm lên. Hắn thực sự không thể hiểu nổi hành động của bố. Trong suy nghĩ của hắn, bố vẫn không chấp nhận hắn, không tha thứ cho hắn, việc quay về nhà là sai lầm to lớn nhất.

Kế hoạch kín kẽ

Trên đường trở về Sở cảnh sát, Đường Hàn Vũ nhận được thông tin của Vu Phong Ngâm, đã tìm thấy dấu vân tay của Âu Ngũ Dương và dấu vân tay của nữ nạn nhân trên con dao ở hiện

trường, kết quả xét nghiệm đã gửi về phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt. Vừa xuống xe, Đường Hàn Vũ lập tức chạy ngay về phòng làm việc, trong lúc cô lấy kết quả xét nghiệm thì nhìn thấy cô bé trên sô pha đang ăn kẹo mút.

Bỗng nhiên, khuôn mặt đang ngậm kẹo mút điển trai của Khương Vân Phàm hiện lên trong đầu, không biết khi nào thì anh mới quay về? Nghĩ đến đây, Đường Hàn Vũ khẽ thở dài, cầm ba bản báo cáo, dắt tay cô bé cùng quay lại phòng thẩm vấn.

Trong khoảnh khắc đẩy cánh cửa, khi cô gái đối mặt với Âu Ngũ Dương, cả hai đều sững người. Cây kẹo mút rơi khỏi miệng cô bé, cô chạy ra trốn ở phía sau Đường Hàn Vũ, ôm lấy chân cô, kêu to lên: "Đồ xấu xa! Cô cảnh sát, đi nhanh lên!"

Đường Hàn Vũ ngồi xuống, ôm lấy cô bé, xoa đầu cô, nói: "Đừng sợ, cô chú ở đây rồi, đừng sợ. Cháu hãy nói cho cô biết, có phải chú kia vào nhà cháu không?"

Cô bé sợ sệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt hung ác thì dường như lập tức lại nhớ đến hồi ức không tốt đẹp nên bật khóc to: "Chú ấy cầm dao giết chết bố mẹ cháu, họ nằm trên đất, chảy rất nhiều máu!"

Đường Hàn Vũ vội ôm lấy cô bé chạy sang phòng giám sát bên cạnh an ủi dỗ dành cô bé một hồi lâu, mãi cho đến khi cô bé theo Lăng Phong rời khỏi đó còn cô thì quay trở lại phòng thẩm vấn. Cô ngồi xuống, thấy Âu Ngũ Dương ngồi đối diện cứ nhìn chăm chăm ra cửa một hồi lâu mà vẫn không quay đầu lại, dường như anh ta đang chờ đợi sự xuất hiện của ai đó.

Lục Minh Phi gõ mặt bàn: "Âu Ngũ Dương, vì sao anh lại giết ba người nhà họ Trịnh?"

Âu Ngũ Dương quay đầu lại, mặt đầy vẻ thất vọng: "Sao sĩ quan Khương không đến? Như thế thì mất hứng quá. Nếu anh ấy không đến, thì tôi nhất định sẽ không nói."

Lục Minh Phi móc điện thoại ra, ngay sau đó đường truyền đã được nối thông, khuôn mặt của Khương Vân Phàm hiện lên ngay trước mặt. Lục Minh Phi quay màn hình về phía Âu Ngũ Dương, anh ta chăm chú nhìn rồi nở nụ cười hài lòng.

"Sĩ quan Khương, anh không có ở đây, tôi thấy buồn lắm." "Nghe nói anh tìm tôi, có gì thì nói nhanh đi, đừng có giở trò vòng vo nữa."

“Sĩ quan Khương, anh hãy nghĩ kĩ mà xem, những lời trong bài hát ấy cuối cùng ẩn chứa điều gì vậy. Điều đó rất quan trọng với các anh đấy. Nếu anh không giải đáp được, thì lần sau sẽ không cứu được người đâu.”

Đúng lúc đó, từ chỗ Khương Vân Phàm vang lên một tiếng “tinh tang”, một tin nhắn được gửi tới một chiếc di động khác của anh, nội dung chỉ có mấy từ ngắn ngủi: “Trò chơi vẫn chưa kết thúc, trước khi chết chờ anh đến cứu. Món quà lần sau không có lời báo trước. Xin hãy chờ đấy.”

Âu Ngũ Dương cười lớn hai tiếng: “Có cần tôi gợi ý cho không? Đừng có trợn mắt nhìn tôi dữ dằn như thế, cũng đừng có đi tìm Bạch Tể Liệt, tai họa lần sau sẽ giáng xuống đầu ai chúng tôi cũng không biết. Đầu tiên, tôi muốn nói cho anh biết, người đó là cơ sở của anh, có tình cảm ái mộ đối với anh.” Anh ta dừng lại, rồi trong lúc Khương Vân Phàm chờ đợi anh ta nói tới điều thứ hai thì anh ta lại làm một động tác hôn gió, “Tạm biệt sĩ quan Khương, cuộc nói chuyện của chúng ta phải kết thúc rồi.”

Màn hình di động bỗng dưng tối om, Khương Vân Phàm mím môi, cảm thấy như có ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng, suýt nữa thì anh đập vỡ chiếc di động.

“Tên tội phạm ngạo mạn này, lại dám cắt đứt đường truyền của tôi à! Được rồi. Tôi ghét nhất là người khác nói đến nửa chừng thì không nói nữa. Các anh có cùng suy nghĩ như vậy không?” Khương Vân Phàm giận dữ hỏi một hàng các bức tượng đồng mười tám vị la hán.

Anh cúi đầu nhìn lời bài hát mà anh đã chép lại ra giấy, theo những thông tin mà đối phương tiết lộ, ngẫm nghĩ kĩ thì thấy phạm vi những người bị hại quá rộng. Đầu tiên, đối phương không tiết lộ giới tính. Thứ hai, gần đây cơ sở của anh cũng đã tăng lên không ít. Làm sao mà đoán được đây? Tuy nhiên, nạn nhân mà đối phương tìm đến lần này rõ ràng là có tính mục đích.

Còn trong phòng thẩm vấn, một lần nữa Lục Minh Phi lại gõ xuống mặt bàn: “Tâm nguyện của anh đã đạt được rồi, bây giờ anh hãy trả lời những câu hỏi của chúng tôi đi.”

Âu Ngũ Dương thôi cười, bỗng chốc trở nên rất giận dữ: “Đội trưởng Lục đúng là rất biết phá hoại bầu không khí. Anh đừng nhắc đến bọn họ còn được, anh vừa nhắc đến bọn họ tôi lại thấy tức giận. Hai vợ chồng hắn đã vào hùa với nhau lừa tôi đầu tư vào

công ty, khiến tôi nợ chồng chất, vợ tôi đã mang con trai tôi rời bỏ tôi. Gia đình đang yên ấm của tôi bỗng chốc tan nát, hơn nữa tôi không còn đồng xu dính túi, còn gia đình hắn thì vẫn cứ yên ổn hạnh phúc. Không phải là tôi không cho hắn cơ hội, nhưng Trịnh Long cứ lẩn tránh tôi, tôi biết làm thế nào, anh bảo một người đến cả trong mơ cũng không chịu cam lòng như tôi phải làm gì?...”

Âu Ngũ Dương cứ nói mãi, thế rồi trong lúc không kìm nén được đã nói ra hết động cơ và cả quá trình giết người.

Liền mấy ngày, anh ta tới ngân hàng tìm Trịnh Long nhưng đều không có kết quả, thời hạn trả nợ thì cứ mỗi ngày lại đến gần hơn. Anh ta không thể kiên nhẫn chờ đợi được nữa, nên đã đến gần nhà Trịnh Long quan sát và mò ra được quy luật của cả ba người trong gia đình. Sau đó, anh ta đeo ba lô leo núi, trà trộn vào cư dân của chung cư đến trước cửa nhà Trịnh Long, gọi điện cho Trịnh Long nói là muốn bàn đến chuyện dự án.

Lúc đầu, đúng như những suy đoán của Khương Vân Phàm, hai người cùng bàn xem nên giải quyết nguy cơ như thế nào ở ngoài phòng khách. Theo kiểu cách đó, Trịnh Long tiến tới đề nghị Âu Ngũ Dương tiếp tục đầu tư thêm mấy trăm ngàn nữa, đồng thời cam đoan rằng làm vậy Âu Ngũ Dương sẽ kiếm được gấp đôi, đủ để trả cho món nợ khổng lồ kia.

Tất nhiên là Âu Ngũ Dương không tin và cho rằng đối phương đang tìm cách để đưa mình vào bẫy. Nếu lại xảy ra chuyện đó thì với vị thế của Trịnh Long, Âu Ngũ Dương sẽ không thể là đối thủ của anh ta mà chỉ càng thua lỗ thêm mà thôi. Ý kiến của hai người bất đồng nên bắt đầu tranh cãi, càng cãi thì càng to, khiến cho Thôi Địch Tử từ trong bếp nghe tiếng cũng phải chạy ra.

Nhưng, anh ta đã hiểu lầm Thôi Địch Tử, cô ta đang có thai nên không thể nào cầm dao mà giết anh ta được, mà chỉ là trong lúc vội vã không kịp bỏ dao xuống mà thôi. Giận dữ và kích động một khi kết hợp với nhau thì đúng là thành ác quỷ. Lúc đó, Âu Ngũ Dương đang trong cơn tức giận nên đã mặc cho con ác quỷ trong mình xui khiến nên đã không nghe Thôi Địch Tử giải thích, lập tức giằng lấy con dao trong tay cô, lần lượt giết chết hai vợ chồng Trịnh Long theo cách thức giết người mà pháp y đã suy luận.

Tuy nhiên, con gái của họ vẫn còn sống sót, đó là vì lúc đó trong đầu Âu Ngũ Dương chợt hiện lên khuôn mặt của cậu con trai, nên anh ta động lòng trắc ẩn, không nỡ giết hại cô bé.

Đường Hàn Vũ lặng lẽ nhìn Âu Ngũ Dương, từ những lời của anh ta có thể thấy, nội tâm của anh ta vô cùng biến dạng, chỉ toàn sự thù hận, oán trách và tuyệt vọng đối với cuộc đời. Trong thế giới của anh ta có tất cả sự phản bội, dối trá, lừa gạt và cả tình thân đã mất đi mà không thể nào thông cảm và tha thứ. Anh ta đã đổ lỗi tất cả sự bất hạnh của mình cho nhà họ Trịnh, không còn bất cứ hi vọng nào với cuộc đời, dù đó là hi vọng nhỏ nhoi nhất. Chỉ có sự chết chóc mới thỏa mãn cho con thú dữ trong lòng anh ta, cho dù để lộ ra bộ mặt xấu xa nhất cũng không có gì làm tiếc nuối.

Việc bất tri nhận, những điều không tốt đẹp của bản thân, phần nhiều có nguồn gốc từ nội tâm.

Phúc báo mà mỗi người có được đều đến từ việc họ đã làm gì cho xã hội. Giống như việc người nông dân gieo trồng những hạt giống tốt, chăm chỉ chăm sóc, vun trồng thì mới có được một mùa quả chín ngọt từ trong ra ngoài chứ không phải là thu được những quả đẹp mã bề ngoài nhưng bên trong thì thối rữa.

Tội ác của Âu Ngũ Dương là phải ngồi tù. Điều chờ đợi anh ta là nỗi khổ trong tù ngục trong những năm tháng còn lại của cuộc đời. Nhưng, điều chờ đợi Tổ Chuyên án Đặc biệt lại là nỗi vất vả gian nan chưa biết trước. Đường Hàn Vũ biết, một khi "Hoa hồng đen" đã nhờ phạm nhân "thông tin" cho như vậy thì chắc chắn không phải là một dấu hiệu tốt lành.

Sau khi vụ án giết hại cả nhà kết thúc, Tổ Chuyên án Đặc biệt có được hai ngày nghỉ. Nhân cơ hội đó, Lăng Phong mời Đường Hàn Vũ đến ăn tối tại nhà hàng ven biển ở phố Ha Lin.

Đường Hàn Vũ không từ chối, một thời gian dài đã trôi qua, dần dần cô cũng đã nghe thấy tiếng của trái tim mình, cô phải đưa ra sự lựa chọn cho mong ước của mình, cho dù lần này vẫn là phải lao vào chỗ chết thì cô cũng không thể nào đi ngược lại với mong muốn của mình.

Để chuẩn bị cho bữa tối hôm ấy, Đường Hàn Vũ đã mặc một chiếc váy dài thiết kế rất thoải mái, ngồi xuống trước gương, lấy ra chiếc nhẫn từ trong chiếc hộp trang sức đã ngủ quên trong ngăn kéo. Đó là một chiếc nhẫn đặt làm, là món quà sinh nhật mà Lăng Phong từng tặng cho cô. Cô đeo chiếc nhẫn vào tay, xách chiếc túi lên rồi rời khỏi căn hộ, lên taxi tới đường Ha Lin.

Buổi chiều mùa hè bên bãi biển, ánh nắng rực rỡ phía xa xa, các cô gái dường như càng trở nên xinh đẹp hơn. Tuy nhiên, những

phong cảnh tươi đẹp muôn màu ấy trong con mắt dù đã đeo cặp kính đen của Lăng Phong, cũng đều không thể sánh được với cô gái mặc chiếc váy trắng đang thong thả bước về phía anh. Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, bất giác anh cũng nở nụ cười rồi bước tới đỡ lấy Đường Hàn Vũ đang tháo đôi giày cao gót ra khỏi chân. Hai người đi chân trần tới trước một chiếc ca nô cao tốc màu trắng.

"Bây giờ chúng ta sẽ đi đâu?"

"Tới hòn đảo bên kia, ở đó ít người nên rất yên tĩnh, món ăn cũng rất đặc biệt."

Chiếc ca nô lướt đi trên mặt biển mênh mông dưới ánh nắng chiều lấp lánh, làn gió biển nhè nhẹ làm rối tung mái tóc hai người. Đường Hàn Vũ ngước nhìn những con chim hải âu đang nghiêng cánh trên mặt sóng rồi quay lại nhìn tấm lưng của người đàn ông đang cầm lái. Bỗng nhiên, nước mắt rưng rưng nơi khóe mắt của cô, khiến cô nhớ đến chàng trai đã từng vì cô đánh nhau với bọn lưu manh để rồi có một vết sẹo to tướng ở chân bốn năm trước.

Bất giác, cô đưa mắt nhìn vào đôi chân mặc chiếc quần lửng, rồi bỗng ngây người, lau nhanh những giọt nước mắt, định thần nhìn lại, mắt ánh lên vẻ hoài nghi. Đúng lúc đó, chiếc ca nô của họ cập bến trên đảo, làm cô kịp nén lại câu hỏi vì lí do gì sắp bật ra khỏi miệng. Lăng Phong nhảy xuống trước rồi đỡ cô lên bờ.

Lúc này, trong nhà hàng sang trọng chỉ có hai người họ ở vị trí sát bên bờ biển và cùng đưa mắt nhìn nhau.

Lăng Phong gỡ cặp kính đen xuống, nhìn cô chăm chú, lúc đó mới phát hiện ra trên tay cô có một chiếc nhẫn.

Đường Hàn Vũ thấy Lăng Phong nhìn vào chiếc nhẫn rất lâu, tưởng rằng anh đang nhớ đến hồi ức, bèn cười nói: "Trận chiến trên chiếc ca nô cao tốc ở biển bốn năm về trước không để lại di chứng sợ biển, nhưng không biết có để lại di chứng hay quên với anh không. Để em thử anh xem nhé. Chiếc nhẫn này là món quà anh tặng em dịp gì?"

Vốn dĩ Lăng Phong tưởng đã có thể thở phào, nhưng nghe đến câu sau thì một lần nữa lại thấy căng thẳng. Anh cố gắng lục tìm trí nhớ, nhưng không có kết quả, đành hỏi với vẻ thăm dò: "Là nhẫn đính hôn… Không, đó là tín vật xác định tình cảm?"

Đường Hàn Vũ khẽ chau mày, sao anh ấy lại có thể quên nhỉ? Đó là

món quà sinh nhật mà anh ấy đã tặng cho cô trước khi anh sang Thái Lan. Anh lo rằng chuyến đi Thái Lan ấy không chỉ kéo dài trong một năm, năm sau không kịp về chúc mừng sinh nhật cô nên đã tặng cô chiếc váy trắng cô đang mặc trên người, cùng đôi giày cao gót và chiếc nhẫn trên tay cô. Món quà ấy, đã tiêu tốn hết khoản tiền mà anh tiết kiệm được trong ba năm.

Hôm nay vừa đúng ngày ba mươi tháng tám. Không lẽ, anh đưa cô tới ăn tối ở một nơi lãng mạn như thế này không phải là để chúc mừng sinh nhật? Hoặc là, anh ấy đã quên ngày sinh của cô rồi? Không, điều đó là không thể. Trừ phi… Trừ phi anh ấy đúng như lời Khương Vân Phàm nói, đã không còn là Lăng Phong mà cô biết nữa. Nhưng đêm nay, cho dù anh ấy là ai thì cô cũng không do dự nữa.

Mặt trời đã lặn hẳn, mặt trăng từ từ nhô lên trên mặt biển, trong bóng tối của màn đêm, chỉ còn nghe thấy tiếng ì oạp của những con sóng.

“Cảm ơn anh đã mời em đến ăn cơm ở một nơi đẹp như thế này.” Đường Hàn Vũ không do dự nữa, cô chăm chú nhìn người đối diện, “Em đã suy nghĩ rất lâu, và cuối cùng quyết định là sẽ không lừa dối anh và chính em nữa. Anh biết rõ con người em, từ trước tới nay không thể nào làm trái với những tình cảm trong lòng, vì thế từ nay về sau chúng ta hãy vẫn cứ là bạn bè.”

Trời đất quay cuồng. Cô đã trang điểm cẩn thận chưa từng thấy, mỉm cười sánh vai cùng với mình, nhưng lại là để nói với mình rằng, cô ấy không còn yêu mình nữa. Mọi thứ đều thay đổi quá nhanh, Lăng Phong ngớ người không biết trả lời như thế nào, ngoài cảm giác trái tim đau đớn như muốn vỡ vụn.

Một hồi lâu sau, anh mới lên tiếng hỏi: “Vậy, em sẽ đến với Khương Vân Phàm chứ?”

Đường Hàn Vũ nhìn xuống mặt biển mênh mông: “Em không biết. Tương lai còn có quá nhiều điều không biết trước, rất nhiều thứ sẽ không thể nào duy trì mãi được, em không thể nào đảm bảo cho một thứ mà mình không nắm chắc được.”

Vừa nói đến đây thì di động của cô đổ chuông, là điện thoại của ông Thẩm. Cô biết nếu không có việc gì quan trọng thì ông ấy sẽ không bao giờ gọi vào những ngày nghỉ nên vội nhấn chuông nghe.

“Vâng. Tôi sẽ lập tức về bây giờ.”

Vụ án thứ chín
CÁI CHẾT CỦA KẺ HAI MẶT

Mặt nạ đeo lâu quá thì sẽ dính liền với mặt thật, muốn tháo nó ra, thì phải chấp nhận rách da rách thịt.

Lỗ Tấn

Lời dẫn

Đường Hàn Vũ nhận được mật điện của ông Thẩm, vội vàng rời khỏi nhà hàng sang trọng trên đảo, để mặc Lăng Phong ở lại trong vẻ thất thần buồn bã.

Không ai biết được rằng, sáng ngày hôm sau, ông Thẩm nhận được thông tin của bọn bắt cóc thì được biết, tối qua trên đường trở về nhà, Đường Hàn Vũ đã bị bắt cóc, hiện chưa biết đang bị giam giữ ở đâu. Bọn bắt cóc không đưa ra bất cứ manh mối nào, chỉ nói rằng Tổ Chuyên án Đặc biệt chuẩn bị làm tang lễ, thân thể của Đường Hàn Vũ sẽ trở thành tác phẩm nghệ thuật của hoa hồng và được công bố cho thế giới.

Tại sao kẻ thù lại luôn muốn ám sát Đường Hàn Vũ? Phía sau cô sẽ liên quan đến số phận của ai?

"Hoa hồng đen" Lăng Phong không run sợ trước hiểm nguy, thề chết cũng sẽ cứu Đường Hàn Vũ, nhưng trên đường lại gặp phải những kẻ áo đen ngăn cản. Mấy chiếc xe hơi đã tiến hành cuộc đua tốc độ với tử thần. Thân phận của người ấy đang dần dần được bộc lộ, cuối cùng, kết cục của anh ta sẽ như thế nào?

Cuộc truy tìm dấu vết trong đêm

"Em định đi đâu? Đã xảy ra chuyện gì à?" Lăng Phong giữ tay cô lại.

“Ông Thẩm bảo em phải quay về Sở ngay. Không biết là có chuyện gì, nhưng nghe giọng của ông ấy thì có lẽ là rất quan trọng. Xin lỗi, em đã phụ tình cảm của anh.” Đường Hàn Vũ xách túi lên vội vã rời khỏi nhà hàng.

Lăng Phong ngây người tại chỗ, mắt nhìn theo cô lên chiếc ca nô cao tốc và rời xa. Mặt biển ào lên mấy con sóng rồi sau đó lại trở lại phẳng lặng như cũ.

Thì ra, yêu một người là thường xuyên nghĩ đến người ấy, là muốn mình trở nên tốt đẹp hơn, rồi cùng với cô đường hoàng sánh vai trên đường phố chứ không phải là mang cô đi trốn. Nhưng, mãi mãi cô cũng không thể nào biết được, anh vốn định nhân một đêm trăng tròn hoa đẹp như đêm nay nói cho cô biết về thân phận của mình, nói với cô rằng mình muốn giúp Tổ Chuyên án Đặc biệt và điều quan trọng là, anh muốn đưa cô chạy trốn khỏi cái nơi nguy hiểm này, vì anh không thể ra tay giết hại cô.

Tất cả đều đã quá muộn. Anh biết rõ, nếu một người không yêu mình, thì dù mình có làm bao nhiêu việc chăng nữa cũng chỉ là tốn công vô ích mà thôi. Huống chi, đó lại là một người yêu ghét phân minh như Đường Hàn Vũ. Từ trước tới nay, cô luôn sống rất tỉnh táo, cô đã không yêu thì là không yêu thật, chứ không có chuyện để cho có hi vọng.

Sáng ngày hôm sau, Lăng Phong đến phòng làm việc của Tổ Chuyên án Đặc biệt như mọi khi. Anh cứ nghĩ rằng, sẽ rất xấu hổ khi nhìn thấy Đường Hàn Vũ. Không ngờ, Lục Minh Phi nói rằng Đường Hàn Vũ vẫn chưa đến. Lúc đó đã là chín giờ ba mươi phút. Nếu theo thói quen ngày thường thì cô ấy đã phải tới phòng làm việc từ trước đó một tiếng đồng hồ rồi. Anh thấy hơi nghi ngại, bèn gọi điện cho Đường Hàn Vũ thì chỉ nghe thấy tiếng của tổng đài nói, thuê bao đã tắt máy.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bật ra, Vu Phong Ngâm nhìn hai người đàn ông với vẻ mặt khó coi rồi hỏi: “Sao sắc mặt của hai người khó coi thế? Tổ trưởng Đường đâu? Tôi muốn tìm chị ấy hỏi việc bí mật này.”

“Cô ấy vẫn chưa tới, di động thì tắt, điện thoại ở phòng ở cũng không có ai nghe máy. Ngày thường cô ấy luôn rất đúng giờ, không biết sao hôm nay mãi vẫn chưa tới. Hương Vu, mí mắt của tôi hôm nay cứ giật giật, có phải sắp có chuyện xảy ra không?” Lục Minh Phi chỉ vào mắt mình.

Vu Phong Ngâm trợn mắt: "Phỉ phui cái mồm quạ của anh, đừng có nói bừa. Chị ấy luôn rất cẩn thận, có lẽ không có chuyện gì đâu!"

Nhưng ngay sau đó, cửa phòng lại bật mở, Khương Vân Phàm xộc vào, nói với vẻ vô cùng giận dữ: "Đường Hàn Vũ mất tích rồi!"

"Cái gì?!" Ba người đều vô cùng sửng sốt, nhìn dồn về phía Khương Vân Phàm, "Sao anh lại biết cô ấy mất tích rồi?"

Vu Phong Ngâm biến sắc, đưa mắt nhìn về phía Lăng Phong vẻ ngờ vực, nhưng Lăng Phong cũng nhướn mày, lắc đầu tỏ ý không biết chuyện này.

Qua lời kể của Khương Vân Phàm, mọi người được biết, tối qua ông Thẩm đã đi máy bay tới thành phố Chiang Uri, rồi cùng với Đường Hàn Vũ tới khuyên nhủ Khương Vân Phàm quay lại Tổ Chuyên án Đặc biệt, vì ông Thẩm nhận được một tin. Giọng điệu của những kẻ bắt cóc đó rất ngông cuồng, đại ý là Tổ Chuyên án Đặc biệt hãy làm tốt công tác chuẩn bị cho đám tang, vì sắp tới thân xác của một người sẽ trở thành tác phẩm nghệ thuật của Hoa hồng và được công bố với toàn thế giới.

Căn cứ theo nội dung của tin tức đó, mọi người suy đoán, bọn bắt cóc rất có khả năng là người của "Hoa hồng đen".

Trong đầu của Lăng Phong chợt nhớ đến mệnh lệnh của Sát Thần, bất giác rùng mình một cái. Không lẽ Sát Thần không chờ đợi được nữa nên đã tìm người khác để bắt cóc Đường Hàn Vũ? Không được, mình không thể chờ thêm được nữa.

"Ầm" một tiếng, Lăng Phong đẩy cửa bước ra. Vũ Phong Ngâm biết rõ Lăng Phong sẽ làm gì, nên cũng tìm cớ để ra theo. Nhưng Lăng Phong đi rất nhanh, loáng một cái đã biến mất khỏi sảnh lớn, nên cô bèn chạy ra cổng thì nhìn thấy Lăng Phong đang vẫy xe bên đường.

"Anh muốn đến chỗ chết à?" Vu Phong Ngâm kéo tay Lăng Phong lại.

"Cô buông tôi ra, nếu ông ta muốn bắt cóc Hàn Vũ thật thì tôi phải tới cứu cô ấy."

"Được, thế thì anh đi đi, tôi không ngăn anh nữa!" Vu Phong Ngâm buông tay ra, mắt nhìn theo chiếc xe chở Lăng Phong rời xa. Cô thấy hơi tò mò, tình yêu rút cục là cái gì mà lại khiến cho một

gã giết người không chớp mắt đã không tiếc mạng sống và điên cuồng như vậy chỉ vì một cô gái!

"Hãy đi theo anh ta!" Một người đàn ông ngồi trong một chiếc xe hơi màu đen ở gần đó nói và chỉ vào chiếc taxi có Lăng Phong, nói.

Lăng Phong trở về chỗ ở của mình, mở chiếc máy tính trong két sắt, định liên lạc với Sát Thần. Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ chủ động liên lạc với người đó mà thông thường là người ấy trực tiếp ra lệnh, anh chỉ việc làm theo. Nhưng lần này thì không giống như vậy.

Anh nôn nóng chờ đợi, trong lòng cứ lặp đi lặp lại câu giục giã: "Nhanh lên! Nhanh lên!" Nhưng người kia mãi cũng không thấy đâu, mặc dù anh đã gọi không biết bao nhiêu lần.

Sát Thần là một người rất bí hiểm, thường thoắt ẩn thoắt hiện, và hầu như chỉ là ông ta tìm đến. Ngay cả "Hoa hồng thép" người đã theo ông ta mười mấy năm cũng chỉ mới gặp mặt ông ta ba lần. Lăng Phong chờ đợi mãi, tức giận đến mức chỉ muốn đập vỡ chiếc máy tính. Đến lúc cần thì lại không liên lạc được, không lẽ ông ta cố tình lẩn tránh?

Lăng Phong cất máy tính đi, đứng lên và ra khỏi phòng rồi gọi xe đi tới ngõ ở khu Đèn Đỏ. Sau một hồi hết rẽ trái lại đến rẽ phải thì dừng chân trước một nhà hàng. Người gác cửa nhìn thấy chiếc cài ngực bằng bông hồng của anh, lập tức đứng lên rồi cung kính dẫn anh vào.

Một tiếng "tạch" vang lên. Cảnh tượng đó đã được Khương Vân Phàm từ xa chụp lại. Quả nhiên là anh ta có điều bí mật giấu mọi người.

Cách đó không lâu, qua sự theo dõi của những người bạn là hacker, Khương Vân Phàm đã có được những dấu vết về Lăng Phong, nên đã thận trọng theo anh tới nơi này. Nhìn quanh, không thấy ai, anh bèn quay trở lại theo con đường nhỏ rồi ngồi lên chiếc xe màu đen.

"Thế nào? Điều tra ra chưa?"

"Lăng Phong là người của các anh thật à? Hiện anh ta đang vào quán bar mà Bạch Tể Liệt từng kinh doanh, rất ẩn khuất, rất ít người biết, có lẽ đó là nơi tiến hành giao dịch."

"Nhưng Bạch Tể Liệt đã vào tù rồi, anh ta còn tới quán bar đó làm

gì? Để tôi nghĩ xem. Anh ta vội vã rời đi, ngoài việc lo lắng cho Hàn Vũ, thì có lẽ biết rõ ai là người muốn giết cô ấy." Khương Vân Phàm ngây người, không khỏi giật mình trước những suy luận của chính mình. "Bây giờ, để cứu người, có lẽ anh ta sẽ tới tìm gặp người đứng đằng sau. Nếu Bạch Tể Liệt đã không có ở quán bar, vậy thì ai là người nắm tất cả mọi việc ở đó?"

"Không điều tra ra người đó."

Khương Vân Phàm thấy mọi việc rất không tốt đẹp, lấy điện thoại ra xem, thấy đã năm giờ mười lăm phút. Tiếp đó, anh gửi ảnh Lăng Phong đi vào quán bar và thông tin Bạch Tể Liệt đã từng là chủ của quán bar cho ông Thẩm.

Trong phòng VIP của quán bar, người đàn ông tóc quăn đang hút xì gà, hai tay đặt lên eo của hai cô gái địa phương, rồi lần lượt hôn lên má của hai người đó xong thì hai cô gái mới rời khỏi với vẻ lưu luyến.

Ông ta thở ra một làn khói, nhìn Lăng Phong ngồi đối diện, cười rằng: "Cậu đừng chờ nữa, kể từ sau khi 'Hoa hồng thép' vào tù, người đó không đến đây nữa đâu, hôm nay cũng không đến. Nếu người ấy muốn gặp cậu thì khắc sẽ liên hệ với cậu."

"Ông hãy nói thật với tôi, có đúng là ông ấy đã tìm người bắt Đường Hàn Vũ không?"

"Tôi không biết. Ông ấy đời nào thèm nói những chuyện đó với kẻ thấp kém như tôi, huống chi, anh cả trước đây của chúng tôi cũng đã vào tù rồi, ông ấy lại càng chẳng thèm ngó đến chúng tôi. Có điều, cậu mãi cũng không chấp hành mệnh lệnh của ông ấy, dù người kiên nhẫn cũng phát điên lên. Huống hồ ông ấy là Sát Thần, tìm người giết một cô gái quá dễ dàng như vậy, "pằng" một tiếng, thế là xong." Bàn tay phải của người đàn ông làm động tác bắn, mặt thì nở nụ cười chế nhạo.

Lăng Phong không có thời gian để nghe người này nói những chuyện đó nên đứng dậy bỏ đi. Anh phải trở về Sở tìm gặp Vu Phong Ngâm, có lẽ cô ấy sẽ có cách. Vì đi rất vội nên anh không hề để ý đến chiếc xe màu đen ở bên ngoài khu Đèn Đỏ, Khương Vân Phàm dùng tờ báo che mặt. Nghe tiếng xe nổ và lao đi vội vàng, Khương Vân Phàm vội bảo người bạn Hacker đuổi theo thì thấy Lăng Phong quay về Sở.

Tuy nhiên, khi Lăng Phong đẩy cửa phòng làm việc bước vào thì thấy bên trong không một bóng người.

Qua lời của Tiểu Vương, Lăng Phong biết được Vu Phong Ngâm và Lục Minh Phi đã tới điều tra phòng ở của Đường Hàn Vũ.

Một lát sau, Hacker lại nhìn thấy Lăng Phong lái xe đi nên ngạc nhiên hỏi: "Anh ta điên rồi hay sao ấy, cứ chạy đi chạy lại mãi!"

Khương Vân Phàm mỉm cười, đẩy cửa xe: "Người anh em, cậu hãy giúp tôi bám theo anh ta, còn tôi sẽ tới một nơi khác."

Trong lúc đó, trong camera của chung cư Hải Thiên, Vu Phong Ngâm và Lục Minh Phi đang xem việc ra vào của Đường Hàn Vũ. Nhưng đúng lúc đó thì nhân viên ở đó cho biết hệ thống camera ở đây xảy ra vấn đề, toàn bộ nhật kí của ngày hôm qua đều đã bị hệ thống tự động xóa hết và không thể khôi phục lại được.

"Mọi người đã có tin gì chưa?" Lăng Phong đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng giám sát.

"Chưa, trước đó chúng tôi cũng đã hỏi người quản lí tòa nhà và hàng xóm, thậm chí hỏi cả chủ của quán ăn gần đây. Chỉ có hàng xóm nói rằng, ngày hôm qua cô ấy mặc một chiếc váy trắng, rời khỏi chung cư vào lúc trẻ con tan học, tức hơn năm giờ chiều." Lục Minh Phi đáp.

"Đó là sự thật. Hôm qua, tôi đã mời cô ấy đi ăn tối cùng tôi. Nhưng, hơn bảy giờ, khi mà chúng tôi vẫn còn chưa kịp ăn thì cô ấy nhận được điện thoại của ông Thẩm và vội vàng đi về." Lăng Phong nói với vẻ buồn bã.

"Đúng là lo đến chết mất thôi! Mong là tổ trưởng không bị giống như lần trước, bị Hoa hồng bắt đem vào rừng, rồi sau đó giăng mìn dụ chúng ta đến để giết tất cả chúng ta." Lục Minh Phi nói, vẻ vô cùng lo lắng.

"Anh đã quá coi thường kẻ thù rồi. Chúng không ngốc thế đâu, cái chiêu cũ không tác dụng, sao lại còn dùng lại?... À, không, Đội trưởng Lục tôi nói nhầm, tổ trưởng sẽ không sao đâu." Vu Phong Ngâm thấy mắt Lục Minh Phi hơi hoe đỏ thì vội an ủi.

Lục Minh Phi thấy vẻ lo lắng cho mình đến đáng yêu của Vu Phong Ngâm, không nín được phì cười. Đúng lúc đó, di động của anh đổ chuông, nhấn nút nghe thì thấy tiếng của Khương Vân Phàm.

"Cậu khùng, cậu đang ở đâu vậy?"

“Đội trưởng Lục, hãy lập tức cử người đến thị trấn Hạnh Phúc, Hacker đã tra ra địa chỉ IP. Tôi đang trên đường tới đó.” Bầu trời dần tối lại, ba người chạy như bay tới bãi đỗ xe, chuẩn bị lái đi. Lăng Phong vừa ngồi lên chiếc xe của mình, đang chuẩn bị nổ máy thì thấy di động rung, một tiếng chuông quen thuộc vang lên. Bỗng nhiên mặt anh thay đổi sắc mặt, đó là tiếng chuông đặt riêng cho Sát Thần, khác hẳn với chuông cho mọi người.

Lăng Phong nhìn xe của Lục Minh Phi rời đi rồi mới mở khóa di động. Khi nhìn thấy nội dung của tin nhắn, đôi đồng tử trong mắt anh bỗng nheo lại, anh vội nhấn ga, chiếc xe lao vọt lên. Trong đầu anh chỉ thấy hiện lên thông tin trong tin nhắn của Sát Thần: *Nếu cậu vẫn muốn nắm lấy cơ hội cuối cùng, thì hãy lập tức tới nhà kho của Đỗ gia tại thị trấn Hoàng Hậu.*

Mãi đến sau này, anh cũng vẫn không hối hận, vì sự bất chấp mạng sống của mình lúc đó. Cho dù kết cục vô cùng bi thảm và bản thân sẽ chẳng được gì.

Chạy đua với tử thần

Lăng Phong đặt di động xuống, hất mạnh đầu, nổ máy cho xe rời bãi đỗ. Chiếc xe màu đen đỗ bên phải của xe anh cũng thong thả bám ngay theo sau. Hai chiếc xe chạy trên con đường nhựa đèn sáng lung linh, ánh sáng của những chiếc đèn pha của các xe phía sau chói mắt, Lăng Phong nhấn đèn xin rẽ phải, liếc nhìn vào chiếc gương chiếu hậu, chợt chau mày lại, hình như có người đang bám theo.

Anh cố ý rẽ phải, rồi sau đó cho xe chạy tới một nơi ít người qua lại còn đường phố thì đan nhau, cuối cùng cho xe dừng lại ở một góc khuất, lặng lẽ nhìn chiếc xe màu đen bị lừa và chạy qua phía đối diện với mình. Tuy nhiên, người bám theo lại mặc áo đen, đeo kính đen và đội mũ đen nên khiến anh không sao nhìn rõ mặt.

Anh lập tức lấy di động ra và gọi: “Đại Sơn, các anh hãy tới đường Mingmeiye, chặn chiếc xe màu đen lại cho tôi. Trên chiếc đen trước cửa chiếc xe ấy có dán một hàng lông mi dài trông giống như hai con mắt.”

Một lát sau, chiếc xe màu đen đã phát hiện ra xe Lăng Phong, hai chiếc xe đối đầu nhau, chủ nhân của hai chiếc xe đều bật đèn trước ở mức sáng nhất, khiến người khác phải chói mắt. Tuy nhiên, Hacker đeo kính đen nên không sợ ánh sáng mạnh. Cả hai người đều rất cảnh giác, đều sợ đối phương mang theo súng, nên

không kéo gần khoảng cách. Tuy nhiên, hai chiếc xe chỉ cách nhau một khoảng bằng hai chiếc xe con, vì vậy cả hai chiếc xe dường như đều phát ra tiếng động cơ chói tai như những con thú đang trút cơn giận dữ vào đối phương.

Hacker sờ lên Bluetooth ở trên tai, gọi điện cho Khương Vân Phàm: "Lăng Phong đang ở đường Mingmeiye, rất có thể là đang muốn tới Thị trấn Hoàng Hậu. Hiện thời, tôi đang chặn đường của anh ta..."

Đột nhiên một tiếng động lớn vang lên, Hacker dường như bị một bàn tay vô hình đẩy mạnh một cái, khiến người đổ về phía trước. Anh quay sang nhìn gương chiếu hậu, một luồng ánh sáng cực mạnh không biết xuất hiện từ bao giờ, hai chiếc xe đang bao vây lấy chiếc xe của anh. Trong đó, người đàn ông trên chiếc xe màu trắng cười rất đắc ý, hắn chính là "Đại Sơn" mà Lăng Phong thường gọi. Hắn thò nửa người ra khỏi xe, hai tay chụm lại thành loa, nói: "Người trong chiếc xe đen nghe đây, hãy nhanh chóng lùi đi để xe của anh cả đi, nếu không thì chúng ta sẽ đâm nát xe của anh đấy!"

Hacker hừ một tiếng, muốn trả thù cho chiếc xe yêu quý, nhưng để giải quyết việc đeo bám trước mắt, anh phải rút lui ra đầu phố. Khi xe của Lăng Phong lướt qua xe anh, Lăng Long chìa tay ra khỏi xe vẫy với vẻ đắc ý, miệng hình như nói câu: "Tạm biệt". Nhưng khi Lăng Phong lái xe ra khỏi ngõ, Hacker lập tức bám theo sau.

Đại Sơn đắc ý chỉ được một lúc, giận dữ chỉ vào xe của Hacker, sờ lên Blutouth, chỉ huy: "Mày đuổi theo ngay đi, hãy theo sát chiếc xe màu đen."

Bốn chiếc xe nối đuôi nhau chạy trên con đường cao tốc người xe thưa thớt, xe của Lăng Phong chạy hàng đầu, giữa là xe của Hacker, cuối cùng là hai chiếc xe màu trắng. Lăng Phong ngước nhìn lên chiếc kính chiếu hậu, phát hiện ra chiếc xe màu đen vẫn cứ bám theo, bèn chạy lên cầu cạn trên cao.

Đó là một cây cầu cạn rất cao, nước sông dưới chân cầu rất sâu, chỉ cần rơi xuống chắc chắn sẽ mất mạng. Lăng Phong biết rõ điều đó, bất giác nhếch mép, nói qua Blutouth: "Đại Sơn, đuổi lên kẹp lấy xe của hắn, nếu hắn vẫn không biết thỏa hiệp, thì hãy giải quyết đi."

"Vâng, đại ca!" Đại Sơn rất phấn chấn, truyền đạt lại mệnh lệnh cho tên tiểu tử Hoàng Mao trên chiếc xe kia.

Thế rồi, trên chiếc cầu cạn đó dường như lập tức trở thành nơi tập trung của các bệnh nhân tâm thần, toàn nghe thấy tiếng hú hét. Hai chiếc xe màu trắng đuổi theo chiếc xe màu đen của Hacker, Đại Sơn và Hoàng Mao hạ cửa kính xe xuống hoan hô rồi cười rống lên như điên với Hacker. Tiếp đó, hắn cho đầu xe dần dần ép sát chiếc xe màu đen. Trong khoảnh khắc ba chiếc xe va vào nhau, thân của chiếc xe màu đen tóe lửa, lập tức bị bỏ lại phía sau.

Tính năng của chiếc xe màu đen vốn không phải là loại cao cấp, trong tình hình bị dồn ép như thế, hoàn toàn không có cách nào thoát được, trừ phi Hacker quyết định hi sinh chiếc xe yêu quý và đấu đến cùng với bọn họ.

Hacker chửi thầm một tiếng, rồi đánh mạnh tay lái cho xe lách sang bên trái. Anh giận mạnh chân phanh, đâm mạnh vào đuôi của chiếc xe bên cạnh, rồi tiếp tục đuổi theo xe của Lăng Phong.

Hoàng Mao tức giận, chửi về phía chiếc xe màu đen: "Đồ không biết thế nào là tốt xấu, tao sẽ cho mày biết tay!"

Mắt hắn ánh lên vẻ độc ác như con sói, rồi đưa tay trái điều khiển vô lăng, tay phải rút khẩu súng từ trong thắt lưng, đưa nòng súng nhằm thẳng vào thái dương của Hacker. Hacker nhìn thấy nòng súng, run bắn người, không nghĩ ngợi được gì nhiều, lập tức tăng ga vọt lên trước.

Hoàng Mao vẫn không chịu thôi, tay phải cầm súng chìa khỏi xe, bắn vào lốp xe của chiếc xe màu đen. Pằng một phát, một lỗ thủng lập tức xuất hiện trên lốp xe, chiếc xe lập tức loạng choạng. Hacker biết lốp xe đã bị thủng, nhưng hai gã kia vẫn kẹp chặt lấy xe của anh, nếu không chạy, thì có lẽ sẽ phải cùng chết với bọn chúng!

Chiếc xe màu đen cứ loạng choạng như vậy, Hacker cố gắng giữ vững tay lái rồi nhấn nút tai của Bluetooth: "Anh Khương, tôi đã cố gắng hết sức rồi. Xin lỗi, tôi phải nhảy xuống sông để thoát chết đây!"

Nói xong, anh lập tức mở cửa xe, lăn mấy vòng rồi trèo ra thành cầu, tung người nhảy xuống sông.

Đại Sơn và Hoàng Mao nhìn thấy thế, bèn cho xe dừng lại bên đường, xuống xe tới bên cầu cạn, nhìn nước sông lăn tăn sóng ở bên dưới, bọn chúng cất tiếng chửi với vẻ sửng sốt: "Đồ nhát gan, thế là nhảy xuống sông mất rồi!"

Lúc này, Lăng Phong đã xuống khỏi cầu cạn, nhìn phía sau không thấy có chiếc xe nào bám theo, biết là thuộc hạ đã giải quyết xong kẻ địch trong chiếc xe màu đen, bèn đạp mạnh chân ga, cho xe chạy thẳng đến nhà kho Đỗ gia.

Chừng hai mươi phút sau, cuối cùng Lăng Phong cũng đã tới được nhà kho bỏ hoang đó. Khu vực này rất rộng, chỉ có một gian nhà kho mở cửa, nhưng xung quanh không có người canh, yên tĩnh tới mức khiến anh không khỏi nghi ngờ rằng có sự lừa gạt.

Anh rút khẩu súng ngắn, thận trọng áp sát cánh cửa, thì thấy bên trong đó chỉ có một mình Đường Hàn Vũ. Cô bị trói vào một chiếc ghế sắt, miệng bị nhét giẻ, đầu cúi xuống, mấy lọn tóc rơi xuống che khuất khuôn mặt cô, chân có vết thương.

Mắt Lăng Phong đỏ ngầu lên, anh thực sự không muốn nhìn thấy cô phải chịu cảnh như thế này. Anh đưa mắt cảnh giác nhìn bốn xung quanh một lượt, thấy trong góc có chất một ít túi cát và hòm xiểng, trong lòng không khỏi lấy làm lạ, tại sao lại không có ai canh giữ con tin như thế này? Không lẽ, Sát Thần đã thay đổi phong cách rồi?

Không do dự thêm nữa, anh lặng lẽ xông vào, rồi ngồi xuống trước cô, cởi dây giày trên chân cho cô.

Động tác đó khiến cho Đường Hàn Vũ choàng tỉnh, cô giơ chân lên theo bản năng và đá vào hai tay của Lăng Phong. Ngẩng đầu lên, nhận ra đó là anh, cô lập tức trợn mắt lắc đầu, như muốn bảo anh hãy rời đi, nhưng dường như cũng lại muốn nói rằng, tất cả không phải là thật. Nhưng vì vướng nắm giẻ trong miệng nên không thể nào nói được.

Lăng Phong nhanh chóng cởi xong sợi dây trói trên người cô, rồi lấy nắm giẻ trong miệng cô ra, nắm tay cô kéo đi: "Mau theo anh! Đừng nói gì bây giờ, để sau hãy nói!"

Đường Hàn Vũ lắc mạnh đầu, vùng ra khỏi tay của Lăng Phong, môi mấp máy, do dự một lúc rồi mới nói: "Rút cục, anh là ai?"

Lăng Phong dừng bước, ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chú vào mắt cô một hồi, hỏi lại với vẻ không hiểu: " Em nói vậy là ý gì?"

Đường Hàn Vũ dường như phải chịu một đòn đánh rất mạnh, cô ôm đầu gầm lên: "Rút cục anh là ai? Tại sao lại biết chỗ này? Tại sao anh lại nhận được tin và tới đây nhanh như vậy?"

Giây phút đó, thời gian dường như dừng lại, mọi thứ bị đóng đinh tại chỗ. Lăng Phong căng thẳng tới mức toàn thân cứng đơ, một hồi lâu vẫn không nói lên lời và không biết trả lời như thế nào. Sát Thần bảo anh tới đây cứu cô gái bị bắt cóc, lí do này dường như có phần ngược lại lôgic, trừ phi Đường Hàn Vũ không bị Sát Thần bắt cóc. Không, không phải, dường như anh đã để sót mất thông tin quan trọng gì đó, nên dẫn tới suy đoán sai, hơn nữa còn đẩy mình vào trong nguy hiểm.

Đường Hàn Vũ lấy lại bình tĩnh, lạnh lùng nói: "Hãy trả lời tôi, có phải anh là người của bên kia không?"

Lăng Phong mím môi, biết rằng cô muốn nói tới "Hoa hồng đen", nếu lúc này anh thừa nhận thì chắc chắn sẽ không thể nào mà thay đổi số phận được. Anh vừa không thể trở về bên Sát Thần cũng không thể trở lại Đội cảnh sát Hình sự. Điều quan trọng là, từ nay về sau, anh sẽ không bao giờ lấy lại được trái tim của cô nữa, để rồi lại được giấu mình trong sự dịu dàng và yên bình nhất.

"Em không tin anh, em lựa chọn tin Khương Vân Phàm, bắt đầu nghi ngờ anh?" Lăng Phong hỏi ngược lại.

"Anh muốn tôi phải tin anh như thế nào. Ngày sinh nhật tôi hôm đó, tôi đã mặc bộ váy trắng, đi đôi giày thủy tinh, đeo chiếc nhẫn mà anh tặng. Đó là món quà sinh nhật mà anh tặng tôi trước lúc anh sang Thái Lan, thế mà anh đều quên hết. Còn nữa, tại sao vết sẹo trên chân anh không thấy đâu nữa?" Trong mắt Đường Hàn Vũ ánh lên vẻ buồn bã. Điều mà cô căm ghét nhất chính là sự lừa dối, con người đang đứng trước mặt kia đã lừa dối cô.

Lăng Phong không dám giải thích tùy tiện, sợ rằng càng giải thích thì lại càng lộ rõ và phát hiện ra rằng mình lại đang lừa dối cô. Nhưng, anh phải nói gì để có thể đưa cô ra khỏi cái nơi nguy hiểm này?

"Ở đây rất nguy hiểm. Em hãy cùng anh rời khỏi đây, sau đó anh sẽ từ từ nói với em, được không?"

"Không, nếu anh không nói, cho dù có chết thì tôi cũng không rời khỏi đây." Đường Hàn Vũ kiên quyết từ chối.

"Thôi được. Thực ra, buổi tối hôm đó anh chuẩn bị một niềm vui bất ngờ, đó là một món quà chúc mừng sinh nhật em. Thế nhưng em chưa kịp nhận thì đã đi về. Còn vết sẹo trên chân anh thì là do mấy năm trước anh đến bệnh viện xóa nó bằng laser." Lăng Phong nói, cố tránh ánh mắt của cô, sợ rằng cô sẽ nhìn thấu những suy

nghĩ thật trong lòng.

“Vậy, anh hãy nói cho tôi biết, vị trí của vết sẹo đó ở đâu?” Đường Hàn Vũ vẫn không chịu thôi, rõ ràng là cô biết anh đang nói dối.

Một lần nữa Lăng Phong lại im lặng không trả lời, anh dường như phát điên lên trước những câu hỏi đó nên giận dữ đá mạnh vào chiếc ghế sắt, “choang” một cái, khiến Đường Hàn Vũ cũng giật nẩy mình. Anh nhìn cô, ánh mắt thật khó mà đoán được, em đã trở nên thay đổi đến bất chấp đại cục như thế từ bao giờ vậy?! Tại sao lại cứ nhất định phải tóm bằng được đuôi của anh mà không chịu buông tha? Không nhẽ… Em đã phát hiện ra điều gì đó?

Anh nhìn đồng hồ, bỗng nhận ra, mình đã đến đây khá lâu rồi, nếu cứ dùng dằng mãi sẽ rất bất lợi. Anh không nói gì với Đường Hàn Vũ nữa, mà bước nhanh tới, bế thốc cô lên. Đường Hàn Vũ kêu lên, đánh vào vai anh, nhưng anh nhất định không buông tay, khóe miệng dường như hơi nhếch cười, chân sải bước về phía cổng.

Nội gián hiện thân

“Không được động đến người yêu của tôi!” Khương Vân Phàm bất ngờ xuất hiện ở cửa, chặn ngang đường, đưa tay ra định giành lấy Đường Hàn Vũ.

“Tránh ra, tôi không muốn cãi nhau với anh. Nếu anh không muốn cô ấy bị tổn thương, thì hãy lập tức tránh ra!” Lăng Phong lạnh lùng nói, không có ý định nhường Đường Hàn Vũ sang cho Khương Vân Phàm.

Khương Vân Phàm nghe thế cảm thấy như đang bị chế nhạo, anh cười lạnh lùng rồi ghé sát tai Lăng Phong nói rít qua kẽ răng: “Đừng có diễn kịch nữa. Tôi đã biết anh là ai rồi. Đừng có chạm vào cô ấy bằng bàn tay nhuốm đầy máu của anh. Nếu có một ngày cô ấy thực sự rơi vào trong nguy hiểm, thì đó cũng là do anh mà ra, không đúng thế sao?”

Lăng Phong hơi ngây người ra, cảm thấy dường như đang bị động chạm đến nỗi đau trong đáy lòng, bất giác cúi đầu, lặng lẽ buông tay ra.

Khương Vân Phàm bèn đón lấy Đường Hàn Vũ, nhẹ nhàng đặt cô xuống đất, sau đó đưa một tay vào chiếc túi quần bỗng nhiên cộm lên.

“Cảm ơn anh, hành động vừa rồi đã chứng minh cho suy đoán của tôi. Tôi muốn nghe anh giải thích, tại sao hôm nay anh lại tới quán bar của Bạch Tể Liệt? Tại sao những tên côn đồ kia lại gọi anh là đại ca? Anh, rút cục là ai?” Khương Vân Phàm móc ra mấy tấm ảnh, đó là những tấm ảnh ghi lại cảnh Lăng Phong ở quán bar và mấy chiếc xe màu trắng bạc yểm trợ cho Lăng Phong.

“Thì ra, người theo dõi tôi là anh, đồ tiểu nhân!” Lăng Phong giật lấy, xé tan những bức ảnh đó và ném vào không trung, lạnh lùng nhìn những mảnh vụn rơi trên đất, “Anh tưởng rằng dựa vào mấy bức ảnh đó thì sẽ chứng minh được rằng tôi là người của Bạch Tể Liệt sao? Không lẽ tất cả khả năng siêu việt trước đây của anh đều đã diễn hết rồi? Phong cách tồi tệ ấy không phải là những thứ Khương khùng người mà tôi biết làm ra!”

Khương Vân Phàm mỉm cười thản nhiên, không thèm phản bác lại những lời châm biếm của đối phương. Anh lấy chiếc di động màu trắng bạc trong túi ra, nhìn đối phương với vẻ đùa giỡn, tiếp đó nhanh chóng mở khóa màn hình.

Lăng Phong chợt đưa tay lên sờ túi áo, nhận ra là di động của mình đã bị Khương Vân Phàm lấy mất, đưa tay ra giằng lại nhưng rồi lại ngây người lại. Trên màn hình của chiếc di động là tin nhắn của Sát Thần, và trên chiếc di động của Khương Vân Phàm cũng có một tin nhắn như vậy. Anh vội túm lấy áo ngực, rồi cảm thấy một cơn đau nhói như bị ai đó đấm mạnh một cú từ phía sau, khiến anh không thể nào thở nổi.

Thì ra tất cả chỉ là nói dối. Thì ra chuyện bắt cóc là giả, còn việc dồn mình bộc lộ thân phận mới là thật.

Bỗng nhiên, anh ngửa cổ cười lớn mấy tiếng như điên, nếu mọi người đều đã biết thì cũng chẳng cần phải giấu diếm nữa. Không cần phải giả vờ giả vịt đúng là rất dễ chịu. Vì, nói dối là một chuyện vô cùng hao tâm tổn trí, để nói dối trót lọt là một điều không dễ dàng.

Anh ta vỗ tay, cười, nói: “Sĩ quan Khương, rất hay, rất giỏi. Tự mình đạo diễn tự mình diễn vở bắt cóc, hay lắm phải không?”

Khương Vân Phàm nhún vai: “Tôi cảm thấy cũng không tồi. Nhưng hình như, anh tức giận rồi. ‘Hoa hồng đen’ không muốn chơi nữa à?”

Lăng Phong nghe đến ba chữ “Hoa hồng đen” bèn thôi cười, hỏi lại: “Hãy nói xem, sao anh lại nhận ra?”

Bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Lúc đầu, sự xuất hiện của Lăng Phong rất trùng hợp, là đồ đệ của trưởng phòng Thẩm, trước khi đến Thái Lan, với khả năng của ông Thẩm thì đủ sức để kiếm cho anh ta một vị trí trong Tổ Chuyên án Đặc biệt, nhưng Trưởng phòng Thẩm lại không làm như vậy.

Sau đó, rõ ràng là Lăng Phong rất muốn tham gia phá án với Tổ Chuyên án Đặc biệt, nhưng lại cứ ngoan ngoãn làm một nhân viên đặc biệt ngoài biên chế, cũng không tìm cách để ngoi lên, nhiều lúc cứ như người vô hình. Có lẽ trong thời gian đó, anh ta đã bắt đầu lên kế hoạch tham gia phá án như thế nào.

Điều làm tăng thêm sự nghi vấn của Khương Vân Phàm là vụ án buôn bán người, anh ta dần lộ dấu vết, qua manh mối của cơ sở, liên hệ với ông chủ của cơ sở sản xuất rượu, khiến Tổ Chuyên án Đặc biệt phá tan được tổ chức buôn bán người và còn cứu được cả con tin, nhờ đó mà lập được công lớn và giành được sự tin cậy của các thành viên Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Tiếp đó, trong vụ án truyền dịch, anh ta đã phán đoán thành công vị trí của nạn nhân. Nhưng trong giây phút cam go cứu người, cảnh sát Hà đã hi sinh. Điều đó càng khiến Khương Vân Phàm thấy thêm nghi ngờ và căn cứ vào những quan sát ngấm ngầm của mình suy đoán trong lòng Lăng Phong có điều mờ ám, tuy nhiên lại không có ai tin anh. Sau khi rời tổ Chuyên án Đặc biệt, những suy đoán của anh dần được chứng thực, Lăng Phong đã được thay vào vị trí của cảnh sát Hà. Đó chính là mục tiêu của kẻ địch, thăng chức để dần dần tiếp cận với những người ở vị trí lãnh đạo cao cấp, thu được những tin tức tình báo có giá trị để rồi hãm hại họ.

Rất nhiều lần, trong quá trình phá án, Khương Vân Phàm luôn cảm thấy có người lén quan sát mình từ phía sau lưng, bao gồm ở những chỗ như hiện trường án mạng, cổng bệnh viện, gần quán ăn trong ngõ nhỏ…

Buổi tối hôm sinh nhật Đường Hàn Vũ, Trưởng phòng Thẩm bí mật gọi điện thoại bảo cô tới gặp Khương Vân Phàm. Ba người đã mở một cuộc họp trực tuyến bằng điện thoại, Trưởng phòng Thẩm cho biết, lúc đầu không muốn cho Lăng Phong trực tiếp tham gia Tổ Chuyên án Đặc biệt là vì đề phòng nội gián trong tổ, vì vậy cần phải thử thách Lăng Phong. Lúc này, Đường Hàn Vũ không còn do dự nữa mà nói ra những dấu hiệu cô phát hiện được lúc ở trên đảo.

Khương Vân Phàm đã lên mọi chi tiết cho kế hoạch bắt cóc, mục đích là để quan sát phản ứng của Lăng Phong. Không ngờ, buổi sáng anh thông báo cho mọi người biết chuyện đi ứng cứu Đường Hàn Vũ bị bắt cóc thì chỉ có một mình Lăng Phong là không nghi vấn gì và cũng không thảo luận gì với họ mà hành động một mình. Phân tích hành động đó, Khương Vân Phàm phát hiện ra là kẻ địch đúng là có âm mưu giết hại Đường Hàn Vũ. Thế là anh nhờ người bám theo Lăng Phong, còn anh đích thân điều tra những người có quan hệ qua lại với Lăng Phong.

Nhưng, điều khiến Khương Vân Phàm thấy nghi ngờ nhất là, Lăng Phong lại vào quán của Bạch Tể Liệt. Sau đó, người bạn Hacker bám theo Lăng Phong rồi bị thuộc hạ của anh ta dồn ép, buộc phải nhảy xuống sông để trốn thoát. May mà Khương Vân Phàm đã kịp thời thông báo cho đội người nhái mai phục ở dưới sông nên đã ứng cứu thành công cho người bạn Hacker, nếu không thì đã có một người bạn của anh phải rời bỏ thế giới này.

Khương Vân Phàm nói xong, tiến dần từng bước tới chỗ Lăng Phong, lạnh lùng đối mặt: "Vì vậy, người muốn giết Đường Hàn Vũ là ai?"

Một lần nữa Lăng Phong lại nói như khích lệ: "Quả không hổ thẹn là sĩ quan Khương. Tôi rất khâm phục. Được cùng anh thi tài cao thấp và trở thành đối thủ của nhau, tôi rất hài lòng. Nhưng, tôi không thể nói được người đó là ai."

"Anh thà chết chứ nhất định không nói ra tên của người đó?"

"Đúng! Thà là chết cũng phải trung thành, đó là nguyên tắc của chúng tôi."

"Được, một nguyên tắc rất hay! Người đó vì sao lại muốn giết cô ấy?"

"Tôi không biết, nhưng chắc chắn là có liên quan đến chúng ta. Có lẽ anh không biết được rằng người ấy rất hiểu anh, người nào mà cản trở sự phát triển của anh thì ông ấy sẽ xử lí và xử lí rất sạch sẽ giống như xử lí rác thải!" "Không cho phép những kẻ độc ác như các người truyền những thông tin không rõ ràng cho tôi! Nếu anh đã biết hắn, thì chắc chắn phải có cách thức liên lạc với hắn, hãy nói cho hắn biết, tôi mới là người không thèm nghe những lời nói qua kẻ khác như vậy, có giỏi thì hãy ra đấu với tôi một phen!"

Lăng Phong lắc đầu, nếu Khương Vân Phàm mà nhìn thấy cái người sau lưng mình thật thì có lẽ anh ta sẽ phải hối hận. Mặc dù,

cho đến bây giờ, bản thân Lăng Phong cũng chưa thể biết được rút cục thì Sát Thần và Khương Vân Phàm có quan hệ gì. Nhưng, Sát Thần thực sự rất quan tâm đến Khương Vân Phàm, nhưng căn cứ theo lời nói và hành động của Khương Vân Phàm thì thấy, anh ta không hề biết đến sự tồn tại của Sát Thần.

Những bí mật giữa những người này không phải là điều mình phải đi tìm câu trả lời bây giờ. Hiện tại, điều quan trọng nhất là mình phải lựa chọn như thế nào. Lăng Phong nghĩ.

Lăng Phong không dám nhìn vào ánh mắt của Đường Hàn Vũ, thậm chí hi vọng cô đừng lên tiếng. Anh ta sợ nghe thấy câu hỏi của cô, sợ rằng sau khi cô biết đáp án thực sự thì sẽ lại càng thêm căm ghét mình. Nhưng, cô đã không nén được và lên tiếng mất rồi.

"Anh hãy nói cho tôi biết, Lăng Phong thật còn sống hay không? Các người đã làm gì anh ấy rồi?" Đường Hàn Vũ phải dừng lại mấy lần. Nói xong những lời đó, mắt cô nhòe lệ, nghẹn ngào.

Lăng Phong thật? Một lần nữa anh ta lại cảm thấy ngực đau nhói. Giây phút này, tự nhiên anh ta bắt đầu để ý đến việc mình không còn danh tính, luôn phải sống với cái tên của người khác. Thì ra, anh ta mới là người đáng buồn nhất, là kẻ đáng thương mà đến cả cái tên cũng không có... Không, anh ta chính là Lăng Phong, là Lăng Phong độc nhất vô nhị trên đời này, là Đội trưởng Đội Cảnh sát hình sự, không ai có thể thay đổi được sự thật đó!

"Hàn Vũ, anh chính là Lăng Phong. Anh đã trở về rồi. Tại sao em không tin anh?"

"Anh đừng gọi tên tôi! Đã đến nước này rồi mà anh vẫn còn muốn nói dối tôi? Không lẽ, Lăng Phong đã thực sự hi sinh bốn năm trước rồi, là các người đã giết hại anh ấy, cho nên anh mới muốn chuyển chủ đề câu chuyện?"

"Hàn Vũ! Không lẽ đến cả em cũng vứt bỏ anh ư?" Lăng Phong bỗng nhiên quỳ xuống, một tay đưa lên xoa cái đầu đau nhói, một tay chống xuống sàn nhà, điệu bộ vô cùng đau khổ.

Khương Vân Phàm đứng chặn trước mặt Đường Hàn Vũ, hai người lùi dần từng bước về sau, sợ đối phương giở trò. Nhưng đã mấy phút trôi qua mà Lăng Phong vẫn quỳ nguyên tại chỗ, kêu lên thành tiếng đau đớn, nhìn điệu bộ thì có vẻ anh ta đã phát bệnh thật.

Là một nhà tâm lí học, Đường Hàn Vũ phân tích tình hình của Lăng Phong, bước đầu nhận định, có lẽ đối phương mắc phải chứng tâm thần. Nhưng, nếu không nghe đối phương kể về bệnh tình của mình thì cô rất khó chẩn đoán và cứu giúp đối phương thoát ra khỏi khó khăn. Thế nên, cô từ từ bước về phía trước, nhưng lập tức bị Khương Vân Phàm giữ tay lại. Anh lắc đầu, không thể để cho cô mạo hiểm.

"Không sao đâu. Anh quên rồi à? Nghề phụ của tôi trước đây là bác sĩ tâm lí, cũng hiểu được triệu chứng của bệnh tâm thần. Bây giờ tôi đang nhìn thấy một người có lẽ mắc phải bệnh tâm thần, tôi không thể nào trơ mắt nhìn anh ta bị bệnh tật giày vò. Anh yên tâm đi, tôi sẽ đứng ở chỗ cách anh ta một mét."

Khương Vân Phàm buông tay, nhìn cô chậm rãi đến gần Lăng Phong, bất giác nhíu chặt mày. Không lẽ, cô ấy vẫn còn tình cảm với kẻ mạo nhận là Lăng Phong? Suy cho cùng, vì hắn có một khuôn mặt và vẻ ngoài của người mà cô ấy từng rất yêu.

Tuy nhiên, ngay lập tức, kẻ mạo nhận là Lăng Phong đứng bật dậy, túm lấy tay Đường Hàn Vũ và chạy về phía chiếc xe, trông như hai kẻ chạy trốn và chạy rất nhanh.

Khương Vân Phàm vô cùng giận dữ, biết ngay hắn sẽ giở trò. Anh rút khẩu súng ngắn từ thắt lưng, nhằm thẳng vào gã đàn ông đang chạy: "Lăng Phong, hãy đứng lại ngay, nếu không, tôi sẽ bắn anh đấy!"

Lăng Phong dừng bước, từ từ quay lại, thấy Khương Vân Phàm đi nhanh về phía mình và dừng lại ở khoảng cách khoảng một bước. Anh ta vội túm lấy tay của Đường Hàn Vũ, chủ động tiến về trước một bước. Ba người chỉ cách nhau nòng của khẩu súng ngắn, gần như ai cũng ngửi thấy mùi của thuốc súng.

"Hãy thả bạn gái của tôi ra!"

"Tôi không thả, có giỏi thì anh bắn đi!"

Lăng Phong nhìn Khương Vân Phàm vẻ khinh bỉ, rồi đưa tay túm lấy nòng súng gí vào đầu mình.

Khương Vân Phàm trừng mắt nhìn Lăng Phong, ngón tay đặt lên cò súng, sẵn sàng bắn chết đối phương.

Chỉ có Đường Hàn Vũ đứng bên cạnh là cuống quýt. Tưởng là sắp bắt được nội gián về quy án, nhưng sao bỗng dưng họ lại như thế

này!

“Tôi cảnh cáo anh một lần nữa, hãy thả tay cô ấy ra, nếu không tôi sẽ lấy mạng của anh!”

“Sĩ quan Khương, cho dù anh có giết tôi thì người đó cũng sẽ không tha cho Đường Hàn Vũ, mà ngược lại anh sẽ phải vào tù.”

Đường Hàn Vũ vừa nghe nói thế, lập tức thấy trong lòng rất bấn loạn, cô không biết phải làm gì với họ. Khương Vân Phàm vai mang sứ mệnh, nửa đời còn lại không thể nào ngồi trong tù được. Còn với Lăng Phong trước mặt cô, cô biết tình cảm của anh ta, nhưng tình cảm của cô đối với anh ta phần nhiều chỉ là sự áy náy. Cô không thể nào nhìn thấy người mà cô ái mộ giết người ái mộ cô, để rồi một người ngồi tù và một người thì chết.

Cái chết của kẻ hai mặt

Bỗng nhiên, Đường Hàn Vũ rút khẩu súng của mình ra, chĩa vào đầu mình, nói: “Nếu nguyên nhân của cuộc chiến giữa các anh là do tôi, còn anh thì lại không chịu bỏ súng xuống, vậy thì tôi sẽ biến mất, như thế sẽ trở lại yên bình chứ?”

Khương Vân Phàm hạ súng xuống, cướp lấy khẩu súng trong tay Đường Hàn Vũ, giận dữ nói: “Anh ta không đáng để cô phải chết! Tôi không giết chết anh ta cũng được, nhưng điều kiện là bây giờ anh ta phải theo chúng ta về Sở.”

“Không thể được!” Một giọng nói đanh thép từ phía xa vang lên.

Ba người nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy có hai chiếc xe màu trắng bạc chạy tới, hai người đang bước xuống xe chính là Đại Sơn và Hoàng Mao. Bọn chúng giơ súng chĩa về phía Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ. Khương Vân Phàm nhanh chóng túm lấy cổ Lăng Phong, đẩy anh ta lên trước làm con tin khiến hai kẻ kia phải dừng bước không tiến lại gần nữa.

“Các ngươi đặt súng xuống và hãy quay xe rời đi, nếu không sẽ không đảm bảo tính mạng của anh ta!” Khương Vân Phàm bóp cổ Lăng Phong, nói.

Hai tên kia nhìn ba người họ, rồi từ từ cúi người bỏ súng xuống. Nhưng đúng lúc Khương Vân Phàm bớt phần cảnh giác, Lăng Phong đã dùng sức vùng mạnh thoát khỏi tay anh, lăn một vòng rồi nấp vào sau thùng hàng.

Ngay lập tức, một tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua cánh cửa của nhà kho, để lại một lỗ thủng.

Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ nhanh chóng nấp vào một chỗ phía sau chiếc thùng hàng bên cạnh nhà kho và thông báo cho Lục Minh Phi đến chi viện.

Lăng Phong thấy thuộc hạ nổ súng, bèn giận dữ quát lên: "Không được làm tổn thương đến người phụ nữ ấy!"

Khương Vân Phàm hừ một tiếng, mặc dù mình không phải là một xạ thủ giỏi nhưng cũng chẳng phải là một kẻ ăn chay. Anh đưa tay vào túi lấy đạn nạp hết vào nòng súng, đối với những kẻ độc ác nhất quyết dồn mình vào chỗ nguy hiểm thì không thể nào nói chuyện nhân nghĩa hoặc tình xưa nghĩa cũ được, đành phải đấu với bọn chúng đến cùng, cố gắng cầm cự cho đến lúc Lục Minh Phi đến cứu viện.

Đường Hàn Vũ cũng nâng súng lên, thò đầu ra nhưng chưa nhìn thấy kẻ địch đâu. Từ phía Khương Vân Phàm vang lên hai tiếng súng, cô quay đầu lại nhìn thì thấy anh đã bắn gục hai tên côn đồ lái những chiếc xe màu trắng bạc. Chúng nằm trên đất run từng hồi, máu từ ngực trào ra.

"Hàn Vũ, hãy đi cùng chúng tôi. Nếu chẳng may bọn chúng mang người đến thì chúng ta không thoát được đâu"

Bỗng nhiên, Lăng Phong xuất hiện ngay sau Đường Hàn Vũ, khiến cô giật mình cầm súng nhằm vào anh theo phản xạ có điều kiện. Nghe anh ta nói muốn đưa mình đi, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thân quen, bất giác vành mắt đỏ lên, cô lắc đầu.

"Không được. Tôi không thể đi với anh được. Nếu không, tôi làm sao xứng đáng với anh ấy ở suối vàng?'

Lăng Phong hơi ngây người, suýt nữa thì quên, biệt hiệu của mình là "Hoa hồng đen", điều đó cũng có nghĩa mình là kẻ thù của cô ấy. Anh ta không phải là mối lương duyên của cô, không phải là chốn đi về của cô, không phải là tình yêu trong số phận của cô. Nếu có thể được, anh ta có thể làm bạn của cô. Nhưng, cả đời này, ngoài kẻ thù ra, hầu như anh ta không còn có mối quan hệ nào khác nữa.

Lúc đó, Khương Vân Phàm đã quay trở về phía sau kho hàng, nhìn thấy Đường Hàn Vũ đang cầm súng chĩa vào Lăng Phong, nước mắt không ngừng tuôn rơi thì tưởng rằng Lăng Phong đã ức hiếp

cô nên anh lại nâng súng lên, nhằm thẳng vào Lăng Phong, nói: "Hàn Vũ, cô hãy hạ súng xuống."

Tuy nhiên, mọi thứ đột nhiên thay đổi, Đường Hàn Vũ bất ngờ chĩa súng vào Khương Vân Phàm, kiên quyết lắc đầu, giọng nói lạnh lùng tới mức khiến người khác không dám cãi lại: "Không, anh hãy bỏ súng xuống trước đi!"

Khương Vân Phàm vô cùng sửng sốt, cảm thấy tinh thần của Đường Hàn Vũ lúc này không bình thường, nên ngoan ngoãn ném súng xuống đất.

Lăng Phong thấy thế, đôi mắt dường như đã vụt tắt lại bừng lên tia hi vọng, quả nhiên là cô ấy vẫn còn để ý đến mình. Nhưng, anh ta vui mừng chưa được mấy giây thì thấy Đường Hàn Vũ cầm súng nhằm thẳng vào mình, không cho anh ta đến gần cô.

Lúc này, Đường Hàn Vũ rất muốn tới khu nghĩa trang Vạn Sơn để nhìn thấy Lăng Phong chưa từng làm khó cho mình bao giờ, để hỏi anh rằng có nên trả thù thay cho anh không, để giết chết Lăng Phong mạo danh trước mặt.

Cô phải xử bắn người yêu đã từng, dù đó là người yêu giả trước mắt này, nhưng việc phải ra tay với khuôn mặt và thân hình vô cùng quen thuộc ấy quả là rất khó khăn. Cô cầm chặt khẩu súng, hai phút đã trôi qua, mà vẫn không sao ra tay được.

Khương Vân Phàm đã nhận ra điều đó, anh gạt Đường Hàn Vũ sang bên, theo đà cướp lấy khẩu súng trong tay cô. Để cô không phải nhìn thấy cảnh tượng máu đổ xuống từ người Lăng Phong, anh ôm đầu cô vào lòng mình, bàn tay kia bóp cò về phía Lăng Phong. "Pằng" một tiếng, máu của Lăng Phong vọt ra, rồi từ từ đổ vật xuống đất.

Từ phía xa, có rất nhiều ánh đèn pha chiếu vào khu vực nhà kho hoang phế, khiến cả khu sáng rực lên như ban ngày. Lục Minh Phi dẫn đội cảnh sát hình sự phong tỏa nhà kho và dùng loa kêu gọi bọn tội phạm bỏ súng xuống.

Đường Hàn Vũ nghe tiếng còi cảnh sát, biết rằng tất cả đều sắp kết thúc, nước mắt cô lúc đó mới trào ra. Cô không biết mình đã trở về Sở cảnh sát như thế nào, chỉ biết rằng lúc đó kẻ mạo danh Lăng Phong bị thương nặng, nhưng Khương Vân Phàm không bắn chết hắn mà để cho xe cứu thương đưa về bệnh viện cấp cứu.

Mấy ngày sau, kẻ mạo danh Lăng Phong tỉnh lại sau cơn hôn mê,

vết thương cũng dần lành lại, và hắn bị chuyển đến nhà giam.

Còn Đường Hàn Vũ thì rơi vào trạng thái mông lung phải xin phép nghỉ mấy ngày nhưng chẳng làm gì cả. Hàng ngày, cô chỉ ở nhà thắp hương, uống trà, đọc sách, vẻ ngoài thì không có gì thay đổi, dường như mọi chuyện trước đó chỉ là một màn kịch, và màn kịch kết thúc thì cô về nhà nghỉ ngơi. Nhưng, những khi đọc sách, cô thường để tâm trí mình tận đâu đâu.

Một đêm nọ, cô mơ thấy Lăng Phong, trong mơ, hai người không nói gì mà chỉ nhìn nhau và lặng lẽ khóc. Sau khi tỉnh dậy, cô ngồi bên ban công hút một điếu thuốc. Khói thuốc cứ bay vấn vít trong màn đêm khuya tĩnh mịch, còn cô thì lẩm nhẩm: "Lăng Phong, đã đến lúc kết thúc rồi."

Ngày hôm sau, Khương Vân Phàm đến nhà cô, thấy cô ăn mặc chỉnh tề ra mở cửa. Nhưng, vệt thâm quầng quanh mắt, mùi khói thuốc trong nhà, những món ăn nhanh lạnh tanh trong tủ lạnh đều đã nói lên rằng, trong mấy ngày qua cô rất không ổn.

Anh nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ xót thương, rồi hỏi cô bằng câu mà cô đã từng nói với anh: "Em định để mình chết đói à?"

Đường Hàn Vũ lắc đầu, không muốn thừa nhận mình đã trải qua những ngày tồi tệ như vậy, cười lạnh lùng, đáp: "Đừng có học theo cách nói của em. Chỉ là em muốn đầu óc mình tỉnh táo để suy nghĩ về một số chuyện. Tại sao lúc trước em dốt thế nhỉ, đến cả kẻ thù cũng không nhận ra."

Khương Vân Phàm không trả lời, kéo tay Đường Hàn Vũ đi trên đôi giày cao tám phân chạy ra khỏi nhà. Cô không nên tiếp tục ở trong nhà nữa.

Anh lái xe chạy tới núi Chiang Uri, hai người trèo lên sườn núi, rồi thở hổn hển đứng trên đài quan sát ngắm nhìn ánh nắng chiều ở phía xa xa. Bầu trời với những đám mây rực rỡ đủ để người ta nhìn thấy một lần cũng đã cảm thấy thế giới này thật là tươi đẹp và dường như tất cả đều có thể bắt đầu lại.

"Anh Khương khùng, có phải anh đã lén điều tra về em không? Nếu không, tại sao anh lại biết em thích nhìn mặt trời lặn?"

"Cảm ơn em đã nói cho anh, bây giờ thì anh đã biết rồi. Nhưng, anh đưa em đến đây, là vì dù mặt trời mọc hay mặt trời lặn, thì chỉ khi cùng ngắm nó với em mới là đẹp."

“Vậy sao? Vậy anh hãy nói cho em biết, là mặt trời lặn đẹp hay là em đẹp?”

“Tất nhiên là mặt trời lặn đẹp rồi.” Khương Vân Phàm thấy cô dẩu môi như một đứa trẻ thì cười thầm.

Những bậc thang xuống núi rất nhiều, khi xuống gần đến bãi thả diều dưới chân núi, Đường Hàn Vũ dừng chân, thích thú ngửa mặt lên nhìn trời. Bầu trời xanh mênh mông mà chỉ có một cánh diều chao liệng. Dường như nó rất cô đơn, nhưng lại dường như nó rất thích thú với sự tự do đó. Chính khoảnh khắc đó, có vẻ như Đường Hàn Vũ đã hiểu ra rằng, ông trời đã sắp đặt mọi thứ và quyết định đón nhận tất cả mọi khổ nạn và bất công.

Khương Vân Phàm lái xe đưa cô về chung cư Hải Thiên, chiếc xe dừng lại dưới sân chung cư một hồi lâu mà Đường Hàn Vũ vẫn ngồi im trong xe. Cô quay sang nhìn anh, rồi đột ngột lên tiếng: “Anh có biết không, Lăng Phong mãi mãi ở trong lòng em, năm nào đến ngày hai mươi tám tháng sáu em cũng tới thăm anh ấy cả ngày và không liên lạc với bất cứ ai. Hơn nữa, em không thể nào quên được anh ấy.”

Khương Vân Phàm thấy rất vui vì cô đã mở cửa trái tim, điều đó cho thấy trong lòng cô đã có anh. Anh cũng nhìn cô, mỉm cười, nói: “Không sao, anh sẽ không tranh ngày hôm đó với anh ấy đâu. Chỉ cần em dành một chút thời gian cho anh, trái tim em thuộc về anh là được rồi. Cảm ơn em đã cho anh cơ hội này, chờ đến khi nào em quyết định chắc chắn rồi thì hãy nói với anh. Anh sẽ không làm em bị tổn thương đâu.”

Ý tứ sâu xa trong những lời nói đó là anh ấy sẽ ở giữa chúng ta, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta. Giống như em đối xử với anh, anh cũng sẽ bằng lòng tôn trọng quá khứ của em. Anh sẽ chờ đợi em, chờ đến khi em nói sẽ ở bên anh. Nhưng trước lúc đó, anh sẽ vẫn bảo vệ em như trước.

Đường Hàn Vũ gật đầu vẻ cảm kích: “Em sẽ không tới thẩm vấn anh ta, anh và Đội trưởng Lục quyết định chuyện này.”

Khương Vân Phàm gật đầu cho rằng làm như thế là phải, rồi đưa mắt nhìn theo cô đi vào tòa chung cư. Mãi cho tới lúc đèn trong căn hộ của cô bật sáng thì anh mới quay đầu xe ra về.

Khi về đến Sở cảnh sát thì đã là chín giờ tối, Khương Vân Phàm vội đến ngay phòng thẩm vấn. Mở cửa ra nhìn thì thấy kẻ mạo danh Lăng Phong đang ngồi ở đó. Từ tư thế ngồi và sắc mặt của anh ta

thì biết vết thương đã đỡ hơn rất nhiều.

“Chúng ta đều là chỗ quen, có cần phải còng không?”

“Ai quen với anh. Đừng ra bộ như quen với tôi lắm. Nói đi, kẻ chủ mưu sau lưng anh là ai?... Không đúng sao, khi anh gặp nạn, hắn cũng không đến cứu anh, thế mà anh còn định bao che cho hắn à?”

“Ông ta là ai hoàn toàn không quan trọng. Nhưng mà sĩ quan Khương này, lần cuối cùng tôi thông báo cho anh biết, đến mùa thu khi sinh nhật anh, hoa hồng đích thực sẽ gặp mặt anh đấy.”

“Hoa hồng cấp cao nhất? Ôi, hẳn là sẽ thú vị lắm đây, đúng thế không?”

“Hừ, nhưng với anh mà nói thì chưa hẳn đã là chuyện hay đâu. Tốt nhất, anh hãy chuẩn bị cho thật kĩ để mà chờ đón lời hiệu triệu của ông ấy, nhất định anh sẽ lấy làm sửng sốt đấy. Nói thật lòng, về thân thế của anh tôi cũng đã có nghe qua rồi, có điều anh giấu kĩ thật đấy, tôi đã nhờ thám tử mà vẫn không điều tra ra phần quan trọng nhất.” Lăng Phong thực sự không hiểu, tại sao mình lại chỉ điều tra ra là Khương Vân Phàm là con trai nuôi của quản giáo trại giam.

Khương Vân Phàm ngoắc ngón tay, ra hiệu cho Lăng Phong ghé lại gần: “Vì rằng, tôi mới là trinh thám lợi hại nhất, anh tìm nhầm người rồi.”

Sau hai tiếng đồng hồ thẩm vấn, cơn buồn ngủ dần dần ập đến, Khương Vân Phàm ngáp mấy cái, anh biết không thể nào cạy được miệng của Lăng Phong, đành để hôm khác Đường Hàn Vũ đến thẩm vấn tiếp.

Anh nhấn chuông, bước ra khỏi phòng thẩm vấn, rồi bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó, vội quay người lại. Hai người cùng nhìn nhau qua ô cửa sổ nhỏ và cách một tấm cửa sắt một hồi rất lâu. Ở hai phía cánh cửa sắt ấy là hai sự lựa chọn khác nhau và cũng là đón nhận hai kết cục khác nhau, người phía ngoài cửa nghĩ đến thiên đường, còn người trong cánh cửa nghĩ đến địa ngục.

Ngoại truyện một
CON CHÍP KÍ ỨC

Chín giờ sáng ngày mùng chín tháng chín, Đường Hàn Vũ lái xe một mình đến buồng giam của nhà giam số hai, ngồi xuống phòng thẩm vấn trong cùng, gửi một tin nhắn xong, ngẩng đầu lên thì thấy cánh cửa sắt được mở ra.

Cô nhìn người kia chầm chậm bước vào, khuôn mặt thân quen sạch sẽ, khóe môi có một vết xước nhỏ cùng với một ít râu chưa cạo sạch, đôi mắt vốn tối sầm bừng sáng khi nhìn thấy cô, dù anh ta kéo chiếc ghế một cách thô bạo và sau khi ngồi xuống thì không nhìn cô lấy một lần.

Nhưng, tất cả những chi tiết nhỏ ấy đều chứng tỏ rằng trong lòng anh ta vẫn dành vị trí cho cô, nên sau khi nhận lời đề nghị gặp mặt của cô, vì hồi hộp anh ta đã thiếu cẩn thận trong lúc cạo râu, kết quả là làm xước một mảng da bên miệng. Anh ta làm như vậy là vì muốn để đến khi gặp cô thì vẫn giữ được ấn tượng sạch sẽ như lần gặp đầu tiên.

Hai người im lặng không nói gì. Một hồi lâu sau, di động của Đường Hàn Vũ rung lên, cô biết Khương Vân Phàm đã đeo chiếc máy kiểm tra nói dối và đến phòng thẩm vấn bên cạnh.

Thế là, cô chủ động nói chuyện về cuộc sống trước đây, bao gồm cả những chuyện hai người cùng đến hiệu kem, nhà hàng, khu vui chơi, bờ biển, tuyệt nhiên không hề nhắc gì đến chuyện anh ta tìm mọi cách để tham gia phá án. Chưa đầy hai mươi phút sau, hai người lại im lặng một lần nữa và dường như đều chờ người kia nói ra câu đó.

“Kể từ sau khi vào đây, chỉ có hôm nay tôi mới cạo râu.” Kẻ mạo danh Lăng Phong cuối cùng vẫn không nói ra câu: “Tôi thích cô”

mà thổ lộ tình cảm một cách khéo léo.

“Cạo râu đi trông đẹp hơn, trẻ hơn.” Đường Hàn Vũ tất nhiên là hiểu, nhưng cũng chỉ có thể tiếp lời bằng cách như vậy.

“Cô còn có điều gì muốn hỏi tôi nữa không? Đây có lẽ là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt. Với tôi mà nói thì ít gặp là điều tốt hơn cả.” Thực ra, điều mà anh ta muốn nói là, mỗi lần tôi gặp cô, thì sau đó trong những ngày không nhìn thấy cô tôi lại càng nhớ đến phát điên lên.

“Vâng, tôi hiểu.” Đường Hàn Vũ dừng một lúc, rồi nói tiếp: “Anh đã có được những kí ức của Lăng Phong bằng cách nào? Không lẽ người ấy đã truyền những kí ức giả cho anh?”

Quả nhiên, cô ấy đến đây là vì muốn có đáp án cho điều này. Nhưng tại sao trong đầu mình chỉ toàn là những hồi ức đẹp, tại sao cho dù mình biết đối phương là kẻ thù, câu hỏi của đối phương không có lợi cho mình, mà mình vẫn cứ muốn nói ra câu trả lời thực sự cho cô ấy, vẫn muốn cho cô ấy an yên khi ở vị trí ấy? Trước khi đến đây, mình đã tự nhủ rằng, cô ấy là người rất giỏi quan sát vẻ ngoài và biết người khác nghĩ gì, mình không thể để lộ một chút buồn, chút thương nào, nhưng bây giờ thì mình không thể kìm nén cảm xúc được nữa.

Kẻ mạo danh Lăng Phong nhìn người con gái trước mặt chăm chú, sự im lặng ấy nói lên rất nhiều những lời mà đối phương không muốn nghe, khuôn mặt anh ta chứa đầy vẻ buồn thương. Điều này khiến Đường Hàn Vũ hơi ngây người rồi né tránh ánh mắt của anh ta.

Cuối cùng anh ta đã thua cô. Anh ta cứ nghĩ rằng mình mà không có được cô thì sau này chắc chắn sẽ trừng phạt cô, hoặc sẽ bám riết mãi không buông tha. Ai ngờ, cuối cùng anh ta chẳng làm được điều gì, ngược lại còn mong cho cô sau này được sống cuộc sống, tốt đẹp và hạnh phúc. Gặp cô anh ta đã nảy sinh lòng hướng thiện và hiểu được bản chất đích thực “tình yêu là một sự cầu chúc”.

Con người ta, kể từ khi trái tim rung động, tình cảm thường rất khó kiềm chế, phần lớn mọi người đều quên mất là nên kiềm chế nó như thế nào.

Kẻ mạo danh Lăng Phong gạt những suy nghĩ miên man, lấy lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói: “Hẳn cô đã nghe nói về một kĩ thuật có tên là cấy kí ức rồi chứ. Họ đã đem con chíp chứa kí ức của Lăng

Phong cấy vào dưới da tôi, thế là tôi đã có được một phần kí ức của anh ta, đồng thời vẫn giữ lại được kí ức của chính mình."

Thực ra, nguyên lí của con chíp kí ức rất đơn giản. Bộ não của con người cũng có cơ quan xử lí trung ương, giống như máy tính. Và con người thông qua hình ảnh, thị giác, văn tự và thính giác để thực hiện việc lưu trữ ảnh hưởng kí ức. Nếu kí ức trong não của con người được sao chép hoặc loại bỏ, sau đó nhờ vào phẫu thuật hộp sọ đưa vào đó một con chíp kí ức hoàn toàn mới, để con chíp hòa nhập vào trong thùy não trước, cũng chính là trung tâm kí ức của bộ não. Sau khi tỉnh lại, bộ não của người được cấy chíp sẽ tự động khởi động lại, và những kí ức trước đó của họ sẽ biến mất, thay vào đó là kí ức trong con chíp được đưa vào bộ não.

Đường Hàn Vũ không nén được sửng sốt, hỏi bằng giọng gấp gáp: "Theo như sự phát triển của khoa học kĩ thuật hiện đại, thì kĩ thuật này cũng đã được nhắc đến trên báo chí, tuy nhiên vẫn chưa được triển khai. Theo như điều tra của chúng tôi đối với anh, thì nếu chỉ dựa vào khả năng của một mình anh có lẽ sẽ không thể nào liên hệ được với chuyên gia hàng đầu của giới khoa học hoặc y học để mà thực hiện kĩ thuật này, vậy tại sao anh lại có thể cấy ghép thành công như vậy?"

Kẻ mạo danh Lăng Phong ngây người một lúc rồi sau đó lắc đầu: "Tôi không rõ, sau khi tỉnh dậy, tôi mới biết là mình đã được cấy ghép kí ức."

Trước khi trở thành Lăng Phong, anh ta cũng rất giỏi đóng các vai và chơi bời giữa các cô gái, trừ người yêu đầu tiên còn chưa bao giờ anh ta thực lòng rung động trước bất cứ ai. Lần nào anh ta cũng chỉ coi đó như một cuộc chơi, sau khi kết thúc thì phủi tay bỏ đi. Trước sự theo đuổi của phụ nữ, anh ta luôn giải quyết một cách rất lạnh lùng, cho dù đối phương đòi tự vẫn thì anh ta vẫn cứ thờ ơ như không.

Anh ta cũng coi mình như một kẻ khốn nạn và lấy đó để trừng phạt mình.

Mãi cho đến ngày anh ta nhận được một nhiệm vụ không thể nào từ chối được, sau đó trải qua huấn luyện một thời gian dài ở chỗ người ấy, từ một người gầy còm, anh ta đã có một cơ thể rắn chắc như của một quân nhân. Chỉ có một điều vượt qua sự dự liệu của anh ta, đó chính là cô gái đang ở trước mặt anh ta. Dường như cô có một ma lực đã làm thay đổi phương hướng gần như cố định trong cuộc đời anh ta, đã làm thay đổi trái tim vốn lạnh lùng rất

lâu của anh ta.

“Tóm lại, tôi quen với một người rất lợi hại, ông ấy có thể làm được điều đó.” Kẻ mạo danh Lăng Phong không muốn bộc lộ nhiều hơn nữa.

“Ông ta là Bạch Tể Liệt?” Đường Hàn Vũ nhìn anh ta, vẻ mặt bối rối, nói từng tiếng rõ ràng, giọng nói bình thường, không có vẻ gì là nói dối.

“Không phải. Tôi chỉ có thể nói đến đó thôi, cô đừng hỏi nữa.” Kẻ mạo danh Lăng Phong kiên quyết từ chối trả lời câu hỏi tiếp theo.

Đường Hàn Vũ biết là mình có hỏi thêm thì anh ta cũng sẽ không trả lời. Người khiến anh ta phải bảo vệ chắc chắn là kẻ đằng sau anh ta và Bạch Tể Liệt. Chỉ có điều cô không hiểu, tại sao người ấy lại luôn đối đầu với Tổ Chuyên án Đặc biệt.

Ra khỏi phòng thẩm vấn, Đường Hàn Vũ vào phòng giám sát để xem kết quả kiểm tra nói dối, trên đó cho thấy những câu trả lời của kẻ mạo danh Lăng Phong đều là nói thật.

Khương Vân Phàm đứng dậy khỏi ghế, vẻ kích động: “Đúng là không phải Bạch Tể Liệt, đúng là còn có cao thủ ghê gớm hơn cả Bạch Tể Liệt! Không được, tôi phải tới gặp người trong phòng thẩm vấn! Kẻ đứng đằng sau anh ta nhất định có liên quan đến chúng ta, nếu không đã không phải tốn công mất sức sai người đối đầu với chúng ta như vậy!”

Đường Hàn Vũ vẫn còn chưa kịp nói gì thì đã thấy Khương Vân Phàm chạy tới phòng thẩm vấn và ngồi xuống trước mặt kẻ mạo danh Lăng Phong, nhanh như một con thỏ. Hai người cứ nhìn nhau chằm chằm như thế, mắt ai cũng dường như tóe lửa và trông thật dữ tợn.

“Anh tới có việc gì?” Kẻ mạo danh Lăng Phong lạnh lùng hỏi.

“Là tình địch của anh, tôi tới để cảnh cáo anh, đừng có lại gần Đường Hàn Vũ!” Khương Vân Phàm cũng lạnh lùng đáp.

Đường Hàn Vũ nhìn qua lớp kính một chiều, rồi bỗng nhiên mở to mắt, bây giờ hai người đàn ông đó muốn làm gì nhỉ? Không nhẽ định thách thức nhau trong phòng thẩm vấn.

Kẻ mạo danh Lăng Phong cười lạnh lùng: “Thật là nực cười, dựa vào đâu mà tôi phải nghe anh?!”

Khương Vân Phàm vươn tay qua chiếc bàn túm lấy cổ áo của kẻ mạo danh Lăng Phong, hai người mặt đối mặt, rồi anh nói bằng giọng mà chỉ có hai người mới nghe được: "Tốt nhất anh nên yên phận. Tôi biết kẻ đứng đằng sau anh đang nhằm vào Tổ Chuyên án Đặc biệt."

Kẻ mạo danh Lăng Phong trừng mắt, đáp: "Thế thì sao? Anh tìm đến tôi cũng chẳng có tác dụng gì, bây giờ tôi như con chim bị giam trong lồng, không còn có thể tạo ra mối đe dọa với các anh được nữa, cũng chẳng có cách gì thu được thông tin từ bên ngoài. Bước tiếp theo ông ấy muốn làm gì, tôi không hề biết!"

Từ tấm kính trong nhìn một chiều vang lên hai tiếng "cộc, cộc", Khương Vân Phàm biết là Đường Hàn Vũ đang gõ vào cửa sổ, ý nhắc anh đừng động chân động tay. Anh ngoan ngoãn buông tay ra, ngồi trở lại ghế.

"Anh vẫn còn muốn bảo vệ cho cô ấy?"

"Tất nhiên!"

"Vậy, anh hãy nói cho chúng tôi biết, rút cục người ấy là ai?"

"Sĩ quan Khương, tôi khuyên anh, tốt nhất đừng biết vẫn là hơn, nếu không thì anh sẽ hối hận đấy."

"Đừng phí lời, nếu người đó đã cất nhắc anh, vậy thì chắc chắn anh sẽ biết rất nhiều về ông ta. Ít nhất là thân phận, hình dáng, biệt hiệu, cách thức liên lạc và địa điểm gặp mặt. Nếu anh nói được ba điểm trong đó thì sẽ coi như đã lấy công chuộc tội và được giảm bớt hình phạt."

"Hừ, cứ cho là tôi có được ra ngoài thì cũng khó thoát khỏi tội chết, chi bằng tôi ở trong tù, dù sao cũng còn an toàn hơn."

Cho dù Khương Vân Phàm dụ dỗ thế nào, thì kẻ mạo danh Lăng Phong vẫn một mực từ chối và không chịu nói ra. Một hồi lâu sau, Khương Vân Phàm không phí lời nữa, lấy ra hai cây kẹo mút, cho vào miệng một cái, còn một cái thì nhét vào miệng kẻ mạo danh Lăng Phong.

Đường Hàn Vũ nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ đó phì cười. Tố chất tâm lí của Khương Vân Phàm mạnh hơn những gì mà cô tưởng tượng, có lẽ không thể tìm thấy người thứ hai có kiểu đối xử như thế với kẻ tội phạm giống như anh.

“Anh thực sự không có ý định nói? Anh có nghĩ đến hậu quả của nó sẽ như thế nào không?” Khương Vân Phàm vừa cắn chiếc kẹo mút vừa nói.

“Sau khi anh biết nhất định sẽ hối hận.” Kẻ mạo danh Lăng Phong nói chắc chắn.

“Được, vậy thì nếu như Hàn Vũ xảy ra bất cứ chuyện gì thì anh cũng sẽ không thể sống sót!” Khương Vân Phàm đứng dậy, chuẩn bị nhấn chuông.

“Khoan đã.” Kẻ mạo danh Lăng Phong lấy chiếc kẹo mút trong miệng ra, bổ sung: “Nội trong tuần này, tôi sẽ cho anh đáp án chính xác.”

Khương Vân Phàm không ngoái đầu lại, khi nghe thấy câu cuối cùng, khuôn mặt thoáng nở nụ cười, dường như anh đã đoán được rằng đối phương sẽ cắn câu.

Ngoại truyện hai
CÁI CHẾT BẤT NGỜ TRONG TÙ

Ngày thứ chín kể từ khi Lăng Phong vào tù, một làn gió dịu dàng luồn vào trong xe làm bay bay mái tóc của Vu Phong Ngâm. Cô lái xe đến đường Zhaonanye cách xa những ánh đèn rực rỡ của phố phường. Từ xa đã nhìn thấy bóng người quen thuộc và chiếc cần câu cá dưới sông cùng hai chiếc đèn bên cạnh ông ta.

Bỗng nhiên, một cơn gió thổi tới làm bay cả chiếc mũ của ngư phủ mà người đàn ông để trên ghế, nhưng ông ta vẫn ngồi yên, không quay đầu lại, cũng không bước đi mà cứ cầm chặt chiếc cần câu trong tay, yên lặng câu cá.

Cô mỉm cười bước tới nhặt chiếc mũ lên, định đặt vào trong chiếc thùng nhỏ. Nhưng khi bước đến gần thì cô nhìn thấy có mấy con cá nhỏ trong chiếc thùng đó. Cô hơi ngây người, nghĩ thầm hẳn tối nay tâm trạng của ông ấy không được tốt, nếu không thì đã chẳng tốn tâm trí để câu cá chăm chú như thế. Thế là, cô lặng lẽ nhấc chiếc cần câu dưới sông lên rồi ngồi xuống chiếc ghế cách ông một cánh tay.

Không ngờ, người đàn ông đó chủ động lấy chiếc mũ trong tay cô, rồi đội lên cái đầu chỉ còn lơ thơ mấy sợi tóc bạc. Trạng thái tinh thần và hành động khác thường của ông khiến cô thấp thỏm, cô lờ mờ cảm thấy sắp có một trận bão táp đầy máu me.

“Lũ cá tối nay có vẻ rất đói, chỉ mười phút tôi đã câu được ba con rồi.”

Vu Phong Ngâm quay đầu lại nhìn đối phương, hiểu rõ ý của câu nói đó: Cảnh sát đã lợi dụng sự bất hòa trong nội bộ để làm rối tầm nhìn của kẻ địch, kẻ địch lơi lỏng cảnh giác nên đã rơi vào bẫy của cảnh sát, người giả danh Lăng Phong đã bị phát giác. Cần câu của

cảnh sát rất dài, mồi rất nhiều, chỉ cần các chú cá sơ xểnh thì sẽ bị túm cho vào thùng của họ và trở thành món cá trong nồi. Ông ấy đang nhắc cô, xét theo sự thông minh và tài trí của các thành viên trong Tổ Chuyên án Đặc biệt, có lẽ rất nhanh sau đó, người tiếp theo sẽ là cô.

"Phong Ngâm, cô có biết tại sao lúc đầu ta đã chọn cô không?"
"Không ạ. Tôi nghĩ, chắc hẳn cô có những điểm hơn người khác."

"Bây giờ nghĩ lại, thấy rằng sự lựa chọn của ta không hề sai lầm. Cô đã ngụy trang rất tốt, rất hòa hợp với bọn họ. Chỉ có người thông minh trà trộn vào trong giữa hai cao thủ thì mới làm được chuyện không để lộ ra dấu vết. Nhưng ta vẫn phải nhắc cô là chớ có lơ là, sau khi Lăng Phong bị bắt, Sở Cảnh sát sẽ chỉnh đốn nội bộ, tiến hành điều tra sâu về thông tin nhân thân của các nhân viên và theo dõi hành tung của họ."

"Ông cứ yên tâm, trước khi đến đây tôi đã thay di động, quần áo, xe, tất cả đều là những thứ ngày thường không dùng đến. Bọn họ sẽ không thể bám theo đến đây và cũng không thể nghe được gì."
Vu Phong Ngâm dừng lại một chút, hơi ngập ngừng rồi hỏi: "Nhưng... Sao ông lại biết thành viên lúc đầu của Tổ Chuyên án Đặc biệt là Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ?"

Thông qua những điều tra của mình, cô biết Khương Vân Phàm và Đường Hàn Vũ đều là các chuyên gia do đích thân ông Thẩm mời về, nếu không phải là lãnh đạo thuộc cấp chỉ huy của Sở Cảnh sát thì sẽ không thể nào biết được điều này. Trừ phi, ông ta còn che giấu một thân phận khác?

"Phong Ngâm, có một số chuyện cô không nên biết thì hơn, cũng đừng có suy đoán làm gì. Phải nhớ, đường là do mình chọn, mỗi người đều phải tự chịu trách nhiệm cho sự lựa chọn của mình."

"Vâng, tôi hiểu. Nhưng tại sao trong số các thành viên của Tổ Chuyên án Đặc biệt, ông lại bênh vực cho Khương Vân Phàm như vậy?" Có phải ông có mối quan hệ gì đó với anh ta không - tuy nhiên, Vu Phong Ngâm đã không dám nói ra câu nói này.

Ông ta hơi nhếch môi, mặt thoáng nở nụ cười. Vu Phong Ngâm chợt thấy mình như đang nhìn nhầm, ông ấy đang cười sao?

"Khương Vân Phàm mà trước đây ta quen là một gã thông minh, ngông cuồng và thiếu những tình cảm thông thường của con người. Ta rất thích, dường như qua lại với những người như vậy thì không có trở ngại gì. Vốn dĩ, ta hi vọng sau khi anh ta gia nhập

Tổ Chuyên án Đặc biệt thì sẽ ngày càng mạnh hơn và phát huy những ưu điểm đó đến mức tối đa, nhưng không ngờ càng ngày anh ta lại càng đi lệch. Quả nhiên, con người ta một khi động đến tình cảm là sẽ trở nên ngu xuẩn. Cô thấy thế nào?" Ông ta quay đầu nhìn sang người bên cạnh, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng thường thấy.

Vu Phong Ngâm ngoan ngoãn gật đầu, hoàn toàn không dám phản bác, hiểu rằng ông ta muốn lấy ví dụ về Khương Vân Phàm để nói với cô rằng: Nếu cô mà cũng động đến chuyện tình cảm là cũng sẽ khó bảo toàn bản thân, thậm chí là bộc lộ mình. Người mà để mình vào hoàn cảnh nguy hiểm chẳng phải là kẻ ngu xuẩn sao? Chả trách mà ông ta ra lệnh cho kẻ mạo danh Lăng Phong giết chết Đường Hàn Vũ - người phụ nữ đã khiến cho hai gã đàn ông không tiếc sự sống của bản thân lăn xả vào để cứu.

Nhưng ông ta đã không biết, Vu Phong Ngâm có cách nhìn riêng, tình yêu là một thứ xa xỉ tuyệt vời, gặp được tình yêu đích thực, gặp được người yêu đích thực là một phúc báo. Những điều này, người đàn ông trước mặt cô mãi cũng không bao giờ hiểu được, cô cũng sẽ không bao giờ nói với con người không thể nào hiểu được ấy, vì điều đó khác nào như đàn gảy tai trâu.

"Bây giờ, 'Hoa hồng đen' đã bị giam trong tù, ông định xử lí anh ta như thế nào?"

"Tất nhiên sẽ có người giải quyết chuyện này, cô không cần phải lo, anh ta sẽ không tạo ra mối đe dọa đối với cô đâu." "Phiền ông rồi, những năm qua đã thêm không ít phiền hà cho ông."

"Đừng nói những điều đó. Cô là người của bọn ta, với thân phận của cô không tiện ra mặt, bọn ta tất nhiên sẽ phải loại bỏ những hậu họa đó cho cô. Thôi, không còn sớm nữa, chúng ta về thôi."

Nói xong, ông ta đưa một thùng cá cho Vu Phong Ngâm, còn mình thì cầm cần câu và ghế lên chậm rãi đi về phía chiếc Lamborghini ở bên đường. Một vệ sĩ mặc áo đen, đeo kính đen mở cửa xe cho ông ta, chiếc xe khuất dần khỏi tầm mắt của Vu Phong Ngâm ngay sau đó.

Về đến nhà, Vu Phong Ngâm rót một cốc nước, ngây người nhìn những con cá trong thùng.

Cô nhớ lại buổi tối hôm nay, khi nghe đối phương nói về biện pháp xử lí kẻ mạo danh Lăng Phong mà không hề thở dài lấy một tiếng. Với những gì cô hiểu được về ông ta thì kẻ mạo danh Lăng Phong

sẽ không thể có một kết thúc tốt đẹp. Còn, "Hoa hồng thép" trong tù sở dĩ vẫn còn sống là vì hắn còn có giá trị lợi dụng, đó chính là mưu kế mà hắn đã chuẩn bị sẵn để bảo toàn tính mệnh cho mình trước khi vào tù.

Còn kẻ mạo danh Lăng Phong tận trung với ông ta, thì giờ đây đang phải chịu nỗi giày vò trong nhà tù, không có sự chuẩn bị trước, cũng không thể làm việc gì thay cho ông ta được, cũng không còn giá trị để lợi dụng, ngược lại có thể trở thành mối họa đêm dài lắm mộng của ông ta.

Bỗng nhiên, Vu Phong Ngâm thấy giật mình trước sự quan sát và khả năng logic của mình, ông ta dường như là ác quỷ trong nhà tù, có thể cứu sống mình nhưng cũng lại có thể sẽ dồn mình đến chỗ chết. Ngẫm nghĩ kĩ những lời nói của ông ta tối nay, cô mới biết ông ta còn có một ý khác.

Gió đã nổi lên, rồi luồn qua cửa sổ. Vu Phong Ngâm không cảm thấy lạnh, nhưng lại thấy sởn da gà, khiến cô phải đưa hai tay lên ôm lấy vai.

Ba ngày hôm sau, vào lúc sáu giờ rưỡi sáng, tiếng di động réo vang trong phòng ngủ. Vu Phong Ngâm bật chiếc đèn ngủ ở đầu giường, mắt nhắm mắt mở, đưa tay với chiếc di động trên tủ đầu giường, nhấn nút nghe. Là tiếng của Đường Hàn Vũ: "Đã xảy ra chuyện rồi. Mau đến nhà giam số hai ở trung tâm thành phố."

"Gì cơ?! Kẻ mạo danh Lăng Phong bị bắn chết?" Vu Phong Ngâm ngồi bật dậy, đầu óc lập tức tỉnh táo, không còn chút buồn ngủ nào, "Được, mọi người chờ nhé. Đừng cho bất cứ ai tiếp xúc với nạn nhân và vào trong hiện trường. Tôi sẽ tới ngay đây!"

Tắt điện thoại, trong đầu cô cứ văng vẳng lời cuộc trò chuyện hôm đó. Cô mặc một chiếc áo đen, để đưa tiễn đối phương dưới danh nghĩa của một pháp y khám nghiệm tử thi. Nhưng khi cô đến nhà giam đóng kín đó và nhìn thấy thi thể máu me đầm đìa ấy thì một cơn buồn nôn bỗng dâng lên, cô lập tức chạy ra ngoài tới bên thùng rác.

Đường Hàn Vũ nhìn cô lần đầu tiên như vậy thì không khỏi thấy hơi lo lắng. Cô ấy đã từng tiếp xúc với rất nhiều xác chết còn đáng sợ hơn rất nhiều nhưng chưa bao giờ thấy có phản ứng gì.

"Cô vẫn ổn chứ?" Đường Hàn Vũ đưa cho Vu Phong Ngâm một chiếc khăn giấy.

Vu Phong Ngâm đón lấy, lắc đầu rồi sau đó điều chỉnh lại hơi thở, quay trở vào trong buồng giam. Không có ai biết được rằng, cảm giác buồn nôn trong lòng cô không phải là do xác chết, mà là từ việc sau khi kẻ mạo danh Lăng Phong không còn giá trị lợi dụng đã bị người mà cô luôn tin tưởng và kính sợ ấy giết chết một cách vô tình. Cô không biết liệu mình có ngày đó không, chỉ thấy lòng người thật lạnh lùng, đáng buồn nôn và đáng sợ hơn cả xác chết lạnh lẽo.

Một lát sau, Vu Phong Ngâm bước tới trước mặt ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt, nói: "Qua khám nghiệm thì thấy, anh ta đã chết vào khoảng hai giờ sáng, trên người không có vết thương chí mạng. Nhưng, kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy, trong cơ thể anh ta có chất độc được điều chế từ hoa Aconite, thông thường thì sau bốn tiếng chất độc đó sẽ phát tác và gây ra tử vong."

Khương Vân Phàm ngồi xổm nhặt bát cơm và chiếc cốc còn cặn nước ở góc chiếu: "Là vì những thứ mà anh ta ăn?"

Vu Phong Ngâm đón bát cơm còn sót mấy hạt cơm và chiếc cốc, rồi quay người lấy một ống thí nghiệm từ trong hòm dụng cụ, tiến hành xét nghiệm.

Lục Minh Phi rất nghi ngờ, không nén được thốt lên: "Anh ta chết rất lạ, quả là rất lạ! Một phạm nhân trong nhà tù tại sao lại bị người khác giết hại? Những người được tiếp xúc với anh ta rất ít, vậy thì kẻ ra tay hạ độc là ai nhỉ?"

Khương Vân Phàm thản nhiên đáp: "Đội trưởng Lục, anh đã cướp mất lời thoại của tôi rồi. Đúng thế, anh ta chết thật kì lạ. Nhưng trước tiên, phạm nhân trong tù bị người khác giết hại là vì với người đó thì sự tồn tại của anh ta là một mối đe dọa. Thứ hai, người hạ độc nếu không phải là chính người đó thì sẽ là người trong tù."

Lục Minh Phi gật đầu, chợt hiểu ra: "Ý của cậu là, đằng sau kẻ mạo danh Lăng Phong còn có kẻ khác?"

Vu Phong Ngâm ngây người, không dám nghe tiếp, bèn cắt ngang lời họ: "Kết quả xét nghiệm đây rồi, trong bát cơm và nước không có chất độc."

Ba người của Tổ Chuyên án Đặc biệt đều tỏ vẻ sửng sốt, rồi nhờ quản giáo tìm ra viên cảnh sát trực đêm hôm đó. Viên cảnh sát trực ban kể lại, chừng mười một giờ đêm, kẻ mạo danh Lăng Phong đề nghị muốn gặp mặt Bạch Tể Liệt, nhưng viên cảnh sát

đã từ chối, sau đó thì kẻ mạo danh Lăng Phong cứ kêu đòi cho gặp bằng được khiến anh ta không thể nào ngủ được. Không biết làm thế nào, cuối cùng anh ta đành áp giải hai phạm nhân đến phòng thẩm vấn hoàn toàn đóng kín ở trong cùng và cho hai phạm nhân đó ngồi cách nhau một màn kính và nói chuyện bằng điện thoại, nhưng từ đầu đến cuối không hề thấy họ trao nhau thứ gì.

Nguyên nhân cái chết của kẻ mạo danh Lăng Phong trở thành một bí ẩn, Sở Cảnh sát coi vụ án đó là án treo, phạm nhân Bạch Tể Liệt bị giam ở buồng cách li, xung quanh không có những phạm nhân khác.

ĐÔI NÉT VỀ VỤ ÁN HOA HỒNG TẬP 3

Ai là người đã ra tay hạ độc dẫn đến cái chết bất ngờ của kẻ mạo danh Lăng Phong? Đêm khuya, Vu Phong Ngâm bí mật tới gặp người đàn ông bí hiểm bên bờ sông rút cục là có kế hoạch gì? Khương Vân Phàm bất ngờ phát hiện ra trong Tổ Chuyên án Đặc biệt vẫn còn nội gián, Tổ Chuyên án Đặc biệt sẽ giải quyết ra sao? Bắt đầu của tất cả những sự việc đó dần dần được hé lộ. Sự oán hận của mối tình năm xưa một lần nữa lại tái diễn, thân thế của Khương Vân Phàm sẽ được tiết lộ với mọi người, lúc đó anh sẽ đối diện như thế nào và lựa chọn ra sao?